DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

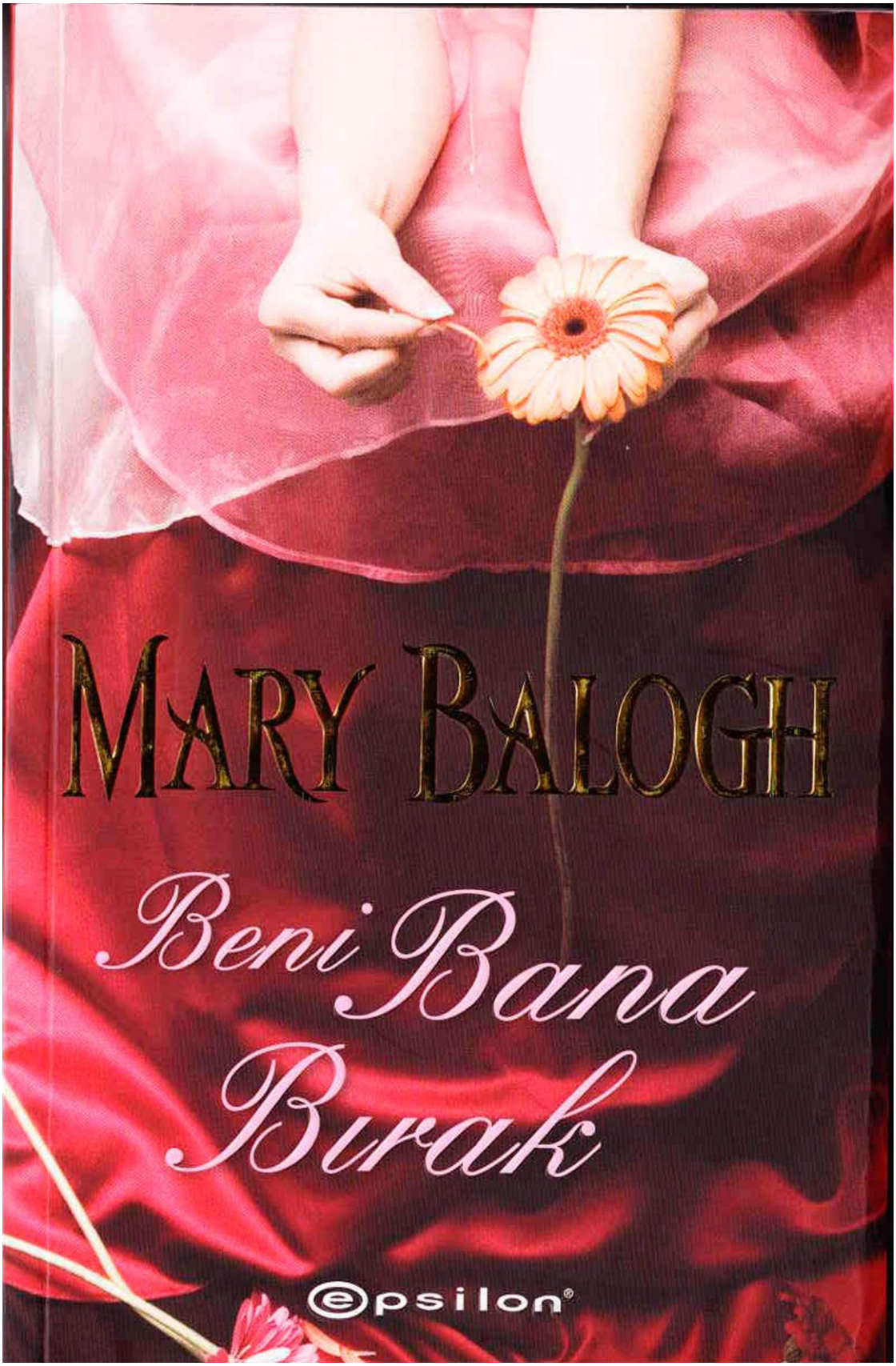

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onur ve sorumluluklarına hapsolmuş bir adam:
Vücudu yara izleriyle kaplı bir savaş kahramanı.
Ve yaralarını yüreğinde saklayan kaçak bir kadın.
İkisini bir araya getiren talihsiz bir gece.
Birbirlerinin yaralarını sarabileceklerini keşfederken,
Aralarında kıvılcımlanan güçlü tutkular.

Adam Kent onu ilk olarak gece vakti Londra'daki bir tiyatronun önünde, gölgeler içerisinde görür. Hayatta kalmak için vücudunu satmak zorunda kalmış çekici bir kadındır karşısındaki.
Fleur Hamilton büyüleyici gözlere sahip bu iyi giyimli centilmenin kurtarıcısı olacağına hiç ihtimal vermez. Onunla aynı yatağa girdiği zaman da bu yabancıyı bir daha göreceği aklından bile geçmez. Fakat Fleur daha sonra küçük bir kıza mürebbiyelik yapmak için bir teklif alır ve bu teklifi kabul eder... Gece yarısı beraber olduğu centilmenin güçlü bir asilzade olduğunu keşfedince de şaşkına döner.
Tutuşan kalpler ve üzerlerinde dolanıp duran bir skandal tehdidi...
Cevaplanmayı bekleyen önemli bir soru kalmıştır geriye: Fleur metres mi olacaktır yoksa bir eş mi?

"Balogh, onuruna son derece düşkün bu iki karakteri neredeyse imkânsız bir durumun içine sokuyor ve okuyucunun merakını hep canlı tutmayı başararak hikâyeyi mutlu sona doğru sürüklüyor."

Booklist

"Yıllar içerisinde yazdığı pek çok muhteşem kitapla tarihi aşk romanlarında mükemmelliğe ulaşmış bir yazar."

Freshfiction.com

ISBN 978-9944-82-337-1

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Kapak Görseli: istockphoto

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BENİ BANA BIRAK

MARY BALOGH

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

DRURY LANE TİYATROSU DIŞINDAKİ KALABALIK dağılmıştı. Son at arabası, iki yolcusuyla birlikte gözden kaybolmaktaydı. Yürüyerek gelmiş olan pek az sayıdaki tiyatrosever de çoktan geri dönüş yoluna çıkmıştı.

Geride sadece koyu pelerinli ve şapkalı bir centilmen kalmıştı. Tiyatrodan ayrılan son at arabasına binmek istememiş, arkadaşlarına eve yürümek istediğini söylemişti.

Caddede yalnız başına da değildi. Çevresine bakınırken, sırtını binaya dayamış sessizce duran bir kadına takıldı gözleri. Kadının üzerindeki pelerin, gecenin gölgelerinden bir ton açıktı. Bir sokak fahişesiydi bu. Ondan daha talihli ya da daha albenili meslektaşları buldukları müşterilerle oradan ayrıldıkları için tek başına kalmıştı. Kadın geceyi geçirmek üzere zengin bir müşteri bulma şansını tümüyle kaybetmiş gibiydi sanki.

Hareket etmiyordu ve karanlıkta centilmene bakıp bakmadığını anlamak imkânsızdı. Ona doğru cilve yapabilirdi. Gölgelerin arasından çıkıp ona gülümseyebilirdi. Seslenip kendini ona sözlü olarak sunabilirdi. Daha göz önünde bir yer bulmak için aceleyle oradan ayrılabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fakat kadın bunların hiçbirini yapmıyordu.

Adam da öylece durmuş kadına bakıyordu; acaba daha önce planladığı gibi tek başına evine doğru yürümeye mi başlasaydı, yoksa hiç aklında olmayan bir gece sporuna mı girişseydi. Kadını net olarak göremiyordu. Kadının genç,

baştan çıkarıcı, güzel ve temiz olup olmadığını, yani bu geceki planlarını değiştirmesine değecek niteliklere sahip olup olmadığını bilmiyordu.

Fakat kadının merak uyandırıcı bir sessizliği vardı.

Kadına doğru yürürken, onun kendisine baktığını görebiliyordu; gözleri gölgeler içerisinde kara kara gözüküyordu. Üzerinde pelerini vardı, fakat şapka takmamıştı. Saçı düzgünce arkasında bağlanmıştı. Kaç yaşında olduğunu veya güzel mi çirkin mi olduğunu anlamak imkânsızdı. Ne konuşuyor ne de hareket ediyordu. Ne bir cilve yapıyor, ne de baştan çıkarıcı sözler söylüyordu.

Birkaç adım yakınında durdu. Kadının boyu omuzlarına geliyordu adamın, ortalamadan uzun boyluydu ve ince yapılıydı.

"Gece işine mi çıktınız?" diye sordu kadına.

Kadın neredeyse hiç fark edilmeyecek biçimde başını öne eğip onayladı.

"Fiyatınız nedir?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın tereddüt edip bir meblağ söyledi. Adamsa kadını birkaç saniye boyunca sessizce inceledi.

"Peki, gideceğimiz yer yakın mı?"

"Bir yerim yok," dedi kadın. Ses tonu yumuşaktı; ne adamın beklediği gibi çatallıydı, ne de konuşmasında sert bir aksan vardı.

Gözlerini kısarak kadına baktı. Planladığı gibi evine doğru yürümeli ve kendi düşüncelerine dalmalıydı. Dükkân önlerinde sokak fahişeleriyle iş bağlamak hiçbir zaman ona göre olmamıştı.

"İlerideki sokakta bir han var," dedi adam ve dönüp o yöne doğru yürümeye başladı.

Kadın da adamın arkasından yürümeye koyuldu. İkisi de tek kelime etmeden yürüyorlardı. Kadın adamın koluna girmek için bir hamle yapmadı. Adam da bunu teklif etmedi.

Kadın adamın peşinden kalabalık ve gürültülü Bull and Horn Hanı'na girdi. Adam geceyi geçirmek için oda ayarlayıp ödeme yaparken, kadın da onun arkasında sessizce durdu. Sonra da adamın peşinden yukarı kata çıktı; adımlarını merdivenlere o kadar hafif basıyordu ki adam kadının kendisiyle yukarı çıkıp çıkmadığından emin olmak için arkasını dönüp baktı.

Kadının önden odaya girmesine müsaade etti ve sürgülü kapıyı arkasından kapattı. Yanında getirdiği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mumu, duvardaki şamdana yerleştirdi. Aşağıdaki meyhaneden gelen gürültüler, araya mesafe girmesine rağmen neredeyse hiç azalmamıştı.

Fahişe odanın ortasında durmuş adama bakıyordu. Gençti ama küçük bir kız da değildi. Bir zamanlar çok güzel olmalıydı ama şimdi yüzü incelip solmuş, dudakları kuruyup çatlamış, kahverengi gözlerinin etrafında da koyu halkalar belirmişti. Soluk kızıl renkli saçlarını başının arkasında basit bir topuz şeklinde toplamıştı; ne parlaklığı vardı saçlarının ne de dolgunluğu.

Centilmen, silindir şapkası ile pelerinini çıkarırken, kadının yüzünü incelediğini fark etti. Sol gözünün dış köşesinden başlayıp ağzının kenarından çenesine doğru inen iğrenç yara izine bakıyordu kadın. Adam bir anda tüm çirkinliğini ruhunda hissetti; siyah dağınık saçlarını bir türlü derleyip toparlayamazdı, gözleri koyu renkliydi ve burnu büyük ve kemerliydi. Alelade bir fahişenin onu çirkin bulmasına sinirlenmişti.

Kadının yanına gidip, soluk gri pelerininin düğmelerini çözmeye başladı. Kadın pelerinini kendi çıkarmak için bir hamle yapmamıştı. Düğmelerin hepsini çözdükten sonra adam pelerini alıp bir kenara fırlattı.

Kadın şaşırtıcı bir şekilde pelerininin altına uzun kollu, göğsü oldukça açık, yüksek belli sade bir mavi ipek elbise giymişti. Fakat elbise temiz olmasına rağmen, bol ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

buruşuktu. Muhtemelen aldığı hizmetten memnun kalmış bir müşteri tarafından birkaç hafta önce hediye edilmiştir ve o zamandan beri de her gece giyiyordur, diye tahminde bulundu adam.

Kadın başını hafifçe kaldırıp adamı kararlı gözlerle incelemeye başladı.

"Giysilerini çıkar," dedi adam. Kadının sessizliği, gençliğinde ve askerliği süresince tanıdığı tüm diğer fahişelerden farklı olması onu rahatsız etmişti, içinde hiçbir şey olmayan şöminenin yanındaki sert koltuğa oturarak kadını kısık gözlerle süzmeye başladı.

Kadın birkaç saniye kadar hiç kıpırdamadan durdu ve sonra üzerindekileri çıkarmaya başladı. Çıkardığı her parçayı katlıyor, sonra da hemen ayaklarının dibine yere koyuyordu. Artık adama bakmıyor, sadece yaptığı işle ilgileniyordu. Sadece sıra iç gömleğine, yani üzerinde kalan son giysi parçasına gelince biraz çekindi ve gözlerini yere, ayaklarına doğru Çevirdi. Fakat en sonunda iç gömleğini de çıkarıp katladı ve diğer kıyafetlerinin üzerine koydu.

Kollarını gevşekçe yanına indirerek tekrar adama baktı. Gözlerinde -tıpkı daha önceden olduğu gibi- durgun ve ifadesiz bir bakış vardı.

Çok zayıftı kadın. Hem de aşırı zayıf. Fakat uzun ince bacaklarında, kalçalarının şeklinde, aşırı ince belinde ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalkık göğüslerinde adamın içini gıcıklayan bir şey vardı. Adam onunla ilişkiye girme kararı aldığı için ilk kez memnun olmuştu. Ne de olsa son kez bir fahişeyle birlikte olmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

"Saçlarını aç," dedi kadına.

Kadın ince kollarını kaldırıp saçındaki tokaları çıkardıktan sonra eğilip dikkatlice kıyafetlerinin üzerine koydu. Bu sırada saçları omuzlarının üzerine ve yüzünün çevresine döküldü; tekrar doğrulduğundaysa hemen hemen beline kadar indi. Temiz, cansız saçları vardı, ne kızıl ne de sarıydı. Bir elini kaldırarak dudağındaki saç telini aldı, bu sırada gözleri adamın gözlerine kilitlenmişti.

Adamı ani bir şehvet dalgası sardı.

"Yatağa uzan," dedi ve sonra da ayağa kalkıp kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Kadın yatak örtüsünü düzgünce katlayarak yatağın bir kenarına uzandı; bacakları kapalı, kolları vücudunun yan taraflarında, avuçları da yatağa dayalı haldeydi. Üzerine örtüyü çekmemişti. Başını adama doğru çevirerek onu izlemeye başladı.

Adam üzerindeki kıyafetlerin hepsini çıkardı. Vücudunun sol tarafı ile sol bacağının üzerindeki mor ve çirkin yara izlerini bir fahişeden gizlemeye çalıştığı için kendinden utanıyordu. Bu yaralan aynada gördüğünde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bile yüzü buruşturdu; kim bilir bir yabancı nasıl iğreniyordu onları gördüğü zaman.

Bu fahişeyse cesaretli çıkmıştı. Veya belki de paraya çok ihtiyacı olduğu için bu en tiksindirici müşterisini bile kaybetmeyi göze alamıyordu.

Adam sinirliydi. Yıllar önce tövbe ettiği halde, tekrar fahişelere tenezzül ettiği için kendisine kızıyordu. Bir fahişenin yanında sıkılıp utandığı için kendisine öfkeleniyordu. Kadının, duygularını bu denli kontrol altında tutabilmesine sinirleniyordu. Kadın, duygularını öylesine bastırıyordu ki adamın görüntüsünden duyduğu tiksintiyi belli bile etmiyordu. Eğer durum gerçekten de öyleyse, kadını bu duruma uygun şekilde kullanabilirdi.

Bu düşünce adamı isyan ettirip daha da çok sinirlendirdi.

Üzerine doğru eğilerek kadını kucağına aldı ve yataktaki pozisyonunu değiştirdi. Kadın artık yanlamasına yatıyordu yatakta. Kalçalarını kavradı ve ayaklan yere basıp dizleriyle yatağın kenarına dayanana kadar kadını kendine doğru çekti. Ellerini kadının bacakları üzerinde gezdiriyordu.

Kadın gözlerini aşağı doğru çevirerek onun ne yaptığını anlamaya çalıştı.

Adamsa dizleriyle kadının bacaklarını ittirip sert bir şekilde içine girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın şaşırarak derin bir inilti çıkarttı ve iki dudağını da aynı anda ısırarak gözlerini sıkıca kapattı. Kendini korumak için bütün kaslarım kasıyor, adam da bunu hissediyordu. Böylece adam kadının içinde kalarak kaslarının gevşemesini beklerken, kadın da gözlerini adamın gözlerine dikmişti.

Ellerini kadının vücudunun altına sokup onu yatağın üzerine iyice sabitledi ve üzerine eğilerek zevk almaya koyuldu. Adam kadının içinde hızla hareket ederken, kadın kıpırdamadan yatıyordu. Kolları vücudunun iki yanında yatağın üzerinde öylece duruyor, gözleriyle adamın yüzündeki yarayı inceliyordu. Adamın ne yaptığına bakmak için sadece bir kereliğine gözlerini aşağıya çevirdi. Saçları, adamın onu çektiği tarafa doğru yatağın üzerine yayılmıştı.

Adam kendisini bırakırken gözlerini yumdu ve başını kadının nefesini saçlarında hissedecek kadar kadına yaklaştırdı. Fakat yaşadığı rahatlamayla birlikte vicdanını yaralayan şiddetli bir pişmanlık hissetti.

Doğrularak kadının vücudundan uzaklaştı. Arkasını dönüp yatağın ayak ucundaki el yıkama leğenine yöneldi ve çatlak bir kabın içerisine sürahiden soğuk su doldurduktan sonra bir parça bezi suyun içerisine batırıp sıktı ve yatağa döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Al," dedi kadına ıslak bezi uzatarak. Kadın bacaklarını kapatmak dışında hiç kıpırdamamıştı. Ayakları hâlâ yere değiyordu. Gözleri hâlâ açıktı. "Kendini bununla temizle." Gözlerini kadının kanlı uyluklarına çevirdi.

Kadın bezi almak için elini uzattı, fakat eli o kadar kontrolsüzce titriyordu ki bezi alamadan elini tekrar yatağın üzerine koydu ve başım diğer tarafa çevirerek gözlerini kapattı. Adamsa kadının elini kavrayıp avcunu açtı ve bezi eline tutuşturdu.

"İşin bittiğinde giyinebilirsin," dedi ve sonra arkasını dönerek giyinmeye başladı.

Çıkardığı hafif hışırtı seslerine bakılacak olursa kadın artık sakinleşmişti ve kendisine söyleneni yapıyordu. Adam tekrar arkasını döndüğünde, kadının, pelerininin düğmelerini titreyen elleriyle iliklemeye çalıştığını fakat bunu beceremediğini gördü. Ona doğru birkaç adım attı, ellerini tutarak yana çekti ve kadının pelerinini kendi elleriyle iliklemeye başladı.

Bu sırada, omzunun üzerinden, çarşafın yatağın kenarına denk gelen kısmının kan lekeleriyle kaplanmış olduğunu gördü. Kadına gerçekten de çok haşin davranmıştı.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu kadına.

Kadın pelerinini düzelterek gözlerini aşağı doğru çevirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir soru sorduğumda cevap beklerim," dedi adam sertçe.

"İki gün önce."

"Peki, ne yedin?"

"Ekmek."

"Fahişelik mesleğine girmeye yoksa bugün mü karar verdin?"

"Hayır, dün," dedi kadın. "Ama kimse beni istemedi."

"Şaşırmadım. Kendini nasıl pazarlayacağını hiç bilmiyorsun."

Adam şapkasını taktı, kapının sürgüsünü açtı ve odadan çıktı. Kadın da adamın peşinden yürüdü. Adam merdivenin başına gelince durarak aşağıdaki gürültülü meyhaneye şöyle bir göz attı. Uzak köşede boş bir masa vardı. Arkasını döndü, kızın dirseğini tuttu ve beraberce masaya doğru ilerlemeye başladılar. Önlerine çıkan tüm müşteriler teker teker dönüp adama, adamın modaya uygun kıyafetlerine ve haşin bir ifadesi olan yaralı yüzüne bakıyor, sonra da hemen önünden çekiliyorlardı.

Adam kadını sırtı meyhaneye dönük olacak şekilde oturttuktan sonra, onun tam karşısına geçip oturdu. Onları masaya kadar takip eden garson kıza bir tabak yemek ve iki bira söyledi.

"Ben aç değilim," dedi kadın.

"Hayır, yiyeceksin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın bir daha konuşmadı. Garson kız, dumanı üzerinde tüten büyük bir etli börek, iki kalın ekmek dilimi ve bir parça tereyağı ile masaya gelince, adam garson kıza yiyecekleri fahişenin önüne koyması için başıyla işaret etti.

Sonra da kadının yemek yiyişini seyretmeye başladı. Çok aç olduğu belliydi, fakat yavaş yemek için kendisini zorluyordu. Hâlâ titreyen parmaklarına et parçalan ve ekmek kırıntıları bulaşmıştı. Fakat burası salaş bir meyhane olduğu için

peçete falan yoktu. Adam kumaş mendilini cebinden çıkartarak uzattı, kadınsa bir an çekindikten sonra mendili alarak parmaklarım sildi.

"Teşekkürler."

"Adın ne?"

Kadın ağzındaki lokmayı çiğneyip yuttu ve en sonunda "Fleur," dedi.

"Sadece Fleur mü?" diye sordu adam. Parmaklarını yavaşça masaya vurarak tempo tutuyordu. Diğer elinde de birası vardı.

"Sadece Fleur," dedi kadın sessizce.

Kadın tabağındaki son kırıntıyı yiyene kadar adam onu sessizce izledi.

"Biraz daha ister misin?"

"Hayır." Adama aceleyle baktı. "Hayır, teşekkürler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biranı bitirmeyecek misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Adam hesabı ödedi ve beraberce handan ayrıldılar.

"Gidecek yerinin olmadığını söylemiştin. Evin yok mu gerçekten?"

"Var, bir odam var."

"Seni evine bırakacağım."

"Hayır." Hanın kapısında duraksadı.

"Yaşadığın yer buradan ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil. Yaklaşık bir mil kadar."

"O zaman seninle yolun dörtte üçünü yürüyebilirim," dedi. "Çok safsın. Sokakta tek başına yürüyen bir kadının başına neler gelebileceğini bilmiyorsun bile."

Kadın sert bir kahkaha attı. Sonra da kafasını yere eğip hızlıca yürümeye başladı. Adam da kadının yanında yürüyordu. Hayatında ilk kez -ikinci elden de olsa- fakirliğin getirdiği çaresizliğe tanık oluyor; kendi mutsuzluğunun sebeplerinin, mesleğe yeni başlamış bu fahişeninkiler yanında çok gülünç kaldığını görüyordu.

"Lütfen artık daha fazla gelmeyin," dedi kadın en sonun da. Tabelasında 'iş bulma bürosu' yazan pis bir dükkânın önünde, bir köşe başında duraksamışlardı.

"Kendine bir iş bulamaz mısın?"

"Hayır."

"Daha önce denedin mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın adama bakıp tekrar bir kahkaha attı. "Zaten son çare olarak fahişeliğe başladım. İnsanın satacak son bir şeyi varken kendini açlıktan ölmeye ikna etmesi zor bir şey."

Arkasını dönüp hızla yürümeye başlamıştı ki, adamın sesiyle durdu.

"Bir şey unutmadın mı?" diye sordu adam.

Kadın adama baktı.

"Sana ödeme yapmadım."

"Bana yemek ısmarladınız ya."

"Bir etli börek, iki dilim ekmek ve bir bardak bira karşılığında mı kaybedeceksin bekâretini? Bu pek de adil bir alışveriş olmaz, ne dersin?"

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Sana bir tavsiye," dedi adam, kadının elini yakalayıp avcuna para sıkıştırırken. "Kendini ucuza satma. İstediğin fiyatı duyanlar, hor görüp kötü davranırlar sana. Bu arada ben sana kötü davranmış değilim. Fiyatın bunun üç katı olmalı. Çünkü fiyatın yükseldikçe, göreceğin saygı da artar."

Kadın kapalı duran eline baktı, arkasını döndü ve tek kelime etmeden yürümeye başladı.

Centilmen olduğu yerde durdu ve kadının arkasından baktı. Sonra da daha lüks ve aşina olduğu sokaklara doğru yürümeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ISABELLA FLEUR BRADSHAW ERTESİ GÜN odasından hiç ayrılmadı. Hatta yatağından bile hemen hemen hiç çıkmadı; rutubet lekeleriyle kaplı tavana ya da soluk kahverengi duvarlara gözlerini dikip öylece uzandı. Üzerinde sadece iç gömleği vardı. Sahip olduğu tek elbise olan ipek elbisesini ise arkası kırık sandalyenin üzerine özenle yerleştirmişti.

Hayatında ilk defa o gün çaresizliğin ne demek olduğunu

en derinden hissediyordu ve kendisini bu histen kurtarmak için isteği de enerjisi de yoktu. Gerçi son ay içerisinde bu hisse çok yaklaşmıştı, fakat iradesi sayesinde umudunu korumuş, hayatta kalmak için inatla azmetmişti.

Üst katta oturan terzi yamağı Sally, her zamanki gibi gün ortasında kapısını çaldı. Ama Fleur yanıt vermedi. Kız konuşmak ve kendi kıt yemeğini Fleur'le paylaşmak isteyecekti. Fakat Fleur ne bir arkadaş istiyordu, ne de böylesine bir yardım.

Hayatta kalmayı başarmıştı. Belki de hiç yıkılmayacaktı. Fakat hayatta kalmanın çok da matah bir şey olmadığını, insanı çaresizliğin korkunç derinliklerine doğru yuvarlayabildiğim çok geçmeden keşfetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gün boyunca aralıklarla kanaması oldu. Canı o kadar acıyordu ki bazen bozulmuş bekâretinin keskin acısıyla kıvranıyordu.

Ve bu daha başlangıçtı. İlk müşterisi ona iyi bir ödeme yapmış, istediği paranın üç katını vererek bir de yemek ısmarlamıştı. Bu para gecikmiş kirasını ödemeye yeterliydi, üzerine kendisini birkaç gün idare edecek kadar yiyecek de alabilirdi. Fakat parası bitince tekrar sokaklara çıkıp yeni mesleğini icra etmesi gerekecekti.

Artık o bir fahişeydi. Tavana diktiği gözlerini sıkı sıkı yumdu. Artık korkmuyor, kalbinin derinliklerinde bir şeylerin onu kurtarmaya geleceğine inanıyordu.

Artık o bir fahişeydi. Bir centilmene bedenini sunmaya razı olmuş, onunla beraber bir hana girmiş, adamın isteği üzerine bütün kıyafetlerini onun önünde çıkarmış, yatağa çırılçıplak uzanmış, adamın üzerindekileri çıkarmasını seyretmiş ve bacaklarını aralamasına izin vererek vücudunun en gizli derinliklerini ona sunmuştu. Vücudunu adama teslim edip karşılığında para almıştı.

Kimbilir belki de en iğrenç müşteriyi bile kendine çekemeyecek kadar yaşlanıp çirkinleşeceği, hastalık kapacağı ya da daha kötü bir şeyin olacağı güne kadar bu mesleği icra edecekti... İşte şimdi uzanmış bu yola nasıl sürüklendiğini düşünüyordu, hem de oldukça acımasız bir şekilde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düşüncesinden bile korkup tiksindiği bir mesleğe adımını atmıştı artık.

Artık o bir fahişeydi. Bir orospu. Bir sokak kadını.

Kusma hissi geçene kadar arka arkaya yutkundu.

Yakında, bir hafta kadar sonra, dışarı çıkıp tekrar tiyatronun önünde dikilecek, kendine yeni bir müşteri bulmaya çalışacaktı.

İlk müşterisi olan şu karanlık ve ürkütücü centilmen, ona sert davranmadığını söylemişti önceki gece. Bir de sert davranmış olsa nasıl olurdu kimbilir? Adamın ellerini, manikürlü uzun parmaklarını hatırlayınca dehşete kapıldı. Adam Fleur'ün bacaklarını yana ayırmış, sonra kendi dizleriyle Fleur'ün bacaklarını sabitlemiş ve parmağını orasına dokun- durmuştu. Adam ayrıca sert bir şekilde Fleur'ün içine girerek hızlı hızlı hareket etmiş; Fleur de yaşadığı şok ve acıdan öleceğini düşünmüş, hatta bunu umut etmişti.

Aklına hep o geceye ait ürkütücü görüntüler geliyordu: Adamın vücudunun yan tarafı ile bacağı üzerindeki korkunç yara izleri, korkutucu derecede güçlü gözüken göğüs, omuz ve kol kasları, boynunun alt tarafında bir üçgen oluşturduktan sonra gitgide seyrelerek göbeğine kadar inen göğüs kılları, yırtıcı bir hayvanınkine benzeyen yüz hatları, koyu renkli delici gözleri, büyük burnu, yüzündeki çirkin yara izi, elleri, elleriyle ona

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dokunuşu, kalçalarını avuçlayışı, kıpırdamasın diye onu sertçe kavrayışı ve içine sertçe girişleri.

Bu görüntüleri kafasından atacak ne iradesi vardı ne de enerjisi. Aslına bakılacak olursa bu anıları hafızasının derinliklerine gömmeye çalışmasının bir anlamı yoktu. Artık alışması gerekiyordu, para karşılığında bu tip adamlara vücudunu kullandırmak onun mesleği olacaktı. O yüzden bu tür görüntüleri kendiliğinden hatırlamaya çalışmalı, kendisini
anılarına alıştırmalı, başka adamların ona aynı şekilde hatta belki de daha kötü davranacağını kabullenmeliydi.

Hem adil bir alışveriş olmamış mıydı bu? Çünkü yapması gereken tercih yalnızca yaşam ile ölüm arasında değil, yaşamak ile açlıktan yavaş yavaş ve acı içinde ölmek arasında bir tercihti. Hiçbir zaman, hatta bu en karanlık çaresizlik anında bile, içinde bulunduğu bu kötü durumdan intiharla kurtulmayı düşünmemişti.

O zaman yapması gereken bir tercih de söz konusu değildi aslında. Çaresiz bir durumdaydı ve elinde kalan son kozu oynayarak karnını doyurmak zorunda kalmıştı. Yapabileceği başka bir iş yoktu. Ne bir deneyimi vardı ne de bir tanıdığı. İş bulma bürosundaki Bayan Fleming bunu ona defalarca söylemişti. Oysa fahişe olmak için ne deneyime ne de tanıdığa ihtiyacınız vardı. Yalnızca genç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve güzel bir vücudunuzun olması yeterliydi. Bir de güçlü bir midenizin.

Artık o bir fahişeydi. Vücudunu bir kereliğine satmıştı ve alıcısı kalmayana kadar bunu tekrar tekrar yapacaktı. Kendisini bu düşünceye ve işe alıştırsa iyi olurdu.

Aslına bakılacak olursa, eğer hayatını fahişelikle devam ettirmeyi başarabilirse, bundan mutlu bile olmalıydı. Çünkü eğer onu bulacak olurlarsa daha kötü ve ürkütücü bir şey olabilirdi, böyle bir ihtimal her zaman mevcuttu. Adım değiştirmişti ve daha önceki sabit korkusu, hiç tanımadığı bir çevrede, açlıktan ölümün eşiğinde yaşadığı bir hayatın gerçek korkusu karşısında soluk kalmıştı. Ama çok da sevinmemeliydi. Çünkü her an onu bulabilirlerdi, özellikle de her gece Drury Lane Tiyatrosu'nun önünde dikilip Londra'nın tanınmış simalarına kendini teşhir etmesi gerekiyorsa.

Belki de Matthew Londra'ya gelmişti, kimbilir? Kuzin Caroline ile Amelie de zaten ondan daha önce gelmişlerdi Londra'ya.

Sally akşamleyin tekrar Fleur'ün kapısını çalıp adını seslendiği zaman, Fleur gözlerini tavana dikti ve hiçbir karşılık vermedi.

RIDGEWAY DUKÜ ADAM KENT, Hanover Meydanı'ndaki evinin çalışma odasında dirseğini mermer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şömine rafına dayayıp, parmaklarından birinin boğum yeriyle dişlerine hafifçe vurdu.

"Evet?" dedi ve odasına az önce girmiş olan kâtibine gözlerini kısarak baktı.

Adam başım salladı. "Korkarım hiç şansımız yok efendim. Kızın yalnızca ilk ismini biliyoruz, bu kadar az bilgiyle onu bulmamıza imkân yok."

"Ama bu hiç duyulmadık bir isim, Houghton," dedi dük. "Her kapıyı çaldın mı?"

"Üç sokak boyunca her kapıyı çaldım," dedi Peter Houghton bıkkınlığını saklamaya çalışarak. "Belki de size sahte bir isim vermiştir, efendim."

"Belki de," dedi dük. Düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Acaba bu kadın o geceki gibi yine tiyatronun dışında olabilir miydi şu anda? İş bulabilmek için o iş bulma bürosuna gider miydi? Fahişelik gibi yeni bir mesleği tercih ettikten sonra acaba başka bir iş arayışına girer miydi? Belki de Londra'nın o bölgesinde yaşamıyordu bile. Belki de ona sahte bir isim vermişti. Dükün sorularına hemen cevap vermemişti.

Dük ani bir kararla, "Önümüzdeki birkaç gün boyunca hayat senin için daha kolay olacak, Houghton," dedi. "Benim için yeni bir hizmetkâr bulacaksın. Senin uygun göreceğin herhangi bir mevkide çalışabilir. Belki de bir mürebbiye olarak. Evet, eğer onu mürebbiyeliğe yeterli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görürsen bir mürebbiye olarak. Onun bu işi yapabileceğine dair içimde bir his var. Bugün dolaştığın sokakların yakınında bir iş bulma bürosu bulunuyor."

"Mürebbiye mi?" dedi kâtip kaşlarını çatarak.

"Kızım için," dedi dük. "Artık beş yaşında. Dadısı onu okula başlatmak konusunda gönülsüz davransa da onun artık bir dadıdan daha fazlasına ihtiyacı var."

Peter Hough ton öksürdü. "Affedersiniz efendim ama anladığım kadarıyla bu kız bir fahişe. Sizce onu Leydi Pamela'nın yanma yaklaştırmamız sakıncalı değil mi?"

Dük cevap vermedi. Patronunun yüz ifadesini çok iyi bilen kâtip ise bu bölgenin en zengin soylularından birinin emrinde çalıştığını ve önemsiz bir hizmetkâr olduğunu tekrar hatırladı.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca iş bulma bürosunda oturacaksın," dedi dük. "Ta ki ben sana artık buna gerek kalmadığını söyleyene kadar. Bu arada ben de düzenli olarak tiyatroya gideceğim."

Houghton başını eğdi. Dük ise dirseğini mermer şömine rafından ani bir hareketle çekerek, tek kelime etmeden odayı terk etti. Sonra da özel odalarına çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmandı.

"Her fahişe bir zamanlar bakireydi." Bu söz şair William Blake'e aitti. Bir kızın bekâretini bozduğu için erkeğin özel bir suçluluk duymasına gerek yoktu. Kız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kararını verdikten sonra eninde sonunda biri bunu yapacaktı. Eğer kızın ilk değil de ikinci müşterisi olsaydı, aradaki farkı anlamaz ve sabah olduğunda onu unutmuş bile olurdu. Kızın ne bir yeteneği, ne bir cazibesi, ne de dükün tekrardan peşine düşmesini gerektirecek bir özelliği vardı.

Dük o güne kadar hiçbir kadının bu kadar kanamasının olabileceğini tahmin etmemişti. Kızın bekâretini alırken, onun acısını görmüş ve hissetmişti.

Eğer kızın bakire olduğunu biliyor olsaydı, yapacağını daha farklı yapabilirdi. Onu hazırlardı, yatıştırırdı, içine yavaşça ve dikkatlice girerdi. Fakat artık olan olmuştu. Hem ona hem de kendisine oldukça öfkeliydi. Herhalde kızı da kendisini de küçük düşürmek istemişti, kızın tepesinde durarak hâkimiyetini göstermeye çalışmıştı.

Öte yandan kıza karşı herhangi bir sorumluluk hissetmesine de gerek yoktu. Kız kendisini satışa çıkarmış, o da fiyatını ödeyip satın almıştı. Hatta ona istediği paranın üç katını ödemişti. Aslına bakılacak olursa, yaşadığı anlık rahatlama haricinde hiç de memnun kalmamıştı. Kendisini suçlu hissetmesi için herhangi bir sebep yoktu.

Ama o gece ve ertesi gün ne yaptıysa kızı aklından çıkarmayı başaramadı; zayıf vücudu, soluk teni, gözlerinin altındaki koyu halkalar, çatlak dudakları ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dingin cesareti aklından gitmiyordu. Fakirlik ve çaresizliğin onu adi bir sokak fahişesine dönüştürmüş olduğu fikrinden kurtulamıyordu.

Ne yaparsa yapsın kendini sorumlu hissetmekten alıkoyamıyordu. Kızın o sakin kabulünü, kanamasını unutamıyordu.

Onu acaba tekrar bulabilecek miydi? Ridgeway Dükü olarak, büyük dingin gözlere sahip bu zarif tavırlı, güzel sesli sokak fahişesini aramaya acaba ne kadar devam edecekti?

Fleur. Sadece Fleur, demişti kadın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

FLEUR'ÜN OTURDUĞU YERİN yakınlarındaki iş bulma bürosunun sahibi ve işletmecisi olan Bayan Fleming, Fleur'e karşı her zaman kibirli ve lütufkâr bir tavır takınırdı. Genzinden gelen o ukala sesi, ağzından ağır ağır ve bıkkın bir şekilde çıkardı. Düşünüp dururdu; Bayan Fleur Hamilton iyi bir leydi yardımcısı, iyi bir tezgâhtar ya da iyi bir bulaşık- hane yamağı olacağına dair hangi kanıtı gösterebilirdi? Hiç kimse Fleur'ü tavsiye etmediği müddetçe, Bayan Fleming'in, Fleur'ü muhtemel bir işverene iş görüşmesi için göndererek kendi saygınlığını tehlikeye atması mümkün değildi.

"Ama daha hiç tecrübem yokken nasıl tavsiye alabilirim?" diye sormuştu bir keresinde Fleur. "Hem birisi benim için bir risk almazsa, nasıl tecrübe edinebilirim ki zaten?"

"Sana kefil olabilecek bir doktor tanıdığın var mı? Ya da bir avukat, bir rahip?"

Fleur'ün aklına Daniel gelmiş ve böğrüne bir acı saplanmıştı. Daniel ona bir tavsiye mektubu verebilirdi. Zamanında Fleur'ün kız kardeşiyle birlikte bir köy okulu açmasını istemişti. Fleur'le evlenmeyi arzulamıştı. Fakat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daniel uzakta, Wiltshire'daydi. Kaldı ki orada olanlardan ve Fleur'ün kaçmasından sonra artık ne onunla evlenmek ister, ne ona iş verir ne de iş için tavsiye mektubu yazardı.

"Hayır," demişti Fleur. "Tanıdığım hiç kimse yok."

Fahişeliğe başladıktan beş gün sonra çaresiz bir halde tekrar iş bulma bürosuna gitti. Kapıyı açıp içeri girerken hiç umudu

yoktu. Biliyordu ki o gece tekrar ya Drury Lane Tiyatrosu'na ya da paralı centilmenlerin bir gecelik ilişki aradıkları başka bir mekâna gitmek zorunda kalacaktı. Bütün parası bitmişti.

Kanaması durmuş, acısı ve yanması geçmişti. Fakat vücuduna yapılanlar karşısında hissettiği o iğrenme ve dehşet duygusu o kadar artmıştı ki midesi neredeyse hiç aralıksız olarak bulanıyordu. Acaba fahişeliğe alışabilecek miydi? İşini kabullenebilecek miydi? Belki de ilk gecenin ardından tekrar hemen işe çıksa ve yaşadığı dehşetin üzerine üzerine yürümüş olsa daha iyi olurdu.

"Benim için uygun bir işiniz var mı efendim?" diye sordu Bayan Fleming'e. Sesi çok alçak çıkmıştı. Kadına sabit ve dingin gözlerle bakmıştı. Zira çocukluk ve genç kızlık döneminde yaşadığı zorluklar sayesinde duygularını ele vermemeyi öğrenmişti.

Bayan Fleming başını kaldırıp ona sabırsız sabırsız baktı. Sanki her zamanki gibi onu tersleyeceğe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

benziyordu. Fakat gözleri keskinleşerek kaşları çatıldı. Derken gözlüklerini burnunun üzerinde düzelterek küçümser bir ifadeyle gülümsedi. "Yan odada bir centilmen var, Bayan Hamilton. Patronunun kızı için mürebbiye arıyor, bunun için de görüşmeler yapıyor. Belki size de birkaç soru sormak ister, gerçi ne bir tavsiye mektubunuz var, ne de nüfuzlu bir tanıdığınız. Çok gençsiniz. Ama biraz bekleyin lütfen."

Fleur ellerini sımsıkı sıktı, tırnakları avuç içlerine batmıştı. Nefes almakta zorlanıyordu, sanki kilometrelerce koşmuş gibiydi. Demek mürebbiye olabilirdi. Hayır, hayır. En ufak bir umuda bile kapılmamalıydı. Şu adam onu görmek bile istemeyecekti.

"Lütfen, bu taraftan buyurun, Bayan Hamilton," dedi Bayan Fleming bitişikteki odayı işaret ederek. "Bay Houghton sizinle görüşmek istiyor."

Fleur'ün ipek elbisesi kırış kırıştı, pelerininin rengi çok mattı, başında şapka yoktu; ama hepsinin farkındaydı Fleur. Kaçmadan önce bir ayı aşkın bir süre boyunca giymiş olduğu
kıyafetler vardı üzerinde. Basit saç stilinin, gözlerinin altındaki karanlık gölgelerin, çatlamış dudaklarının farkındaydı. Yutkundu ve odaya adımını attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bayan Fleur Hamilton?" diye sordu büyük masanın arkasında oturan adam. Fleur'ü tepeden tırnağa ağır ağır süzmüştü.

Fleur hiç kıpırdamadan öylece durup adama bakıyordu. Adam genç, kel kafalı ve zayıftı. Eğer Fleur'ün görünüşünü beğenmediyse bunu hemen dile getirse iyi olacaktı, aksi takdirde Fleur her şeye rağmen umuda kapılabilirdi.

"Evet efendim," dedi Fleur.

Adam başıyla bir sandalyeyi işaret edince, Fleur gidip dimdik oturarak çenesini yukarı kaldırdı.

"Mürebbiye bulmak için görüşmeler yapıyorum. Patronum, Dorsethire'dan Bay Kent. Beş yaşında bir kızı var. Kendinizi bu iş için uygun görüyor musunuz?"

"Evet. On bir yaşıma kadar evde, sonra da Oxfordshire'daki Broadridge School'da eğitim gördüm. Bütün derslerimde son derece başarılıydım. İyi derecede Fransızca ve İtalyanca biliyorum. Piyano çalabiliyorum, ayrıca suluboya resimler de yapabiliyorum. Her zaman edebiyata, tarihe ve klasiklere ilgi duymuşumdur. Ayrıca dikiş nakışa da elim yatkındır."

Fleur adamın sorduğu sorulan mümkün olduğunca net ve dürüst bir şekilde cevaplıyordu. Kalbi şakaklarında atıyordu adeta, ellerini sımsıkı kapatıp yumruk şeklinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dizlerinin üzerine yerleştirmişti, şans içinse her iki elinin parmaklarını çapraz yapmıştı.

Lütfen Tanrım, diye içinden dua ediyordu. Lütfen sevgili Tanrım, lütfen.

"Eğer önceki okulunuzla irtibata geçersem, sizin bana söylediklerinizi müdüre hanım da onaylar mı?"

"Evet efendim, bundan eminim," dedi Fleur. Ama lütfen irtibata geçmeyin. Adımı hatırlamazlar. Oraya gittiğimi inkâr ederler.

"Bana biraz ailenizden ve geçmişinizden bahseder misiniz Bayan Hamilton?" diye sordu Bay Houghton en sonunda.

Fleur gözlerini adama dikip yutkundu. "Babam bir centilmendi, fakat borç içinde öldü. Ben de iş aramak için Londra'ya gelmek zorunda kaldım."

Beni affet babacığım, diye içinden yalvardı ölmüş babasına.

"Efendim, duyamadım?" diye sordu adama.

"Ne zaman geldiniz?" diye tekrar etti adam. "Yani Londra'ya ne zaman geldiniz?"

"Bir aydan biraz fazla oldu."

"Burada ne gibi işlerde çalıştınız?"

Bir süre sessizce adama baktı. "Şu ana kadar yetecek param vardı," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sessizce oturmaya devam ederek pelerinin altındaki uygunsuz ipek elbisesine bir göz attı. Adam kesin anlamıştı. Anlamış olmalıydı. Geçen hafta bu kadar büyük bir rezalet ve acı yaşadıktan sonra yaşadıklarını yabancıların gözlerinden nasıl saklayabilirdi ki? Yalan söylediğini anlamış olmalıydı. Onun bir fahişe olduğunu anlamış olmalıydı.

"Tavsiye bulabilir misiniz? Yani tavsiye mektubunuz var mı?"

İşte bu çok zalimceydi, ah şu umut hiç olmasaydı keşke. Aslında hiç umutlanmamıştı da. "Tavsiye mektubum yok efendim," dedi. "Daha önce hiç çalışmadım. Şimdiye kadar hep bir centilmen kızı olarak yaşadım." Bunları söyledikten sonra da sessizce reddedilmeyi bekledi.

Ama içinde aniden zalim bir umut ışığı belirdi. Lütfen Tanrım, diye dua etti. Lütfen Tanrım, lütfen, lütfen.

"Keşke buraya hiç gelmemiş olsaydım," diye geçirdi içinden. "Bu aldatıcı umut keşke hiç alevlenmeseydi içimde."

Düşüncelere kapılmış ve adamın söylediklerini yine kaçırmıştı. "Ne?" diye sordu.

"İşe alındınız, tabii eğer istiyorsanız," diye tekrar etti adam.

Adama bakakalmıştı. "Bay Kent işe almadan önce benimle bizzat görüşmek istemezler mi?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kendisi benim fikirlerime güvenir," dedi Bay Houghton.

"Peki ya eşi Bayan Kent?" diye sordu Fleur. "Benimle görüşme yapmak istemez mi?"

"Bayan Kent çocukla beraber Dorsetshire'da. Siz bu işi istiyor musunuz, istemiyor musunuz Bayan Hamilton?"

"Evet," dedi. En sonunda tırnağıyla avuç içini kesip kanatmıştı. "Ah evet, lütfen, çok istiyorum."

"Tam adınızı ve adresinizi söyler misiniz lütfen?" dedi önüne bir kâğıt çekerken. Eline bir tüy kalem alıp ucunu mürekkebe batırdı. Hareketleri ciddi ve resmiydi. "Size birkaç gün içinde Dorsetshire'a gelmeniz için bir bilet teslim edeceğim. Wollaston kasabasında sizi biri karşılayacak ve oradan da Bay Kent'in evi olan Willoughby Hall'a götürüleceksiniz. Bu arada mürebbiyeliğe uygun kıyafetler almanız için de size para vereceğim." Gözleri yukarı kalkıp tekrar Fleur'ün üzerinde dolaştı.

Fleur'ün duydukları imkânsız ve inanılmazdı. Demek mürebbiye olacaktı. Taşrada yaşayacak ve beş yaşındaki bir çocuğun eğitiminden sorumlu olacaktı. Uygun elbiseler, şapkalar ve ayakkabılar alması için ona para veriyorlardı. Saygıdeğer bir evde, saygıdeğer bir ailenin yanında yaşayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acaba Bay Houghton, onun hakkındaki gerçekleri bilse neler düşünür, ona nasıl bakardı? Eğer gerçeği öğrense neler olurdu? Ya da Bay ve Bayan Kent öğrenecek olsa? Acaba çocuklarına öğretmenlik yapması için kendi adamlarının bir fahişeyi işe almakta olduğunu bilseler ne hissederlerdi?

Bay Houghton kendi masanın kenarında ayağa kalkınca, Fleur de oturduğu sandalyeden doğrularak, "Hayır," dedi. "Daha başka sorum yok efendim."

"Birkaç gün içerisinde size posta arabası biletinizi getireceğim, Bayan Hamilton," dedi başıyla kapıyı göstererek. "İyi günler, hanımefendi."

Fleur odadan ve iş bulma bürosundan sersemlemiş bir şekilde ayrıldı, öyle ki geçerken Bayan Fleming'in kendisine nazikçe selam verdiğini fark etmedi bile.

İçerideki odadaysa Peter Houghton dudaklarını büzmüş, patronunun hanım böceğinin ardından kapalı kapıya bakıyordu.

Ne gibi bir cazibesi vardı ki bu kadının? Yalnızca zayıf ve soluk tenli bir kızcağızdı bu, silik yüz hatlarına sahipti, kızılımsı saçlarındaysa parlaklıktan eser yoktu. Biraz kilo alacak olsa, belki bir nebze güzel olabilirdi. Fakat en nihayetinde, bu kadın bir fahişeden başka bir şey değildi; patronu onu birkaç gece önce Drury Lane'de bulmuş ve geceyi onunla beraber geçirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Patronunun Londra'da bile bir metresi barındırdığına şahit olmamıştı. Fakat bu kadına ayrı bir ev açılmayacaktı, kadın Willoughby'ye gönderilerek, dükün karısı ve kızıyla aynı çatı altında yaşayacaktı. Patronunun kızının mürebbiyesi olacaktı.

Patronu garip bir adamdı. Peter Houghton patronuna saygı duyar, işine de değer verirdi; ama yine de patronunda bir gariplik vardı. Düşes bu hanım böceğinden on kat daha güzel bir kadındı.

Karısı ve metresi aynı çatı altında yaşayacaktı. Hayat bazen ne kadar enteresan olabiliyordu böyle. Patronu muhtemelen kısa süre sonra taşraya ve ev içi mutluluğa geri dönmenin uygun olacağına karar verecekti.

Peter Houghton hafifçe gülümseyerek başını salladı. Bir şey kesindi. Dört gün boyunca Fleur adında kızıl saçlı, zayıf bir kızın gelmesini beklemiş; bu süre zarfında da Bayan Fleming'in aptal aptal sırıtışlarına ve flörtöz tavırlarına maruz kalmıştı. En sonunda bütün bunlardan kurtulacağı için çok mutluydu.

FLEUR, ALTI GÜN SONRA posta arabasıyla Londra'dan ayrıldı; ayrılmadan önce Bay Houghton'la son bir görüşme yapmıştı. Yanında ortalama büyüklükte bir bavul vardı. Mavi ipek elbisesini, gri pelerinini ve yeni aldığı sade kıyafetlerini bavuluna katlayarak yerleştirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çoğu zaman iri vücutlu, rahatsız edici, pis kokulu yolcuların arasında kalmış, uzun ve rahatsız bir seyahat geçirmişti. Ama şikâyet etmeyecekti, kendi kendine bile olsa etmeyecekti. Zira alternatifi yoktu ve tek alternatifini de çok acı bir şekilde tecrübe etmişti.

Eğer şu an bu yolculuğu yapmıyor olsaydı, gündüzleri delik misali odacığında oturacak, geceleri de fahişelik mesleğini icra ediyor olacaktı. Şu ana kadar birden fazla müşteriyle muhatap olarak, muhtemelen ilk müşterisinin söylediği şeylerin gerçekliğini keşfetmiş olacaktı. Belki başka adamlar ona gerçekten daha sert ve kötü davranacaktı. Belki de ona o kadar az para vereceklerdi ki her gece çalışmak zorunda kalacaktı.

Hayır, şikâyet etmeyecekti. Yeter ki Bay ve Bayan Kent onun hakkındaki gerçeği keşfetmesin. Zaten nasıl keşfedebilirlerdi ki? Dünyada yalnızca tek bir adam gerçeği biliyordu ve onu da bir daha görmeyecekti. Gerçi o adamın bundan sonraki hayatı boyunca kâbuslarına gireceği kesindi.

Tabii Bay ve Bayan Kent'in keşfedebileceği başka bir gerçek daha vardı. Londra'yı ve Londra'nın dehşetini ardında bırakır bırakmaz, Fleur bu gerçeği daha güçlü bir şekilde hatırladı ve sinirleri bozuldu.

Taşradaki açık alanların içinden geçerken, Hobson'ın ölü yüzü daha sık aklına gelmeye başladı. Hobson'ın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözleri donuk bir şekilde ileriye bakıyordu, ağzı bir karış açıktı, yüzü kül gibi solmuştu ve şaşkın bir ifadesi vardı. Son yedi haftadır bu suratın kâbuslarına o denli fazla girmemiş olmasına şaşıyordu. Fakat elbette Londra'nın kenar mahallelerinde ayakta kalmanın korkusu bütün bunlara ağır basmıştı.

Fakat bu surat şimdi kâbuslarına girmeye başlamıştı.

Fleur öldürmüştü onu. Fahişe olmasının yanı sıra bir katildi de. Acaba posta arabasındaki insanlar onun kim olduğunu bilseler neler düşünürlerdi? Bu düşüncesinin gülünç bir tarafı vardı aslında. Korkunç derecede gülünç bir tarafı.

"Komik olan nedir?" diye sordu kucağında neredeyse kendisi kadar büyük bir sepet taşıyan ve tam karşısında oturan bir kadın.

Fleur hemen kendisine geldi. "Yolun bu engebeli kısmını geçene kadar zıplaya zıplaya pelteye dönüşeceğimizi düşünüyordum," dedi ve gülümsedi.

Güzel bir açıklamaydı bu. içerideki tüm yolcular, geçtikleri anayolun bu kısmının onarımından sorumlu olan belediyeye karşı yüzlerini buruşturdukları sırada, bir anda gülümseyip neşelenmişlerdi.

Hayır, o bir katil değildi. Kendisine bu damgayı yapıştır- mamalıydı. Hobson'ı itmiş, Hobson da düşüp başını ocağın kenarına çarparak ölmüştü. Bir kaza

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmuştu sadece. Fleur yalnızca kendisini korumaya çalışmıştı. Hobson, Fleur'ü Matthew'un işareti üzerine tutmaya çalışmış; Fleur de kendini kurtarmaya çalışmıştı.

Matthew, cesedi muayene ettikten sonra "cinayet" kelimesini kullanmıştı. Fleur'ün yapmış olduğu planlara devam etmek yerine alelacele kaçmasının nedeni de bu kelimeyi duymuş olması, Hobson'ın tebeşir gibi solmuş yüzünü görmüş olmasıydı.

Bunları düşünmemeye çalıştı. Belki de hiç kimse peşine düşmüş değildi. Belki de Matthew olayı bir kaza olarak açıklamıştı. Peşine düşülmüş olsa bile artık buna son verilmiş olmalıydı. Belki de onu hiçbir zaman bulamayacaklardı. Hepsi yedi hafta önce olmuştu. Fakat Londra'da kendisini daha güvende hissetmişti.

Tekrar hafifçe gülümsedi. Daha güvenliymiş!

Mürebbiyeliğini yapacağı beş yaşındaki küçük Bayan Kent'i ve çocuğun anne babasını kafasında hayal etmeye çalıştı. Hayallerinde hepsi sıcak bir aile konağında oturuyor, sevginin bir arada tuttuğu samimi bir aile hayatı sürüyordu. Kendi çocukluğu da böyle sevgi dolu geçmişti. Kendisini bu mutlu ailenin içerisinde aileden biri gibi hayal etmeye çalışıyordu, herkes ona aileden biriymiş gibi davranıyordu.

Onlardan gizlediklerine karşılık olarak elinden geleni yapacak ve bu durumu telafi etmeye çalışacaktı. Bay

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Houghton'ın sorusuna dürüst cevap vermemişti. Londra'da ne gibi işlerde
çalıştığını sorduğu zaman, ona yeteri kadar parası olduğunu söylemişti. Bulduğu tek işi ona açıklayamamıştı.

Ama bunu arkasında bırakacaktı. Kimsenin bilmesine gerek yoktu. Kendisini gerçeği söylemek zorunda hissedeceği tek kişi, ileride evleneceği erkekti ve evlenmek isteyebileceğini hayal bile etmiyordu. Bu aralar evlenemezdi. Kısaca Daniel'ı düşündü, fakat onun yumuşak gülüşünü, sarı saçlarını ve düzgün kıyafetlerini hemen zihninden uzaklaştırdı. Eğer şartlar daha farklı olmuş olsaydı, Daniel'la evlenebilir ve hayatının sonuna kadar onunla mutlu olabilirdi. Onu sevmişti.

Ama olaylar o şekilde gelişmemişti. Matthew ona katil dememiş olsa bile artık ona geri dönemezdi. Artık geri dönüşü yoktu. Artık düşmüş bir kadındı o. Gözlerini kısa bir pişmanlıkla kapattı ve tekrar açarak pencereden görünen manzarayı incelemeye başladı. Durumu daha iyi değerlendirmek için hayallerinden uzaklaşmalıydı.

Yeni bir hayata başlıyordu ve bunun gerçekleşmiş olmasına sonsuza kadar müteşekkir olmalıydı.

Bayan Fleming'in iş bulma bürosuna tam zamanında gidip Bay Houghton'ın görüşmelerine denk geldiği için minnettardı. Keşke Bay Houghton bu görüşmelere beş gün önce başlamış olsaydı. Fakat böyle olmamıştı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapılabilecek bir şey de yoktu. Ama yeni bir hayata adım atıyor, taze bir başlangıç yapıyordu; buna nankörlük etmeyecekti. Çok iyi bir mürebbiye olarak Kent ailesine bütün minnettarlığım gösterecekti.

BROCKLEHURST LORDU MATTHEW BRADSHAW, Londra'da geçireceği günler için St. James Caddesi üzerinde kendisine bekâr evi kiralamıştı. Çeşitli sosyete etkinliklerinin gerçekleştirildiği koşuşturmacalı Londra Sezonu boyunca annesi ile kız kardeşinin yanında kalmamayı tercih etmişti. Fakat onlara uğrayıp önemli haberi vermiş, annesi de bu habere hiç şaşırmadığını söylemişti. Isabella'dan bir hayır gelmeyeceğini en başından beri biliyordu.

Matthew ilk başta Londra'da uzun süre kalacağını öngörmüyordu. Isabella kendi kendine aşırı bir korkuya kapılarak Wiltshire'daki evlerinden kaçmıştı. Papaz Booth'un yanına bile gitmemişti; Matthew bunu papaz evine gidip kendisi öğrenmişti. Isabella Londra'ya gelmiş olmalıydı. Gelmiş olabileceği tek yer burasıydı. Ya annesinin ya da bir tanıdığın merhametine sığınmıştı, fakat çok fazla tanıdığı da yoktu. Annesinin geçmişte ondan kurtulmak için Isabella'yı beş yıllığına başka bir kente yolladığı dönem haricinde, Isabella hayatı boyunca pek evden çıkmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Matthew bir ayı aşkın bir süredir aramalara devam etmesine ve bir sürü araştırma yapmasına rağmen ona dair hiçbir iz bulamamıştı. Isabella elbette annesine de sığınmamıştı. Matthew'un bunu düşünmüş olması çok aptalcaydı.

Matthew en sonunda umutsuzca yollara düşmüştü. Fleur'ün Londra'dan ayrılmasından iki gün sonra, Matthew'un Londra'daki misafir odasında bacaklarını açmış ayakta duran, tıknaz, kırmızı suratlı, kirli kravatlı, elinde tuttuğu yağlı şapkasını sürekli döndürüp duran adam, Bow Street Özel Polis Teşkilatı'nın bir üyesiydi. Matthew ve adam epeydir konuşuyorlardı.

"Anca böyle olmuştur efendim, buraya yazıyorum," dedi Henry Snedburg. Vaktinin çok değerli olduğunu söyleyerek oturmayı reddetmişti. "Fakir mahallelerinde saklanmış iş arıyordur."

"O halde onu aramak boşuna," dedi Lord Brocklehurst. "Resmen samanlıkta iğne arıyoruz."

"Hayır, hayır." Dedektif elini yukarı kaldırarak kırmızı boynunun arkasını kaşıdı. "Bunu söylemek doğru olmaz, efendim. Londra'da iş bulma büroları vardır. Bir hanımefendi olarak bu bürolardan bir iki tanesini denemeyi kesin akıl etmiştir. Bende bu büroların listesi vardı, dosyalayıp bir yere kaldırmış olmalıyım. Cinayetten aranıyor demiştiniz, değil mi efendim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve hırsızlığa teşebbüsten," dedi Lord Brocklehurst. "Aile mücevherleriyle kaçmaya çalıştı."

"Ah fena birisi desenize efendim. Aramalarıma hiç vakit kaybetmeden dikkatle başlıyorum. Çaresiz kalmış genç bir bayan. Göz açıp kapayıncaya kadar onu bulacağız, bundan emin olabilirsiniz. Sizce Bayan Isabella ne gibi isimler kullanıyor olabilir?"

Lord Brocklehurst kaşlarını çattı. "Sizce adını mı değiştirmiştir?"

"Eğer bir parçacık aklı varsa değiştirmiştir efendim," dedi Bay Snedburg. "Fakat insanlar kendilerine yepyeni takma isimler bulmuyorlar. Siz bana onun tam adı ile annesinin ismini verin. Bir de evinizdeki hizmetkârların adlarıyla, genç bayanın arkadaş ve tanıdıklarının adlarını."

Lord Brocklehurst düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Tam adı Isabella Fleur Bradshaw," dedi. "Annesinin adı Laura Maxwell; özel nedimesinin adı Annie Rowe; en yakın arkadaşının adı ise Miriam Booth."

"Hizmetçinizin adı nedir efendim?"

"Phyllis Matheson."

"Kızın anneannesi ile babaannesinin isimleri?"

Lord Brocklehurst düşündü. "Baba tarafından Hamilton," dedi. "Sanırım Lenora. Anne tarafınıysa bilmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evinizin baş kâhyasının ismi?"

"Chapman."

"Bunları deneyeceğim efendim," dedi Bay Snedburg en sonunda. "Bir şeyler bulacağım. Bundan hiç şüphem yok. Şimdi genç bayanı biraz tarif edebilir misiniz?"

"Boyu ortalamanın biraz üzerinde. Zayıf. Kahverengi gözlü. Saçları da kızılla sarı arasında."

"Saçları en çarpıcı özelliğidir, diyebilir miyiz efendim?" diye sordu özel dedektif, müşterisini dikkatle inceleyerek.

"Evet," dedi Lord Brocklehurst. "En çarpıcı özelliği. Sanki gün doğumu ile gün batımı aynı anda saçlarında dans ediyormuş gibi."

Bay Snedburg öksürdü. "Kesinlikle efendim," dedi. "O zaman güzel birisi diyebilir miyiz?"

"Evet." Diğer adam ona baktı. "Gerçekten de güzeldir. Onu mutlaka bulmanızı istiyorum."

"Bir sulh hâkimi olarak anladım efendim. Kuzeniniz olsa bile şahsi hizmetkârınızın ölümü yüzünden mahkemenin karşısına çıkartılması gerekiyor."

"Evet, sebebi o," dedi Lord Brocklehurst elleri vücudunun yan tarafında açılıp kapanarak. "Bulun onu."

Bay Snedburg başıyla dangul dungul bir selam vererek başka bir patırtı yapmadan odadan çıktı.

"BAYAN HAMILTON?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fleur, Wollaston'da posta arabasından inerken yanına gelip kendisine soru soran şık mavi üniformalı genç adama biraz şaşkınlıkla baktı. "Evet," dedi.

"Ben Ned Driscoll, efendim," dedi adam. "Sizi alıp Willoughby Hall'a götürmeye geldim. Bavullarınız hangileri efendim?"

"Sadece şu," diyerek işaret etti Fleur.

Genç adamın kıyafeti gerçekten de çok şıktı. Fleur'ün bavulunu tüy kadar hafıfmiş gibi omzuna kaldırdı ve posta arabasının durmuş olduğu taşlı avluyu geçerek yan tarafında bir aile amblemi bulunan üstü kapalı bir at arabasına yöneldi.

Gidecekleri yer acaba sıcak bir malikâne miydi? Yoksa minik bir aile evi miydi?

"Siz Bay Kent'in uşağı mısınız?" diye sordu Fleur, adamın arkasından yürürken. "Bu onun arabası mı?"

Adam arkasını dönerek sırıttı. "Bay Kent mi? Böyle dediğinizi duymasa daha iyi. Sizin ve benim gibiler ona 'saygıdeğer efendim' der."

"Saygıdeğer efendim mi?" Fleur'ün dizlerinin bağı çözülür gibi oldu.

"Saygıdeğer efendimiz, kendisi Ridgeway Dükü'dür," dedi genç adam Fleur'e meraklı bir bakış fırlatarak. "Bilmiyor muydunuz?" Fleur'ün bavulunu at arabasının arkasına kuşakla sımsıkı tutturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ridgeway Dükü mü? Bir yanlışlık olmalı. Ben Bay ve Bayan Kent'in kızlarına mürebbiyelik yapmak için işe alındım."

"'Leydi Pamela Kent' demeniz gerekiyor," dedi adam ve elini uzatarak Fleur'ün arabaya çıkmasına yardım etti. "Sizi işe alan Bay Houghton'dı değil mi? Kendisi saygıdeğer efendimi/in özel kâtibidir. Size küçük bir şaka yapmış olmalı."

Şaka mı? Genç adam arabacı koltuğuna çıkarken, Fleur içeriye oturup gözlerini kapattı. Demek patronu Ridgeway Dükü'ydü. Önceden ismini duymuştu. Buraların en zengin adamlarından biri olarak tanınırdı. Matthew, Ridgeway Dükü'nün üvey kardeşi Lord Thomas Kent'i tanırdı. Kent! Aynı isim olduğunu fark etmemişti bile.

Fakat fark etmesi gerekirdi. Daha tedbirli olması gerekirdi. Matthew, patronunun kardeşini tanıyordu! Fakat Fleur onunla şahsen tanışmamıştı. Artık ismini de değiştirmiş olduğu için adam Fleur'ü ne görüntüsünden çıkarabilirdi, ne de ismini bilebilirdi. O yüzden Fleur'ün şimdiden çok fazla korkmasına gerek yoktu.

Willoughby Hail. Bay Houghton'ın söylediğine göre patronu orada oturuyordu. Fakat insan zihni gerçekten de çok değişik bir şeydi. Kent ailesine dair öylesine güçlü ve erken bir izlenime kapılmıştı ki kafasında nedense daha mütevazı bir malikâne hayal etmişti. Ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Willoughby'yi biliyordu, ingiltere'nin en büyük özel arazilerinden biriydi, ayrıca ülkenin en görkemli konaklarıyla parkları da orada bulunmaktaydı.

Hayatının bu yeni gerçeklerine henüz alışamamıştı. At arabası yosunlarla, likenlerle ve sarmaşıklarla kaplı bir parkın yanından saparak, taştan yapılma devasa kapı direklerinin arasından geçti ve iki yanında ıhlamur ağaçlarının sıralandığı kıvrımlı bir yola girdi.

Fleur yolun iki tarafındaki çimenlik alanların üzerinde yer yer meşe ve kestane ağaçları görüyordu. Hatta bir an için gözüne bir geyik sürüsü bile çarptı. Sonra at arabası bir köprünün üzerinden geçerken, Fleur köprünün altında azgınca

kabaran köpüklü suları gördü. Fakat daha iyi görmek için tam kafasını çevirdiği anda gözüne başka bir şey takıldı.

Ihlamur ağaçlan köprünün öteki yakasında kalmıştı. Çimenlik alanların ötesinde görkemli bir malikâne görülüyordu. Malikânenin ihtişamı karşısında Fleur'ün nefesi kesilmişti.

Malikânenin ön kısmında uzun bir yol uzanıyordu, binanın yüksek alınlıklı merkez kısmının her iki tarafındaysa daha alçak bina kanatları bulunuyordu. Malikânenin zarif sütunları Korint tarzındaydı. Alınlığın arkasından büyük bir orta fener ile kubbe yükseliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Korkuluk duvarları üzerindeyse taştan heykeller, büstler, vazolar ve kaplar bulunuyordu.

Malikânenin önünde yer alan muhteşem güzellikteki mermer bir çeşmenin etrafında güzelce budanmış çalılar, çiçek taramaları ve çimenlikler vardı.

Fleur kendi evi olan Heron House'u düşündü, yani Matthew'un evini. Orası da oldukça görkemliydi ama bu malikânenin yanında bir kır kulübesi gibi kalırdı.

Sıcacık bir malikânede samimi aile üyeleriyle bir arada yaşama hayalleri buraya kadarmış, diye düşündü Fleur, sonra da başını arkasındaki yastıklara yasladı. Tam bu esnada at arabası, malikânenin ana kapılarına ve ana katına çıkan mermer basamakların önünde durdu.

Fakat Fleur basamakların altındaki çift kanatlı kapıdan içeri kabul edildi, bu kapı hizmetkârların bulunduğu bölüme açılıyordu. Malikânenin baş hizmetçisi Bayan Laycock, Bayan Hamilton'ı kendi şahsi odasında kabul edecekti; bir uşak gelip Fleur'e bunları söylemiş, sonra da yolu göstermek için arkasını dönmüştü.

Bayan Laycock adeta bir düşese benziyordu. Zayıf vücudu üzerinde sade ama şık, siyah bir kıyafet vardı. Gümüşi saçları kafasının tepesinde şık bir şekilde toplanmıştı. Yalnızca belindeki anahtarlara bakıldığında evin hizmetkârlarından biri olduğu anlaşılıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bayan Hamilton?" dedi elini Fleur'e uzatarak. "Willoughby Hall'a hoş geldiniz. Londra'dan buraya uzun ve yorucu bir yolculuk yapmış olmalısınız. Bay Houghton bugün geleceğinizi haber vermişti. Saygıdeğer efendimizin Leydi Pamela için bir mürebbiye tutmasına sevindim. Zamanı gelmişti, Leydi Pamela'mn artık yaşlı bir bakıcının sağlayacağından daha fazla eğitim ve aktiviteye ihtiyacı var."

Fleur elini baş hizmetçiye uzattı. "Teşekkür ederim efendim," dedi. "Çocuğa iyi bir eğitim vermek için elimden geleni yapacağım."

"Çok kolay olmayacak," dedi Bayan Laycock, Fleur'e sandalyeye oturmasını işaret ederek. "Size çay ikram edebilir miyim Bayan Hamilton? Yorgun olduğunuzu görebiliyorum. Düşesle oldukça mücadele etmeniz gerekecek."

Fleur soran gözlerle kadına baktı.

"Saygıdeğer hanımefendinin şahsi nedimesi Armitage'dan duyduğuma göre; düşes, kendisine danışılmadan kızına bir mürebbiye tutulmasından pek memnun değilmiş," dedi baş hizmetçi, bu sırada da koyduğu çayı Fleur'e uzattı.

"Hmm..." dedi Fleur.

"Ama merak etmeyin," dedi Bayan Laycock. "Bu evde dükün sözü geçer; saygıdeğer efendimiz kızının geleceği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için sizi uygun görmüş. Neyse, bana biraz kendinizden bahsedin Bayan Hamilton. Sanırım sizinle iyi anlaşacağız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

PETER HOUGHTON, Ridgeway Dükü'ne gelen postalara bakıyor, patronunun gitmek isteyeceğini düşündüğü etkinliklerin davetiyelerini bir kenara ayırıyordu. Fakat dükün eve girer girmez, hatta daha çalışma odasına bile gelmeden önce moralinin bozuk olduğunu fark etmişti. Dükün sesinde bir tuhaflık vardı; tam olarak ne söylediği duyulmasa bile ses tonu ruh halini ele veriyordu.

Dük odaya girince kâtip ayağa kalktı ve dükün sabırsızca elini sallamasıyla birlikte tekrar sandalyesine oturdu; bu esnada saygıdeğer efendisinin çok hafif topalladığını görmüştü. Oysa dük normalde topallamamak için büyük gayret gösterirdi.

"Önemli bir şey var mı?" diye sordu dük, mektup yığınını başıyla göstererek.

"Majestelerinden bir akşam yemeği davetiyesi gelmiş," dedi Houghton.

"Prinny'den* mi? Katılamayacağım, bir mazeret bildirin," dedi dük.

"Ama akşam yemeği yiyip kâğıt oynamak için kralın yaptığı bir çağrıdan söz ediyoruz, efendim," dedi kâtip hafifçe öksürerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, anladım," dedi dük. "Siz bir mazeret bildirin. Karımdan gelen bir şeyler var mı?"

"Hiçbir şey yok efendim," dedi Houghton, önündeki mektup yığınına bakarak.

*Prinny: Kral IV George'a halkın taktığı lakap.

"Willoughby'ye gitmek üzere yola çıkıyoruz," dedi dük kısa ve sert bir şekilde. "Dur bir dakika. Denningtonlar'a söz vermiştim, yeğenlerine yarın akşam operada eşlik edeceğim. İptal edilemeyecek başka bir programımız yok, değil mi? O halde ertesi gün yola çıkacağız."

"Tabii efendim." Peter Houghton, patronu odadan çıkarken gülümsedi. Fleur posta arabasıyla yola çıkalı iki hafta olmuştu. Dük, Londra'dan ayrılıp da Fleur'ün peşine düşmemek için kendini zor tutmuştu.

Bacağı ve vücudunun yan tarafı ağrıyor olmasına rağmen Ridgeway Dükü her zamanki gibi merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Dalgın dalgın sol gözünü ve yanağını kaşıdı. Hepsi nemli hava yüzündendi. Havalar kötüleştiği zaman vücudundaki yaralar ona sıkıntı verirdi.

Kahrolası Sybil! Dük dört yıl önce onun karşısına çıkıp da en vahşi düşüncesizliğine son verdiğinden beri, Sybil, dükle birlikte Londra'ya gelmeyi sürekli olarak reddetmişti. Fakat dük tek başına birkaç aylığına huzur bulmak için ne zaman Londra'ya gidecek olsa, karısı büyük bir taşra partisi verir, Londra'dan Dorsetshire'a

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelmeye ikna edebildiği tüm itibarsız sosyetikleri bu partiye davet ederdi.

Planları hakkında düke bilgi verme ihtiyacını da pek nadiren duyardı. Dükün bu partilerden haberi olacaksa, ancak kazara olurdu. Bir keresinde, iki yıl önce tesadüfen Londra'dan eve döndüğü zaman, evinde bir parti verildiğini ve misafirlerin biri dışında hepsinin gitmiş olduğunu görmüştü. Geriye kalan bu son misafirse, güya hizmetçilere iyilik olsun diye kendi kaldığı misafir odasını boşaltarak, düşesle aynı odayı paylaşmıştı.

Dük eve döneli daha bir saat bile olmadan bu adama yol vermişti. Willoughby'ye ya da Londra'ya en az on yıl boyunca ayak basmaması yolunda tavsiyelerde bulunmuş, adam da bu tavsiyeye kulak verip onu ciddi bir tavırla dinlemişti.

Dük ayrıca düşese de edep ve görgü kuralları hakkında nasihat verip, hizmetçilerin önünde iyi bir azarlamıştı. Öyle ki en sonunda düşesin beti benzi atmış ve ağlamaya başlamıştı.

Sybil ağladığında her zamankinden daha güzel gözükürdü. Kocasını sert kalplilikle, ihmalkârlıkla ve zorbalıkla suçlamıştı Sybil.

Bu seferse dük, Sybil'ın bir parti verdiğini White's'ta Sör Hector Chesterton'dan öğrenmişti. Adam böylesine bir davet aldığı için sevinçli gözüküyordu

"Bugünlerde şehirde yapacak pek fazla bir şey yok eski dostum," demişti. "İnsan genç tazeleri süzmekle yetiniyor. Anacıkları kızlarına sülük gibi yapışıyor, o yüzden de seyretmekten başka bir şey yapamıyorsun. Sybil beni partisine davet ederek büyük bir nezaket gösterdi."

"Evet," diyerek soğuk bir tavırla gülümsemişti dük. "Sybil sevdiği arkadaşlarını etrafına toplamaktan çok hoşlanıyor."

Dük böylece Willoughby'ye planladığından birkaç hafta önce dönmek zorunda kalmıştı. Giyinme odasındaki zili çaldı ve uşağının gelmesini beklerken ceketini çıkardı. Willoughby'deki hizmetkârlarının ve Pamela'nın iyiliği için geri dönmesi gerekiyordu. Onların Sybil ile arkadaşlarının ahlaksızlıklarına şahit olmaları hiç adil olmazdı.

Aman Tanrım! Boyunbağını çıkararak bir kenara fırlattı. Sybil'ı çok sevmişti. Bir zamanlar, uzun yıllar evvel onu çok sevmişti. Tatlı, kırılgan, sarışın ve güzel Sybil. Waterloo Savaşı için Belçika'da bulunduğu süre boyunca onu hayal etmiş, onun için acı çekmişti. Onun tatlı tebessümünün, evlilik teklifini utangaç bir şekilde kabul edişinin, sıcak buselerinin hayaliyle yaşamıştı.

Tanrım! Gömleğinin üst düğmesini koparıp odanın öteki tarafına fırlattı ve lavabonun üzerindeki porselen kâseye çarpıp yere düşmesini izledi.

"Bana birisini çağır, hemen gelip şu melun düğmeleri adam gibi diksin," diye bağırdı uşağına. Zavallı uşak tam o sırada kapıdan içeri girme gafletinde bulunmuştu.

Fakat uşağı çocukluğundan beri onunla beraberdi, savaşta da yanından ayrılmamıştı. İspanya ve Belçika'da özel hizmetkârlığını yapmıştı. Oldukça sıkı bir delikanlıydı.

"Bacağınız ve yan tarafınız ağrıyor değil mi efendim?" dedi neşeyle. "Bu havada ağrırlar diye düşünmüştüm ben de. İsterseniz uzanın, size biraz masaj yapayım."

"Senin yapacağın masajın benim düğmelerime ne yararı olur, salak şey!" dedi dük.

"Olur efendim, siz bana güvenin," dedi uşak. "Şimdi uzanın."

"Binici kıyafetlerimi istiyorum," dedi dük. "Parkta gezintiye çıkacağım."

"Size masaj yaptıktan sonra," dedi uşak, bir çocukla konuşur gibi. "Willoughby'ye geri dönüyormuşuz, değil mi efendim?"

"Bakıyorum da Houghton iyi haberi herkese yaymış," dedi dük. Bir yandan da soyunma odasındaki koltuğa uysalca uzanarak uşağının üzerindekileri çıkarmasına izin verdi. Uşağının maharetli elleri her zaman ağrılarını alırdı. "Eve döneceğine seviniyor musun Sidney?" diye sordu dük.

Uşak kararlı bir şekilde "Evet," dedi. "Pek itiraf etmeseniz de bence siz de seviniyorsunuz efendim. Willoughby her zaman sizin dünya üzerinde en sevdiğiniz yer olmuştur."

Evet. Öyleydi. Willoughby'nin bir gün her şeyiyle kendisine ait olacağını hayal ederek, bunu bilerek büyümüştü. Willoughby'ye olan sevgisi kalbinin en derinlerine kazınmıştı. Okul hayatı boyunca ve askerdeyken, bu sevgisini hiç kaybetmemişti. Ailesinin büyük oğlu ve mirasçısı olmasına, babasının ve onu tanıyan hemen herkesin karşı çıkmasına rağmen bir piyade alayında askerlik yapmak istemiş, bunda ısrarcı olmuştu.

Ama Willoughby her zaman damarlarında akıp durmuştu. Waterloo Savaşı'nda Willoughby için savaşmıştı.

Fakat şimdi oraya geri dönmeyi hiç istemiyor, bundan nefret ediyordu. Çünkü Sybil oradaydı. Çünkü hayat asla gençliğinde hayal ettiği gibi olamayacaktı.

Ama gitmek zorundaydı ve bu zorunluluk onu içten içe, sapkınca mutlu ediyordu. İlkbahar sonunda ve yaz başında

Willoughby çok güzel olurdu. Gözlerini kapattı ve evinden ne zaman uzak kalsa sürekli hissettiği o derin özlemi içinde duyarak Willoughby'yi hayal etti.

Bir de Pamela vardı. Sybil, tüm korumacı tavrına rağmen, kocasını kızının yanına bırakmaktan nefret etmesine rağmen, Pamela'yı fazla umursamazdı. Kızıyla hemen hemen hiç zaman geçirmezdi. Oysa Pamela'nın bir bakıcıdan daha fazlasına gereksinimi vardı.

Bu ihtiyacı da karşılanmıştı. Çünkü artık bir mürebbiyesi vardı.

Fleur.

Dük, Fleur'e yanında iş vererek vicdanını rahatlattıktan sonra onu kafasından atabilmişti. Houghton da Fleur'ün iyi bir mürebbiye olabilecek nitelikte gözüktüğünü söyleyerek düke güvence vermişti. Houghton kızla kapsamlı bir görüşme yapmış olmalıydı.

Dük artık Fleur'ü düşünmek istemiyordu. Onu tekrar görmek istemiyordu. Hatırlamak istemiyordu. Sybil'a karşı yalnızca bir kez sadakatsizlik yapmıştı.

Fleur'ü neden Willoughby'ye göndertmişti ki? Başka arazileri, başka malikâneleri de vardı. Onu hizmetçi olarak başka bir malikânesine de gönderebilirdi.

Neden Willoughby? Karısıyla aynı evde olsun diye. Kendisiyle de. Kızına öğretmenlik yapsın diye.

Pamela'ya ders veren bir fahişe.

"Bu kadarı yeter, salak şey," dedi dük gözlerini açarak. "Sen beni uyutmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet efendim," dedi Sidney neşeyle gülümseyerek. "Uyurken mizacınız yumuşacık oluyor, böylece sizinle uğraşmak zorunda kalmıyorum, efendim."

"Lanet olsun senin küstahlığına," dedi dük, sonra da doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Çabuk binici kıyafetlerimi getir."

FLEUR, WILLOUGHBY HALL'A geldiği ilk gün ne yeni işine başladı, ne de düşesle tanıştı. Görünüşe bakılacak olursa ev ahalisi öğleden sonra bir yeri ziyarete gitmiş, çocuğun bakıcısını da beraberlerinde götürmüşlerdi.

"Leydi Pamela'nın bakıcısı olan Bayan Clement ayrıca saygıdeğer hanımefendinin de çocukluk bakıcısıdır," diyerek açıklamada bulundu Bayan Laycock. "Birbirlerine çok yakındırlar. Korkarım, düşes kadar bakıcı da size ters davranacaktır, Bayan Hamilton. Ama maaşınızı ödeyenin saygıdeğer efendimiz olduğunu aklınızdan çıkarmayın."

Evin saygıdeğer efendisi, belli ki evde değildi. Eğer Fleur'le görüşmeyi gerçekleştirmiş olan Bay Houghton dükün özel kâtibiyse, muhtemelen dük de sosyetik Londra Sezonu için Londra'ya gitmiş olmalıydı. Bayan Laycock, onun ne zaman eve döneceğini bilmiyordu.

"Ama saygıdeğer hanımefendinin yeni bir parti ve büyük bir balo düzenlemeyi planladığından haberi olursa, eve geri dönecektir, orası kesin," dedi Bayan Laycock. Ses

tonundan bu partiyi tasvip etmediği anlaşılıyordu, fakat bu konu hakkında başka bir şey söylemedi. Saygıdeğer hanımefendisinin yokluğundan istifade ederek Fleur'e üst katları gezdirmeyi teklif etti.

Malikâne o kadar büyük ve görkemliydi ki Fleur, Bayan Laycock'un peşinden ağzı açık, tek kelime etmeden yürüyordu. Ailenin kullandığı dairelerle, iş için kullanılan tüm daireler malikânenin giriş katındaydı; derslik, çocuk odası ve hizmetkârların daireleri ise malikânenin üst katlarındaydı. Fleur kendi odasını görmüştü; dersliğin hemen bitişiğinde küçük, kare biçimli, aydınlık ve havadar bir odaydı burası. Malikânenin arkasındaki çimenlik ve ağaçlara bakıyordu. Londra'daki odasıyla kıyaslanacak olursa cennet gibiydi.

Tura evin ön tarafındaki kubbeli holden başlamışlardı; kubbeden aşağı holü ışığa boğan büyük bir fener sarkıyordu ve kubbenin üzerine de melek figürleri resmedilmişti. Ayrıca kubbenin iç tarafında da dairesel bir balkon mevcuttu.

"Büyük davetlerde o balkona orkestra üyeleri oturur," diyerek açıklamada bulundu baş hizmetçi. "Balo olduğu zaman,

uzun koridorla salonun kapıları açık tutulur, böylece büyük bir balo salonu ile uzun bir yürüyüş yoluna sahip oluruz. Eğer saygıdeğer hanımefendinin balosunda

yağmur yağarsa kendi gözlerinle görürsün. Baloyu dışarıda, gölün kenarında yapmayı planlıyorlar; dışarıda olduğu için bu baloya biz de davetliyiz, Bayan Hamilton. Fakat eğer hava soğuk ve yağışlı olursa, elbette balo içeride yapılacak."

Fleur başını kaldırarak kubbenin etrafındaki balkonda bir orkestranın bulunduğunu ve müzik seslerinin holün sütunlarında yankılandığını hayal etmeye çalıştı. Şık kıyafetler giyinmiş insan kalabalıklarının neşeyle dans edip eğlendiğini gözünün önüne getirdi. Ve gülümsedi. Çok mutlu olacaktı. Bayan Laycock'un düşes ve Leydi Pamela'nın bakıcısı hakkında söylediklerine rağmen, çok mutlu olacaktı. Nasıl olamazdı ki? Cehenneme çok yaklaşmış, fakat kurtulmuştu.

Uzun koridor, malikânenin kanatlarından birinde, evin ön tarafı boyunca uzanıyordu. Koridorun bir tarafında uzun pencereler ve duvar oyuklarına yerleştirilmiş kadim Roma büstleri vardı. Koridorun oyuklu alçı süslemeleri ve tavanı, mekâna büyük bir yükseklik ve görkem havası veriyordu. Pencerelerin karşısındaki uzun duvarın üzerinde çerçeveleri yaldızlı portreler bulunuyordu.

"Saygıdeğer efendimizin nesillerce öncesinden aile büyüklerinin resimleri," dedi Bayan Laycock. "Kendisi bir gün size anlatacaktır, Bayan Hamilton. Willoughby hakkında bilmediği hiçbir şey yoktur."

Fleur duvarda birer Holbein, Van Dyck ve Reynold tablosu fark etti. İnsanın böylesine gerilere dayanan bir geçmişe sahip olması inanılmaz olmalıydı. Bayan Laycock'un söylediğine göre Ridgeway Dükü, kendi sülalesinin sekizinci düküydü.

"Hepimiz erkek bir mirasçı bekliyoruz," dedi Bayan Laycock. Sesi biraz gergin çıkmıştı. "Ama şimdiye kadar yalnızca Leydi Pamela dünyaya geldi."

Fleur'e söylediğine göre, çalışma odaları ile misafir odalarının çoğu uzun koridorun arkasındaydı.

Büyük salon, merkezi eksenin üzerinde, giriş holünün arkasında, iki kat yüksekliğindeydi. Duvarları kırmızı Utrecht kadifesiyle kaplıydı, çevresine düzgünce dizilmiş ağır mobilyalar da aynı malzemeyle kaplanmıştı. Alınlıklı büyük kapılar, pervazlar ve şömine altın yaldızlıydı; tavana Bayan Laycock'un bilmediği mitolojik savaş sahneleri resmedilmişti. Duvarlara ağır çerçeveli manzara resimleri asılıydı.

Yemek odası, misafir odası, kütüphane, diğer odalar ve özel aile daireleri ise malikânenin öteki kanadında yer alıyordu.

Fleur gördüklerinden çok etkilenmişti. Kendisi de büyük bir evde büyümüştü. Hatta bu evin sahibi babasıydı; ne var ki Fleur sekiz yaşındayken, annesiyle babası bir yolcu hanında çıkan yangında ölmüştü.

Babasının evi ve unvanı, babasının kuzenine, yani Matthew'un babasına geçmiş; Fleur de onun vesayeti altına girmişti. Fakat babasının kuzeni Fleur'e çok kötü davranmıştı; adamın karısı ile kızı onu hiç istememişti; Matthew da son yıllara kadar onu görmezden gelmişti.

Fakat Heron House, ingiltere'nin en güzel evlerinden biri değildi. Willoughby Hall ise kesinlikle öyleydi. Sıcacık bir ev ile küçük ve sevgi dolu bir aileye ilişkin hayalleri uçup gitmiş olmasına rağmen Fleur içten içe heyecan duyuyordu. Artık bu muhteşem malikânede yaşayacaktı. Hareketli malikâne hayatının bir parçası olacaktı, dük ile düşesin küçük kızlarının eğitiminden sorumlu olacaktı.

En sonunda kader yüzüne gülmüş gibi gözüküyordu. Belki de son yaşadığı tecrübelerden sonra bir parça huzura kavuşacaktı.

"Sizi parkta yürüyüşe çıkarırdım fakat görüyorum ki yorgunsunuz, Bayan Hamilton," dedi baş hizmetçi Bayan Laycock. 'Yukarıya çıkıp biraz dinlenmelisiniz. Muhtemelen saygıdeğer hanımefendimiz sizinle daha sonra konuşacaktır. Leydi Pamela'yla daha sonra tanışırsınız."

Fleur içi minnettarlıkla dolu olarak odasına çekildi. Kendisini oldukça yorgun hissediyordu. Son iki ayda başından geçenler onu çok yormuştu. İş bulma bürosuna bir hafta

uğramayıp da sonra böyle talihli bir iş bulması inanılmaz ve duygusal açıdan biraz sarsıcı olmuştu. Yolculuk da uzun ve yorucu geçmişti.

Ve o sabah en büyük korkusundan da kurtulup rahatlamıştı; hamile değildi.

Odasında pencere kenarına oturarak, dışarısının sakin manzarasını seyretti; hafif bir rüzgâr perdeleri oynatıyor ve yanaklarına serinlik vererek esiyordu. Daha iki ay öncesine kadar hayal edebileceğinden çok daha mutlu ve talihli hissediyordu kendisini.

İşlediği suç yüzünden asılabilirdi. Böyle bir ihtimal hâlâ vardı. Ama artık bunu düşünmeyecekti. Bugün yeni bir hayata başlamıştı ve sekiz yaşından beri hiç olmadığı kadar mutlu olacaktı bu yeni hayatında.

Üzerindekileri çıkardı, düzgünce katlayarak sandalyenin arkasına koydu ve iç gömleğiyle yatağın üzerine uzandı. Yatağının üzerindeki ipek gölgeliğe, odanın düzen ve tertibine bakarak buranın Londra'daki odasından ne kadar farklı olduğunu düşündü. Etrafında müthiş bir sessizlik vardı, uzaklardan kuş cıvıltıları geliyordu yalnızca.

Gözlerini kapattı. Üzerine tatlı bir rehavet çökmüştü. Fakat gözlerini kapatınca tekrar o adamı gördü: Karanlık, sert hatlara sahip, haşin yüzünü; gözünün köşesinden çenesine kadar inen yara izini. Üzerine doğru eğilişini,

karanlık ve soğuk gözleriyle doğrudan doğruya gözlerinin içine bakışını.

Ellerini üzerine koyuşunu, önce bacaklarını açıp sonra en gizli yerine dokunuşunu. Erkekliğiyle onun gizli derinliklerine inişini. Fleur acı çekiyordu.

"Fahişe," dedi adam. "Sakın bu yaftayı üzerinden çıkarmaya kalkışma. Sen artık bir fahişesin ve hayatının sonuna kadar da öyle kalacaksın. Ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı kaçarsan kaç bundan kurtulamayacaksın."

"Hayır," diyerek kafasını salladı Fleur. Ayaklarını yere sertçe bastırıp, adamın güçlü kollarından kurtulmaya çalıştı. Daha da derinlerine inmesini istemiyordu. "Hayır."

"Bu bir tecavüz değil," dedi adam. "Hür iradenle kendini bana sattın. Paramı alacaksın."

"Çünkü açlıktan ölüyorum," dedi Fleur yalvararak. "Çünkü iki gündür yemek yemedim. Çünkü hayatta kalmak zorundayım."

"Fahişe," dedi adam yumuşak bir ses tonuyla. "Çünkü bu hoşuna gidiyor. Zevk alıyorsun!"

"Hayır." Kendisini adamın güçlü ellerinden kurtarmak için kıvrandı. Bu sırada adam da onun içinde zevkine bakıyordu. "Hayır."

Hayır. Hayır. Kendisinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ne haysiyeti, ne mahremiyeti, ne de kişiliği. Çırılçıplaktı. Adam dizleri ve güçlü bacak kaslarıyla Fleur'ün

bacaklarını açıp onu zapt etmişti. Varlığının en derin ve hayati noktasını işgal etmişti. Hayır.

"Hayır. Hayır. Hayır."

Fleur yatakta doğruldu; terlemişti ve titriyordu. Aynı tanıdık rüya. Her gece bu rüyayı görüyordu. Aslında uykuya dalar dalmaz kâbuslarında Hobson'un ölü yüzüyle karşılaşması gerekirdi ama öyle olmuyordu. Yüzünde yara izi olan şu çirkin centilmeni görüyordu sürekli; sahip olduğu tek kıymetli varlığını verdiği ya da sattığı o zengin adamı.

Fleur yorgun argın yataktan kalktı ve yüzünü serinletmek için camın önünde durdu. O adamı hiç unutamayacak mıydı acaba? Görünüşünü? Dokunuşlarını?

Acaba adam ona bu sözleri gerçekten söylemiş miydi? Artık hatırlayamıyordu. Fakat ağzıyla sesli olarak telaffuz etmemiş olsa bile yüzü ve bedeniyle ifade etmişti bu sözleri.

Dünyada kesinlikle ondan daha çirkin, daha kötü bir adam daha olamaz, diye düşündü Fleur. Ama sonra adamın ona yemek ısmarladığını ve yemesi için ısrar ettiğini hatırladı. Ona istediği paranın üç katını vermiş, izin vermediği hiçbir şeyi de zorla yapmamıştı.

Ayrıca üzerindeki kanı temizlemesi ve acısını hafifletmesi için ona ıslak bir bez vermişti.

Fleur ellerini yüzüne kapadı. Artık unutması gerekiyordu. Hayırsever bir kudretin kendisine bir hediye gibi bahşettiği
bu yeni hayatı kabul edip sindirmeliydi.

***

"NE KADAR GÜZEL YAPMIŞSIN HAYATIM," dedi Ridgeway Düşesi. Kızının kendisine gösterdiği resme gülümseyerek baktı ve eğilerek kızının yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra kendisine de dadılık yapmış olan Bayan Clement'e dönerek, "Şu yeni gelen mürebbiyeyle kesinlikle görüşeceğim, dadıcığım. Senin emrinde çalışacağını ve Pamela'nın yapmak istemediği şeyleri ona zorla yaptırmaması gerektiğini açık bir dille söyleyeceğim," dedi.

"Leydi Pamela'yla bu sabah tanışmayı bekliyordu efendim," dedi bakıcı. "Kendisine Leydi Pamela'nın sabahları odasında rahatsız edilmek istemediğini söyledim."

"Bugün yeni mürebbiyemle tanışmam mı gerekiyor?" diye sordu çocuk huysuz bir tavırla. "Onu babam mı göndermiş?"

"Beni kışkırtmak için yaptı değil mi?" diye sordu düşes, dadısına. "Planlarımı duymuş olmalı. Tatlı kızıma kadın öğretmen yollayarak benden intikam almayı düşünmüş

olmalı. Ama onun ne kadar eşe dosta, eğlenceye ihtiyacı varsa, be- - nim de var, yanılıyor muyum? Kendisi Londra'da Sosyete Sezonu'nun tadını çıkartırken, benim burada tek başıma yaşayıp kasvete bürüneceğimi mi zannediyor? Bu sonsuz sıkıntıdan kurtulmak için eşe dosta ihtiyacım olmadığını mı düşünüyor?" Düşes bu sözleri söyledikten sonra kuru kuru öksürdü ve elini mendiline götürdü.

"Dün size kalın bir şeyler giyinmenizi söylemiştim tatlım," dedi dadı. "Güneş kendini göstermiş olsa bile, daha hâlâ ilkbahar mevsimindeyiz. Eğer kendinize iyi bakmazsanız soğuk algınlığından kurtulamazsınız."

"Dırdır edip durmasana dadıcığım," dedi düşes. "Bu öksürük kıştan beri var, dediğiniz gibi kendimi sıcak tutsam bile öksürüyorum. Eğer dükün haberi olursa sizce eve gelir mi?"

"Sanırım gelir tatlım," dedi dadı. "Çünkü duyduğu zaman genelde geliyor."

"Benim eş dostla eğlenmemi hiç istemiyor. Ondan nefret ediyorum dadıcığım, gerçekten."

"Sus," dedi dadı. "Leydi Pamela'nın önünde böyle şeyler söyleme tatlım."

Düşes çocuğa baktı ve koyu renkli, yumuşak saçlarına dokundu. "O halde şu Bayan Hamilton denen mürebbiyeyi benim oturma odama gönderin," dedi. "Adam onu işe

almış olabilir dadıcığım, fakat bana karşı da sorumlu olduğunu ona göstermem gerekiyor. Ne de olsa Adam..."

"Sus tatlım," dedi dadı kararlı bir ses tonuyla.

Düşes kızını tekrar öperek odadan çıktı. Sabahlığı yürürken arkasında dalgalanıyordu.

Kız annesinin odadan çıkışını hüzünle izledi. "Sizce annem yaptığım resmi beğenmiş midir, dadıcığım?" diye sordu.

"Kesinlikle beğenmiştir tatlım." Dadı eğilerek kızı kucakladı. "Anneciğin seni çok seviyor, yaptığın her şeye de bayılıyor."

"Peki babam beğenir mi?" diye sordu çocuk. "Eve mi geliyormuş?"

"Baban gelene kadar resmini güzelce muhafaza edeceğiz, sen merak etme," dedi Bayan Clement.

FLEUR KISA SÜRE SONRA düşesin oturma odasına kabul edilmiş ama karşısında kimseyi bulamamıştı, içeride bir yere oturmadan sessizce ayakta bekledi, ellerini vücudunun önünde kenetlemişti. Küçük bir odaydı burası ama çok zarif döşenmişti. Oval biçimliydi, tavanında üzeri resimli bir kubbesi vardı. Sütun pervazının altında ince ve yaldızlı Korint sütünları bulunuyordu. Fildişi renkli döşemelerin üzerindeki

kırmızı, yeşil ve pembe renkli dekoratif paneller ve altın varaklar duvarlara nazik ve kadınsı bir hava katmıştı.

Fleur'ün uzun süre beklemesi gerekmedi. Odanın diğer ucundaki kapı açıldı ve içeriye üzerinde çivit mavisi narin bir elbise bulunan çıtı pıtı bir hanımefendi girdi; gümüşi sarı renkli saçları yumuşak bukleler halinde yüzünü çevreliyordu. Düşes son derece güzel bir kadındı. Fleur yirmi üç yaşında olmasına rağmen ondan daha genç duruyordu, en azında Fleur böyle düşünmüştü.

"Bayan Hamilton siz misiniz?" diye sordu düşes.

Fleur diz bükerek reverans yaptı. "Evet, saygıdeğer hanımefendi."

Düşesin açık mavi gözleri tarafından baştan ayağa süzül- düğünü fark etti.

"Eşim sizi kızıma mürebbiyelik yapmanız için göndermiş sanırım." Tatlı bir sesi vardı.

Fleur başını öne eğdi.

"Peki, kızımın beş yaşında olduğunu ve henüz eğitime ihtiyacı olmadığını biliyor musunuz?"

"Ama çok minik çocuklar bile gün boyu kitap başında oturmak zorunda kalmadan bir şeyler öğrenebilirler saygıdeğer hanımefendi," dedi Fleur.

Düşesin çenesi kalktı. "Bana karşı mı geliyorsunuz?" diye sordu. Hem sesi hem de yüzü, söylediği sözlerle çelişircesine mutlu gözüküyordu.

Fleur sessiz kaldı.

"Sizi buraya eşim göndermiş," dedi kadın. "Onunla ne gibi bir ilişkiniz var, söyler misiniz?"

Fleur'ün yüzü kızardı. "Henüz saygıdeğer efendimle karşılaşmadım," dedi. "İş bulma kurumunda Bay Houghton tarafından işe alındım."

Düşes, Fleur'ü tekrar baştan aşağı süzdü. "Sizin de anlamış olduğunuz üzere kızımın eğitimi konusunda eşim gibi düşünmüyorum. Kızım henüz çok küçük ve kırılgan bir çocuk. Sadece annesinin sevgisine ve dadısının bakımına ihtiyacı var. Onun beynini gereksiz bilgilerle doldurmayacaksınız, Bayan Hamilton. Ayrıca Leydi Pamela'nın dadısı Bayan Clement ne derse onu yapacaksınız. Kendinizi bu evin hizmetkârı olarak göreceksiniz ve derslikte işiniz olmadığı zamanlarda ya hizmetkârların kısmında ya da kendi odanızda bulunacaksınız. Ben sizi çağırmadığım takdirde, sizi evin bu katında görmek istemiyorum. Beni anladınız mı?"

Bütün bunlar hafif, arkadaşça bir ses tonuyla söylenmişti. Düşes tüm konuşma esnasında narin ve güzel yüzünün üzerindeki büyük mavi gözleriyle Fleur'ü süzüp durmuştu. Fleur'e göre düşes, tüm buyurgan sözcüklerine rağmen, çocuğunun bebeklikten çıkıp artık büyümeye başladığını kabul etmek istemeyen şefkatli bir anneydi.

"Tabii saygıdeğer hanımefendi," dedi Fleur.

"Şimdi çıkabilir ve Bayan Clement'in gözetimi altında kızımla yarım saat geçirebilirsiniz."

Fleur gitmek üzere arkasını döndüğü sırada, düşes tekrar konuştu.

"Bayan Hamilton," dedi. "Bu sabahki kıyafetlerinizi ve saç şeklinizi uygun buldum. Umarım kıyafetleriniz ve saçınız her zaman uygun bulduğum biçimde olur," dedi.

Fleur tekrar başını eğdi ve odadan çıktı. Üzerinde yeni aldığı beyaz yakalı, gri elbisesi vardı ve saçlarını da ensesinde düzgünce toplamıştı. Düşesin ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

Acaba dük gerçekten de genç hizmetkârlarını taciz edecek tipte bir adam mıydı? Acaba saygıdeğer hanımefendi bundan dolayı mı ona Londra'da kocasıyla ne gibi bir ilişkisi olduğunu sormuştu? Fleur içinden hararetli bir şekilde dükün Londra'da biraz daha fazla kalmasını umut etti.

Düşesin sözlerini ve hareketlerini düşününce ürperdi. Gerçi evin baş hizmetçisi tarafından uyarılmıştı; ne hanımefendi ne de Bayan Clement onu burada görmekten mutlu olacaktı. Ama şikâyet etmemeliydi. İkisi de ona karşı açık açık düşmanca bir tavır takınmamıştı. Basık bir dersliğin içerisinde gün boyu elinde bir sopayla Leydi

Pamela'nın başına dikilmek gibi bir niyeti olmadığını gördükleri zaman, onlar da yumuşayacaktı elbette.

BAY SNEDBURG UZUN BİR IŞ gününün sonuna gelmişti. İş için gittiği St. James Caddesi üzerindeki evin misafir odasında oturup kendisine ikram edilen bir kadeh şarabı içebilirdi artık.

"Çok teşekkür ederim efendim," dedi, ev sahibinin elinden kadehi alırken. "Ayaklarım yürümekten tutuldu; ağzım da soru sormaktan kurudu. Ama Bayan ,Fleur Hamilton adında birinin izine rastladım. Bu kişinin sizin aradığınız kişi olduğunu düşünüyorum. Verdiğiniz tarife tıpatıp uyuyor."

Bay Snedburg kendisine bilgi veren iki haber kaynağının, yani iş bulma bürosunun işletmecisi olan Bayan Fleming ile kayıp genç kızın ev sahibinin, Fleur Hamilton'ı alelade kızıl saçlara sahip sıradan görünüşlü genç bir kadın olarak tarif ettiklerini belirtmeye gerek görmedi. Aradığı genç kadın bir katil ve mücevher hırsızı olsa bile müşterisi, kuzeni olan bu genç kadından hoşlanıyordu, Bay Snedburg bunu anlamıştı. Aşk acısı çeken erkekler arada bir şairane sözler söyleyebilirdi ve bunun için onların kusurlarına bakılmamalıydı. Sanki gün doğumu ile gün batımı aynı anda saçlarında dans

ediyormuş gibi. Matthew, ilk görüşmelerinde böyle söylemişti Bay Snedburg'a.

"Eee... Neredeymiş?" diye sordu Lord Brocklehurst adama keskin bir bakış fırlatarak; kadehini yukarı kaldırmış, fakat duydukları karşısında heyecanlanıp dudağına götürememişti. Tüm şöhretine rağmen dedektifin ilk raporunu hazırlaması bir hafta, hatta daha uzun sürmüştü.

"Dorsetshirelı Bay Kent'in kızına mürebbiyelik yapması için işe alınmış. İşe alan kişi de..." Dedektif sözleri daha etkili olsun diye biraz duraksamıştı. "Onun için, yani Fleur adında kızıl saçlı bir kız için iş bulma bürosunda dört tam gün boyunca beklemiş olan bir beyefendiymiş. Fleur, Dorsetshire'a gitmek üzere çoktan yola çıkmış."

Lord Brocklehurst kaşlarını çattı. Bardağını hâlâ ağzına tam götürememişti.

"Dorsetshire'da Kent soyadına sahip olan çok fazla insan
olama/," dedi Bay Snedburg. "Bu konuyla ilgilenip aradığımız adamın tam olarak nerede oturduğunu tespit edeceğim efendim."

Lord Brocklehurst düşünceli bir şekilde şarabını yudumladı. "Kent mi?" dedi. "Ridgewayli Kent ailesi olamaz herhalde?"

"Ridgeway Dükünü mü söylüyorsunuz?" diye sordu dedektif, bir eliyle ensesini kaşırken. "Ridgeway Dükü de mi Kent ailesine mensup?"

"Onun üvey kardeşini tanırdım," dedi Lord Brocklehurst. "Dorset'de yaşıyorlardı. Willoughby Hall'da."

Bay Snedburg serçe parmağını kulağına soktu. "Kesinleştirmek için elimden geleni yapacağım efendim," dedi. "Onu en kısa zamanda bulacağız, size söz veriyorum."

"Fleur," dedi Lord Brocklehurst kadehinin içine bakarak. "Annemle babam onu Fleur ismiyle çağırmadıkları için küçükken öfke nöbetleri geçirirdi. Anlaşılan, kendi annesi ile babası ölümlerine kadar onu bu isimle çağırırmış. Bunu unutmuştum."

"Evet, haklısınız efendim," dedi Bay Snedburg, sonra da kadehinde kalan son yudumu bitirip ayağa kalktı. "Şu dük ve mürebbiye meselesi hakkında yapabileceklerime dair hemen işe koyulacağım."

"Onu hemen bulmanızı istiyorum," dedi Lord Brocklehurst.

"Yakında, çok yakında," dedi dedektif atik bir tavırla. "Bana güvenebilirsiniz efendim."

"Tamam. Zaten sizi bana bu işin en iyisi olduğunuzu söyleyerek tavsiye etmişlerdi. Gerçi bilgilerin bu kadarına

ulaşmanız biraz fazla zaman aldı," dedi Lord Brocklehurst.

Dedektif ne iltifata ne de eleştiriye bir yorum yaptı. Neredeyse bir asker gibi selam vererek aceleyle odadan çıktı.

Dördüncü Bölüm

FLEUR'ÜN WILLOUGHBYDE GEÇİRDİĞİ ilk iki hafta hiçbir şekilde zor olmamıştı. Bayan Clement'in emrinde çalışacağı yolunda direktif almıştı ve görünüşe bakılacak olursa, düşes gibi Bayan Clement de küçük kızın ders almasını onaylamıyordu. Yeni mürebbiye eğer sabah ve öğleden sonra bir saat öğrencisiyle vakit geçirebilirse şanslı sayılırdı.

Fleur oldukça huzursuz ve tedirgindi; pek işe yaramadığı düşünülerek kovulacağmdan ya da dük ile Bay Houghton'ın eve gelip de yeteri kadar çalışmadığım görmelerinden biraz endişe ediyordu. Ama yine de Bayan Laycock'un söylediklerine kulak vererek rahatlamaya ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Bayan Laycock'un söylediğine göre saygıdeğer efendileri en sonunda eve geldiği zaman -ki hanımefendinin düzenleyeceği partiyi duyar duymaz hemen geleceği kesindi- her şey yoluna girecekti.

Bu arada Fleur yeni evine alışmaya başladı. Uzun ve sessiz saatler boyunca eski korkularını yenmeye, eski yaralarını iyileştirmeye çalışıyordu.. Kendisini takip eden biri var mı yok mu diye omzunun üzerinden kaygıyla

çevreye bakınmasına yol açan o eski korkusunu bazı günler hiç hissetmiyordu bile. Bazı gecelerde, o korkunç yara izli suratı rüyalarında görmüyordu.

İyi besleniyordu ve kaybettiği kiloları geri almaya başlamıştı. Saçları tekrar dolgunluk ve parlaklık kazanmıştı. Gözlerinin altındaki çukurların birçoğu iyileşmişti. Yüzüne renk gelmişti. Kasları güçlenmişti. Kendini tekrar genç hissediyordu.

Bayan Laycock, bu iki hafta boyunca onu devasa park alanında gezdirecek zamanı buldu. Fleur böylece, Bayan Laycock'un, yeni evi ve yeni patronları hakkında anlattıklarından pek çok şey öğrendi.

"Burası yıllar önce bölgede doğal bir güzellik yaratmak amacıyla oluşturuldu," dedi Bayan Laycock park için. "Önce göl yatağı kazılıp küçük şelaleler meydana getirildi. Sonra da tüm ağaçlar herhangi bir noktadan bakıldığında hoş bir manzara oluşturacak şekilde, uygun noktalara dikildi. Gerçi bu bana biraz saçma geliyor, Bayan Hamilton, çünkü zenginlerin bahçelerine çekidüzen vererek servet kazanan bahçıvanların yardımı olmadan, doğa kendi kendisine daha güzel harikalar yaratıyor. Ben, üzerinde pek çok çiçek bulunan yabanıl bir bahçeyi tüm bunlara tercih ederdim. Ama bu yalnızca benim fikrim tabii."

Fleur parkı ve parkın uçsuz bucaksız yeşil alanlarını, koruluklarını çok sevdi. Rüzgârlı patikalara, taştan yapılma tapınaklara ve süs olarak yapılmış diğer yapılara bayıldı. Sonsuza kadar parkta gezebilir, gördüğü manzaralardan ya da parkın kendisine hissettirdiği huzurdan asla bıkmazdı.

Bayan Laycock'un söylediğine göre, saygıdeğer efendileri, merhum dükün yasal mirasçısı olmasına ve Waterloo Savaşı için Belçika'ya gitmeden önce unvanını kullanmaya hak kazanmış olmasına rağmen, ingiliz ordusunda görev almış ve hem İspanya'da hem de Waterloo Savaşı'nda savaşmıştı.

"Kendisi hiçbir görevden kaçınmadı," dedi baş hizmetçi. "Elbette 'gitme' diyenler oldu, burada güven içerisinde yaşayarak sorumluluklarını devralmasını isteyenler çıktı. Ama o yine de gitti."

"Ve sağ salim geri döndü," dedi Fleur.

Bayan Laycock derin bir nefes aldı. "Korkunç zamanlardı," dedi. "O canavar Elbe Adası'ndan kaçtığı zaman* tekrar savaşa gitmek zorunda kaldı, oysa o zaman çok mutluydu.

* Burada, hapsedildiği Elbe Adası'ndan kaçan Napolyon'a atıfta bulunulmaktadır.

Saygıdeğer hanımefendiyle -o zamanki ismiyle Muhterem Bayan Sybil Desford'la- yeni nişanlanmışlardı; çok

mutluydu. Aslında bundan yıllar önce sözlenmişlerdi, fakat hanımefendiye iyiden iyiye bağlanması o birkaç ay içerisinde gerçekleşmişti."

"Ama savaştan sonra ona geri döndü," dedi Fleur. "Her şey mutlu sonla neticelendi."

"Aslında biz onun öldüğünü düşündük," dedi Bayan Laycock. "Savaşta öldürülmüş olduğuna dair haberler geldi; yıllardan beri ona hizmet eden adamı da çok üzgün bir şekilde geri döndü. Yıllardan beri efendisinin yanından ayrılmamıştı. O zamanları hatırlamak bile istemiyorum, Bayan Hamilton. Önce yaşlı dük, sonra da bizim oğlumuz. Oğlumuz!" Kendi kendine gülümsedi. "Şuna bakın, ne çabuk da otuzu buldu."

Yürüdükleri patikanın yan tarafındaki dövme demirden yapılma bir banka oturup önlerinde uzanıp giden ağaçlara, aşağılarında kalan hilal biçimli göle, gölün ortasındaki adacığa ve adacığın ortasındaki kubbeli çardağa baktılar.

"Dükün öldüğü haberleri gelince, unvan Lord Thomas'a geçti," diyerek sözlerine devam etti Bayan Laycock. "Kendisi saygıdeğer efendimizin üvey kardeşidir. Birbirlerine benzerler, fakat bir parça tebeşir ile bir parça peynir birbirinden ne kadar farklıysa, öyle bir farklılıkları da vardır. Kimileri Lord Thomas'ı tercih eder çünkü neşeli ve güler yüzlüdür. Her neyse... Dük savaştan geri

dönmediği için, saygıdeğer hanımefendiyle, yani o zamanki adıyla Bayan Desford'la Lord Thomas nişanlandı."

"O kadar çabuk mu?" diye sordu Fleur. "Ama eminim ki yanlışlığı çabuk fark ettiler."

"Aradan bir yıl geçmesi gerekti," dedi baş hizmetçi derin bir nefes alarak. "Saygıdeğer efendimiz öldü sanılmış ve savaş meydanında soyularak öylece bırakılmış. Şu Fransızlar ve Belçikalılar barbar gibi insanlarmış, Bayan Hamilton. Fakat iyi ahlaka sahip bir çift, onun hâlâ nefes aldığını fark etmiş ve
saygıdeğer efendimizi kendi kulübelerine götürerek iyi bir bakımla sağlığına kavuşturmuş. Efendimiz korkunç derecede yaralıymış." Bayan Laycock başını salladı.

"Haftalar boyunca baygın yatmış, çok ateşi varmış," diye devam etti. "O zamanlara dair daha fazla bir şey de hatırlayamıyor. Kim olduğunu aylar boyunca bilememiş ve hatırladığında da kim olduğunu insanlara inandırmakta zorluk çekmiş. Bulunduğunda çıplak, zavallı bir centilmenmiş."

"O zaman bir yıl boyunca herkes onun öldüğünü zannetti öyle mi?" diye sordu Fleur.

"Eve geldiği günü asla unutmayacağım," dedi Bayan Laycock. "Hâlâ topallıyordu ve eski güzelliğini kaybetmişti, zavallı durumdaydı. Hiç unutmayacağım."

"Peki Lord Thomas'a ne oldu?" diye sordu Fleur, Bayan Laycock sessizce göle bakarken.

"Gitti," dedi Bayan Laycock. "Saygıdeğer efendimiz eve döndükten üç ay sonra ortadan kayboldu. Kimisi ikisine aynı evde yer olmadığı için saygıdeğer efendimizin onu gönderdiğini söylüyor. Başka şeyler söyleyenler de var tabii. İşin doğrusunu bilmiyorum. Ama Lord Thomas bir daha hiç geri dönmedi."

"Sonra da düşes saygıdeğer efendimizle evlendi herhalde," dedi Fleur. "Hikâye de mutlu sona erdi, değil mi?"

"Evet." Bayan Laycock ayağa kalktı ve siyah elbisesinin katlarını silkeledi. "Hanımefendi, saygıdeğer efendimizle evlendi evlenmesine ama buraya babasıyla gelip de Lord Thomas'm ayrılmış olduğunu görünce öyle bir çıngar çı-kardı ki evdeki hizmetkârların çenesini zor kapattım, Bayan Hamilton. Oysa saygıdeğer efendimiz bu olaydan daha üç ay önce eve geldiğinde öyle mutlu olmuş ve saygıdeğer hanımefendi arabadan aşağı indiği zaman onu kollarının arasına alıp kendi etrafında öyle bir çevirmişti ki."

Yürümeye devam ettiler. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Eğer dük evini bu kadar çok seviyorsa, düşese bu denli

tutku duyuyorsa ve bu kadar güçlü bir sorumluluk duygusuna sahipse, evinden uzakta bu kadar zaman geçirmiş olması biraz tuhaftı.

Fakat Fleur'ün tüm zamanı boşa geçiyor da değildi elbette. Her gün iki saat kadar öğrencisine vakit ayırıyordu. Koyu renkli saçlara sahip bu minik ve zayıf çocuk, o huysuz görünüşünü alışkanlık haline getirmediği takdirde, büyüdüğünde güzel bir kız olabilirdi. Annesine hiçbir yönden benzemiyordu. Tamamen babasına çekmiş olmalıydı.

Zor bir çocuktu. Kitaplarına göz atmak, kendisine okunan hikâyeleri dinlemek istemiyordu. Eline iğne iplik almak istemiyordu. Resim yaparken öyle umursamaz oluyordu ki hem kâğıt hem boya israfı yapıyor, hem de Fleur ona yaptığı pisliği temizlemesini söylediğinde keçi gibi inatçı oluyordu.

Fleur ise sabırlı olmaya çalışıyordu. Ne de olsa Leydi Pamela daha bebek sayılırdı. Ayrıca Fleur, annesi ile dadısının çocuğun tarafında olduğunu aklından çıkarmamalıydı. Çünkü çocuk da bunun farkındaydı. O nedenle Fleur, çocuğun içinde öğrenmeye yönelik bir istek yaratmaya çalışıyordu.

Malikânedeki derslikte eski bir klavsen vardı. Leydi Pamela'nın onunla hiçbir aktiviteye katılmak istemediği bir gün, Fleur klavsenin başına oturdu ve enstrümanı

çalmaya başladı. Çocuğun klavsenin başında sessizce durup kendisini izlediğini fark edene kadar da çalmaya devam etti.

Fleur çalmayı bıraktığı zamansa, Leydi Pamela "Ben de çalmak istiyorum," dedi.

Fleur gülümsedi. "Daha önce hiç ders aldın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Leydi Pamela. "Çalmak istiyorum. Kalk."

"Lütfen," dedi Fleur.

"Kalk!" dedi çocuk. "Çalmak istiyorum."

"Lütfen," dedi Fleur tekrar.

"Sen bir hizmetkârsın," dedi Leydi Pamela küstahça. "Kalkmazsan dadıcığıma söylerim."

"Memnuniyetle kalkarım. Ama emredersen değil, rica edersen kalkarım," dedi Fleur.

Çocuk yerinden fırlayıp öfkeyle bağırdı ve dersliğe beraberinde getirdiği eski püskü pelüş bir bebeği hırpaladı.

Fleur derin bir nefes aldı ve klavsen çalmaya devam etti. Bütün bunlar ona pek çok şey hatırlatıyordu. Kuzin Caroline ve Amelia, Fleur'ün anne babasının ölümünden sonra aniden Heron House'un Leydi Brocklehurst'ü ve Muhterem Bayan Amelia Bradshaw oldukları için mağrur ve buyurgan birer insana dönüşmüşlerdi.

Fleur'ün evvelden beri oturduğu evde ona bir oda vermek zorunda kaldıkları için ona böyle davranmışlardı. Amelia, Fleur'ün Çin esintili yatak odasını elinden almış ve ona evin arka tarafında daha basit bir oda vermişti.

Fleur öğrencisiyle birkaç iyi gün geçirdi. Bir sabah, annesi onu öğleden sonra beraberinde bir ziyarete götürecek diye Leydi Pamela büyük bir heyecana kapılmış haldeydi. Fakat öğle yemeği vaktinde, çocuk odasına, saygıdeğer hanımefendinin ateşinin çıktığı ve doktorunun istirahat verdiği haberi geldi.

Öğle yemeğini üst katta yiyen Fleur, öğrencisinin yüzündeki hayal kırıklığını, gözlerindeki nemi ve titrek dudaklarını görmüştü. Çocuk annesinden çok az ilgi görüyordu. Ama Fleur, çocuğun hayal kırıklığının asıl sebebinin, ziyarete gidilecek Chamberlain ailesinin çocuklarını ve köpeklerini görememek olduğunu biliyordu. Leydi Pamela ayrıca başka çocuklarla pek az ilişki kuruyor, onlarla pek az arkadaşlık ediyordu.

Fleur çocuğun kendisini duyamayacağı bir sırada Bayan Clement'e, "Acaba Leydi Pamela'yı çocukları ziyarete ben götürebilir miyim?" diye sordu.

Ters bir cevap bekliyordu, fakat dadı düşündü ve saygıdeğer hanımefendiye soracağını söyledi. Yarım saat sonra Fleur çocuğun yüzünün neşeyle parladığını gördü. Olduğu yerde zıplıyordu. Dadısı onu durdurup çok fazla

heyecanlanmamasını söyleyene kadar sevinçten zıpladı çocuk.

Fleur, "En sonunda bir şey yapıp öğrencimin onayını kazandım," diye düşündü.

Hazır olur olmaz çıktılar ve arabalarına bindiler. Fleur, Leydi Pamela'nın koltuğun ucunda heyecanla oturup dışarıyı izleyişini, bekçinin karısına el sallayışını ve arada sırada Chamberlainler'in evindeki köpeklerden bahsetmesini neşeyle izledi.

"Annem eve köpek almama izin vermiyor," dedi. "Ya da kedi. Ya da tavşan."

Fleur işe başladığından beri neredeyse ilk kez öğrencisinin bir çocuk gibi davranmaya başladığını hissediyordu.

Bay Chamberlain neredeyse kırk yaşında dul bir erkekti; kız kardeşi ve kendi üç çocuğuyla birlikte zarif bir malikânede yaşıyordu. Fleur'ün Dorsetshire'a gelirken hayalini kurduğu sıcak ve sevimli eve benziyordu burası.

Fleur, otuzlu yaşlarının ortasında zarif bir hanımefendi olan Bayan Chamberlain'e, düşesin hastalandığını ve Leydi Pamela'nın da çocuklarla oyun oynayamayacağı için çok üzüldüğünü açıkladı. Sonra da hizmetkârların arasında bir saat oturmak için izin istedi.

"Hizmetkârlar kısmında mı?" dedi Bayan Chamberlain bir kahkaha atarak. "Bir daha böyle saçma bir şey

duymayayım, Bayan Hamilton. Siz Leydi Pamela'nın yeni mürebbiyesi değil misiniz? Çocuklar oyun oynarken, siz de Duncan ve benimle çay içeceksiniz, tabii eğer siz de isterseniz."

Fleur, ev sahibesinin peşinden misafir odasına doğru yürüdü ve daha sonra Bay Chamberlain de aralarına katıldı. Bay Chamberlain, Fleur'e eğilerek selam vermiş ve bir mü- rebbiyeyle çay içmek zorunda kaldığı için hiçbir memnuniyetsizlik emaresi göstermemişti.

"Hiç şüphesiz birazdan havlama seslerinden dolayı birbirimizi duyamayacağız, Bayan Hamilton," dedi Bay Chamberlain. "Çocuklar zavallı köpekleri zorla çocuk odasına sürükleyecek. Ne zaman Leydi Pamela buraya gelse hep aynısı oluyor. Sanırım kendisinin başka hayvanlarla ya da başka çocuklarla oynamak gibi bir şansı yok."

"Ayrıca çocuğa atların tehlikeli olduğunu da öğretmişler," dedi Bayan Chamberlain, Fleur'e bir fincan çay ve fincan altlığı uzatırken.

Ağabeyi gülümsedi. "Sanırım insanın sadece tek bir çocuğu varsa, üzerine daha çok düşüyor. Adam'ın eve sık gelmemesi çok kötü. Acaba haberiniz var mı, kendisi baloya kadar dönecek miymiş, Bayan Hamilton?"

"Korkarım bir bilgim yok efendim," dedi Fleur.

"O olmadan tadı çıkmaz," dedi Bay Chamberlain. "Ama Willoughby'deki balolar her zaman en görkemli davetler oluyor, içeride yapılan baloların mı, yoksa açık havada yapılan baloların mı daha görkemli olduğuna dair görüşler ikiye bölünmüş durumda. Emily'ye göre dışarıda yapılan davetler daha romantik oluyor, değil mi sevgili kardeşim?"

"Ah evet, açık havadaki balolar kesinlikle daha romantik oluyor," dedi Bayan Chamberlain. "Ama daha görkemli olduklarından şüpheliyim. O uzun koridor boyunca gezinmek gibisi yok, Bayan Hamilton. Büyük salonda müzik çalınıyor, duvarlardaki apliklerde mumlar yanıyor ve Ridgeway ailesinin ataları duvardaki resimlerinden bizleri izliyor. Çalıştığınız yerden memnun musunuz?"

Fleur, bu iki kardeşle sohbet ederek ve onlarla çiçeklerin arasında gezinerek bir saat boyunca oldukça keyifli zaman geçirdi. Çocukların evin üst katından gelen şen kahkahalarından hiç rahatsız olmamışlardı.

"Bir dadımız var, çocukların birbirlerinin bir yerlerini kırmamasından, saçlarını çekmemesinden o sorumlu," dedi Bay Chamberlain, Fleur'ün Leydi Pamela'nın yaramazlık ettiğinden endişelendiğini anlayarak. "Birazcık gürültü de artık işin cabası, buna kolayca katlanabiliyorum."

"Kendini kitaplarına gömmen yeterli oluyor Duncan," dedi kız kardeşi. "Kitap okurken birisi gelip kulağına 'böö' diye bağırsa bile Duncan'ın kılı kıpırdamaz, Bayan Hamilton."

Bir saat boyunca Fleur kendisini tekrar gerçek bir insan gibi hissetti. Aslında "tekrar" sözcüğü pek de doğru sayılmazdı zira Heron House'ta yaşadığı dönemde de kendisine büyük bir saygı gösterilmiş değildi. Eve dönüş yolu için Leydi Pamela'yı at arabasına bindirirken bunları düşünüyordu.

"Biz de bir gün çocukları size getireceğiz," dedi Bay Chamberlain, Fleur'ün elini tutup arabaya çıkmasına yardım ederken. "Leydi Pamela'yı getirdiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Hamilton. Eminim dışarı çıkmak ona çok iyi gelmiştir. Ayrıca sizinle tanıştığımız için de çok mutlu olduk."

"Çalışma saatlerinizi bilmiyorum," dedi Emily Chamberlain. "Ama eminim kendinize ayıracak vaktiniz oluyordur. Müsait olduğunuzda mutlaka gelin, Bayan Hamilton. Arkadaşlık ederiz."

"Randall sandalyeye tırmanırken köpeklerden biri bacağını ısırdı," dedi Leydi Pamela, araba hareket ettikten hemen sonra. "Dadılarının söylediğine göre köpeği aşırı heyecanlandırmışız." Kıkırdadı. "Ama çok komikti."

Fleur de onunla beraber güldü ama onu kucaklama isteğine engel oldu. Bunun için henüz çok erkendi.

Bay Chamberlain, söz vermiş olduğu üzere birkaç gün sonra kız kardeşi ve çocuklarıyla birlikte malikâneye geldi. Bayan Chamberlain düşesle çay içerken, Bay Chamberlain de çocuklarını yukarıdaki dersliğe çıkardı. Fleur ve Leydi Pamela aritmetik çalışıyordu.

"Çok özür dilerim," dedi Bay Chamberlain, Fleur kapıyı açınca. "Acaba Leydi Pamela'nın dersten erken çıkmasını rica etsem bana çok kızar mısınız Bayan Hamilton? Beraberce oynasınlar diye çocukları getirdim. Eminim yarın iki katı fazla çalışırsınız değil mi Pamela?"

"Evet," dedi Pamela sevinçle zıplayarak.

"Aynı zamanda minik bir yalancıdır da," dedi Fleur'e gülümseyerek. "Bütün çocuklar gibi. Sizi dışarıya çıkmaya ikna edebilir miyim acaba? Böylece onlar sıçrayıp, çığlık atıp kavga ederlerken kulaklarımızı sağır etmezler?"

"Ne kadar harika bir fikir," dedi Fleur ve aşağıya inerek arka kapıdan bahçeye indiler. Yürürlerken Bay Chamberlain kolunu uzatınca, Fleur adamın koluna girmekte tereddüt etti. Çocuklar bir topun peşinden koşturmaktaydılar. Acaba Fleur'ün yaptığı doğru muydu? Kendisi bir hizmetkârdı. O ise bir misafir.

Adamın koluna girdi.

"Eğer yeteri kadar yavaş yürürsek, çocuklar bizden biraz uzaklaşmış olurlar, böylece onların münasebetsiz laflarını duyup kaba hareketlerini görmek zorunda kalmayız. Bayan Hamilton, kişisel tecrübelerime dayanarak söylemek isterim ki çocukları idare etmenin en iyi yolu sağır, kör ve aptal olmaktır. Tabii bir de işinin ehli bir dadı tutacaksınız. Bir de sizinle birlikte oturan bir kız kardeşiniz olacak. Bana biraz kendinizden bahsedin. Sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

Fleur söylemek zorunda kalacağı yalanlardan ve yarım doğrulardan dolayı kendisini suçlu hissetti.

"Baloda siz de bulunacak mısınız?" diye sordu Bay Chamberlain, bir süre sonra Fleur'den izin alıp çocukları çağırmaya giderken. "Sizinle baloda dans edebilmeyi çok isterim, Bayan Hamilton."

Fleur de istiyordu. Pamela'yı elinden tutup çocuk odasına çıkardı ve Bayan Clement'in çocuğun kıpkırmızı yüzünü görüp buz gibi bakışlarla bakmasını görmezden geldi. Dersliğe girdi ve önceden masanın üzerinde bıraktıkları kitapları topladıktan sonra aritmetik kitabını göğsüne bastırıp dışarı çıktı.

Kendisini yeniden genç, mutlu ve umutlu hissetmesi çok güzeldi. Yakışıklı bir centilmenden dans teklifi alması da.

Elbette geleceğe yönelik beklentilere kapılacak değildi. Onun için yalnızca çok hafif flörtler uygun olabilirdi. Evlilik söz konusu bile olamazdı.

Görünüşe bakılacak olursa, saygıdeğer beyefendi de kısa süre sonra malikâneye teşrif edecekti. Bir gün, öğleden sonra vakitlerinde Leydi Pamela müjdeli haberi verdi; dersliğe genelde ayaklarını sürüyerek ve yüzü asık bir şekilde girerdi, oysa bu sefer içeri büyük bir hızla girmişti.

"Babam eve geliyor," dedi. "Annem az önce ondan bir mektup aldı. Birkaç gün içinde burada olacakmış. Bence annemin misafirleri gelmeden o burada olur."

Düşes hafta içerisinde, balodan hemen önceki gün yirmiye yakın misafir bekliyordu.

Fleur gülümsedi. "Senin için çok sevindim," dedi. "Babanı gördüğüne çok sevineceksin."

"Hayır sevinmeyeceğin. Ona küstüm."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Çünkü çok uzun zamandan beri yok," dedi çocuk. "Seni de o gönderdi ayrıca."

Fleur kendi kendine sessizce gülümsedi. Pamela'yla ilişkisi açısından biraz ilerleme kaydettiğini düşünüyordu fakat bu ilerleme sadece derslik dışında geçerliydi demek ki. Ama Roma da bir günde kurulmamıştı, bunu biliyordu. "Alfabe kitabına bakalım mı?" diye sordu.

"Başım ağrıyor," dedi Leydi Pamela. "Resim yapmak istiyorum."

"Baban için resim mi yapmak istiyorsun? Harika bir fikir. Ama önce on dakika kadar alfabe kitabına bakacağız."

Savaş başlamıştı.

"Babama söyleyip seni buradan gönderteceğim," dedi Leydi Pamela.

"Gerçekten mi?" dedi Fleur ve ayağa kalkmak isteyen kızın yanına oturup yavaşça kolundan tuttu. "Bu harfi hatırlıyor musun?"

"Ayvanın A'sı," dedi Leydi Pamela bakmadan. "O kolay ama diğerlerini hatırlamıyorum çünkü başım ağrıyor."

Evet, saygıdeğer efendisi onu pekâlâ işten çıkartabilirdi. Günde iki saatten fazla çalışmıyordu ve buna rağmen Leydi Pamela'ya ders anlatmaya çalışmak deveye hendek atlatmaktan farksızdı.

Ama işten çıkarılma konusunu ve işten çıkarılmanın kendisine getireceği sonuçları düşünmeyecekti. Kendini tekrar kasvetli düşüncelere kaptırmayacaktı. Hem mutlu hem de hayatta olmak çok güzel bir şeydi.

HOUGHTON, DEĞERLİ BİR ÇALIŞANDI. Beş yılı aşkın bir süredir, neredeyse dükün Belçika'dan dönüşünden bu yana, Ridgeway Dükü'nün hizmetinde olmuştu. Saygı-

değer efendisi de günlük işlerini halletmesi için ona gitgide daha fazla güvenir olmuştu. Houghton akıllı, çalışkan ve ağzı sıkı bir adamdı.

Fakat Houghton'da dükün en değer verdiği özellik, patronunun ruh halini anlayıp ona göre hareket edebilme yeteneğiydi. Londra'dayken yemeklerini beraber yerler ve çok çeşitli konular hakkında sık sık sohber ederlerdi. Fakat dük sessiz kalmayı istediği zaman, kâtibi sohbeti sürdürmeye çalışmazdı.

Bugünse Willoughby'ye yaklaşırlarken, Houghton arabada sessizce oturmuş, camdan dışarıyı seyrediyordu.

Saygıdeğer efendisinin içindeyse garip bir duygu ve sevinç vardı. Aşk sancısı ve nostalji duygusu tekrar içini kaplamıştı. Eski park duvarının yanından geçiyorlardı. Az sonra ıhlamur yoluna çıkacaklar ve eve varacaklardı. Acaba tüm erkekler evleri hakkında onun gibi mi hissediyordu? Evi onun için benliğinin bir parçasıydı sanki.

Altı yıl önce upuzun ve acılı bir gurbetlikten sonra eve döndüğü günü düşündü. Kapıcının karısı onu gördüğünde ağlayarak gözyaşlarını önlüğüne silmişti; şimdiyse efendisine reverans yaparken, kırışık yüzü gülücüklerle doluydu. Dük bir elini havaya kaldırarak kadına selam verdi ve ona gülümsedi. Evin tüm hizmetkârları onu selamlamak için yukarı taraçaya çıkmıştı, hatta onu

neşelendirmeyi bile başarmışlardı. Dük hizmetkârlarının bu sevincinin yapmacık olmadığına yemin edebilirdi.

Bir de Thomas vardı elbette. Ama dük olanları çok canlı bir şekilde hatırlayamıyordu. Öldü zannedilmişti, fakat bunun Thomas için ne anlam ifade ettiğini hiç düşünmemişti. Oysa Thomas bu sayede Ridgeway Dükü olmuş, fakat dükün çıkagelmesiyle birlikte bu unvanı kaybedip tekrar yalnızca Lord Thomas Kent olmuştu.

Aralarında farklar olsa da, yalnızca üvey kardeş olsalar da -Thomas, dükün babasının ikinci karısındandı- dük her zaman Thomas'ın kendisini sevdiğini düşünmüştü. Belki de Thomas geçmişte dükü gerçekten sevmişti. Belki de artık kendisine ait olduğunu sandığı bir unvanı ve serveti aniden kaybetmesi ona biraz ağır gelmişti.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Sybil'ı da kaybetmişti Thomas. Oysa dük bu olaydan önce haftalar boyunca, hafızasının geri geldiği günden o zamana kadar Sybil'ı düşünüp durmuştu. Eve döndüğünde onu tekrar kollarının arasına alabilecekti. Sybil her zamankinden daha güzel görünecekti gözüne.

Fakat dük artık bunları düşünmek istemiyordu. Şimdi tekrar eve dönüyordu ve Sybil'ın orada olmasına rağmen içinde yine de bir heyecan duyuyordu.

Bayan Laycock ile baş uşak Jarvis, malikânenin giriş salonuna açılan devasa çifte kapıların önünde,

merdivenlerin üst kısmında ayakta duruyordu. Ne kadar hoş ve tanıdık bir histi bu. Bayan Laycock'un Willoughby'de baş hizmetçiliğe ne zaman başladığını hatırlamıyordu bile. Baş uşak Jarvis ise tüm hayatını malikânede geçirmişti. Üniformalı uşak olarak işe başlamış, sonra da yıllar içerisinde yüksele yüksele en sonunda dört yıl önce malikânenin baş uşağı olmuştu.

Bayan Laycock reverans yaparken, Jarvis de eğilerek selam verdi. Dük de onları gülümseyerek selamladı.

Sybil kocasını karşılamak için dışarı çıkmamış, hatta giriş salonuna bile gelmemişti. Bayan Laycock, düke karısının oturma odasında olduğunu bildirdi.

Dük eve vardıktan bir saat sonra karısının yanına gitmişti. Kocasını seyahat ettiği kırışık elbiseler içerisinde görmek Sybil'ın pek hoşuna gitmeyecekti. O yüzden dük önce banyo yapıp üzerini değiştirmişti.

Karısı oturma odasındaki koltukta uzanıyordu. Dük içeri girdiğinde de ayağa kalkmadı.

"Adam," dedi gülümseyerek. Bir zamanlar âşık olduğu aynı

güzel, kırılgan ve iri gözlü Sybil'dı karşısında duran. "Yolculuğun rahat geçti mi?"

Dük karısını öpmek için eğilirken, Sybil kocasına dudaklarını değil yanağını çevirdi. "Nasılsın Sybil?" diye sordu. Sybil'ın yanakları kıpkırmızıydı.

"Eh," dedi Sybil. "Canım sıkılıyor. Sör Cecil Hayward dün gece bir yemek verdi ve yeni av köpeğiyle ilgili hikâyeler anlatıp, tazılarına övgüler düzerek misafirleri eğlendirdi. Bense erken ayrıldım, esneyip duruyordum."

"Sör Cecil Hayward tipik bir taşra beyefendisi," dedi gülümseyerek. "Sen soğuk algınlığını atlattın mı?"

Sybil omuz silkti. "Sen de dırdıra başlamayacaksın umarım. Zaten dadıcığım yeterince dırdır ediyor."

"O halde dadıya teşekkür etmeyi unutmayayım. Peki, Pamela nasıl?"

"Her şeye rağmen iyi sayılır. O mürebbiyeden kurtulmalısın Adam. O kadını neden buraya gönderdin ki zaten?"

"Neden, işini iyi yapmıyor mu?"

"Pamela derslikte saatler geçirecek yaşta değil. Ayrıca mürebbiyesini de sevmiyor. O kadın senin için ne ifade ediyor Adam, bilmek istiyorum!"

"Onu Houghton işe aldı. Buraya Chesterton'dan başka kimleri davet ettin?"

"Sadece birkaç kişi. Sen yokken buralar çok sıkıcı oluyor."

"Benimle Londra'ya gelebilirdin, bunu biliyorsun. Sana sordum. Seni de Pamela'yı da yanımda götürebilirdim. Pamela'ya Londra'yı gezdirebilirdik."

"Ama biliyorsun ki ben başka bir beyefendiye selam verir vermez kıskanç bir kocaya dönüşüyorsun. Hep öyle oluyor Adam. Benim eğlenip mutlu olmama dayanamıyorsun. Eve yine benim moralimi bozmak için mi geldin? Misafirlerime surat mı asacaksın?"

"Surat asmam gerekecek mi ki?"

"Bana çok kötü davranıyorsun," dedi Sybil. Mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Balodan haberin var mıydı?"

"Balo mu?"

"Tüm misafirlerin geldiği günün ertesi akşamında bir balo düzenleyeceğim. Herkesi davet ettim, Adam."

"Ben burada değilken sen balo düzenlemeyi mi planlıyorsun? Evin reisi evde yokken balo düzenlemek sence komşularımıza biraz garip gelmez mi Sybil?"

"Sen zevk peşine düşüp her fırsatta Londra'ya giderken ben buna engel olabiliyor muyum? Eminim herkes benim halimi anlayacaktır. Baloyu açık havada yapıyoruz. Ayrıca göl ortasındaki çardakta müzik çalacak bir orkestra da tuttuk. Gölün batı tarafına her zamanki gibi bir dans pisti kurulacak. Ayrıca fenerlerle ikramlar da ayarlandı. Umarım yağmur yağmaz."

"Bütün bunlar dört gün sonra olacak, öyle mi? Bana bugün söylediğin için çok teşekkür ederim Sybil. Sürprizlerden nefret ederim."

"Ben de böyle iğneleyici laflardan nefret ederim. Eskiden beni asla iğnelemezdin. Bana hep kibar davranırdın. Beni severdin." Öksürmeye başladı ve cebinden mendilini çıkardı.

"Burası çok sıcak oldu," dedi aksi aksi. "Sanırım biraz dinlensem iyi olacak. Doktor bana daha fazla dinlenmem gerektiğini söyledi. Zaten yanımdan ayrılıp kendi işlerinle ilgilenmek için sabırsızlanıyorsundur."

"Seni yatağına kadar götüreyim," dedi karısına doğru eğilerek. "Hâlâ iyileşmediğini bilseydim sana şehirden doktor getirirdim. Belli ki Hartley'in sana pek bir yararı olmuyor."

"Bana sağlığımı sormak için hiç mektup yazmadın ki," dedi. "Oturma odasında dinlenmek istiyorum, Adam, teşekkürler."

Bana dokunma! Sybil bu kelimeleri söylememiş, fakat hareketleriyle ifade etmişti. Dükün yardım için uzanan ellerinden hafifçe kaçışı... Ondan yardım almayı reddetmesi...

Kocasına dudaklarını değil, yanağını çevirmesi... Dük oda-dan dışarı çıkıp kapı önünde öylece dikildi, sinirden dişlerini sıkıyordu. Hep aynı şeyler oluyordu, kimi zaman kelimelere dökülüyor, kimi zaman hareketlerle ifade ediliyordu.

Pamela hâlâ derste miydi acaba? Ya da kendi odasında mıydı? Gidip kızını görecekti. Çünkü onu çok özlemişti.

Beşinci Bölüm

FLEUR, LEYDİ PAMELA YA HİKÂYE okuyordu; gerçi küçük kızın kendisini dinlemediğinin farkındaydı. Kız bir saat kadar önce Bayan Clement'le bakıcı odasındayken, pencereden babasının geldiğini görmüştü. Ama dadısı onun koşa koşa babasını karşılamaya inmesine izin vermemiş, kısa süre sonra da kızı ders odasına göndermişti.

Küçük kız, babasının ders odasına gelmesi için bir yandan sabırsızlanırken, bir yandan da onu hiç umursamadığı, hiç görmek istemediği konusunda kendi kendisini inatla ikna etmeye çalışıyordu.

Çoğu zaman somurtkan ve huysuz bir kız olmasına rağmen, kimi zaman Fleur onu kollarına almamak, ona sevildiğini, umursandığım, unutulmadığını göstermemek için kendini zor tutuyordu.

Çünkü Fleur bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Biliyordu ama bu kadar küçük bir yaşta da öğrenmemişti.

Sevil- memeye, umursanmamaya başladığında, ailesini bu yüzden hiçbir şekilde suçlamaması gerektiğini bilecek kadar büyük bir yaştaydı. Anne ve babasının onu çok sevdiğini, bir evlat olarak onlar için büyük bir anlam ifade ettiğini bilerek kendi içini rahatlatmayı her zaman başarmıştı.

Belki de Leydi Pamela'nın durumu onunkinden daha kötüydü. Annesi Pamela'yı ziyaret ettiğinde belki onu sevgiye boğuyordu ama bu ziyaretleri pek nadir oluyordu. Babası da haftalardır evden uzaktaydı.

Fakat en sonunda gelmişti işte. Dersliğin dışından bir erkeğe ait olabilecek ayak sesleri geliyordu. Gür bir ses Bayan Clement'le konuşmaktaydı. Fleur, Leydi Pamela adına rahatlayarak derin bir nefes aldı. Baba kıza biraz mahremiyet sağlamak için sessizce ayağa kalkıp elindeki ders kitabıyla odanın öteki tarafına yürüdü; küçük kızın suratı aydınlanmış, Fleur'ün çok nadir şahit olduğu o şirin sabırsızlık ifadesine bürünmüştü.

Kapı açılınca küçük kız çocuksu bir çığlık attı. Odanın öbür tarafındaki Fleur ise gülümsedi ve elindeki kitabı dikkatlice rafa yerleştirdi. Aslında oldukça gergindi. Karşısında Ridgeway Dükü vardı! Onu hep haşmetli bir insan olarak düşünmüştü.

"Baba! Baba!" diye bağırdı Leydi Pamela. "Sana resim yaptım. Ayrıca bak dişim düştü, gördün mü? Bana ne getirdin?"

Gür ve erkeksi bir kahkaha koptu, sonra da şap diye bir ,öpücük sesi duyuldu.

"Yüklüğün içinde, kızım," dedi dük. "Ben de beni gördüğün için seviniyorsun sanmıştım. Neden sana bir şey getirmiş olabileceğimi düşünüyorsun ki?"

"Ne getirdin?" Çocuğun sesi hâlâ çığlıklar halinde çıkıyordu.

"Daha sonra. Dişin olmadan ağzın çarpık gözüküyor. Acaba onun yerine yenisi çıkacak mı bakalım?"

"Hediyemi ne zaman vereceksin?"

Ridgeway Dükü tekrar kahkaha attı.

Fleur gerginliğini aptalca bularak döndü. Kendisi de bir baron kızıydı. Neredeyse tüm hayatı boyunca bir baron malikânesinde, Heron House'ta yaşamıştı. Dükten korkup ona aşırı bir saygı duyması için hiçbir sebep yoktu. Rahat bir tavır sergileyeceğini umut ederek omuzlarını dikleştirip ellerini önünde kenetledi ve gözlerini kaldırdı.

Dük kızını sıkıca kucaklamıştı ve neşeyle kahkaha atmaktaydı. Yüzünün yara iziyle kaplı olan tarafı Fleur'e dönüktü.

Fleur bir anda kendisini uzun, karanlık bir tünelin içindeymiş gibi hissetti. Tünelde soğuk rüzgârlar esiyordu

sanki. Rüzgârın uğultusunu duyabiliyordu, fakat nefes almasına yetecek kadar da hava yoktu sanki.

Dükün gözleri odanın öbür ucundan Fleur'ün gözleriyle karşılaştı ve o hayali tünelin soğukluğu Fleur'ün burun deliklerinden içeri girerek beynine ulaştı. Rüzgârın sesi kulaklarında gür bir uğuldamaya dönüştü. Elleri buz gibi olmuştu ve sanki başından binlerce kilometre uzaktaydı.

"Bayan Hamilton?" Ridgeway Dükü kızını yere indirdi ve Fleur'e doğru birkaç adım attı. Hafifçe eğilerek selam verdi. "Willoughby Hall'a hoş geldiniz hanımefendi."

Fleur yeterince derin ve uzun bir nefes alabilirse, gözlerinin tekrar göreceğini, başına tekrar kan gideceğini biliyordu. Sadece nefes almayı düşündü. Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver. Acele etme. Savaşma.

"Umarım burada istediğiniz her şeyi bulmuşsunuzdur," dedi adam, içinde bulundukları dersliği eliyle göstererek.

Yavaşça nefes al. Hayır, paniğe teslim olma. Bayılma. Bayılma!

"Baba." Leydi Pamela babasının pantolonunun paçasını çekiştiriyordu. "Bana ne getirdin?"

O koyu renkli gözler, Fleur'ün üzerinden ayrılarak tekrar kızına döndü. Dük gülümsedi ama ağzının yan tarafı, yani yara izinin bulunduğu taraf hareket etmemişti.

Fleur büyük bir dehşet hissine kapılıp bir an için nefessiz kaldı, fakat hemen ardından nefes alışını zor da olsa kontrol altına almayı başardı.

"En iyisi aşağı inip sana ne getirmişim görelim," dedi. 'Yoksa beni rahat bırakmayacaksın değil mi? Londra'dan gelirken Sidney yol boyu söylenip durdu. Umarım beğenirsin."

Elini kızına uzattı; iyi manikürlü, uzun parmaklara sahip aynı eldi bu.

Yavaşça nefes al, nefes ver.

"Sidney aptalın teki," dedi Leydi Pamela.

"Sidney senin böyle dediğini duysa kimbilir neler söylerdi, düşününce tüylerim ürperiyor."

"Aptal Sidney, aptal işte," dedi kıkırdayarak ve babasının elini tuttu.

O koyu renkli gözler tekrar Fleur'e dönmüştü, bunu hissedebiliyordu Fleur ama kendisi gözlerini Leydi Pamela'nın üzerinden ayırmıyordu.

"Bayan Hamilton da bizimle aşağı gelecek," dedi dük. "Sonra da dadıcığın senin peşine arama ekibi göndermeden önce seni tekrar yukarı çıkaracak."

Fleur adamın önünden yürüyerek kapıdan çıktı. Koridor boyunca yan yana yürüdükten sonra büyük salonun iki tarafındaki ikiz merdivenlerin başına geldiler.

"Hanımefendi," dedi dük merdivenlerin başında, boştaki elini Fleur'e uzatarak.

Fakat Fleur boğazından anlaşılmaz bir sesin çıktığını duydu ve çekinerek duvara doğru yanaştı. Merdivenlerden inerlerken Leydi Pamela'nın konuşmalarına kulak kabarttı.

Büyük salondan geçerlerken Fleur ayak seslerinin yankılarını dinledi. Sonra üniformalı bir uşak şık bir hareketle ileri atılıp onlar için ikiz kapıları açtı ve kapılar açılınca Fleur yüzünde taze havayı ve güneş ışığını hisseti. Dışarıda, kapının önündeki alçak merdivenlerden inerlerken mermer basamakları saydı ve ayaklarının altında, ahırlara giden kıvrımlı yolun arnavut kaldırımlarını hissetti.

Fleur tüm zihnini bu ani fiziksel duyulara yoğunlaştırdı. Düşüncelerine hâkim olmasının en iyi yolu buydu.

"Nereye gidiyoruz? Bana getirdiğin hediye nerede?" dedi Leydi Pamela babasının elini çekiştirerek.

"Sabret, yakında göreceksin," dedi dük. "Zavallı Sidney."

"Aptal Sidney," dedi.

Pamela'nın hediyesi, küçük burunlu minik bir köpek yavrusuydu. Border collie cinsi köpeğin burnu çevresinde ve kafasıyla boynu üzerinde beyaz çizgiler vardı. İki ayağı

ile karnı da beyazdı. Vücudunun geri kalanı ise siyah renkliydi.

İçinde bir saman yığını olan eğreti bir kümese kapatıldığı için itiraz eder gibi havlıyor ve yürümeye çalıştıkça ayağı samanlara takılıyordu. Annesini istiyormuş gibi ağlıyordu sanki.

"Vaayy şuna bak!" Leydi Pamela, babasının elini bırakarak dizlerinin üzerine çöktü ve minik köpeği kollarının arasına aldı. Köpek yavrusu da havlamayı keserek Pamela'nın yüzünü yalamaya başladı. Bunun üzerine Leydi Pamela burnunu buruşturarak kıkırdaya kıkırdaya köpeğe yanağını çevirdi.

"Londra'dan buraya gelene kadar Sidney'in parmaklarını ve yüzünü yalayıp durdu. Sık sık da üzerini ıslattı."

"Şuna baksanıza," dedi Leydi Pamela hediyesine gözlerini dikerek. "Bu köpek bana ait, değil mi baba? Tamamen benim?"

"Sidney kesinlikle istemiyor," dedi babası.

"Onu odama götürürüm," dedi Pamela. "Onunla uyurum."

"Dişi bir köpek," dedi dük. "Annen ile dadın köpeği eve sokmak konusunda itiraz edebilir."

Ama Leydi Pamela babasına hiç kulak asmıyordu. Köpek yavrusuyla oynuyor, köpek sivri ve küçük

dişleriyle parmaklarını dişlediğinde de kahkahalar atıyordu.

Fleur gözünü çocuktan ve köpek yavrusundan ayırmadı. Omuzları dik, çenesi yukarıda, elleri önünde kenetlenmiş dururken dükün ona baktığını hissetti.

"Hiç şüphelenmediniz mi?" diye sordu dük kısık sesle.

Fleur kıpırdayamadı. Eğer bir kasını hareket ettirecek olsa vücudu parçalara ayrılacaktı sanki.

Dük, "Demek şüphelenmediniz," dedi ve kızının yanında yere çömeldi.

Köpeğin ev hayatı için eğitilmesine kadar ahırda kalmasına karar verildi. Pamela derslerine ve dinlenme saatlerine engel olmadıkça istediği sıklıkta köpeğini görmeye gelebilecekti. Daha sonra köpeğini eve alabilecek, fakat annesini ya da Sidney'i sinirlendirmemek için binanın ana katına asla sokmayacaktı.

Fleur kızın elinden tutup eve doğru yürümeye başladı; dük ise ahırda kaldı. Pamela yol boyu hiç durmadan konuştu. Şu köpek yavrusu dünyanın en tatlı şeyiydi. Chamberlain ailesinin çocukları köpeği gördüklerinde onu çok kıskanacaklardı. Pamela ona oturmayı ve iki ayağı üzerinde yürümeyi öğretecekti. Babası dünyanın en mükemmel babasıydı!

Fleur çocuğu eve götürdü; yukarı çıktılar, büyük koridoru geçtiler, merdivenlerden çıktılar, koridordan yürüyerek bakıcı odasına ulaştılar; Bayan Clement onları bekliyordu. Bayan Clement'i görünce Leydi Pamela'nın konuşma hızı artmış, sesi de yükselmişti.

"Dersler bugünlük bitti Bayan Hamilton," dedi bakıcı kadın.

Fleur tereddüt etmeden odasına gitti, kapıyı arkasından kapattı ve sırtını kapıya dayadı. Gözlerini bu dünyadan uzaklaşmak istercesine yumdu.

Sonra da aceleyle tuvalete koşarak midesi ağrıyana kadar öğüre öğüre kustu.

"PEŞİNDE OLDUĞUMUZ SAYGIDEĞER DÜK Londra'dan ayrılmış," dedi Bay Snedburg, Lord Brocklehurst'e. Aylardan Mayıs'tı ve hava çok sıcaktı. Yüzü bir ıstakoz gibi kızarmıştı. "Kâtibi Bay Houghton'la beraber gitmiş. Sanırım artık olay çözüldü. Zira Bayan Fleur Hamilton'ı işe alan kişi Bay Houghtan'dan başkası değil."

"O halde bu kız Fleur Hamilton, gittiği yer de Willoughby Hall olmalı," dedi müşterisi. Dedektif koca bir mendille yüzünü silerken Lord Brocklehurst'ün yüzünde tasvip etmeyen bir bakış vardı. "Oraya gitmek için ne gibi bir sebep uydurabilirim? Lord Thomas Kent'in nerelerde

olduğu hakkında henüz bir şeyler keşfedemediniz, değil mi?"

"Henüz o yöndeki soruşturmalarıma başlamadım," dedi Bay Snedburg. "Ama eğer gerekliyse başlayabilirim efendim. Eğer bu genç bayan bir cinayet zanlısı olarak aranıyorsa, hiç zaman kaybetmeden gidip adaletin yerini bulmasını sağlayabilirim. Bir tutuklama emriyle onu getirebilirim. Benden kaçamaz, emin olabilirsiniz. Eğer isterseniz, boynuna yağlı urganı geçirtip ayaklarını havada sallandırabilirim, isterseniz bunu çok yakında kendi gözlerinizle görebilirsiniz efendim."

Lord Brocklehurst hafifçe ürperdi. "Siz bana Lord Thomas Kent'i bulun," dedi. "Ya da aptal durumuna düşmeden o eve girmemin bir yolunu bulun. Sizden sadece bunu istiyorum, kızı ben kendim getireceğim."

"O halde yapmanız gereken tek şey, efendim, gidip kızı getirmek," dedi Bay Snedburg, boynunun arkasını silerek. "Dükün mürebbiyesi cinayetten ve mücevher hırsızlığından aranan bir suçluyken başka hiçbir mazeret göstermenize de gerek yok."

"Teşekkürler," dedi Lord Brocklehurst, soğuk gözlerini dedektife dikerek. "Ben bunu kendi yöntemimle yapacağım. Bana istediğim bilgiyi getirin, sonra da sizinle hesabımızı kapatalım."

"Söylenenlere bakılacak olursa Willoughby Hall'da bir parti verilecekmiş," dedi dedektif. "Size misafir listesini getirebilirim. Kimlerin Londra'da olup henüz yola çıkmadığını da sizin için öğrenebilirim."

"Bir an önce getirin lütfen," dedi Lord Brocklehurst ve ayağa kalktı.

"Buna güvenebilirsiniz efendim," dedi Bay Snedburg. "Eğer Lord Thomas İngiltere'deyse, onu da arayıp tarayıp bulacağım."

Lord Brocklehurst tekrar yalnız kaldığında odanın içinde yürüyerek kendisine bir kadeh içki doldurdu ve kaşlarını çatıp gözlerini elindeki sürahiye dikti.

Dedektifin izini bulduğu bu kız Isabella olmalıydı. Ama gerçekten de Ridgeway Dükü'nün yanında mürebbiye olarak mı çalışıyordu? Dükün kâtibi tarafından işe alınmıştı ve adam, iş bulma bürosunda dört gün boyunca oturup Fleur'ün gelmesini beklemişti... Bu nasıl olabilirdi?

Neler oluyordu? Ridgeway Dükü ya da başka biri ona elini sürmüş olabilir miydi acaba? Lord Brocklehurst bunu düşününce elindeki sürahiyi öfkeyle sımsıkı sıktı.

Aptal kadın. Fleur dik başlılığı ve inadıyla onu daima şaşırtmıştı. Fleur'ün düşünce şeklini hiçbir zaman anlayamamıştı. Elbette birine âşık olan kadınlar asla doğru düşünemezlerdi. Fleur de şu muhallebi çocuğu Daniel Booth'a âşık olmuştu. Yalnızca bir papaz

yardımcısı olan bu din adamında ne bulduğunu anlamaya imkân yoktu. Uzun kol ve bacaklar, sarı kıvırcık saçlar ve mavi gözler... Kendisi için neyin iyi olduğunu bilmeyen bir kadın için bunlar yeterliydi demek ki.

Gözlerini kapattı ve Isabella'nın güneş kızılı saçlarını düşündü. Onun ipeksi tenine dokunduğunu, kokusunu kokla- dığını hayal etti.

DÜK RIDGEWAY MALİKÂNEYE GELMESİNİN ertesi günü, sabahın erken saatlerinde evinin dışındaki üst taraçadan parkın manzarasına bakıyordu. Evi bildiği bu parkın iki gün içerisinde balo misafirlerince istila edileceği düşüncesi onu öfkelendiriyordu.

Aslında Willoughby'de misafir ağırlamayı çok severdi. Konserlere ve büyük balolara ev sahipliği yapmayı severdi. Komşularını yemeğe, kâğıt oynamaya ve sohbete çağırırdı. Hatta yatılı misafir ağırlamak da çok hoşuna giderdi. Ama ev dolusu insanın eğlenceden başka bir şey düşünmeyerek ortalarda dolanmasından hoşlanmıyordu. Tam Sybil'a göre tiplerdi bunlar. Misafir listesini görmüştü. Bu davet de her zamanki davetler gibi olacaktı.

Evinin sessizliğini ve huzurunu çok seviyordu, hem de hayatındaki her şeyden daha çok. Fakat bu sessizlik ve huzur uzun süreliğine rafa kalkacaktı. Zira Sybil'ın misafirleri geldikten sonra gitmeyi bilmezlerdi.

Taraçanın üzerinden yürüyerek arka taraftaki çimenliklere, mutfağın bahçesine ve seralara göz attı.

Şu anda özgür olmak için neler vermezdim diye düşündü gafil bir anında, sonra da hemen Pamela'nın yeni köpeğiyle ilgili

duyduğu heyecanı hatırladı. Babası köpeğin büyüyeceğini açıklamaya çalıştıysa da Pamela köpeğine Minik adını vermekte ısrar etmişti. Dük ayrıca bir gece önce, onun yanına gittiğinde yüzünün nasıl uykulu olduğunu, saçlarının nasıl karman çorman olduğunu düşündü. Kızının kendisine sıkıca sarılan kollarını, ıslak öpücüğünü ve sorduğu soruyu hatırladı.

"Tekrar gitmeyeceksin değil mi baba?"

"Uzun bir süre burada olacağım," demişti kızına.

"Söz mü?"

"Söz veriyorum," demişti, kızının minik gövdesine sıkıca sarılıp yanaklarından öperken. "Şimdi uyu bakalım. Yarın görüşürüz."

Hayır. Bir çocuğun güvenli bir eve ve her ne kadar model oluşturacak birer ebeveyn olmasalar da anne babaya sahip olma hakkı vardı. Sırf kendi huzuru için bu kadar uzun bir süre ondan ayrı kalmakla yanlış yapmıştı.

Bir an duraksadı. Evdeki çiçeklerin yetiştirildiği devasa çiçek tarhlarının yanından bir kadın yürüyordu.

Kadın, dükün hatırladığı haline pek benzemiyordu. Aslında onu malikânede ilk gördüğü gün, Houghton'in hata yapıp yanlış kadını işe aldığını zannetmişti. Ama oydu. Daha yakından bakıp o olduğuna emin olmuştu.

Geçen haftalar boyunca onu ne zaman düşünse; zayıf, soluk tenli, çok da güzel olmayan, yalnızca çok az cazibeye sahip bir kadın olarak hayal etmişti. Gerçi uzun ve biçimli bacakları, düzgün kalçaları ve sıkı, kalkık göğüsleri vardı ama aslında çekici bir kadın değildi. Talihi yaver gitmemiş bir hanımefendi olduğunu tahmin etmiş ve -nedendir bilinmez- bu kadına yardım etmeye mecbur hissetmişti kendini.

Ve yardımı işe yaramışa benziyordu.

Hatırladığı haline göre oldukça değişmişti. Kilo almıştı ve üzerindeki kıyafetlere rağmen vücut hatlarının çekiciliği kendini gösteriyordu. Yüzüne renk gelmişti, sağlıkla parlıyordu. Artık gölgeli ve süzgün değildi. Saçları da artık hatırladığı gibi solgun, cansız bir kızıl renginde değildi; altın rengine çalan bir ateş gibi parlıyordu.

Bayan Fleur Hamilton, müthiş derecede güzel bir kadındı.

Fakat dükün hatırladığı bir özelliği hiç değişmemişti. Mermerden yapılmış bir heykele benziyordu: Soğuk, mesafeli ve tepkisiz. Londra'daki ilk karşılaşmalarında tek kelime bile etmemiş ama dükün yataktaki her

hareketini dikkatlice izlemişti. Malikânede karşılaştıkları bir önceki gün de tek kelime etmemişti. Hatta ona reverans bile yapmamıştı.

Merdivenlerden aşağı inerlerken koluna girmesini teklif ettiğinde, Fleur gözlerinde bariz bir dehşet ve tiksinti ifadesiyle ürküp yana çekilmişti. Zaten bir hizmetkâra neden kolunu uzatmıştı ki?

Bana dokunma. Belki de Fleur, Sybil'a nasıl çekingen ve ürkek olunacağını biraz öğretebilirdi.

Dük, Fleur'e doğru yürümeye devam etti. Fleur dükün kendisine doğru yaklaştığını hissetmiş fakat bunu ne herhangi bir hareketiyle belli etmiş, ne de gözlerini düke çevirmişti.

"Günaydın Bayan Hamilton," dedi dük sessizce, ondan birkaç metre uzaktayken.

Fleur kafasını çevirip düke baktı; dükün hatırladığı aynı sabit bakıştı bu.

"Siz de erken kalkmayı seviyorsunuz galiba?" diye sordu dük. "Dışarıda olmanın en güzel vakti bu saatlerdir."

"Ben sizin metresiniz olmayacağım," dedi Fleur kararlı ve alçak bir sesle.

"Olmayacak mısınız? Affedersiniz ama sizden bunu istedim mi?"

"Ama bunu istediğiniz çok açık," dedi Fleur. "Dün sizi görür görmez anladım. Sizin metresiniz olmayacağım."

"Kızımın mürebbiyesi olarak işe alındığınızın farkındayım," dedi dük. "Sizden tek beklediğim, bütün enerjinizi bu göreve vermeniz, hanımefendi."

"Bu iğrenç," dedi Fleur. "Siz evli bir adamsınız. Beni buraya karınız ve kızınızla aynı çatı altında yaşamam için getirdiniz. Kızınıza ders vermemi bekliyorsunuz. Bütün bunları yaparken bir de fahişeniz olmamı bekliyorsunuz. Bu yüzden mi bana o kadar fazla maaş verip karnımı doyuruyorsunuz? Size minnettar ve borçlu kalayım diye mi? Gerekirse ait olduğum deliğe geri dönerim ama bana tekrar dokunmanıza asla izin vermem. Beni iğrendiriyorsunuz."

Dük, kıza çok sinirlenmişti. Çok öfkelenmişti. Ne cüretle bunları söyleyebiliyordu? Onu buraya, baba yadigârı bu malikâneye Pamela'ya ders vermesi bahanesiyle sırf gönül eğlendirmek için getirttiğini nasıl söyleyebiliyor, bu suçlamada nasıl bulunabiliyordu?

"Bir şeyi açıklığa kavuşturayım Bayan Hamilton," dedi sakin bir şekilde dük. Ellerini arkasında kenetlemişti. "Kâtibime sizi işe alması talimatını verdim, çünkü çok acil bir işe ihtiyacınız vardı. Kâtibim bana sizin mürebbiyelik işi için uygun olduğunuzu söylediğinde çok mutlu oldum. Siz benim hizmetkârımsınız hanımefendi. İyi maaş

alıyorsunuz ve iyi besleniyorsunuz, sanırım buna karşı çıkmayacaksınız. Hizmetkârlarımla arkadaşlık etmek gibi bir alışkanlığım yoktur. Onlarla yatma alışkanlığım ise hiç yoktur. Fahişeye ihtiyacım olursa, bu iş için gönüllü olan birisini tercih eder ve ona göre parasını veririm. Yeteri kadar açık olabildim mi?"

Fleur kıpkırmızı oldu ve hiçbir şey söylemedi.

Dük gözlerini kısarak baktı. "Soru sorduğumda cevabını almayı beklerim, bunu size daha önce de söylemiştim. Şimdi bana cevap verin."

"Evet," diye fısıldadı Fleur. Çenesini kaldırıp düke sabit bir şekilde baktı. "Evet saygıdeğer efendim."

"Şimdi yürüyüşünüze devam edebilirsiniz. Size iyi günler dilerim hanımefendi," dedi.

Sonra da geldiği yoldan geri döndü. Öfkesinden ve yaşadığı karışık hislerden dolayı sabahı berbat olmuştu. Fakat orduda geçirdiği yıllara minnet borçluydu, çünkü ordudaki deneyimi ona öfkesini sadece kelimelerle dindirmeyi öğretmişti.

Kadını kollarından yakalayıp bayılana kadar hırpalamak istemişti. Onu incitmek, vücudunda morluklar bırakmak istemişti.

Göle giden çimenlikte yürümeye başladı. Bu esnada adımlarını ve düşüncelerini kasten yavaşlattı. Subaylık yaptığı dönemde edindiği tecrübeler sayesinde, kızgın bir

öfkeyle hareket etmek yerine buz gibi bir mantıkla düşünmeyi öğrenmişti.

Eğer Fleur söylediklerinde gerçekten samimiyse -ki samimiye benziyordu- o halde dükün Fleur'ün dikkate değer bir cesaret gösterdiğini kabul etmesi gerekirdi. Kötü ve rizikolu bir durumda bulunan bir kadının bir dükün yüzüne tükürmesi pek öyle kolay bir şey değildi. Fakat Fleur'ün yaptığı tam olarak buydu, en azından mecazi olarak yüzüne tükürmüştü dükün.

Dükün kötü planları olduğunu sanarak ahlaki bir boşalım yaşamıştı. Ama ahlaklı bir fahişe nasıl olabiliyordu? Neden olmasın ki? Saygıdeğer olup da ahlakı olmayan bir sürü kadın vardı.

Düke iğrenç bir insan olduğunu söylemişti. Acaba dükün kötü planları olduğunu sanarak mı böyle demişti, yoksa onu şahsen mi tiksindirici buluyordu?

Fleur'ün onu -en azından kısmen- tiksindirici bulduğundan dükün hiç şüphesi yoktu. Zira Fleur'ün önünde çırılçıplak soyunmuştu ve bu, daha önce hiçbir kadının önünde yapmadığı bir şeydi. En azından yara izlerine sahip olduktan sonra...

Şimdi farkına varıyordu ki bunu kasıtlı yapmıştı. Altı yıldır yaşadığı bütün acısından, kendine güvensizliğinden ve kepazeliğinden onun önünde kurtulmak istemişti. Bir

kadının kendisini görmesini istemişti. Ona karşı tiksinti gösteremeyecek fakir bir kadının.

Ve cesur Fleur testi geçmişti; ilk kez fahişelik yapmaya çıkmış bir bakire olmasına rağmen gözlerini dükün üzerinden kaçırmamıştı.

Ama dükü iğrenç buluyordu. Bu çok şaşırtıcı mıydı? Bir önemi var mıydı? Dükün sayısız hizmetkârlarından biri olmuştu artık. İhtiyacı olduğu ve fahişe olarak kalacak,olsa hiçbir başarı elde edemeyeceği için ona iş vermişti. Doğru, hem karısına sadakatsizlik yapmış, hem de Fleur gibi bir bakirenin günahına girmişti, fakat ona iş vererek hatalarını telafi etmeyi de bilmişti.

Artık bir önemi yoktu. Kendine düşeni yapmıştı ve artık Fleur'ü aklından çıkaracaktı. Eğer Pamela'nın mürebbiyesi olarak başarı sağlayamazsa, o zaman onu başka bir malikânesinde başka bir hizmete atayacaktı.

Gözlerini göle çevirdi. Sahip olduğu bu büyük arazinin ve evinin tekrar eski sihrini konuşturup ruhunu yatıştırmasını diledi.

Altıncı Bölüm

LEYDİ PAMELA MİNİK köpeğinden birkaç metre uzaklaşarak yere diz çöktü ve köpeğin kendisine doğru koşmasını bekledi. Köpeğin uzun çimlere takılıp düşmesi üzerine de kahkahalarla güldü.

Köpeği kucağına alıp sırtüstü çimlere uzandı. Yüzünü yalasın diye kendisine yakın tuttu ve neşeyle gülmeye, kıkırdamaya devam etti.

Dışarıya aslında resim yapmak için çıkmışlardı ve Fleur, Leydi Pamela'yı dışarı çıkarabilmek için Bayan Clement'e adeta yalvarmış, çok zor izin almıştı. Fakat Fleur'ün çocuğa bunları hatırlatıp da neşesini bozmaya içi elvermiyordu. Sadece bir saat izinleri vardı ve Leydi Pamela çok nadir eğlence imkânı bulur, çok nadir mutlu olurdu: Yalnızca Chamberlain ailesinin çocuklarıyla birlikteyken ve bir de önceki gün olduğu gibi babasının eve geldiği zamanlarda.

Fleur ürperdi.

"Görüyor musun?" dedi, Leydi Pamela'nın kıkırdamalarının azaldığı bir anda. "Adadaki çardağı buradan çok iyi görüyoruz. Gölgesi göle yansımış, ağaçların arkasında ne güzel duruyor. Haklıymışsın, çok güzel bir resim çıkacak ortaya."

"Ayy!" Leydi Pamela tekrar kıkırdadı. "Minik, ısırmasana ama!"

"Veya bugün belki de Minik'in çimlerin üzerinde yuvarlanmasını resmetmek istersin," diye öneride bulundu Fleur.

"Evet." Çocuğun gözleri parlıyordu. "Ne kadar tatlı bir köpek, değil mi Bayan Hamilton? Babam da ne kadar harika bir insan?"

"Hem de çok," dedi Fleur'ün arkasından bir ses. "Ama bu ne? Boş bir kâğıtla kuru fırçalar, hiç resim yapmamışsınız. Saçlarına da çimler bulaşmış Pamela, tüm kıyafetin çim olmuş. Dadın bu halini görünce kimbilir ne diyecek?"

"Azarlar," dedi Leydi Pamela. "Baba buraya gel, Minik'in komik burnuna dokunsana. Ne kadar üşümüş."

Ridgeway Dükü Fleur'ün yanından geçerek kızının yanında diz çöktü.

Fleur resim sehpasının önünde öylece duruyordu, buz kesmişti sanki. Dükü o sabahtan sonra uzun bir süre görmeyeceğini umut etmişti. Çünkü o sabah küçük düşmüş, gururu kırılmıştı.

Dük aşırı sinirlenmişti. Her kelimesi ağzından bir kırbaç şaklaması gibi çıkmıştı. General Wellington'in ordusunda yıllarca piyade subayı olarak görev aldığını sertçe hatırlatmıştı. Fleur da dükün doğru söylediğine inanmıştı.

Dükün Fleur'ü işe alma sebebi, onu arzulaması değil, ona acımasıydı.

Fleur onu görür görmez şöyle demişti: "Sizin metresiniz olmayacağım!" Evet, bu kelimeleri Ridgeway Dükü'ne söylemişti! İşverenine. Hatırlamak bile istemiyordu.

Dük ayağa kalktı ve Fleur'e döndü.

"Leydi Pamela'yı buraya resim yapmaya mı getirdiniz?"

"Evet, saygıdeğer efendim."

"Peki, resim yapması için hiç ısrarcı olmadınız mı?"

"Bugün köpeği konusunda çok heyecanlıydı saygıdeğer efendim," dedi Fleur.

"Ama dün bu konuyu konuşmamış mıydık? Köpek derslerine engel olmayacaktı!"

"Evet, saygıdeğer efendim." Dükün karanlık gözlerinin derinliklerine, boyunun uzunluğuna, omuzlarının genişliğine, siyah saçlarına bakıp ürktü. Yüzündeki yara izine bakınca, vücudunun diğer bölgelerindeki yara izlerini hatırladı ki bunlar yüzündekilerden çok daha korkunçtu. "Bazen küçük çocuklarla oyun oynamak, dersler kadar yararlı olur

saygıdeğer efendim. Örneğin bugün köpeğin dişlerinden, neden bu kadar ufak olduklarından ve zamanı gelince neden döküldüklerinden bahsettik. Köpeğin kafasının şekli

ve büyüdükçe kafasının nasıl büyüyeceği üzerine lafladık. Leydi Pamela'ya hizmetkârlarınızın köpeği nasıl eğiteceğini ve böylece köpeğin ev hayatına nasıl uyum sağlayacağını açıkladım. Ayrıca..."

"Amacım sizi sorgulamak değildi, hanımefendi," dedi dük. "Ama yine de iyi bir cevap verdiniz. Peki, bugünkü resim dersinin amacı neydi?"

"Leydi Pamela'ya Korint tarzındaki sütunları ve bina alınlıklarını öğretecektim," dedi Fleur, bakışlarıyla göl ortasındaki adayı göstererek. "Ayrıca her şeyin suya nasıl ters yansıdığını anlatacaktım. Ama kızınız beş yaşında saygıdeğer efendim. Esas amacım ona temiz hava aldırmak ve boyalarıyla denemeler yaptırmaktı."

Fleur'ün çenesi inatçı bir ifadeyle yukarı kalktı. Dük isterse onu azarlayabilirdi, zararı yoktu. Ne de olsa küçük kızın hayatında pek az eğlence, pek az neşe vardı.

"Yine iyi bir cevap verdiniz," dedi dük. "İyi cevaplar konusunda uzmansınız sanırım?"

Böyle bir soruya verilecek bir cevap yoktu.

"Sanırım siz de fark etmişsinizdir; çardak, malikânenin ana binasının minik bir kopyasıdır," dedi dük.

'Yarım daire şeklindeki merdiven basamakları hariç," dedi Fleur bakışlarını göle çevirerek. "Peki, içi de aynı mı?"

"Oldukça benzer. Hatta kubbenin iç tarafındaki resimlere kadar aynı. Fakat tapınağın içerisinde bir koridor bulunmuyor. Parktaki her şey gibi bu çardak da güzel bir görüntü oluşturması için inşa edilmiştir. Fakat ziyafet verdiğimiz ya da bahçe partileri düzenlediğimiz zaman, müzik orkestraları müziklerini orada çalar. Ayrıca üç gün sonraki baloda da orkestra orada müzik yapacak. Size bu baloya katılabileceğiniz söylendi mi?"

"Evet, saygıdeğer efendim."

Dük kızıyla konuşmak için arkasına döndü. "Hadi, suyun kenarına doğru yürüyelim. Oradan daha etkileyici gözükür. Ayrıca uzaktan köprüyü ve şelaleleri de görebiliriz. Köpeği kucağına al Pamela, o kadar uzağa yürüyemez."

"Ama bizim eve dönme vaktimiz gelmişti efendim," dedi Fleur.

Dük koyu renkli gözlerini Fleur'e çevirip tek kaşını kaldırdı. "Kim demiş?"

Fleur bir anda kıpkırmızı oldu. "Bayan Clement bizi bekliyordur, saygıdeğer efendim."

"Dadı mı? O halde dadı biraz daha beklemek zorunda kalacak."

Pamela etraftan dolanan patikayı kullanmak yerine bayırdan aşağı doğru heyecanla yürümeye başladı. Dük de Fleur'e yardım etmek için elini uzattı.

Fleur yine o aynı tünele girmişti sanki, karanlık ve soğuk hava vücuduna hücum ediyordu. Görebildiği tek şey dükün eliydi; o ilk gece Fleur'ün bacaklarını iki yana ayırıp birleşme anı için onu hazırlayan uzun ve güzel parmaklarıydı.

Dük elini geri çekip arkasını döndü. "Eğer soluğu gölün soğuk sularında almak istemiyorsan..." dedi. "Sana dikkatli ve yavaş yürümeni tavsiye ederim."

Fleur kendisini o içine düştüğü tünelden bir şekilde çıkartmayı başardı ve bacaklarını zorlayarak bayırdan aşağı dükü takip etmeye başladı. Köpek aşağıdaki patikada neşeyle sıçrayıp daireler çiziyordu; bayırdan kurtulup da düzgün bir patikaya ayak bastığı için mutlu olmuş gibi bir hali vardı.

Beraberce bir saat geçirdiler. Gölün kenarında yürüdüler ve daha sonra başka bir yere göz atmak için tekrar bayırdan yukarı çıktılar. Dük, Fleur'e, Bayan Laycock'un anlattığından daha ayrıntılı bilgiler verdi. Park, dükle bir akrabalığı olmayan William Kent tarafından, dükün dedesi için oluşturulmuştu. Dükün söylediğine göre parktan önce buralarda dümdüz uzanan yollar ve tarhlara ayrılmış çiçek bahçeleri bulunuyordu.

"Büyükannem sanırım bu duruma çok öfkelenmişti," dedi dük. "Kendisi tam anlamıyla bir on sekizinci yüzyıl hanımefendisiydi. Ona göre, kişi ne kadar büyük ve

düzenli bir bahçeye sahipse, o kadar önemli bir insan olurdu."

Yolun büyük bir kısmında köpeği dük taşıdı; bir parmağıyla köpeğin burnunu okşayıp durmuş, köpek de gevşeyip uykuya dalmıştı. Bir ara dük köpeği Fleur'e vererek, çığlık çığlığa dolanan Pamela'yı kovaladı ve yakalayınca da çimlerin üzerinde baba kız güreştiler. Pamela yattığı yerde kahkahalarla gülüyor, bacaklarını havaya savuruyordu.

En sonunda evin önündeki taraçaya ulaştıklarında, baba kızın üstü başı epeyce dağılmış, saçları karman çorman olmuştu.

"Babacığım, annemin misafirleri ne zaman gelecek? Kısa süre sonra mı?"

"Eğer gecikmezlerse yarın değil öbür gün burada olurlar," dedi dük.

"Gelecek hanımefendileri ben de görebilir miyim?"

"Görmek mi istiyorsun?"

"Lütfen izin ver babacağım?" diye yalvardı Pamela. "Annem hayır diyecek, biliyorum hayır diyecek."

Dük, "Belki de annen haklıdır," dedi ve kızının elini bırakarak Fleur'ün kucağındaki köpeğe uzandı. "Onlar senin tanışmak isteyeceğin tipte hanımefendiler değil, Pamela."

"Ama..."

"Artık içeri girme vakti," dedi dük, Fleur'ün gözlerine bakarak. Köpeğe uzanan elleri Fleur'e değmişti. Fleur köpeği dükün ellerinden çekip geriye doğru aceleyle bir adım attı. "Minik'i ahıra ben götürürüm."

"Ah," dedi Fleur. "Resim sehpasını ve boyalan almayı unuttuk. Bir koşu gidip onları alayım."

"Siz durun, ben alması için bir uşak gönderirim," dedi dük sabırsız bir tavırla. "Siz zahmet etmeyin, hanımefendi."

Fleur, Leydi Pamela'nın elinden tutup onu bakıcı odasına çıkardı. Çocuk yorulmuş ve inanılmaz şekilde kirlenmişti. Bayan Clement ise bunu hemen fark edip öfkeli bir yorumda bulundu.

On dakika sonra, Fleur odasının penceresinin önünde öylece durmuş dışarıyı izliyordu. Bayan Clement'ten yediği azar hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Bayan Clement, saygıdeğer hanımefendiye her şeyi anlatacak; Fleur'ün bir saatlik izin almasına rağmen Leydi Pamela'yı daha uzun süre dışarıda tuttuğunu, eve döndüklerinde küçük kızın aşırı yorgun olduğunu ve mutlaka hastalanacağını söyleyecekti.

Fleur pencereye daha da yaklaşıp çimenliklere baktı. Ne kadar da yanlış bir huzur izlenimi veriyordu bu yeşil çimenlikler. Oysa en başta onların huzur verici olduğunu zannetmişti. Cennetten çıkma olduklarını düşünmüştü.

Çocukluğundan beri ilk kez kendini bu kadar mutlu ve rahat hissetmeye başlamıştı.

Kovulmayı beklemeden kendisi mi ayrılmalıydı işten?

Ama nereye gider, ne yapardı? Willoughby Hall'da ihtiyacı olan her şey olmasına rağmen henüz maaşı ödenmemişti. Tek parası aldığı avanstan kalan bozukluklardı. Londra'ya dönmeye yetecek kadar bile parası yoktu.

Londra'yı düşünmek bile ürpermesine yetti. Orada onu bekleyen tek bir gelecek vardı.

Olanlar ona hâlâ bir kâbus gibi geliyordu. Bu iş ona, kâbuslarını dehşetle dolduran o adam tarafından verilmişti. Ona acıdığı için bu işi vermişti ya da en azından öyle söylemişti. Fleur bu adam güvenip güvenmemesi gerektiğini bilmiyordu.

Ve o eski korkuları da bugün ansızın su yüzüne çıkmıştı. Acaba peşine düşmüşler miydi? Hâlâ peşindeler miydi? Eğer yakalanacak olursa onu asarlar mıydı? Eğer olay bir cinayet değil de kaza olsa bile, onu asarlar mıydı? Sadece kendisini savunmaya çalışmış olmasına rağmen yine de idam ederler miydi onu? Sebebi ne olursa olsun, bir insan başka bir insanı öldürdüyse hemen asılır mıydı? Asılmaması gerekirdi, kesinlikle asılmaması gerekirdi.

Ama olayın tek şahidi Matthew'du. Ve Matthew hem bir baron, hem de bir sulh hâkimiydi. Elbette onun değil,

Matthew'un sözüne güvenirlerdi. Çünkü Matthew, Hobson'ın ölü bedenine bakıp ona katil demişti.

Asılacaktı. Ellerini ve ayaklarını bağlayacaklar, başına bir çuval geçirecekler ve boynuna ipi takacaklardı.

Camdan hızla uzaklaştı.

Bunu düşünmeyecekti. Daniel'ı da düşünmeyecekti, kararlıydı. Evet, kesinlikle düşünmeyecekti. Fakat Daniel'ın yumuşak gülümsemesi, mavi gözleri, sapsarı saçları, koyu renkli şık bir papaz elbisesi içerisindeki uzun ve ince vücudu gözlerinin önünden gitmiyordu.

Daniel onu hiç öpmemişti. Bir keresinde elini öpmüştü yalnızca. Fleur hep Daniel'ın onu öpmesini istemiş, fakat bu isteğini bir keresinde açıkça dile getirdiği zaman Daniel onu reddetmişti. Çünkü düğün gününe kadar Fleur'ün saf kalmasını istiyordu, o tatlı tebessümüyle böyle söylemişti Fleur'e.

Tek bir öpücük onu kirletir miydi? Fleur gözlerini kapattı ve saçlarını ensesinde sabitlemiş olan tokaları çıkarmaya başladı.

Daniel, onun ne yaptığını duysa ondan tiksinirdi. Fleur'e kederle bakardı. Acaba onu affeder miydi? Elbette affederdi, tıpkı İsa'nın zinada yakalanan kadını affetmesi gibi. Ama Fleur onun affını istemiyordu. Onun aşkını ve koruyucu kollarını istiyordu. Huzur istiyordu.

Fakat iki haftadır kendisini rahatlamaya ne kadar çalışırsa çalışsın huzur bulamıyordu. Bir adam öldürmüştü ve evine geri dönemezdi. Eğer yakalanırsa asılırdı. Ayrıca Ridgeway Dükü'yle, saygıdeğer efendisiyle beraber olmuş, sonra da onun evinde kısılıp kalmıştı; tıpkı kafeste tıkılı kalmış bir kuş gibiydi.

Fırçasını karman çorman olmuş saçlarının arasından acımasızca geçirdi. Bu evde ne kadar kalırsa kalsın, dükü ne kadar sık görürse görsün, onu her gördüğünde o karanlık dehşeti ve mide bulantılarını hatırlayacaktı.

Dük ne kadar şık giyinirse giyinsin, Fleur onu hep Bull and Horn'daki haliyle hatırlayacaktı: Uzun boylu, kaslı ve çıplak. Göbek deliğine kadar üçgen şeklinde inen göğüs kıllarını, vücudundaki korkunç yara izlerini, ona acı vererek içine girişini asla unutamayacaktı.

Dük kaba erkekliğini kullanarak Fleur'ün zayıflığı, fakirliği ve çaresizliği üzerinde hâkimiyet sağlamıştı.

Fakat belki de ondan nefret etmeye hakkı yoktu. Dük ona iyi para vermişti. Ona kibarlık göstererek yemek ısmarlamış ve bu işi vermişti.

Ama yine de ondan nefret ediyor, iğreniyor ve ona karşı dehşet duyuyordu. Öyle ki iki ay önce Heron House'tan hiçbir plan veya hazırlık yapmadan nasıl kaçtıysa, buradan da aynı şekilde aniden kaçabilirdi.

Tekrar gözlerini kapatarak fırçayı elinden bıraktı. Dükün elleriyle köpek yavrusunun tüylerini nasıl okşadığını hayal etti. Mide bulantısının geçmesi için de arka arkaya yutkunmak zorunda kaldı.

ERTESİ SABAH, RIDGEWAY DÜKÜ düşesin oturma odasının kapısını çaldı. Düşesin nedimesi onu reveransla içeriye aldı ve sessizce odadan ayrıldı. Gelmesini düşes istemişti, yoksa eşi davet etmeden onun özel odalarına pek nadiren girerdi.

"Günaydın Sybil," dedi. "Bugün nasılsın?" Eşinin yanına giderek ellerini tuttu ve öpmek için hamle yaptı, fakat Sybil her zamanki gibi kocasına yanağını uzattı.

"Daha iyiyim," dedi düşes. "Gece biraz ateşim vardı ama bu sabah kendimi daha iyi hissediyorum." Ellerini dükün ellerinden çekti. Dük eskiden eşinin küçük ve zarif ellerini öpmeyi çok severdi.

"Kendine iyi bakmalısın," dedi dük. "Kış boyunca hep hastaydın, seni bir daha öyle görmek istemem."

"Houghton'a Bayan Hamilton'ın ücretini ödeyip işten çıkarması için talimat verdim," dedi. İri mavi gözleriyle kocasına bakıyordu. "Ama önce sana danışması gerektiğini söyledi. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun Adam?"

"Neden mürebbiyeyi işten çıkarmak istediğini sormayı düşünüyorum," dedi dük. "Ne yaptı ya da ne yapmadı ki onu işten çıkarmak istiyorsun?"

"Ben Houghton'ın bana yaptığı terbiyesizlikten bahsediyordum, benim sözüme bakmayıp sana danışmak istemesinden," dedi gözlerinden yaşlar boşanarak. Üzerinde beyaz ipekten bir sabahlık vardı. Sarı saçları arkasına doğru uzanıyordu. Son derece hoş gözüküyordu, en azından dük böyle düşünmüştü. Belçika'ya savaşa giderken kalbini emanet ettiği o genç kız vardı sanki karşısında, o zamanki kadar kırılgan duruyordu Sybil. "Houghton'ın benimle böyle konuşmasına müsaade mi edeceksin?"

"Houghton benim şahsi kâtibim, Sybil. Sadece benden emir alır, sadece bana karşı sorumludur. Eğer başkalarından emir alırsa onu hemen kovacağımı bilir. Bu evde bana danışmadan hiçbir şey yapamaz."

Sybil kıpkırmızı oldu. "O zaman kâtibin senin için benden daha önemli, öyle mi? Oysa eskiden böyle değildi, Adam. Bir zamanlar beni severdin ya da en azından ben sevdiğine inanırdım. Demek aldanmışım."

"Ama şimdiye dek anlamış olman gerekirdi Sybil, bir sorunun olduğu zaman şahsen benimle konuşmalısın. Eğer öyle yaparsan incinmezsin. İyi bir kâtip asla iki

kişiden emir almaz. Bayan Hamilton'la ne gibi bir sorunun var?"

Sybil elindeki mendili burarak, "Bu soruyu bana sormamaksın bile," dedi. "Onun gitmesini istemem yeterli olmalı. Bu kadını kızım için uygun görmüyorum. Lütfen onu işten çıkart Adam."

"Bilirsin ki..." dedi dük içini çekerek. "Çok iyi bir sebep olmadan en sıradan hizmetkârımı bile işten çıkarmam. Farkında mısın bilmiyorum ama hizmetkârlar fakirlik sınırında yaşayan insanlardır. Sırf birinin gönlü olsun diye, kaprisi geçsin diye hizmetkârlarımı işten atamam."

"Kapris mi?" dedi Sybil. Gözleri kocaman açılmış ve tekrar yaşlarla dolmuştu. "Ben senin karınım Adam."

"Evet." Dük karısına sabit gözlerle baktı. "Karımsın, değil mi?"

Sybil gözlerini indirdi ve yatağının kenarına ilişti. "Ben Ridgeway Düşesi'yim," dedi sessizce.

"Evet bu senin için daha doğru bir tanımlama," dedi dük. Sesinde bir bezginlik vardı. "Hep bu çeşit konuşmalar yapmak zorunda mıyız Sybil? Ben hep zalim biti olarak mı gözükmek zorundayım? iğneleyici sözlerim için üzgünüm. Ama Bayan Hamilton'la sorunun nedir?"

"Dün öğlen Pamela'yı dışarıya çıkarmış. Hava soğuk ve rüzgârlıymış. Dadı evet diyene kadar mürebbiye kafasının etini yiyip durmuş. En sonunda da bir saatlik izin almayı

başarmış. Fakat iki saatten fazla dışarıda kalmışlar. Pamela döndüğünde kirli ve yorgunmuş. Zavalı yavrum şu anda o kadar hasta ki bu sabah yatağından bile kalkamadı. Bayan Hamilton, Bayan Clement'e bile bile itaatsizlik etti Adam. Durum böyleyken, onu sen bile savunamazsın."

"Benimle birlikteydiler," dedi dük. "Bayan Hamilton eve geri dönmek istedi ama ben izin vermedim."

Sybil kocasına keskin bir bakış fırlattı. "Seninle mi birlikteydi?" dedi mendilini dudaklarına götürerek. "İki saat boyunca seninle mi birlikteydi?"

"Olayı yanlış yorumluyorsun. Benimle birlikteydi, demedim, benimle birlikteydiler, dedim... Pamela, Bayan Hamilton ve köpek yavrusu. Eğer Pamela kirlendiyse benim yüzümden, çünkü onunla çimlerin üzerinde yuvarlandık. Eğer yorgun düştüyse benim yüzümden, çünkü onunla koşuşturup oyunlar oynadım. Çocuklar dışarı çıkıp oyun oynadıktan sonra elbette kirlenip yorulurlar, Sybil."

Düşes bembeyaz olmuştu. "Buna asla hoşgörü göstere-mem," dedi. "Sana önceden söylemiştim Adam, Pamela'ya karşı çok fütursuzsun. Oysa o çok hassas bir çocuk. Benim ve dadısının bakımı altında kalması gerek. Bir de köpek getirmişsin! Kimbilir o yaratıktan ne gibi hastalıklar kapacak? Eve gelir gelmez böyle şeyler olacağını adım

gibi biliyordum. Benim hassasiyetlerime karşı hiç saygın yok. Çok bencilsin. Sana aldanmışım."

Sybil gözlerini tekrar yere indirene kadar dük karısına sabit gözlerle baktı.

Sonra da, "İmkânım oldukça bütün vaktimi Pamela'yla geçirmeye devam edeceğim, " dedi. "Onun yaşlı bir dadıdan çok anne ile babasının ilgisine ihtiyacı var, Sybil. Ayrıca harekete de ihtiyacı var, fiziksel ve zihinsel aktivitelere ihtiyacı var. Hem söyle bakayım, Bayan Hamilton dadıdan emir mi alıyor?"

"Evet, tabii ki alıyor. Benim kızım daha bebek."

"Bundan sonra..." dedi dük. "Tam tersi olacak, yani dadı Bayan Hamilton'dan emir alacak. Bu değişikliği dadıya bildirmeni istiyorum. Söylediği zaman suratını asacaktır ama yine de söyleyeceksin. Bayan Hamilton'a ise bu yeni kuralı ben kendim bildireceğim."

Düşesin gözlerinden iki damla yaş aktı. "Sen zalim adamın tekisin," dedi. "İsteğime engel olmak için her şeyi yaparsın değil mi? Bana bir kere iyilik ettin diye ömür boyu sana borçlu mu kalmam gerekiyor?"

Dük dudaklarını sıkarak karısına baktı. "Böyle bir şey olmadığını biliyorsun. Asla da olmayacak. Bu sadece senin hüsnü kuruntun Sybil. Bazen öyle konuşuyorsun ki benim de zorba ve cani bir adam olduğuma neredeyse inanasım geliyor."

Düşes gözlerini mendiliyle sildi ve dizlerinin üzerinde mendiliyle oynamaya başladı. "Demek kızımı benim ve dadısının bakımından alıp metresine emanet ediyorsun artık. Çok güzel, Adam, çok güzel. Seninle savaşacak gücüm yok."

"Metresim mi?" dedi dük. "Sözlerine dikkat et Sybil, öyle bir şey yok. Ama yine de bana karşı görevlerini yerine getirmeni tavsiye ederim, böylece hiçbir zaman bir metrese ihtiyaç duymam." Sybil ürkmüş bir şekilde bakışlarını kaldırıp bakınca, dükün yüzünün sağ tarafında kısa bir gülümseme belirdi. "Bu fikrin sana çekici geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Bazen benim senden nefret etmem için beni zorluyorsun gibi geliyor," dedi düşes başını sallayarak.

"Can sıkıcı hale gelmeye başladın, Sybil."

Karısının öksürerek başını yastıkların arasına gömmesini ve mendilini ağzına götürmesini izledi.

"Sana şu öksürüğüne baktırmak için başka bir doktor çağırman gerektiğini aylar önce söylemiştim sanırım," dedi sessizce. "Belli ki Hartley seni iyileştiremeyecek. Sybil bırak da Londra'dan bir doktor çağırayım. Bırak senin için bir şeyler yapayım. Bırak da ikimiz arasında iyi bir şeyler olsun biraz."

Düşes ise, "Sanırım yalnız kalmak istiyorum," dedi. "Dinlenmem gerek."

"Böyle olmasını istemezdim," dedi dük bezgin bir ses tonuyla. "Seninle atışmak gibi bir niyetim yoktu. Beni bir zorba olarak göreceğini öngöremedim. Sanki bazen öyle davranmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Oysa ben iyi bir evlilik umut etmiştim. En sonunda birbirimizden nefret edeceğimizi hiç tahmin etmezdim."

"Bazen," dedi düşes. "Senin ölüp gitmiş gibi buradan ayrılıp sonra canlı olarak geri dönmenden nefret ediyorum. Thomas'la birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bile bile onu buradan kovduğun için senden nefret ediyorum. Bazen senden nefret etmemek bana çok zor geliyor Adam, ama yine de nefret etmemeye çalışıyorum. Sen benim kocamsın."

Sybil tekrar öksürmeye başladı ve bu sefer öksürüğünü durduramadı.

Dük yüzü bembeyaz kesilmiş halde karısının yanına giderek kendi mendilini çıkardı ve dizlerinin üzerine çökerek mendilini karısına uzattı ama Sybil kocasının eline vurarak mendili reddetti.

Dük, "Sybil," dedi ve bir elini hâlâ öksürmekte olan karısının başının altına koydu.

Fakat Sybil kıvrana kıvrana kocasından uzaklaşıp ayağa kalktı ve soyunma odasına koşarak kapıyı arkasından hızla çarptı.

Ridgeway Dükü tek dizi üzerinde öylece kalakaldı, başı öne eğilmişti. Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi, yine aynı soruları sormaya başladı kendisine. Acaba karısı onu hiç sevmiş miydi? Acaba sırf düşes olmak için, sırf ülkenin en görkemli malikânelerinin birinin hanımefendisi olmak için mi düke onu sevdiğini söylemişti? Onca öpücük, onca hülyalı bakış, onca tatlı tebessüm sahte miydi?

Çocukluğundan beri hep Sybil'la evleneceği beklenmişti ondan, bu beklentinin bilinciyle büyümüştü. Ayrıca bu fikir onu hiç rahatsız da etmemişti. Fakat ona hiç âşık olmamıştı, ta ki İspanya'dan yurda dönene kadar... İspanya'dan döndüğünde Sybil'ın büyüdüğünü, güzel ve kırılgan bir genç kız olduğunu, iri mavi gözlerinin kendisine hayranlıkla baktığını görünce ona âşık olmuştu. Çok derinden bir aşktı bu, çok acı veren bir aşk.

Acaba bu aşk tek taraflı mıydı? Bütün her şey yalan mıydı? Belki de Sybil da ona yılların beklentisiyle bağlanmıştı sadece. Belki de ona âşık olmaya ya da en azından biraz saygı duymaya çalışmıştı.

O zamanlar, yani yüzünde henüz yaralar yokken, yani dük henüz yakışıklı bir adamken, Sybil ona karşı bir ilgi geliştirmiş olabilirdi. Savaştan evine geri döndüğü o ilk gün, Sybil'ı kucaklayıp öptüğü anda Sybil'ın yüzünde yakaladığı o tiksinti dolu ifadeyi asla unutamayacaktı.

Sybil onu çok incitmişti. Fakat dük, Sybil'ın yüzündeki o tiksinti ifadesinin geçeceğini ummuştu, eninde sonunda dükün bu yeni görünüşüne alışacaktı Sybil. Ama böyle olmamıştı. Ayrıca dük savaştan dönmeden, Sybil, Thomas'la nişanlanmıştı. Dük en başta bu gerçeğin üzerine fazla düşmemişti.

Dük bu düşüncelerle yorgun argın ayağa kalktı ve mendilini cebine soktu. Eğer Waterloo Savaşı sırasında ve sonra

da eve dönüş yolundayken biri gelip de Sybil'a olan aşkının biteceğini söyleseydi alayla karışık bir kahkaha atardı. Böyle bir aşk kıyamet gününde bile bitemezdi, o zamanlar öyle düşünüyordu.

Karısının giyinme odasındaki öksürüklerini dinleyerek kapıya yöneldi. Aşkından geriye en ufak bir kor bile kalmamıştı. Sadece Sybil'ın hastalığına üzülüyor ve onunla ettiği kavgaların artık sona ermesini istiyordu. Ortak yaşamlarında Sybil'ın onu bir zalim olarak görmemesini umut ediyordu yalnızca.

Ama görünüşe bakılacak olursa, o ümit ettiği kavgasız hayat çok uzaklardaydı.

Yedinci Bölüm

FLEUR'E YENİ DÜZENLEME hakkındaki bilgiyi Peter Houghton verdi. Fleur o sırada öğrencisini derslikte beklemekteydi. Fakat Leydi Pamela gelmeyecekti, çünkü dadısı dünkü yorgunluktan dolayı Leydi Pamela'nın hasta olduğunu iddia ediyordu.

Fluer, Peter Houghton'dan biraz korkuyordu çünkü hiç kuşku yok ki Houghton Fleur'ün kim olduğunu biliyordu. Bununla birlikte Houghtoan, Willoughby'ye döndüğünden beri iki gündür ona çok kibar davranıyordu. İkisi de yemeklerini, yüksek rütbeli hizmetkârlarla beraber Bayan Laycock'un masasında yiyorlardı. Houghton, Fleur'le kendinin dengi bir insanmış gibi vakit geçirmek zorunda kalmasına dair herhangi bir hoşnutsuzluk belirtmemişti; böyle yorumlanabilecek ne bir kelime etmişti, ne de bir harekette bulunmuştu. Fleur'ün kim olduğunu, buradan önce hangi mesleği icra ettiğini diğer hizmetkârlara söylememiş, en ufak bir imada bile bulunmamıştı.

Fleur, artık dadıdan emir almamasını sağlayacak olan bu yeni düzenlemeyle rahatlamıştı. Rahatlamasının sebebi, Leydi Pamela'nın dadısına emir verme yetkisine

sahip olması değil, işini ve maaşını hak edecek bir şeyler yaptığını hissetmek istemesiydi. Zira önceki haftalarda sanki boşu boşuna kendisi için bir iş yaratılmış gibi hissetmişti.

O gün dük kızını dersliğe bizzat kendisi getirdi. Fleur reverans yaparak selam verdi ve doğrudan doğruya düke bakmadı. Ama çok fazla geçmeden, dükün derslikten hemen ayrılmak gibi bir niyetinin olmadığını anladı. Dük dersliğin köşesinde koltuğa sessizce oturarak izlemeye koyuldu.

Kısa bir süre alfabe kitabı üzerinde çalıştılar; harfleri ezberlemek için bir oyun oynuyorlardı. Hem Fleur hem de Leydi Pamela, herhangi bir harfi öğrenmek için o harfle başlayan saçma bir kelime buluyorlar ve sonra da buldukları her bir kelime ile baş harfini hatırlamaya çalışıyorlardı.

Leydi Pamela'nın F harfi için kelime bulmakta biraz zorlandığını gören dük, "Fevkaladenin fevkinde," diyince, çocuk bir kahkaha patlattı.

Dükün alfabe dersindeki tek yardımı bu olmuştu.

Alfabe dersinden sonra Leydi Pamela Fleur'le birlikte elliye kadar, sonra elliden geriye doğru saydı. Kâğıt üzerinde basit toplama işlemleri yaptılar. Daha sonra, Fleur'ün odasındaki bir çekmecede bulduğu bir masa örtüsünü incelediler. Fleur masa örtüsünün üzerindeki

nakış çeşitlerini tek tek Pamela'ya gösterip anlattı ve ertesi gün kendisine ait bir mendile başlayıp, bu nakış çeşitlerinden bir tanesini öğrenebileceğine dair Pamela'yı söz verdi.

"İstediğim renkleri seçebilir miyim?" diye sordu Pamela.

"Ne istersen," dedi Fleur gülümseyerek.

"Kırmızı papatyalar yapıp saplarını mavi olarak işleyebilirim?"

"İstersen mor papatyalar yapıp saplarını kanarya sarısı şeklinde bile işleyebilirsin," dedi Fleur

"Ama herkes güler."

"O zaman kararı kendin ver. Ya istediğin rengi seçip sana gülmelerine izin vereceksin ya da mantıklı renkler seçip sana gülmemelerini sağlayacaksın. Çok basit. Karar tamamen sana ait."

Leydi Pamela kaşlarını çatarak kuşkuyla mürebbiyesine baktı.

Hâlâ yapmamış oldukları o çardak resmi hakkında konuş

tular. Fleur duvardaki büyük bir manzara resmini alıp getirdi ve gökyüzünün, çimlerin ve ağaçların değişik renk ve gölgelerle nasıl meydana getirildiğini anlattı.

"Ama tercihler sana ait," dedi. "Senin ressam olarak yapman gereken tek şey, sen ne görüyorsan, resmine

bakanların da aynı şeyi görmesini sağlamak. Kimse de sana senin ne gördüğünü ya da görmen gerektiğini söyleyemez. Hepimiz her şeyi farklı farklı görürüz."

Resim konusu bittiği zaman, Leydi Pamela, "Bana klavsen çalmanı istiyorum," dedi.

Fleur işverenin köşede sessizce oturduğunun farkındaydı.

"İstersen sen sandalyede otur, ben sana öğreteyim," dedi Fleur.

Leydi Pamela daha önceden çalmayı denemiş ve Fleur'ün çaldığı gibi çalamadığını keşfetmişti. Hatta birkaç ders aldıktan sonra bile doğru düzgün bir melodi çıkarmanın sihirli formülünü henüz öğrenemediğini görmüştü.

"Hayır sen oturup bana çal," dedi Pamela.

"'Lütfen'," dedi Fleur alçak bir sesle.

Fakat Pamela emreder gibi, "Bana klavsen çal," diyerek karşılık verdi.

"'Lütfen'," dedi tekrar Fleur.

"Bu çok aptalca. 'Lütfen' desem ne fark edecek ki?"

"Benden rica etmiş olacaksın, emretmiş değil. Böylece kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Bu çok aptalca," dedi çocuk.

"Lütfen bana klavsen çalar mısınız Bayan Hamilton, Pamela da bu sırada yatağına gidip uyusun bakalım."

Fleur gerildi. Dükün oturduğu yerden kalkıp onlara doğru yürüdüğünü fark etmemişti.

Küçük kız babasına kızgın bir bakış fırlattı. "Lütfen Bayan Hamilton," dedi.

Fleur gözlerini kısa bir süre kapattı. Onlara klavsen çalmak haricinde her şeyi yapabilirdi. Elleri terlemişti. Ama etrafına bakmadan sandalyeye oturdu ve Bach çalmaya başladı.

Klavyenin bir tuşu sıkışmıştı ve Fleur de bunu telafi etmek için elinden geleni yapıyordu.

Çaldığı parçayı bitirdiğinde, "Şimdi sıra sizde Leydi Pamela," dedi.

"Çok iyi çalıyorsunuz," dedi dük. "Oturma odası ile müzik odasındaki enstrümanları gördünüz mü?"

Bayan Laycock'un ona evi gezdirdiği gün, Fleur bütün o enstrümanları görmüştü. Ama onlara dokunma cüretini göstermemişti. Oturma odasındaki küçük piyano, Heron House'taki piyanodan -o annesinin kıymetli ve şirin piyanosundan- daha iyi durumdaydı. Müzik odasındaki büyük ve görkemli piyanoya ise muhteşemdi.

"Evet, saygıdeğer efendim," dedi. "Geldiğim ilk gün görmüştüm."

"Buraya gel Pamela," dedi dük, elini kızının eline doğru uzatarak. "Bayan Hamilton'ı bir de müzik odasında dinle-

yelim. Ayrıca lütfen demeyi de hiç unutmayalım, oldu mu?"

"Tamam baba," dedi.

Fleur onları sessizce takip etti. Merdivenlere doğru uzun koridorda yürüdüler. Fleur biraz heyecanlanmıştı. O muhteşem piyanoyu çalmasına izin verilmişti çünkü.

Ama keşke tek başına olabilseydi. Kütüphanenin yanındaki müzik odasına girdiler ve Fleur piyanoya yaklaşarak huşu içerisinde tuşlarına dokundu. Keşke yanında hiç kimse olmasaydı.

Dük kibar bir ses tonuyla, "İzninizle," dedi ve kızıyla beraber Fleur'ün arkasında görünmeyecek bir yere oturdu.

Fleur Beethoven çaldı. Çalmayalı uzun zaman olmuştu. Çünkü Beethoven parçaları klavsene uygun değildi. En başta çekinerek çaldı ama parmakları gitgide piyanonun fıldişinden yapılma pürüzsüz tuşlarına alışmaya başladı. Müzikle beraber ruhu da dalgalanıyordu artık, nerede olduğunu unutmuştu adeta.

Müzik her zaman onun en büyük aşkı, en büyük kaçışı olmuştu. Kuzin Caroline'ın iğneleyici sözlerinden, Amelia'nın

sert yorumlarından, anne babasını tekrar göremeyecek olmasından, okul yıllarındaki katı kurallardan ve okul

hayatının sıkıcı rutininden hep piyano çalarak uzaklaşmıştı.

Parçayı çalmayı bitirdiğinde başını eğerek selam verdi.

"Babacığım şimdi gidip köpeğime bakabilir miyim?" dedi arkasından bir ses. Bu sesle ruhu vücuduna tekrar geri geldi.

"Evet, " dedi dük. "Uşaklardan birine söyle seninle gelsin, ayrıca lütfen demeyi de unutma."

"Ama bu çok aptalca baba," dedi çocuk.

Fleur kapının açılıp kapandığını duydu.

"Büyük bir yeteneğiniz var," dedi Ridgeway Dükü. "Ama pratik eksikliği çekiyorsunuz."

"Evet saygıdeğer efendim."

"Eğer kızıma piyano çalmayı öğreteceksenız, hiç hata yapmadan çalabiliyor olmanız gerekir. Her gün yarım saat kızıma ders verin, bir saat da kendiniz pratik yapın."

"Nerede saygıdeğer efendim?" Fleur hâlâ arkasını dönüp düke bakmamıştı.

"Burada tabii ki."

Fleur parmağını piyanonun tuşlarından biri üzerinde gezdirdi. "Bu katta bulunmam yasak saygıdeğer efendim," dedi.

"Öyle mi? Dadı mı öyle emretti?"

"Saygıdeğer hanımefendi öyle emretti efendim."

"Size bunu şahsen mi söyledi?"

"Evet saygıdeğer efendim."

"Günde bir buçuk saatinizi burada geçireceksiniz, bunu size şu anda ben emrediyorum. Saygıdeğer hanımefendinize açıklamayı ben yaparım."

Arkasında dük dururken, daha fazla oturmaya devam edemezdi. Sakince nefes alarak ayağa kalktı ve düke döndü. Dük çok yakınında duruyordu, öyle ki Fleur tekrar o ilk geceki dehşeti hissetti.

"Artık tüm hayatınız boyunca piyano çalabilirsiniz," dedi dük. Bu bir soru değildi.

Fleur hiçbir şey söylemedi.

"Houghton'a babanızın yakın zamanda borç içerisinde öldüğünü söylemişsiniz," dedi dük.

"Evet."

"Gerçekten öyle mi oldu?"

Fleur dükün gözlerinin içine baktı.

"Yani gerçekten borç içinde mi öldü?"

"Evet."

"Peki ya anneniz?"

"Öldü," dedi Fleur. "Çok uzun zaman önce."

"Başka bir akrabanız yok mu?"

Fleur yalan söylemeyi hiç beceremezdi. Fakat geçtiğimiz aylarda yeterince yalan söylemişti. Kuzin Caroline'ı ve Amelia ile Matthew'u düşündü. Fakat hiçbir akrabası yokmuş gibi hızlıca kafasını salladı.

"Neden korkuyorsunuz siz? Bir tek benden mi?"

"Leydi Pamela'nın yanına gitmem gerekiyor," dedi Fleur çenesini kaldırarak.

"Hayır, gerekmiyor. Benim emirlerim sizin sözlerinizden önce gelir Bayan Hamilton. Pamela sizce zor bir öğrenci mi?"

"Yapmak istemediği şeyleri yapmaya pek alışkın değil, saygıdeğer efendimiz," dedi Fleur.

"O zaman size ona ısrar etme iznini veriyorum. Ama tabii kızımın hayatını öyle kasvetli hale de getirmeyiniz."

"O bir çocuk," dedi Fleur. "Benim için en önemlisi onun gülümsemesini görmek, kahkahasını duymak."

"Bunları ona siz öğretebilecek misiniz Bayan Hamilton? Zira sizin ne gülümsediğinizi gördüm, ne de kahkaha attığınızı duydum."

"Ben ona tüm dikkatimi verebilirim efendim, ayrıca hak ettiği yerde övüp, övmenin uygun olmayacağı yerlerde de yüreklendirebilirim. Ona kendisini çocuk gibi hissedebilmesi için gereken özgürlüğü verebilirim."

Dük, Fleur'ün gözlerine inceler bakışlarla baktı. Fleur'ün nefesi kesilmişti, paniğe kapılmamak için kendini zor tutu

yordu. Keşke piyanonun başından ilk kalktığı zaman birkaç adım atıp dükten uzaklaşmış olsaydı. Çünkü şimdi yapacak olsa bu hareketi hiç doğal gözükmeyecekti.

Aralarında birkaç adımlık bir mesafe bulunmasına rağmen dükün vücut ısısını duyumsayabildiği için kendini garip hissetti. Dükün yüzü çok yakındaydı, kâbuslarındaki gibi çıplak vücudunun üzerine eğilmiş Fleur'ün yüzünü inceliyordu sanki.

"Bugünlük mesainiz bitmiştir hanımefendi," dedi dük. Sesinin tonu değişmişti. Soğuk ve kötümser çıkıyordu. "Artık serbestsiniz. Ben de ahıra gidip kızıma bir bakayım."

"Tabii saygıdeğer efendim." Gitmek için arkasını döndü.

"Bayan Hamilton?"

Kafasını hafifçe düke çevirdi.

"Bugünkü çalışmalarınızdan çok memnun kaldım," dedi.

Fleur bir anlığına hareketsiz kaldıktan sonra odadan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Odasına gitmek üzere yürümeye başlamadan önce de derin derin nefes aldı.

LORD BROCKLEHURST, Pulteney Oteli'nin odalarından birine kartını göndermişti ve lobide sabırsızca bekliyordu.

Önceki gün dedektif Snedburg sanki bütün meseleyi üstün dedektiflik yetenekleriyle çözmüş gibi göğsünü

kabartıp önemli bir adam havası takınarak ona bu önemli ayrıntıyı bildirmiş olmasına rağmen, Lord Brocklehurst bunun sadece bir şans olduğunu biliyordu.

Willoughby Hall'a davet edilenlerin listesi pek işine yaramamıştı. Davetlilerden sadece ikisini tanıyordu ve bunlarla pek bir samimiyeti de yoktu. Bu iki davetliyle hemen samimi bir arkadaşlık kurup kendisini de onların yanında partiye davet ettirmesi imkânsızdı. Kaldı ki hiçbir tanışıklığının olmadığı bir çift hariç tüm davetliler Willoughby'ye gitmek üzere çoktan Londra'dan ayrılmışlardı.

Hiç uygulamak istemediği yöntemlere başvurmak zorunda kalacaktı. Dorsetshire'a sulh hâkimi unvanıyla giderek Isabella'yi tutuklamak ve eve geri getirmek zorunda kalacaktı. Bunu yapmak istemiyordu. Bütün diğer seçeneklerinin çıkmaza girmiş olması hoşuna gitmiyordu.

Lanet olsun, Fleur'ün o güzel boynuna yağlı urganın geçirildiğini görmek istemiyordu.

Fakat dedektif Snedburg, davetli listesini Lord Brocklehurst'e teslim edip Lord Thomas Kent'in izine Britanya'nın hiçbir yerinde rastlayamadığını bildirerek ödemesini almış olmasına rağmen, hemen bir gün sonra telaşla ve göğsü kabararak geri gelmiş ve Lord Thomas'ın

Doğu Hindistan Şirketi'ne ait bir gemiden inerek ingiltere toprağına ayak bastığını bildirmişti.

"Tabii efendim," demişti. "Kendi tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki asilzadeler ingiltere'de ayrıldıkları zaman çoğu kez bu tür şirketlere girip çalışırlar. Siz de takdir edersiniz ki bunu soruşturup bulmak biraz zamanımı aldıysa da aslında çok basit oldu efendim. Ne kadar talihliyiz ki Lord Thomas'ın yalnızca Hindistan'a gitmiş olduğunu öğrenmekle kalmadık, ayrıca kendisinin yurda dönüş yaptığını da keşfettik." Dedektif kendinden memnun bir şekilde hafifçe öksürmüştü.

Lord Brocklehurst, dedektife gereğinden çok daha cömert bir ödemede bulunmuş olmalıydı. Şehirde yaşamak oldukça pahalıydı.

Bir otel çalışanı gelip önünde eğildi ve Lord Thomas Kent'in onu süitinde kabul edeceği haberini verdi. Bunun üzerine Lord Brocklehurst de merdivenlere yöneldi.

Lord Thomas Kent ondan birkaç yaş daha küçüktü. Hiçbir zaman birbirleriyle yakın arkadaş olmamışlardı. Yalnızca uzun yıllar önce aynı kumar batakhanelerine ve aynı meyhanelere takılmış olan iki uzak arkadaşlardı.

Lord Brocklehurst bir uşak tarafından içeri alındığında, Lord Thomas oturma odasındaydı, üzerinde sırmalı kumaştan bir sabahlık vardı. İlk gençlik yıllarından sonra daha da yakışıklı bir adam olmuştu: Bronz tenli, koyu

saçlı, ince ve ortalamadan biraz daha uzun boylu bir adam.

"Bradshaw," dedi sağ elini uzatarak. Dişleri bronz yüzünde bembeyaz kalmıştı. "Gönderdiğiniz kartın üzerindeki unvandan sizi zor tanıdım. Babanız vefat mı etti?"

"Beş yıl önce," dedi Lord Brocklehurst. "Çok iyi görünüyorsunuz, Kent."

"Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Kimse döndüğümü bilmiyor sanıyordum. Ben de bu gece bütün kulüpleri dolaşıp Mayfair'deki her yere kartımı bırakırım diye düşünüyordum. Harika bir sürpriz oldu."

"Ben de geldiğinizi şans eseri öğrendim. Uzun zamandır yoktunuz öyle değil mi Kent?"

"Beş yılı geçti diyebilirim," dedi Lord Thomas. "Şu düklük unvanı konusunda bozguna uğradığım günden beri kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmış kaçıyorum. Eminim sen de duymuşsundur."

"Evet." Lord Brocklehurst kibarca öksürdü. "Çok kötü bir durum gerçekten de. Halinizi anlıyorum."

Lord Thomas omuz silkti. "Gerçi yerleşik bir hayata alışabilir miydim bilmiyorum. Ya da evlilik hayatına. Evlilik bana hapis hayatı gibi geliyor. İngiliz kadınları hâlâ eskisi kadar güzeller mi Bradshaw? Hâlâ eskisi kadar

arzulular mı? Bir iki İngiliz güzeline hasret kaldığımı itiraf etmeliyim."

"Ayrıca eskisi kadar da pahalılar," dedi Lord Brocklehurst. "Evinize mi döneceksiniz peki?"

"Willoughby'ye mi?" Lord Thomas gürültülü bir kahkaha attı. "Eminim hayatımda yapacağım en aptalca hareket olur bu. Hele ki oradan ayrılırken söylenenleri düşünecek olursak. Bir zamanlar senin unvanına sahip olmuş ve karınla nişanlanmış birinin, senin evinde bulunması pek de rahat bir şey olmasa gerek. Gerçi sırf Ridgeway'in yüzündeki ifadeyi görmek için her tür zahmete girebilirim."

"Eski yaralar çabuk iyileşir," dedi Lord Brocklehurst. "Hele ki aile arasındaysa. Sizi görecek olsa eminim çok mutlu olur."

"Hiç sanmıyorum öyle bir şey olacağını. Bu arada açım ve otellerde yemek yemekten de bıktım. White's hâlâ eski yerinde duruyor mu?"

"Size orada yemek ısmarlamaktan mutluluk duyarım," dedi Lord Brocklehurst.

"Gerçekten mi?" Lord Thomas tekrar bir kahkaha attı. "Heron'daki mülkler ve araziler size iyi para kazandırıyor, değil mi Bradshaw? Bir zamanlar ikimiz de ne kadar parasız, ne kadar baldırı çıplaktık. Her neyse, hadi yemeğe gidelim. Belki bu gece şarap ve kadın peşine

de düşeriz, hatta kâğıt bile oynarız. Gerçi istemiyorsanız, kâğıt oynamak zorunda değiliz. Ben giyinirken, hizmetkârım size bir içki koysun."

Lord Brocklehurst birkaç dakika sonra içkisini yudumlarken, Lord Thomas'ın gözden kaybolduğu kapıya düşünceli gözlerle bakıyordu.

***

WILLOUGHBY HALL'A on altı misafirin tümü aynı günde geldi. Ridgeway Dükü misafirleri karşılamak için büyük salonda karısının yanında durdu ve çay vakti geldiğinde de misafirlerin arasında dolaşıp onlarla sohbet etti.

Bunlar dükün vakit geçirmek isteyeceği türden insanlar değildi, fakat Sybil son derece mutlu, son derece hoş gözüküyordu ve bu kadarcık mutluluğa da hakkı vardı. Hatta karısının eğlendiğini görmekten oldukça memnun da olmuştu dük. Zira evlilikleri boyunca ne kadar çaba harcarsa harcasın karısına pek mutluluk verememişti.

Ama artık karısıyla aynı yemek masasını paylaşmaktan bile sıkılır olmuştu; biri bir başta, diğeri öbür başta oturur, upuzun masanın üzerinden yorucu konuşmalar yaparlardı.

"Burada iyi avlanabiliyor musunuz, Ridgeway?" Soruyu soran, Sör Ambrose Marvell'di. Dükle birlikte çaylarını yudumluyorlardı.

"Av sahasında görevlendirdiğim bekçinin söylediğine göre geyik sayısı oldukça hızlı bir şekilde artmaktaymış," diye karşılık verdi dük.

"Peki ya balıkçılık?" Bu sefer soruyu soran Mr. Morley Treadwell'di.

Sybil'ın baloya cher ami* olarak kimi davet etmiş olduğu şimdiden belli olmuştu. Dükün işittiğine göre karısının 'can dostu' Sör Philip Shaw, kendine ait bir eve sahip olma ihtiyacını pek duymaz, tüm zamanını sayısız flörtlerinin ve metreslerinin evleri arasında mekik dokuyarak geçirirdi. Artık şakası bile yapılır olmuştu: Shaw'a misafir odası vermeniz gerekmez, kendisi davetli hanımefendilerden birinin, genellikle de ev sahibesinin odasını paylaşmaya dünden razıdır.

Shaw'un miskin ve neredeyse efemine halleri, nazik kişiliği ve sürekli uyur gibi bakan gözleri, belli ki kadınlara çok çekici geliyordu. Sybil daha şimdiden onun karşısında cıvıl cıvıl konuşuyordu, ince ve bembeyaz eliyle adamın koluna girmişti. Bu herifle nerede tanışmıştı ki? Ama ne de olsa Sybil, kocası olmadan misafirliklere, ziyaretlere giderdi. Sybil bu ziyaretler için kocasından izin alma ihtiyacı duymaz, kocası da

kendisinden izin alınmadığı için gücenip kızmazdı. Sybil en son olarak kız kardeşinin evinde iki hafta geçirmişti ve görünüşe bakılırsa evde başka seçkin ziyaretçiler de bulunmuştu.

Dük derin derin nefes aldı. Yine saçma sapan bir güldürüye girerek kocalık haklarını korumaya çalışan soğuk tavırlı koca rolünü oynamak, buna mecbur kalmak istemiyordu. Çok can sıkıcı bir durumdu bu, çok da aşağılayıcı. Ayrıca bu soğuk tavırlı gıcık koca rolünü oynadığı takdirde karısının gözündeki zorba imajı daha da güçlenecekti. Kimbilir belki de gerçekten zorba bir kocaydı. Artık neredeyse kendisi bile inanmaya başlamıştı buna.

* **Cher ami (Fr.):** Can dostu, sevgili arkadaşı, sevgili.'

Acaba bu misafir kalabalığının arasından ne zaman kibarca kaçabilirdi? Kaçabilse nereye kaçabilirdi? Ust kattaki dersler hiç şüphesiz o günlük bitmiş olmalıydı. Ama en azından Bayan Hamilton'ın piyano çalışmasını o gün erken saatte yapmış olmasından memnundu, böylece dük boş vaktini onu dinleyerek geçirmişti. Kütüphaneyle müzik odasının arasındaki kapıyı açmış, masasına oturmuş ve dinlemişti. Ama Fleur'ün kendisini görmesini de sağlamıştı. Çünkü onu gizli gizli takip edip gözetliyormuş izlenimi vermek istemiyordu.

Fleur gerçekten de yetenekliydi. Canlı, sıcak ve akıcı bir şekilde çalıyordu piyanoyu. Dük onu dinlediği bir saat boyunca tahmin ettiğinden daha fazla rahatlamıştı.

Ne odaya girmiş, ne de onu izlemek için kapı eşiğinde durmuştu. Zira Fleur'e her baktığında gözlerindeki derin nefreti ve tiksintiyi görmemek için kör olması gerekirdi. Fakat bunun önemi yoktu. Onunla herhangi bir ilişkiye girme arayışında değildi. Pamela'ya faydası olması yeterliydi. Bir de müzik yeteneği vardı işte, onu dinlemek hoşuna gidiyordu.

"Adam, sevgili arkadaşım." Kısık bir sesle söylenmişti bu sözler. Söyleyenin üzerindeki parfüm kokusu da oldukça baştan çıkarıcıydı. Dul bir kadın olan Leydi Victoria Underwood, önceki sene Londra Sezonu süresince yeteri kadar samimi birer arkadaşa dönüştüklerine karar vermiş, böylece Ridgeway Dükü'ne unvanıyla değil de ilk ismiyle hitap etmeye başlamıştı. Rimelle zarifçe koyulaştırılmış kirpiklerinin altından düke gülen gözlerle baktı. "Eviniz ne kadar görkemli. Neden daha önce beni buraya davet etmediniz?"

Vücudu düke doğru hafifçe eğilmişti. Bu kadın nedense dükün yara izini asla tiksindirici bulmamıştı.

"Bence bu yara izi seni çok çekici gösteriyor," demişti birkaç sene önce, onu kendi yatağına atmayı beceremediği gecelerden birinde.

Dük bu kadına niçin hiçbir zaman teslim olmadığını sık sık düşünürdü. Çok güzel bir kadın değildi ama kışkırtıcı bir seksapeli vardı. Onunla sevişmek, Fleur Hamilton'la olan sevişmesinden daha şehvetli bir deneyim olabilirdi.

Ama dük böyle düşünmemiş olmayı diledi. Farkında olmadan da olsa Pamela'ya ders verip bakımını üstlenmek isteyen ve Mozart ile Beethoven'in bestelerini mükemmel şekilde icra eden Bayan Hamilton ile, bundan bir ay önce ucuz bir meyhane odasında kısacık bir şehvet uğruna birlikte olduğu zayıf, soluk tenli ve cansız fahişeyi kendi zihninden birbirinden ayırmaya çalışıyordu.

"Londra'dan ayrılmayı pek sevmediğinizi sanıyordum, Leydi Underwood," dedi dük gülümseyerek.

"Lütfen bana sadece 'Victoria' deyin," dedi kadın dükün dudaklarına bakarak. "Senin Hebrides Adaları'nda olduğunu bilsem, oraya bile gelirim sevgili Adam."

"Oraya gideceğimi hiç sanmıyorum. Kulağa çok soğuk bir yermiş gibi geliyor."

"Ama yanınızda doğru kişi varsa," dedi kadın. "Sıcak bir battaniyenin altına girip sarmaş dolaş uzanmak için ne kadar harika bir bahane."

Dük kahkaha attı.

Londra'dayken dükün midesi flörtleşmeleri ve boş muhabbetleri kaldırabilirdi. Aslında yakın arkadaşlarıyla akşamları ciddi ve öğretici konuşmalar yapmayı tercih

eden bir insan olsa da o tip boş sohbetlerden kimi zaman keyif bile alabilirdi. Fakat Londra'dayken bu tip boş konuşmalardan sıkıldığı zaman hemen kendi odasına çekilip sessizliğe kavuşa- bilirdi. Buradaysa kendi evindeydi ve ev sahibiydi.

Sybil'ın lanet olasıca partilerinin asıl yol açtığı sıkıntı da buydu işte.

Neyse ki misafirler fazla oyalanmadılar. Neredeyse hepsi uzun yolculuklardan gelmişlerdi. O yüzden nispeten erken bir vakitte odalarına çekilip dinlenmeyi tercih ettiler. Oldukça heyecanlı ve sevinçli olan düşes bile akşam yemeğine, kadar kendi odasına çekildi.

Dük ise taraçaya çıkmış geziniyordu. Pamela'nın köpeğini ziyarete gidip gitmediğini düşündüğü sırada, uzaktan bir kahkaha cıvıltısı işitti. Döndü ve ahırlara doğru yürümeye

başladı. Acaba Fleur Hamilton da orada mıydı, yoksa Pamela bir önceki gün olduğu gibi ahırlara bir uşakla beraber mi gelmişti? Düke göre Pamela, dadısı Bayan Clement'le gelmiş olamazdı, çünkü dadının ahırlara ve minik bir köpeğe yapılacak bir ziyareti kendi itibarına yakışır bulacağına ihtimal vermiyordu.

Pamela ahırın yan tarafındaki otlağın etrafını çevreleyen çitlerin üzerinde oturmuş bacaklarını sallıyordu; Fleur ise bu esnada otlağın içindeydi ve terlikli

ayağıyla köpeğin karnını gıdıklıyordu. Kahkahalar atıyordu Fleur; yüzünde öylesine kaygısız bir güzellik ifadesi vardı ki dük görülmemek için tereddüt edip biraz geride bekledi.

Seyis Ned Driscoll da gülüyordu; bir ayağını çitlere dayamış, kollarıyla da çitlere sarılmıştı. Şapkası gözünün üstüne kadar inmişti.

"Sanırım karnını gıdıklamam köpeğin çok hoşuna gidiyor," dedi Fleur.

"Ama zaten kimin hoşuna gitmez ki hanımefendi," dedi Ned küstahça ve tam o sırada efendisinin tam arkasında sessizce dikilmekte olduğunu fark etti. Aceleyle kendine çekidüzen verdi, şapkasının siperini yukarı kaldırdı ve ahırlara doğru hızla yürümeye başladı.

Fleur başını kaldırıp bakmadı ve köpeği ayaklarıyla gıdıklamaya devam etti. Ama yüzündeki gülümseme solmuştu. Dük biliyordu, Fleur onun geldiğinin farkına varmıştı.

"Baba." Pamela, babasına huysuz gözlerle baktı; gülümsemesi yok olmuştu. "Annem beni çaya çağırmaya söz vermişti. Dadım da beni güzelce giydirdi ama annem çağırmadı. Bayan Hamilton da annem çağırmadan çaya gitmeme izin vermedi."

Dük, köpeğin çimleri ısırmasını seyreden Fleur'e baktı.

"Leydi Pamela'yı çağırmak için kimse gelmedi," dedi Fleur. "Kendisine bütün misafirlerin yorgun olduğunu ve saygıdeğer hanımefendinin onu başka bir gün çağırmaya karar vermiş olabileceğini açıkladım. Uğradığı hayal kırıklığını unutacağı umuduyla da onu buraya getirdim."

"Ama annem söz verdi babacığım. Bayan Hamilton ise gitmeme izin vermedi. Dadım olsa izin verirdi."

"Hiç sanmıyorum. Ayrıca bence Bayan Hamilton haklı. Annen başka bir günün daha uygun olacağını düşünmüş olmalı Pamela. Ben ona hatırlatırım."

"Korkunçsun," diye haykırdı çocuk. "İkiniz de korkunçsunuz. Annem gelebileceğimi söylemişti. Anneme söyleyeceğim."

Çitten atladı, eteğini elleriyle topladı ve ahırın köşesini dönerek gözden kayboldu.

"Ben ona yetişirim," dedi Fleur.

"Bırakın gitsin," dedi dük. "Bir zararı olmaz. Zaten böyle öfkeye kapıldığı zamanlarda yalnız kalması en iyisi."

Otlağın kapısı zincirlenip kapatılmış durumdaydı. Fleur çitin üzerinden atlayıp da içeri girmiş olmalıydı. Kapıya doğru bakan Fleur'ün yüzü kızarmıştı. Bir ayağını çitlerin altındaki tahtalardan biri üzerine koyarken eteğini dikkatlice topladı ve diğer bacağını çitlerin üzerinden

savurdu. Dük ise ellerini vücudunun arkasından ayırmadı. Biliyordu, Fleur onun yardımını istemezdi.

Ama Fleur'ün eteği, çitin alt kısmındaki bir tahtaya takıldı, kıpırdayamıyordu. Dük ona doğru yürüdü, kumaşı takıldığı yerden kurtardı ve Fleur'ü belinden kavrayarak yere indirdi.

Fleur'ün üzerindeki tatlı kokuyu ilk seferden anımsayamamıştı. Herhalde Fleur o zamanlar vücudunu ve saçlarını ancak suyla yıkayabiliyordu. Şimdiyse saçları güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Beli de dolgunlaşmıştı.

Fleur kıvranır gibi silkindi ve dükten uzaklaştı. Gırtlağından garip bir ses çıkardı, hatırladığına göre o ilk gece dük içine girdiğinde de benzer bir ses çıkarmıştı. Titreyen elini ağzına götürdü ve gözlerini kapattı.

Dük söyleyecek hiçbir şey bulamadı ve olduğu yerden kıpırdayamadı.

Fleur gözlerini açtı ve elini ağzından çekti. Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama alt dudağını ısırarak başını çevirdi. Aceleyle eğilerek çitin altından dışarı çıkmış olan köpeği kucağına aldı.

"Onu ahırdaki kümesine geri götürmeliyim," dedi.

"Evet."

Dük kenara çekilerek Fleur'ün gidişini seyretti. Fleur kafasını köpeğin vücuduna bastırmış, aceleci ve sıkılgan adımlar atıyordu. Dük ruhunda büyük bir sıkıntı hissetti.

Ama neden? Bir mürebbiye, eskiden fahişelik yapan bir mürebbiye, silkinerek ondan uzaklaşmış, neredeyse kusacak gibi olmuştu. Evdeyse, onun dokunuşlarını ve hatta varlığını yatağında büyük memnuniyetle kabul edecek bir leydi, onun yaralarını tahrik edici bulan bir kadın vardı.

Neden bu denli canı sıkılıyordu ki? Belki de Leydi Underwood'a yüz vermeliydi. Belki de bu kadın dükün ör-selenmiş özgüvenine merhem olurdu. Belki de burada kaldığı süre boyunca bu kadını metresi yapmalıydı, şehvetini onu isteyen bir kadınla dindirmeliydi.

Ama bunu yaparsa, kendisiyle çelişmiş olacaktı. Sybil böyle bir şey yapmasın diye eve dönmüş olduğu halde, aynısını kendisi yapmış olacaktı. Willoughby'yi ahlaksız bir yere çevirecek, kendisini kötü bir konuma sokacaktı.

Fleur ahırdan çıktığı sırada, dük hâlâ çitlere dayanmış halde ayakta durmaktaydı. Fleur ona doğru baktı, sonra kafasını sertçe çevirerek hızla eve doğru yürümeye başladı.

Peki.

Onu buraya getirerek ne düşünmüştü ki? Aslında gerçekten ilk başta Willoughby'ye bu kadar erken

dönmeyi düşünmemişti ama öyle olsa bile er ya da geç Willoughby'ye geri döneceğinin bilincindeydi. Hiçbir zaman birkaç aydan fazla uzak kalamazdı Willoughby'den.

Onu neden buraya getirtmişti? Onu gönderebileceği sayısız yer vardı. Ya da onu tanıdıklarının yanında kolayca işe sokabilirdi. Her iki durumda da onu tekrar görmesine gerek kalmazdı.

Neden Houghton'a onu buraya göndermesi talimatını vermişti?

Elbette, hâlâ onu başka bir yere göndermek için çok geç değildi. Sybil buna çok sevinirdi. Dadı mutluluk ve gururdan havaya uçardı. Pamela bu duruma hiç üzülmezdi. Fleur'ün kendisi de oldukça rahatlardı.

Ya kendisi?

Eve arkasını dönüp bir ağaç topluluğuna ve dedesinin hayattayken çok sevdiği suni bir kule yıkıntısına doğru yürümeye başladı. Bu konulan başka zaman düşünecekti. Eve geleli henüz üç gün olmuştu. Acele karar vermeye gerek yoktu.

Bunun yerine, Fleur'ün zamanla Pamela'ya yararlı olacağını düşünmeyi tercih etti.

Kaldı ki Fleur'ün müzik odasındaki piyanoya ihtiyacı vardı ve dükün diğer evlerinde bu piyanoyla boy ölçüşebilecek herhangi bir enstrüman yoktu.

Bu düşünceyle kendini teselli etti.

Bahçıvanlara kurumuş ağaçların budanması gerektiğini söylese iyi olacaktı.

Sekizinci Bölüm

GELDİKLERİ GÜNÜN ERTESİ GÜNÜ parkta yürüyüş yapmaları haricinde, misafirler kendilerini çok fazla yormadı. Hepsi o geceki ihtişamlı açık hava balosuna hazırlanıyordu. Balonun dışarıda yapılacağı kesin gibi gözüküyordu. Çünkü hava sıcak ve kuruydu.

Hizmetkârlar sabahın erken saatlerinden beri arı gibi çalışmaktaydılar. Gelen on altı misafirin ihtiyaç ve isteklerine hizmet ediyorlar, akşam için büyük bir ziyafet sofrası hazırlıyorlar, gölün çevresindeki alanı şenlikler için süslüyorlardı.

Leydi Pamela hazırlıkları büyük bir istekle izliyordu ve o gece tüm davetli kadınları en güzel elbiseleri içerisinde görmesine annesinin izin vereceğine ikna olmuştu. Fleur ise düşesin buna izin vereceğine pek ihtimal vermiyordu. Düşes gün boyunca kızını görmeye gelmemişti. Bir sonraki güne kadar kızını unutacağından da hiç şüphesi yoktu Fleur'ün.

Böylece Fleur çocuğu neşelendirmek için elinden geleni yapmaya karar verdi. Sabahleyin işledikleri kolay bir dersten sonra Leydi Pamela'yı dışarı çıkardı. Birkaç gün önce resim yapmak için gittikleri yere gittiler. Orada durarak kimseye ayak bağı olmadan balo hazırlıklarını izleyebilirlerdi.

"Aaa, fenerlere bak!" Leydi Pamela hayretle çığlık atmıştı. Gölün etrafındaki, adanın üzerindeki ve malikâneye çıkan ana patikalardaki ağaçlara yüzlerce rengârenk fener asılmıştı. "Bayan Hamilton, şu fenerler bu gece çok büyüleyici gözükecek," dedi.

Orkestra gelmiş, malikânenin bir bölümünde dinleniyordu. Enstrümanları adaya bir tekneyle götürülmekteydi. Gölün batı tarafında, eve en yakın konumdaki düz bir çimenliğin üzerine, tahtadan yapılma geniş bir dans pisti yerleştirilmekteydi. Masalar da gölün kuzey kısmına, Leydi Pamela ile Fleur'ün bulunduğu noktanın tam alt kısmına konulmuştu ve üzerlerine beyaz örtüler serilmekteydi.

Komşu bölgelerin ve Wollaston kasabasının tüm soyluları baloya davetliydiler. Fleur bunu Bayan Laycock'tan duymuştu. Ayrıca o akşam görevde olmayan tüm hizmetkârlar da baloya katılabilecekti.

Heron House'ta da bazen av partileri düzenlenirdi. Fleur bu partilerde çok eğlenirdi. Güzelce giyinmek ve

tüm tanıdıklarının şık kıyafetlere büründüğünü görmek son derece heyecan verici bir duyguydu. Balo salonunun çiçekler ve mumlarla süslenmesine şahit olmak, içeriyi dolduran müzik seslerini işitmek ona müthiş gelirdi. Dans etmek onu çok neşelendirirdi.

Ama o balolar ihtişam açısından bu geceki balonun yanında çok sönük kalırdı.

Kendisi tabii ki sadece bir hizmetkârdı. Ne bir balo kıyafeti vardı, ne de mücevherleri. Kimse de onu dansa kaldırmayacaktı. Ama hayır! Son birkaç günün telaşından dolayı, Ridgeway Dükü'nün kim olduğunu aniden keşfetmesinden ve misafirlerden biri tarafından tanınacak diye ödünün kopmasından dolayı, Bay Chamberlain'i ve onunla dans etme umudunu neredeyse unutmuştu.

Umut ediyordu ki Bay Chamberlain tarafından unutulmamış olsun. Bunu hem de tüm kalbiyle umut ediyordu. Bay Chamberlain'i tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Geceyi bir çocuk gibi iple çekiyordu.

"Annem göle inip hanımefendileri görmeme izin verecek, değil mi?" diye sordu Leydi Pamela.

"Bilemiyorum hayatım," dedi Fleur, çocuğun elini tu tarak. Maalesef sorunun cevabını çok iyi biliyordu. "Gidip Minik bugün neler yapıyor görelim mi? Kendisini yalnız hissediyor olmalı. Bugün onunla hiç oynamadın."

"Evet," dedi Leydi Pamela manzaraya arkasını isteksizce dönerken. "Keşke babam bu sabah dersliğe geldiğinde ondan izin isteseydim. Belki de o 'evet' derdi."

"Dur bakalım, ben bir şeyler yapmaya çalışacağım," dedi Fleur.

Hizmetkârlar o akşam yemeklerini erken yediler. Fleur öğrencisinin yatma vaktinden biraz önce yukarı çıktı. Çocuk odasında hâlâ ışık yandığını görebilmişti. Kapıyı tıklattı ve içeri girdi.

Leydi Pamela onu görür görmez suratını astı. "Of, ben de annem zannetmiştim."

"Annen çok meşgul hayatım," dedi Bayan Clement. "Yarın gelip seninle uzun uzun vakit geçirecek. Annen seni çok seviyor, bunu biliyorsun."

"Leydi Pamela," dedi Fleur, dadıya bakarak. "Eğer üzerinize kalın bir pelerin giyerseniz, benimle dışarıya çıkıp fenerlerin nasıl yandığını görebilirsiniz. Tüm centilmenler ve leydiler hâlâ akşam yemeklerini yiyor."

"Yaa. Dadıcığım, gidebilir miyim? Ne olur izin verin Dadıcığım?" Leydi Pamela dadısına yalvaran gözlerle baktı.

"Onu misafirlerden uzak tutarım," dedi Fleur.

"Ama hasta olur," dedi Bayan Clement. "Eğer kızını yemekten sonra odasının dışında görürse saygıdeğer hanımefendi çok sinirlenir, Bayan Hamilton. Ama saygıdeğer efendimiz bana burada son kararın size ait

olduğunu söylemişti. O nedenle, neyi nasıl isterseniz öyle yapın."

Dadı düşmanca bir tavırla konuşmuştu ama Fleur ona ve heyecanla pelerinine doğru koşan Leydi Pamela'ya gülümsedi.

Dışarı çıktıktan beş dakika sonra Fleur, Leydi Pamela'nın aslında bir pelerine ihtiyacı olmadığını düşündü. Hava hâlâ sıcaktı ama ne yazık ki hâlâ tam olarak kararmamıştı ve fenerlerin ışığı da bu nedenle pek iyi görünmüyordu. Fakat Fleur elinden geleni yapacaktı.

Dışarıda Fleur'ün planlamış olduğundan biraz daha uzun kaldılar; böylece Leydi Pamela gölün ve etrafının nasıl büyülü bir şekilde parladığını görmeyi başardı. Orkestra da adanın ortasındaki çardakta enstrümanlarını akort ediyordu.

Ziyafete davet edilmemiş olan davetlilerin bazıları gelmeye başlayınca; leydilerin gösterişli tuvaletlerini, erkeklerin zarif takım elbiselerini ve fenerlerin rengârenk ışıkları altında parlayan mücevherleri gören küçük kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

En sonunda Fleur ile Leydi Pamela eve doğru yürürlerken, ziyafet davetlilerinin taraçanın yanından grup halinde ilerlediklerini gördüler. Fleur, Leydi Pamela'yı bir ağacın gölgesine doğru çekti.

"Sadece bakacağız hayatım," dedi. "Hiçbir şey söyleme sakın. Annen bizi bu saatte dışarıda görürse kızabilir."

Ama endişelenmesine hiç gerek yoktu, çünkü çocuk etrafındakileri sessizce izlemeye razı gözüküyordu. Annesinin bir adamın kolunda kahkahalar atarak yürümesini hayretle seyretti. Dük ise grubun en arkasında, koluna girmiş bir leydiyle yürümekteydi.

"Vaay," dedi küçük kız. "Partideki en güzel kadın benim annem. Öyle değil mi, Bayan Hamilton? Leydilerin en güzeli o."

"Evet hayatım, gerçekten öyle," dedi Fleur. Yalan söylemiyordu.

Çocuk odaya döndüğünde fark edilir derecede yorgun gözüküyordu.

Fleur hızla kendi odasına giderek en güzel kıyafetini giydi: Muslin kumaştan yapılma mavi bir elbiseydi bu. Bay Houghton'ın ona Londra'da vermiş olduğu kıyafet parasını harcarken, bu elbisenin biraz fazla frapan olduğunu düşünmüştü. Ama dışarıda gördüğü tuvaletlerin yanında şimdi bu elbise oldukça basit kaçıyordu.

Ama sorun değildi. En nihayetinde bir hizmetkârdı o. Hiçbir şey onun bu geceki heyecanını kaçıramazdı. Saçlarını dikkatlice taradı, kafasının arkasındaki topuzu her zamankinden biraz daha gevşek bıraktı. Birkaç saç

telinin de kulaklarının arkasından boynuna doğru salınmasına izin verdi.

Sosyeteyle tanışma balosundaki genç bir kız kadar heyecanlıydı. Gölden müzik sesleri, ışıklar ve kahkahalar geliyordu.

EĞER GECENİN TÜM DİĞER AYRINTILARI nasıl özenle planlandıysa, hava durumunu da aynı özenle ayarlamaya çalışsaydık, bundan daha güzel bir hava yaratamazdık, diye düşündü Ridgeway Dükü. Karanlık bastırmasına rağmen havada hâlâ bir ılıklık hissedilebiliyordu. Gerçi hafif serinlik de dans edenler için bulunmaz nimetti. Rüzgâr sadece fenerleri ve ağaçların yapraklarını sallamaya yetecek kadar, tatlı tatlı esmekteydi. Kadınların ipek elbiselerini çekici bir biçimde titretmesine ve dans edenlerin kırmızı yanaklarına serinlik vermesine rağmen, leydilerin özenle hazırlanmış saç modellerini bozacak kadar da sert değildi.

Dük, Willoughby'de düzenlenen teferruatlı eğlenceleri her zaman çok severdi ve bu geceki balonun da diğerlerinden aşağı kalır yanı yoktu. Misafirlerin gün boyunca yapmış olduğu konuşmaları yavan bulduğu doğruydu ama öte yandan bu gece tüm komşuları da oradaydı. Dük komşularıyla iyi ve dostane ilişkiler kurmaya daima özen göstermişti.

Açılış dansını eşiyle yaptı. Sybil davetteki tüm hanımefendilerin en güzeliydi, buna hiç kuşku yoktu. Tabii ki Sybil önceden, giyeceği beyaz ipekli tuvaleti ile dantellerinin rengârenk fenerler altında rengârenk parıldayacağını ve yumuşak esintiyle ışıldayacağını önceden hesap etmişti. Her zaman en büyük etkiyi yaratacak şekilde giyinirdi.

Dük kimi misafirleri ve komşularıyla dans ettikten sonra, davetteki beyefendilerle tatlı konuşmalar da yaptı. Ayrıca Leydi Underwood'un kendisini ikna etmesine de izin verdi. Dansa kaldırdığı bu kadının isteği üzerine, dans etmek yeri

ne onu kayıkla adaya götürdü, beraberce çardağın yanından yürüdüler ve diğer birkaç davetlinin de yapmakta olduğu gibi ağaçların arasına girdiler. Fakat Leydi Underwood'un tüm açık imalarına rağmen dük onu öpmedi, bütün baştan çıkarıcı hareketlerine direndi.

Dük ayrıca hizmetkârlarının dans etmesini, yiyeceklerden yemelerini ve eğlenmelerini de izledi. Mümkün olduğunca hepsiyle konuşmaya özen gösterdi.

Ama Fleur Hamilton'dan uzak durmaya çalıştı. Fleur aşırı derecede güzel görünüyordu. Davetteki hanımefendilerin kılık ve kıyafetleri, Fleur'ün elbisesi ile saç modelinin sadeliği karşısında biraz aşırı ve abartılı

gözüküyordu. Saçları fenerlerin ışığı altında altın gibi parlıyordu.

Eğer Sybil güzelliğiyle bir kıvılcıma benziyorsa; Houghton'la, papazla, Ned Driscoll'la, Chesterton'la, Shaw'la ve iki kere de Chamberlain'le dans eden Fleur adeta bir yangına benziyordu.

Dük ondan uzak durmaya karar vermişti. Willoughby'ye geldiğinden beri fark ettiği bir şey varsa, o da Fleur'ün kendisinden korktuğu ve nefret ettiğiydi. Ama dük onun hislerini anlayabiliyordu. Yapabildiği tek şey, varlığıyla ona o kötü geceyi tekrar tekrar hatırlatmaktı çünkü. Kadının o geceyle ilgili hatırladıkları da, en hafif tabiriyle, nahoş şeyler olmalıydı.

Dansa kısa bir ara verildiği sırada, dük, Duncan Chamberlain'le konuşmak için masalara doğru yürümeye başladı. Çocukken yakın arkadaş olmamışlardı, çünkü Chamberlain ondan on yaş büyüktü. Ama ilerleyen yıllarda arkadaş olmuşlardı, özellikle de dükün Belçika'dan dönmesinden sonra.

"Bu şölene yetişemeyeceğinden hepimiz korkuyorduk," dedi komşusu sağ elini uzatarak. "Sen burada olmasaydın, bu kadar güzel olmazdı Adam."

"Benim balolarımdan tek bir tanesini bile kaçırdığımı gördün mü?" diye sordu dük. "Nasılsın Duncan? Bayan Chamberlain de geldi mi? Onu henüz göremedim."

"Geldi tabii. Ayrıca her dansa da katıldı."

"Ben de onu çocuklarının yanında, evde bırakmışsındır diye düşünmüştüm. Çocuklar nasıllar, iyiler mi?"

"Odalarındaki tüm kumaşları paramparça etmeleri, zavallı dadılarının canını çıkarıp adeta bir hayalete dönüştürmeleri, bütün gün çığlıkları ve bağırmalarıyla kulaklarımızın canına okumaları iyiye işaretse eğer..." dedi Bay Chamberlain. "O halde müthiş derece sağlıklı olduklarını söyleyebilirim Adam."

Dük sırıttı. "Geçen sene hatırlıyorum da," dedi. "Diğer kız kardeşin onları bir aylığına yanına aldığında, sudan çıkmış balığa dönmüştün."

Komşusu gülümsedi. "Evet evet, haksız sayılmazsın. Peki, sen bu mürebbiyeyi nereden buldun?"

Dük bir an için Fleur'ün Drury Lane Tiyatrosu'nun dışında, gölgelerin arasında sessizce nasıl durduğunu hatırladı.

"Londra'da," dedi. "Onu Houghton işe aldı. Houghton, ağırlığınca altın değerinde bir adam. Mürebbiyeden çok memnunum. Bence Pamela için çok yararlı."

"Biliyorum," dedi Bay Chamberlain. "Bir keresinde saygıdeğer hanımefendi rahatsızken Pamela'yı bize o getirdi. Köpeklerin çocukların üzerine atladığını söylediğimde rengi bile atmadı. Tabii o esnada köpeklerin at kadar büyük olduğunu görmemişti."

"Pamela'yı mı getirdi? Bunu duyduğuma memnun oldum."

"Ben de," diyerek sırıttı Bay Chamberlain. "Mürebbiyeyi bize istediğin zaman gönderebilirsin, Adam. Hatta yanında Leydi Pamela'nın olmasına bile gerek yok."

"Ha," dedi dük. "Şimdi durum anlaşılmıştır."

"Emily benim yeni bir eşe ihtiyacım olduğunu söylüyor. Onun haklı olup olmadığından emin değilim. Ayrıca ben de beni üç çocuğumla beraber kabul edecek, azizeler kadar iyiliksever ya da tımarhane kaçkınları kadar çılgın bir kadın bulabileceğimi pek sanmıyorum. Ama bu fikri değerlendiriyorum. İlginç bir fikir, ne dersin?"

"İyi bir mürebbiyeyi kaybetmeyi göze alamam," dedi dük.

"Ama arkadaşlığımızın hatırına bu özveride bulunabilirsiniz," dedi arkadaşı. "Affedersin. Orkestra tekrar çalmaya başladı ve ben de onunla tekrar dans etmek istiyorum."

"Üçüncü kez mi dans edeceksin Duncan?" Dük kaşlarını kaldırdı.

"Kaç kere dans ettiğimizi mi sayıyorsun?" diye sordu komşusu. "Bu bir Londra balosu değil, Adam. Eminim aynı adamla üç kere dans etmekle Bayan Hamilton'ın

saygınlığına bir şey olmaz. Ayrıca şimdiki dans da bir vals."

Dük olduğu yerde kaldı ve masadan kendisine biraz yemek aldı. Bütün kadınlar dans ediyordu, eşi olmayan yoktu. Böylece dinlenmeye karar verdi.

Fleur Hamilton ve Duncan Chamberlain. Duncan gayet yakışıklıydı, zayıftı, şakakları hafifçe kırlaşmıştı. Güzel bir çift oluşturuyorlardı. Dük, Fleur'ün dans eşi hakkında ne hissettiğini merak ediyordu. Fakat zaten Fleur, Chamberlain'le üçüncü kez dans etmeyi kabul etmişti. Ayrıca yüzü de ona bakarken güzel bir tebessümle aydınlanıyordu.

Acaba Fleur, Duncan'dan gelecek bir evlilik teklifini nasıl değerlendirirdi? Acaba ona bütün gerçeği anlatır mıydı? Ya da bekâretini nasıl kaybettiğiyle ilgili başka bir öykü mü uydururdu?

Dük yüzünü başka tarafa çevirdi. O gece, onunla aynı yatağa girmeden önce Fleur'e daha fazla soru sormadığı için pişmandı. Duruşundan ve hareketlerinden onun deneyimli bir fahişe olmadığını anlaması gerekirdi. O odanın içerisinde kızın nasıl ayakta durduğunu gördüğü zaman bu gerçeği fark etmesi gerekirdi. Zira ona ne yapması gerektiğini söyleyene kadar, Fleur yerinden kıpırdamamış; daha sonraysa kıyafetlerini düzgünce

çıkarıp katlamaya başlamış ve bunu yaparken de dükü iyice galeyana getirmek gibi bir amaç gütmemişti.

Dük kızın gerçek durumunu kavramış olsa, onun karakterini ve geleceğini paramparça olmadan kurtarabilirdi oysa.

Dük dayanamayıp tekrar önüne döndü ve Fleur'le Chamberlain'in dans etmelerini izlemeye başladı. Hayır, yalnızca Fleur'ü izliyordu. Bu kadın, daha bir ay kadar önce aynı yatağa girdiği şu zayıf ve cansız kadın mıydı gerçekten de?

Tanrım! Keşke Fleur'ün durumunu fark etmiş olabilseydi. Keşke bu kadar kalın kafalı olmasaydı. Kıza dokunduğu zaman neden kendisinden tiksinerek uzaklaştığını anlamak zor değildi.

Tanrım! Tekrar arkasını döndü ve içki aramaya koyuldu.

FLEUR SON DERECE EĞLENİYORDU. Gece dışarıda olmak sözle anlatılamayacak kadar romantik bir şeydi. Renkli fenerler ağaçlarda sallanıyor ve ışıkları karanlık suların üzerine yansıyordu. Güzel giyimli insanlar konuşuyorlar, kahkahalar atıyorlar ve müzik eşliğinde dans edip eğleniyorlardı.

Fleur önceden baloda eğleneceğine karar vermişti ve eğleniyordu da. Altı haftadır hayatı kâbus gibi geçmişti ve

hâlâ her şeyin daha kötüye gidebileceği korkusunu yaşıyordu. Ama şu an güzel bir huzur bulmuştu, belki sonsuza kadar sürmeyecekti bu huzur, belki de sadece birkaç günlüktü. Ama sonsuzu değil, sadece bu geceyi düşünecekti.

Bu gece dans etmek istemişti; ne de olsa Bay Chamberlain önceden ona dans teklifi imasında bulunmuştu. Ama gece boyunca her müzikte ve birkaç değişik partnerle dans edeceğini de hiç ummamıştı. Hatta malikâneye yatılı gelmiş olan birkaç misafir bile onunla dans ederek Fleur'ün evin mürebbiyesi olduğunu öğrenmişti.

Bay Chamberlain de onunla dört defa dans etti ve dans figürleri onları ayırmadığı sürece sürekli olarak konuştu. Sohbeti hafif ve eğlenceliydi. Dördüncü danstan sonra Fleur'ün elini tutup dudaklarına götürerek artık onu dansa kaldırmaması gerektiğini, çünkü diğer beyefendileri böyle bir zevkten mahrum bırakmak istemediğini söyledi. Sonra da Fleur'ü, yaşlı bir hanımefendiyle konuşmakta olan Ridgeway Dükü'nün yanma götürdü.

Keşke beni başka birinin yanına götürseydi, diye düşündü Fleur. Gecesini mahvedebilecek tek ayrıntı, saygıdeğer efendisinin balodaki varlığıydı. Ona bir kez bile bakmamıştı ama nedense gece boyunca dükün

nerede olduğunu ve kimlerle dans ettiğini ya da konuştuğunu takip etmişti.

Dük diğer centilmenlerden oldukça farklı gözüküyordu. Siyah bir takım elbise ve kar beyazı keten bir gömlek giymişti. Uzun boyuyla da kalabalığın ve karanlığın içerisinde çok rahat seçiliyordu.

Eğer yüzünün sol tarafındaki yaralı kısmını değil de sağ tarafını görecek olsalar bir hayli yakışıklı bir adam olduğunu söyleyebilirlerdi. Ama birisinin kendi ülkesi için savaşırken aldığı bir yara neden Fleur'ü bu kadar korkutuyordu ki? Belki de Drury Lane Tiyatrosu'nun gölgeleri arasında uzun boyu, koyu pelerini ve şapkasıyla Fleur'ün yanına gelip, ona o gece müşteri arayıp aramadığını sormamış olsa, yüzündeki yaraya rağmen dükü yakışıklı bulabilirdi.

Yaşlı bir hanımefendi ile sohbet etmekte olan Ridge-way Dükü'nün yanına ulaştıkları zaman, Fleur, Bay Chamberlain'in kolunu çok sıkı tutmamaya çalışarak gülümsemesini bozmamaya özen gösterdi.

"Bayan Kendall," dedi Bay Chamberlain. "Bayan Hamil-ton'la tanışmış mıydınız? Kendisi Adam'ın mürebbiyesi. Ya da Leydi Pamela'nın mürebbiyesi demek daha doğru olur sanırım."

Fleur, Bayan Kendall'a gülümsedi.

"Harika bir akşam Adam," dedi Bay Chamberlain. "Zaten Willoughby baloları her zaman muhteşem olur. Aaa... vals çalıyor, benimle vals yapar mısınız madam?" Bay Chamberlain eğildi ve elini Bayan Kendall'a uzattı.

Dans pistine gitmek üzere yürüyerek uzaklaştılar.

"Bayan Hamilton?" Dükün koyu renkli gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Benimle vals yapar mıydınız?"

Fleur düke baktı; uzun parmaklı, güzel elini ona doğru uzatmıştı dük. Fleur'ün kâbusu geri dönmüştü işte, gecesi mahvolacaktı.

Dük elini geri çekerek avucunu kapattı.

"O zaman dans etmek yerine biraz yürüyelim," dedi sessizce ve ellerini arkasında kavuşturarak göl kıyısına inen patikaya doğru yürümeye başladı. Sonra da duraksayarak Fleur'ün kendisine yetişmesini bekledi.

"Eğleniyor musunuz?" diye sordu. Gölün güney kıyısına doğru iniyorlardı. O tarafa çok gelen olmazdı, ayrıca diğer kıyılara göre daha sık ağaçlıktı.

"Evet, teşekkür ederim, saygıdeğer efendim."

"Willoughby her zaman bu tür görkemli eğlenceleriyle tanınmıştır," dedi. "Ben de her zaman malikânemin bu şöhretinden gurur duymuşumdur, insana bu kadar büyük bir miras kalınca, onu diğerleriyle bir şekilde paylaşmalı, öyle değil mi?"

Yürüdükleri patikada onlardan başka kimse yoktu. Gölün kuzey ve batı taraflarındaki daha geniş patikalar ve çimenlik alanlar ise misafirlerle doluydu. Fleur çok korkmuş durumdaydı; hatta Drury Lane Tiyatrosu'nun önünden dükle beraber ayrılıp da karanlık sokaklarda yürümeye başladıkları zaman bile bu kadar korkmamıştı. Ama o ilk gün korkusunu bir kenara atmış ve kendini olayların akışına teslim etmişti.

"İyi dans ediyorsunuz," dedi dük. "Bu gece birkaç dansınızı izledim. Önceden epeyce dans etmiş olmalısınız?"

"Biraz, saygıdeğer efendim."

"Ama daha önce sosyete etkinlikleri sırasında hiç Londra'da bulunmadınız, değil mi? Çünkü sizi orada hiç görmedim."

Fleur balo mevsimi için Londra'da yalnızca bir kez bulunmuştu.

"Hayır, saygıdeğer efendim, hiç bulunmadım," diye cevap verdi.

Yürürlerken dükün gözlerinin kendi üzerinde olduğunun farkındaydı. Bu yüzden her adımını dikkatlice atıyor, tüm hareketlerini kontrol etmeye çalışıyordu. Eğer çığlık atmak zorunda kalsa, sesi duyulur muydu acaba? Gölün öteki kıyısındaki dans alanından ve yemek

masalarından misafirlerin şen şakrak kahkahaları geliyordu.

"Dans etmeyi nerede öğrendiniz?"

"Okulda," dedi Fleur. "Fransız bir dans hocamız vardı. Kollarını sallamayı çok sevdiği ve elinde de daima bir mendil bulunduğu için kızlar ona çok gülerlerdi. Bacakları da hepimizinkinden daha narindi." Anıları canlanınca gülümsedi. "Ama adam çok iyi dans ediyordu! Ben de dans etmeyi her zaman sevmişimdir. Müziği ifade etmekten daima hoşlanmışımdır; kâh parmaklarımı tuşlarda gezdirerek, kâh dans pistinde dans ederek."

"ikisini de çok iyi yapıyorsunuz."

"Bazen..." Gölün üzerinden, adanın ortasındaki çardağın arka tarafına ve yüzlerce fenerin su üzerindeki yansımalarına bakıyordu. "Bazen, müzik olmasaydı hayatın bir anlamı ya da güzelliği olmazdı, diye düşünürüm."

Adadan gelen vals sesleri gecenin, güzelliğin ve umudun bir parçasıydı. Fleur korkusunu unutmuş, kendini anın büyüsüne kaptırmıştı.

Dük sessizce, "Hadi burada dans edelim," dedi ve Fleur de o anda ışık hızıyla gerçek hayata döndü. Dük yürümüyordu, durmuştu. Sol elini Fleur'e doğru uzatmıştı. Yüzü karanlıkta kalmıştı ve arkasında fenerler parlıyordu.

Fleur sağ elini düke doğru uzatırken, sanki kurşun yüklü bir çantayı havaya kaldırıyormuş gibi zorlandı. Dükün parmaklarının yaklaştığını görünce zorlukla yutkundu ve kalbi hızla atmaya başladı. Acı çekiyordu. Dük diğer elini de Fleur'ün beline yerleştirip sıkıca kavradı. Fleur de sol elini dükün omzuna koydu. Hatırladığı gibi geniş ve kaslıydı omuzları.

Yavaş yavaş dans etmeye başlamışlardı. Fleur gözlerini kapattı. Müziğin ritmini içinde hissederek kendini müziğe teslim etti. Dük de oldukça iyi dans ediyor, onu iyi yönlendiriyordu. Müzikle aynı ritimde dans ediyor ve Fleur'ü müziğin akışıyla idare edip, kendi etrafında döndürüyordu. Eliyle Fleur'ün belini sıkıca kavramış olduğu için, bir ara Fleur'ün
göğüs uçları dükün ceketine sürtündü. Fleur müzik bitene kadar kiminle dans ettiğini, kendisini kiminle müziğe kaptırdığını hatırlamayacaktı.

Ama dans etmeye başlamadan önce birkaç dakika boyunca yürümüşlerdi. O yüzden çalınan parça bitmek üzereydi ve nihayet birkaç dakika sonra da müzik sesleri kesildi. Çok kısa sürmüştü dansları.

"Sanırım müzik sizin ruhunuzda var, Fleur Hamilton," dedi dükün derinden gelen sakin sesi.

Fleur irkilerek kiminle dans etmiş olduğunun, elini tutan, belini saran ellerin kime ait olduğunun aniden

farkına vardı. Kendi elinin altındaki geniş omzu ve dükün vücudunun sıcaklığı ile kokusunu tekrar fark etti. Gözlerini açarak bir adım geriye gitti ve kollarını yanlarına indirdi.

"Geriye dönmek bütün gölün etrafını dolaşmaktan daha çabuk olacak," dedi dük. "Dönelim mi? Acıktınız mı?"

"Hayır. Teşekkür ederim, saygıdeğer efendim."

"Pamela'yı Chamberlainler'in evine ziyarete götürmüşsünüz. Bu çok ince bir hareket. Çünkü Pamela diğer çocuklarla çok az arkadaşlık edebiliyor."

"Sanırım dışarı çıkmak Pamela'nın çok hoşuna gitti, saygıdeğer efendim."

"Eminim gitmiştir. Bu gece Chamberlain'le birkaç kere dans ettiniz. Sanırım kendisi sizden hoşlanıyor."

Fleur bir anda buz kesti. Fakat dükün onu uyarmasına gerek yoktu. Kendisi de olanların farkındaydı.

"Kendisi bana çok kibar davrandı," dedi Fleur. "Tıpkı balodaki diğer beyefendiler gibi, saygıdeğer efendim."

"Kibardır. Evet. Bayan Chamberlain kendisine içki alıyor, bakın. Ona katılmak ister miydiniz?"

"Evet. Teşekkürler."

Bir dakika sonra Emily Chamberlain'in yanında duruyordu. Dük yanından uzaklaşmıştı. İçki masasının arkasındaki uşağa gülümsemiş ve çok susamış olmasına

rağmen içki istemediğini söylemişti. Çünkü bardağa uzanacağı zaman ellerinin titremesinden korkuyordu.

"Bayan Hamilton, ne kadar şahane bir gece, öyle değil mi?" diye sordu Bayan Chamberlain. "Şansımıza, hava ne kadar da güzel."

Dokuzuncu Bölüm

RIDGEWAY DÜKÜ EVE DÖNDÜĞÜNDEN beri sabahları dersliğe gitmeyi ve sessizce dersleri izlemeyi adet edinmişti. Derslerden sonra genellikle Pamela'yı ahıra götürüp, öğlen yemeğine kadar köpeğiyle oynamasını seyrediyordu. Fleur de kendisini bu duruma alıştırmaya çalışıyordu.

Balonun ertesi günü ders yoktu çünkü Leydi Pamela geç yatmıştı. Öğleden sonra Fleur, dersliğe gitmeden önce çocuğu üst kata, tabloların olduğu koridora götürerek

birkaç önemli detayı gösterdi. Aslında Leydi Pamela'nın çok fazla teknik ayrıntıya takılmadan resimlerin güzelliğini ve mükemmelliğini içine çekmesini, sonra da kendi başına daha güzel resimler yapmaya gayret etmesini umut ediyordu. Aslında küçük kızın biçimlere ve renklere karşı hassas bir gözü vardı, fakat doğuştan gelen sabırsızlığı yüzünden resim yaparken çok fazla acele ediyordu.

Tablolara baktıkları sırada dük merdivenlerin başında belirdi ve onlara doğru yürümeye başladı. Fleur içini çekti. Gün boyu onu görmemeyi dilemişti oysa ki. Saygıdeğer hanımefendi ile misafirlerin büyük bir bölümü dışarıda yürüyüşe çıkmıştı. Önceki gece dükle ıssız patikada nasıl yürüdüklerini hatırlayınca içini korku kapladı. Dükün kendisine dokunması midesini bulandırmıştı. Gözlerini kapatıp kiminle dans ettiğini aklından çıkararak dükle vals yapması tuhaf ve beklenmedik bir sihir gibi gerçekleşmişti.

Tüm gece yatağında ne kadar uğraşırsa uğraşsın, balo ak-

gamının tüm sihirli dakikalarından tek hatırlayabildiği, dükle yaptığı o vals dansı olmuştu. Sonra da uykuya dalmış ve dükü kâbuslarında görmüştü.

Leydi Pamela gülümseyerek babasının elini tuttu ve öpmesi için yanağını uzattı.

"Baba, haftaya Timothy Chamberlain'in doğum günü var. Ben de Bayan Hamilton'la beraber davet edildim. Bu sabah bir davetiye mektubu geldi. Acaba annem gitmeme izin verir mi? Sen de gelir misin?"

"Seni davet etmeleri ne kadar hoş, eminim çok güzel bir doğum günü partisi olacak," dedi dük. Bu sırada Fleur arkasını dönüp dersliğe girmişti. "Ben gelebileceğimi pek sanmıyorum Pamela. Çünkü burada ilgilenmem gereken misafirlerimiz var. Ama duruma bakarız."

Öğleden sonra dersi boyunca dük sessizce oturup dersi izledi. Fleur dersi biraz erken bitirerek Leydi Pamela'yı serbest bıraktı.

Dük ayağa kalktı. "Odana, dadının yanına mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet, saçlarımı yıkayacakmış," dedi çocuk somurtarak. "Aslında seninle Minik'in yanına gitmeyi tercih ederdim babacığım."

"Ama zaten öğlen yemeğinden önce Minik'i görmeye gittik," dedi dük. "Eğer Dadı saçlarının yıkanması gerektiğini söylüyorsa, saçların kirlenmiş demektir. Hadi, git bakalım."

Küçük kız ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

Fleur kitapları raflara yerleştirip düzenleyerek kendisini bir işle meşgul etmeye çalıştı. Dükün her zamanki gibi kızıyla birlikte gideceğini düşünmüştü.

"Yukarıdaki resimler sayı ve kapsam açısından sınırlı," dedi dük. "Eğer Pamela'nın ilgisini çekeceğini düşünüyorsanız, ona alt kattaki tabloları da göstermelisiniz."

Fleur hiçbir şey söylemedi.

"Uzun galeriyi gördünüz mü?"

"Evet, Bayan Laycock göstermişti, saygıdeğer efendim."

"Demek Bayan Laycock size gösterdi. Aslında kendisi Willoughby'deki sanat eserleri konusunda hiç bilgi sahibi olmadığını söyleyip durur. Onun yetenekleri daha çok pratik konularla sınırlıdır. Galerideki portreler, size tarih dersi için önemli bir malzeme sağlayacaktır. Ayrıca bir çocuk ne kadar küçük olursa olsun kendi ailesi hakkında her zaman bilgi edinebilir. Şimdi müsait misiniz?"

Fleur kitap rafıyla oyalanmayı bırakıp arkasını dönmek zorunda kaldı. Kitap rafı dağınıkmış gibi davranmaya daha fazla devam edemezdi.

"Oraya şimdi gideceğiz," dedi dük. "Sizi atalarımla tanıştıracağım."

Fleur koridorda sessizce dükün yanından yürüdü, beraberce merdivenlerden aşağıya indiler ve büyük salondaki üniformalı uşakların yanından geçtikten sonra galerinin bulunduğu uzun yapının içine girdiler, içerisi öğleden sonrasının güneş ışıklarıyla dolmuştu.

"Burayı çok severim," dedi dük kapıdan içeri girer girmez. "Burada tek bir tablo olmasa bile severdim gibi geliyor."

Fleur dükün bakışlarım takip ederek tavana baktı. Tavanda alçıdan yapılma yaprak ve meyve süslemeleri vardı.

"Sürekli yağmur yağdığı zamanlarda burası çok işe yarıyor. Dışarı çıkamadığınız için buraya gelip baştan başa yürüyerek en azından biraz egzersiz yapmış oluyorsunuz. Çocukken erkek kardeşimle burada saatler geçirirdik. Eminim dolapların alt raflarında hâlâ ipler, fırıldaklar, mikado ve dama oyunları duruyordur. Eşimle dadı, Pamela'yı hep üst katta tutmayı tercih etmişlerdir. Pamela'yı ara sıra buraya getirirseniz, onun için iyi olabilir."

Galerinin en sonuna doğru yürüdüler. Dük bir saat boyunca Fleur'e tablolar ve ressamları hakkında açıklamalarda bulunarak tablolardaki dedelerinin hayatları hakkında bilgiler verdi. Dük hem bilgili, hem gururlu, hem de şakacı bir tavırla konuşuyordu.

"Böylesine büyük bir sülaleden geldiğini bilmek," dedi dük. "insana güven veriyor, içini ısıtıyor, insanın kendine 'Sekizinci Ridgeway Dükü' diyebilmesi güzel bir duygu. Şu tabloya baksanıza, burnum aynı Dördüncü Ridgeway

Dükü'nün burnu gibi, görüyor musunuz? Bu yüzden anne-mi suçlayamıyorum."

Ama Dördüncü Ridgeway Dükü'nün başında, uzun ve kıvır kıvır bir peruk bulunuyordu.

O sırada dük, Fleur'e bakmaktaydı. Fleur, dükün gözlerinin kendi üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Böylece dikkatlice nefes almaya çalışarak gerilmemeye özen gösterdi.

"Ya sizin aileniz?" diye sordu dük. "Uzun bir geçmişi var mıdır?"

. Anne ve babası. Hiç görmediği büyükanne ve büyükbabası. Heron House'un duvarlarında birkaç eski portre vardı, ama kimse portrelerdeki kişilerin kim olduğunu bilmezdi. Fleur, kökeni eskilere dayanmayan bir aileden geliyormuş duygusuyla büyümüştü ama kökenlerini hep çok merak etmişti. Eğer annem ve babam beni ne kadar küçük bir yağa öksüz bırakacaklarını bilmiş olsalardı, diye düşündü Fleur, bana kendileri hakkında, kendi çocuklukları, kendi ana babaları ve dedeleri hakkında bir şeyler anlatırlardı. Belki de anlatmaya çalışmışlardı, fakat Fleur çok küçük ya da savruk olduğu için onların söylediklerini dinlememişti, gelecekte kendi kökenlerine dair bilgi sahibi olmayı isteyeceğini düşünememişti.

"Nerelisiniz?" diye sordu dük usulca. "Babanız kimdi? Siz kimsiniz?"

"Fleur Hamilton," diye karşılık verdi Fleur, bir sonraki portreye geçmeyi dileyerek. Ama Hamilton aslında büyük annesinin adıydı, değil mi? Peki bunu nereden biliyordu? Birisi ona bir zamanlar bunu söylemiş olmalıydı. "Kızınızın mürebbiyesiyim, saygıdeğer efendim." Tabii bir kez de size fahişelik etmiştim, diye geçirdi içinden.

"Mutsuz bir çocukluk mu geçirdiniz?" diye sordu dük, gözlerini Fleur'ün üzerinden ayırmadan. "Babanız size karşı nazik değil miydi?"

"Hayır!" Fleur'ün gözleri bir an öfkeyle parladı. "Onlarla çok mutluydum ama ben sekiz yaşındayken öldüler."

"Anne ve babanız aynı anda mı öldüler?"

"Evet." Dudaklarını ısırdı. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olamamıştı. Hani babası yakın zamanlarda borç içerisinde ölmüştü?

En sonunda bir sonraki portreye doğru yürümeye başladılar ve dük de portreler hakkında bilgi vermeye devam etti. Fleur, Bayan Laycock'la gezerken en sondaki portrenin dükün kendisine ait olduğunu fark edememişti. Muhtemelen o sırada evin baş hizmetçisi Bayan Laycock başka bir mevzu- dan bahsettiği için böyle olmuştu.

Acaba o gün, dük henüz dönmemişken, onun portresine daha yakından bakmış olsaydı, bu portredeki kişinin kim olduğunu anlayabilir miydi? Acaba Bayan Laycock önce davranıp ona bu bilgiyi kendisi mi verirdi? Şimdiyse portreye yakından bakıyordu: Zayıf ve genç, çok genç bir adamdı bu, üzerinde binici kıyafetleri vardı, bir elinde kırbaç bulunuyordu, bir tarafında da spanyel cinsi bir köpek duruyordu. Genç, yakışıklı ve kaygısız bir adamdı bu; mağrur bir başı ve bozulmamış, güzel bir yüzü vardı.

Hayır, anlayamazdı.

Nedenini bilmiyordu ama içinden ağlamak geliyordu.

"Waterloo Savaşı'na katılmadan önce yapılmış bir resmim," dedi dük. "O zamanlar dünyanın muhteşem bir yer olduğunu, bütün nimetlerinin ayağımın altında olduğunu sanırdım. Hepimiz gençken öyle düşünmez miyiz zaten? Mesela siz öyle düşünmez miydiniz?"

"Hayır," dedi Fleur. Gerçi Daniel'ı sevmişti ve sevgisine karşılık da bulmuştu. Sonsuz bir gelecek hayal etmişti Fleur, bu gelecek içerisinde hep arzulanacağını, kendisine hep ihtiyaç duyulacağını düşünmüştü. "Şey, belki bir zamanlar, uzun zaman önce ben de öyle düşünmüş olabilirim."

"Gece geç yattınız, öğleden sonranız da çok yoğun geçti," dedi dük aniden. "Odanıza dönüp dinlenmek istiyorsunuzdur."

Kapıyı açtı ve Fleur'ün önden büyük salona çıkması için kapıyı tuttu. Tam o sırada ön kapı açıldı ve yürüyüşe çıkmış olan tüm misafirler eve girmeye başladı.

Fleur tek başına olsa geriye dönüp tekrar galeriye girerdi ama saygıdeğer efendisi tam arkasında kapının önünde duruyordu.

"Ridgeway," dedi Sör Philip Shaw. "Ve güzel Bayan Hamilton."

"Ridgeway, siz burada mıydınız," dedi neşeli, kırmızı suratlı bir beyefendi. "Biz hepimiz dışarıda güneşin altında pişerken, siz içeride mürebbiyenizi eğlendiriyordunuz demek."

"Dün gece kendisiyle tanışmamış olanlara Bayan Fleur Hamilton'ı takdim etmek isterim," dedi dük, bir elini Fleur'ün beline götürerek. "Bayan Hamilton, Pamela'nın mürebbiyesidir."

"Siz serbestsiniz Bayan Hamilton. Jarvis sen de salonda hemen çay servisine başla." Bu hafif ve tatlı ses düşese aitti.

Fleur döndü ve hemen uzaklaştı, sonra da merdivenlerden koşarcasına çıkarak odasına girdi. Ne kadar utanç verici bir durumda kalmıştı!

Açık olan pencerenin önünde durarak rüzgârı yüzünde hissetti. Yorgun olmasına rağmen yatağına uzanmak

istemiyordu. Uyumak kâbuslarını geri getirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Demek dük bir zamanlar genç, yakışıklı ve kaygısız bir adamdı. Bir zamanlar dünyanın muhteşem bir yer olduğunu, bütün nimetlerinin ayağının altında olduğunu sanırdı demek. Dük bütün bunları hüzünlü bir şekilde söylemişti, sanki bütün bu hayalleri boş çıkmış gibi konuşmuştu. Ridgeway Dükü nasıl bu kadar mutsuz konuşabiliyordu? Bir insanın isteyebileceği her şeye fazlasıyla sahip değil miydi?

Fleur hâlâ ağlamak istediğini fark etti. Boğazı ve göğsü ağrıyordu.

"HAYATTA OLMAZ," DEDİ Ridgeway Dükü. "Kral'ın düzenlediği bir ziyafete gitmem söz konusu bile olamaz, Sidney."

"Eğer gevezelik etmezseniz göz açıp kapayana kadar işimi bitiririm," dedi uşağı, efendisinin boyunbağı üzerinde son rötuşları yaparken. "Ne de olsa akşam yemeğine misafirleriniz var, efendim."

"Lanet olsun senin küstahlığına," dedi dük. "Boyunbağım- la işin bitmedi artık?"

"Bitti efendim, şükür ki bitti," dedi Sidney. "Buraları to-parladıktan sonra yanınızdan ayrılıp kendimi sizin öfkenizden kurtaracağım."

"Waterloo Savaşı'nda o bomba parçası beş santim daha yakınına düşseydi, belki ben de senden kurtulurdum," dedi dük huysuz huysuz.

"Doğru efendim, kurtulurdunuz," dedi uşağı, etrafa dağılmış giysileri ve fırçaları toplamak için arkasına dönerken. "Ama eğer o bomba parçası sizin bir santim daha yakınınıza düşmüş olsaydı, o zaman siz de şu an misafirleriniz için hazırlanıyor olamazdınız."

Sidney, efendisinin verdiği karşılığı duymazdan geldi. İngiliz ordusunda geçirdiği yıllar boyunca çok daha ağır küfür ve hakaretlere bağışıklık kazanmıştı.

Saygıdeğer efendisi, aynada kendine ve karısının misafirleri beğensin diye boynuna maharetle takılmış olan boyunbağına aksi aksi baktı. Hiçbir yerde bir züppe gibi görünmekten hoşlanmazdı. Ama bu boyunbağıyla kendi evinde bir züppeye benzemişti işte! Hem de iki gece üst üste! Oysa dün geceki balo, formalite bakımından ona bir ay yeter de artardı bile.

Gün boyunca misafirlerin karşısına pek çıkmamıştı. Misafirlerin çoğu öğlene kadar uyumuştu. Dük öğleden sonra da işlerini bahane ederek onlarla beraber yürüyüşe çıkmamıştı. Lanet olsun, kendisine vakit ayırmaya hakkı vardı.

Ama onlar onun da misafirleriydi.

Elbette Pamela'ya karşı sorumlulukları davardı. O daha bir

çocuktu ve babasının kendisiyle ilgilenmesine ihtiyacı vardı. Sybil misafirlerle ilgilenip kendi kendini eğlendirirken, dük de kızıyla ilgilenmişti. En azından kızıyla ilgilendiğini söylüyordu kendi kendisine.

Ama Pamela'dan biraz uzak durması gerekecekti. Yoksa onu daha sık dışarı çıkarmak zorunda kalacaktı... Zira Pamela'nın -pek istekli gözükmese de- at binmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Aslında yapması gereken tek şey, dersliğe yaklaşmamaktı. Eğer kendi kendisine dürüst olması gerekirse, dersliğe ya da sabahın köründe kütüphaneye gitme nedeni bir tek Pamela değildi.

Dük gece geç yattığı halde o sabah erkenden esneye esneye kalkarken, Sidney bu kadar erken saatte kalktığı için kafayı yemiş olması gerektiğini söylemişti. Belki de Sidney haklıydı.

Ayrıca dük gecenin ortasında da kalkmış ve kendisini ıssız bir patikada, gözleri sımsıkı kapalı bir kadınla vals yaparken hayal etmişti. Kadının alev sarısı saçları boynundan aşağı salınıyor ve kollarına değiyordu.

Olmayacaktı. Böyle olmayacaktı. Houghton'a onu başka bir yere göndermesini söyleyecekti. Onu Willoughby'ye göndermiş olması delilikti.

Giyinme odasının kapısı aniden açıldı, kapı tıklatılmamıştı. içeriye düşes girdi, bir eli hâlâ kapının kolundaydı. Pembe dantelli kıyafetinin içerisinde çok güzel ve yirmi altı yaşından daha genç gösteriyordu.

"Ah," dedi tatlı bir sesle. "Hâlâ meşgul müsün? Acaba Sidney bize biraz izin verebilir mi?"

Uşak kaşlarını kaldırıp efendisine baktı.

Dük ayağa kalkarak, "Bize biraz izin verir misin Sidney," dedi. "Senin için ne yapabilirim Sybil?"

Sybil kapının kapanmasını bekledi. "Hayatımda hiç bu kadar küçük düşmemiştim," dedi kocasına incinmiş gözlerle bakarak. "Adam, bunu bana nasıl yaparsın, hem de misafirlerimizin önünde?"

Dük karısına baktı. "Sanırım misafirlerle eve girerken Bayan Hamilton'la bana rastlamış olmanızdan bahsediyorsun," dedi.

"Onu neden buraya getirdin?" diye sordu düşes ince beyaz ellerini göğsüne bastırarak. "Beni incitmek için mi? Adam senin Londra'ya gidip uzun süre evden uzak kalmandan hiç şikâyet etmedim. Ayrıca oraya gitme nedenini de çok iyi biliyorum. Hiçbir serzenişte bulunmadan utancımı kendi içimde yaşadım. Ama metreslerinden birini bu eve getirmene nasıl tahammül edebilirim? Kızımla bu kadar yakın bir ilişki kurmasına

nasıl izin verirsin? Benden çok fazla şey istiyorsun. Buna katlanamam."

"Şu anda burada benden başka bir seyircinin olmaması ne kötü," dedi dük gözlerini karısının üzerine dikerek. "Sözlerin gerçekten oldukça etkileyici, Sybil. Birileri duysa senin neredeyse umursadığını düşünür. Uzun galeriden çıkmış, büyük salona doğru yürüyorduk. Gizlice buluşuyor olsak, sence öyle ortalık bir yeri mi tercih ederdik? Bu durum sana hiç garip gelmedi mi?"

"Karşındakiyle alay etmek sana zevk veriyor," dedi düşes. "Ve benim duygularımı önemsemeden üzerinden yürüyüp geçmek. Eminim yalan söylemek de hoşuna gidiyordur. Bayan Hamilton'la bir ilişkin olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

"Evet," dedi dük. "Ama sen çoktan bana yalancı damgasını vurmuşsun bile, Sybil. O nedenle bunu soru olarak sorman çok anlamsız. Eğer bir metresim olacak olsa, buna çok mu şaşırırsın sanki?"

"Hayır, şaşırmam," dedi düşes. "Ama her ne kadar aramızdaki aşk ölmüş olsa da, Adam, aramızda biraz da olsa saygı kalmıştır diye düşünmüştüm, çünkü ben hâlâ senin karınım."

"Karımmış." Dük hafifçe gülümsedi ve düşese doğru iki adım attı. "Eğer karım olsaydı metrese ihtiyacım olmazdı,

Sybil. Belki de kendi çıkarlarını korumak için daha fazla çaba sarf etmelisin."

Bir elini düşesinin çenesinin altına koydu ve dudaklarından öptü. Ama Sybil hızla kafasını çevirdi.

"Yapma," dedi. 'Yapma, lütfen."

"Bu fikrin senin ilgini çekeceğini pek düşünmemiştim zaten," dedi dük. "Merak etme Sybil, seni hiç zorlamadım ve bu saatten sonra da zorlamam."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Hastalığım hâlâ tamamen geçmedi."

"Evet," dedi. "Bu konuda haklı olduğunu görebiliyorum. Kilo da kaybetmişsin sanırım, haksız mıyım? Ziyaretinin başka bir amacı daha var mıydı?"

"Hayır," dedi düşes. O hafif ve tatlı sesi titriyordu. "Ama senin yalan söylediğini biliyorum Adam. Pamela'nın mürebbiyesiyle birlikte olduğunu biliyorum. Ne kadar inkâr etsen de bunun doğru olduğunu biliyorum."

Dükün aklına aniden, Fleur'ün kanla kaplı bacakları ve çarşaftaki kan izleri geldi.

"Öyle görünüyor ki," dedi sessizce karısına bakarak. "İkimiz de oturma odasına giderek misafirlerimize şirin gözükmeye hazırız. Beraber gidelim mi?" Kolunu karısına uzattı.

Sybil dükün kolunu hiçbir şekilde kavramaksızın, elini dükün ceketinin kol kısmına eğreti bir şekilde

yerleştirmekle yetindi ve yanında sessizce yürümeye başladı. Küçük, kırılgan ve güzel kadın, bir kız çocuğu kadar masum görünüyordu.

Dük bazen, gençken düşlediği evliliğin bu hale dönüşmüş olmasını kabullenemiyordu. Bütün düşleri paramparça olmuştu ve onların yerini alacak yeni düşler de yoktu.

Belki bir tek geceleri gafil rüyalar görecekti, o kadar.

Tekrar Fleur'ü düşündü. Drury Lane Tiyatrosu'nun önünde, gölgelerin arasında ayakta dururken onu ilk görüşünü, ona aniden ihtiyaç duyuşunu hatırladı. Geceyi bir kadının kollarında, kendisini tek bir soru bile sormaksızın kabul edecek bir kadının kollarında geçirme ihtiyacını düşündü. Başını bir kadının göğüslerine gömüp uyuma ihtiyacını düşündü. Biraz huzur bulmak istemişti. Yalnızlığını teselli etmek istemişti. Buna ihtiyaç duymuştu.

Sonra tekrar kanlan ve Fleur'ün elini düşündü. Onu kirlettikten sonra, Fleur'ün eli öylesine titremişti ki ıslak bezi ona verirken elini sabit tutması gerekmişti. Fleur büyük bir açlık içerisinde olmasına rağmen önüne konulan yemeğe saldırmamak için kendine hâkim olmayı başarmıştı. Ayrıca eline parayı verdiğinde de, Fleur'ün yüzünde acı bir utanç belirmişti.

Dük oturma odasının kapısında duraksayarak üniformalı bir uşağın kapıyı açmasını bekledi ve sonra kolunda karısıyla içeri girdi. Misafirleri daha önce gelmişlerdi. Gülümsedi ve karısının misafirlere ışıl ışıl gözlerle nasıl baktığını fark etti.

FLEUR ERTESİ SABAH MÜZİK ODASINDA mükemmel bir mahremiyet içerisinde piyano çaldı. Müzik odası ile kütüphane arasındaki kapı kapalı kaldı.

Ama diğer sabahlara göre biraz daha tedirgindi. Acaba dük kütüphanede miydi? Kapalı kapının arkasında pusuya yatmış onu mu dinliyordu gizlice? Acaba her an kapıyı açarak, Fleur'ün çalarken yaptığı bir hatayı yüzüne mi vuracaktı? Ya da bu odayı ve piyanoyu artık kullanma izni olmadığını mı söyleyecekti? Belki de dük orada değildi bile. Acaba Fleur gerçekten de göründüğü kadar yalnız mıydı?

Öğrendiği parçalara tam olarak kafasını veremiyordu. Daha önceden bildiği ve gözleri kapalı olarak çaldığı parçalarda ise kendisini kaybedemiyordu. Parmakları sert ve uyumsuzdu.

Kendisine ayırdığı bir saatlik sürenin dolmasına beş dakika kala odadan çıkarken kendi kendine keyifsizce gülümsedi. Bu adam tanıdığı herkesten, hatta Matthew'dan bile daha çok korkutuyordu onu. Dük ne

zaman yanına yaklaşacak olsa, Fleur dönüp panikle kaçma isteği duyuyordu.

Fleur tüm sabah Leydi Pamela'ya değişik konularda ders verirken sürekli olarak kapının önünde bir ayak sesi var mı ya da kapı kolu çevriliyor mu diye kulak kesilip etrafına bakındı.

Ama gelen giden olmadı. Huzurlu bir sabahtı. Sabahın huzurlu olması gibi, Leydi Pamela da her zamankinin aksine oldukça sessiz ve usluydu. Ama bir ara, beraberce nakış yaparlarken aniden makası eline aldı ve ilk başta, birkaç gündür yapımıyla uğraştığı ipek ibrişimi, sonra da mendilin kendisini bilerek ve haince kesmeye başladı.

Fleur hayretler içerisinde ona baktı, iğnesi havada kalmıştı. O sırada Leydi Pamela'ya bir hikâye anlatmaktaydı ve hikâyesi yarıda kesilmişti.

"Annem aşağı, misafirlerin yanına inebileceğimi söyledi," dedi Leydi Pamela. "Öyle söyledi! Babam da başka bir seferinde aynı şeyi söylemişti. Anneme hatırlatacağım söylemişti. Hem de ta ne zaman söylemişti. Benim aşağı inmeme asla izin vermeyecekler. Umrumda da değil. Aşağı inmek istemiyorum zaten."

Fleur elişini bir kenara bırakarak ayağa kalktı.

"Siz de şimdi gidip onlara benim yaramazlık yaptığımı söyleyeceksiniz," dedi çocuk, makasla mendilini bir kez daha keserek. "Sonra da odama gelip beni azarlayacaklar.

Annem yaramazlık yaptığım için bana bağıracak. Ama umrumda değil. Umrumda değil!"

Fleur makası ve mahvolmuş mendili çocuğun elinden alarak önünde eğildi.

"Hepsi senin hatan," dedi Leydi Pamela. "Annem aşağı inebileceğimi söyledi ama siz bırakmadınız. Sizden nefret ediyorum, anneme söyleyeceğim, sizi bu evden göndersin. Babama da söyleyeceğim."

Fleur çocuğu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Ama Leydi Pamela serbest olan eliyle Fleur'ü itti ve iki ayağıyla tekme attı. Fleur onu tekrar kucaklamaya çalıştığındaysa da çığlık attı. Çocuğu en sonunda kucağına almayı başaran Fleur pencerenin önüne oturdu, kızı kucağında sallamaya ve kulağına şarkılar mırıldanmaya başladı.

Bu sırada kapı açıldı ve Bayan Clement içeri daldı.

"Zavallı çocuğa ne yapıyorsunuz?" dedi Fleur'e. Gözleri öfkeden parlıyordu. "Ne oldu hayatım sana?".

Kollarını uzatarak Leydi Pamela'yı kucaklamak istedi. Ama çocuk daha da yüksek bir sesle çığlık atarak Fleur'e sarıldı. Yüzünü Fleur'ün göğsüne gömerek sakladı. Bayan Clement de bunun üzerine odadan çıktı.

Kapı birkaç dakika sonra tekrar açıldığında Leydi Pamela hâlâ sessizce ağlıyordu, içeriye giren Ridgeway Dükü, kapıyı arkasından sessizce kapatıp, birkaç saniye

onları izledi. Fleur'ün yanağı çocuğun başına dayalıydı. Kafasını kaldırıp kapıdan kimin girdiğine bakmadı.

"Neler oluyor?" diye sordu dük, onlara doğru yürürken. "Pamela?"

Ama çocuk Fleur'ün kollarında sessizce ağlamaya devam etti.

"Bayan Hamilton?"

Fleur başını kaldırdı. "Tutulmayan sözler," dedi sessizce.

Dük olduğu yerde biraz daha durduktan sonra pencerenin önüne giderek, yanlarındaki koltuğa oturdu. Dizi Fleur'ün dizine değiyordu. Bir eliyle kızının Fleur'ün boynuna dolanmış kolunu okşadı.

Fleur gözlerini kaldırıp düke baktığında, dükün kendisine kasvetli kasvetli baktığını gördü. Camdan gelen ışıkla yüzündeki yara izi daha da belirginleşmişti. Dükün galerideki portresini hatırlayan Fleur, bir zamanlar güzel bir yüzü varmış ama, diye düşündü. Saçları ile gözleri siyah olmasına, burnu yüzüne göre biraz büyük kalmasına rağmen dükün eskiden hoş bir yüze sahip olduğunu görmüştü Fleur o resimde. Aslında dükün yüzü hâlâ güzel sayılırdı; yanağındaki derin yara izi, yüzündeki kabalığı artırmamış, aksine azaltmıştı çünkü.

Eğer onunla korkunç şartlar altında tanışmamış olsaydı; eğer onun, vücudu üzerinde acı verici ve

aşağılayıcı hareketlerde bulunduğu o kötü kâbuslardan kurtulabilseydi, belki dükü yakışıklı bulabilirdi.

Dük bakışlarını kızına çevirdi. "Bu durumu düzeltmek için ne yapabilirim Pamela?" diye sordu kızına. "Her şeyi yoluna koymak için ne yapabilirim?"

Fleur, bu soru sanki kendisine sorulmuş gibi hissederek ürperdi.

"Hiçbir şey," dedi çocuk, bir an için ağlamasını kesip duraklayarak. "Git buradan!"

"Annen evdeki misafir hanımefendilerle bir gün tanışacağına söz verdi, değil mi? Ben de onunla konuşacağıma ve bunu ona hatırlatacağıma söz verdim. Ama henüz annenle konuşamadım. Özür dilerim, Pamela. Beni affedebilir misin?"

"Hayır!" dedi Pamela. Yüzü hâlâ Fleur'ün göğsüne dayalıydı.

Dük derin bir nefes aldı ve eliyle kızının başının arkasını okşadı. "İşleri düzeltmem için bana bir şans verebilir misin? Bu öğlen bir piknik olacak. Senin de gelmeni istiyorum, sen de ister misin?"

"Hayır. Burada Bayan Hamilton'la kalıp Fransızca çalışmak istiyorum. Bu öğleden sonra dersimiz var."

"Lütfen Pamela. Belki Bayan Hamilton'dan rica edersek dersi yarına erteler."

Fleur çocuğun sıcak yanağını öptü. "Fransızca dersimizi yarın yaparız, olmaz mı? Bugün piknik yapmak için harika bir gün. Eminim bütün hanımefendiler, güzel şapkalar takıp güneş şemsiyelerini de alırlar."

"Ayrıca duyduğuma göre ıstakozlu börekler de olacakmış," dedi dük. "Gelecek misin Pamela?"

Leydi Pamela hiç beklenmedik bir şekilde, "Eğer Bayan Hamilton da gelirse gelirim," dedi.

Fleur'ün gözleri dükün gözlerine takıldı.

"Ama annen ve baban seni kimseyle paylaşmak istemeyecektir," dedi Fleur.

Dük ise aynı anda, "Bayan Hamilton öğleden sonrasını kendi başına dinlenerek geçirmekten mutlu olacaktır," dedi. "Çünkü çok fazla boş vakti yok."

"O zaman gelmem," dedi çocuk huysuzca.

Dük kaşlarını kaldırdı, Fleur ise gözlerini kapattı.

"Istakozlu börek sever misiniz Bayan Hamilton?" diye sordu dük yavaşça.

"En sevdiğim piknik yiyeceği ıstakozlu börektir efendim," dedi Fleur.

Leydi Pamela, Fleur'ün kucağından yere atladı ve kızarmış yüzünün üzerindeki saç tellerini eliyle çekip yüzünü sildi.

"Gidip dadıyı bulacağım. Pembe elbisemle hasır şapkamı giydirmesini söyleyeceğim."

"Rica et, Pamela. Öyle emreder gibi söyleme sakın," dedi dük.

Kızı odadan çıkarken dük ayağa kalktı ve Fleur'e baktı. "Bu küçük meseleyle tek başına başa çıkmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Dadı, Houghton'la bana haber gönderdi. Pamela'nın çığlık çığlığa bağırdığını ve sizin de onu boğazladığınızı söylemiş. Pamela'nın hanımefendilerle tanışma fikrini unutmuş olduğunu ümit ediyordum, çok yanılmışım."

Fleur hiçbir şey söylemedi ve Pamela'nın hışımla paramparça ettiği mendil parçalarını toplamaya başladı.

"Bu öğleden sonrası için ayarlamaları ben yapacağım. Eğer sizin için bir teselli kaynağı olacaksa, öğrencinizin size gitgide bağlanmakta olduğunu söyleyebilirim."

Dük odadan çıktı. Ama Fleur pikniğe gitmek istemiyordu. Gitmemek için elinden geleni yapardı ama Leydi Pamela'ya verdiği sözü de bozmak istemiyordu. O yüzden eli kolu bağlanmıştı, gitmek zorundaydı.

Willoughby'ye geldiği ilk iki haftayı özlemle hatırladı. Düşesle Bayan Clement'in tüm hoşnutsuzluklarına rağmen o iki hafta boyunca zamanını gayet mutlu geçirmişti.

Ridgeway Dükü'nün o adam olmaması için neler yapmazdı. Ama elbette, eğer Ridgeway Dükü o adam olmamış olsaydı, bu işe de sahip olamazdı, bunu

biliyordu. Hâlâ Londra'da o minicik odasında yaşıyor ve tecrübeli bir fahişe olarak işine devam ediyor olurdu.

Yani her şeye rağmen düke bir şükran borcu vardı.

Ayrıca Leydi Pamela ona eğer gerçekten bağlanmaktaysa -ki Fleur pek aynı fikirde değildi- o halde o da çocuğa aynı şekilde bağlanmaktaydı. Ne kadar inatçı ve huysuz bir çocuk olsa da Leydi Pamela'nın çok gerçek duygulan ve ihtiyaçları vardı. Ayrıca ne kadar itiraf etmese de Fleur'e ihtiyacı da vardı. Fleur, birinin bana ihtiyacının olması ne güzel, diye düşündü.

Görünüşe bakılırsa, öğleden sonra gidilecek bir piknik vardı ve hazırlanmaya başlasa iyi ederdi.

Onuncu Bölüm

"İŞTE ORADA," dedi koyu saçlı, yakışıklı beyefendi, yanındaki yol arkadaşına. At arabasının penceresine daha da yaklaşmıştı. Araba ise köprüyü geçmiş, ıhlamur ağaçlarını geride bırakmıştı. Malikâne artık uzaktan görülebiliyordu. "Oldukça etkileyici bir yapı değil mi, ne dersiniz?"

Beraber seyahat ettikleri sarı saçlı beyefendi, onun işaret ettiği yere baktı. "Evet çok etkileyici," dedi. "Neden herkesin bu malikâneyi bu kadar beğendiğini

anlayabiliyorum. Demek geçmişte birkaç aylığına da olsa burası size aitti, Kent."

"Komik bir tecrübeydi," dedi Lord Thomas Kent. "Sahibi benken bir anda herkesin oluverdi. Sanki neredeyse ben onun sahibi değildim de o benim sâhibimdi. Bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Şundan emin olabilirsiniz ki," dedi Lord Brocklehurst. "Kardeşiniz size bir daha buraya geri dönmemenizi söylediğinde, o anki kızgınlıkla söylemiştir. Sizi görünce kollarını açacaktır."

Lord Thomas eğleniyor gibiydi. "Bakalım ne olacak? Ama beni buraya gelmeye ikna etttiğiniz için hiç pişman değilim, Bradshaw. Suratlarının alacağı ifadeyi görmek müthiş olacak, yani Ridgeway'in ve hizmetkârlarının suratlarındaki ifadeyi. Ayrıca yengemi bir kez daha görmek de benim için ilginç olacak. Ben ayrılırken henüz evli değillerdi, siz de biliyorsunuzdur."

"Muhteşem!" dedi Lord Brocklehurst, araba büyük girişin önünde durduğunda. Kafasını kaldırıp devasa Korint sütunlarına ve o noktadan kubbenin görülmesini engelleyen büyük alınlığa baktı. "Gerçekten müthiş. Beni buraya iyi ki de davet etmişsiniz."

Lord Thomas güldü. "Beni buraya dönmeye siz ikna ettiniz," dedi. "O yüzden bu kavuşmaya şahit olmak da sizin en doğal hakkınız."

Bu beklenmedik ziyaretçileri karşılamak için merdivenlerin başında beliren uşağın yüzündeki ifade, tam da Lord Thomas'ın görmek istediği türden bir ifadeydi. Saygıdeğer efendisinin erkek kardeşinin arabadan inişini ve kendisine sırıtarak bakışını izlerken, kâhyalara özgü o donuk yüz ifadesi üç saniyeliğine de olsa suratından kaybolmuş, çehresini bir şaşkınlık ifadesi kaplamıştı.

"Jarvis!" dedi Lord Thomas. "Demek en sonunda terfi alabildin. Orada durup öyle aval aval bakacak mısın? Birisini gönder de bavullarımızı eve taşısın. Ağabeyim yakınlarda mı?"

Jarvis kendisini toparladı. Hafifçe eğilerek selam verdi. "Saygıdeğer hanımefendi ve misafirleriyle birlikte harabelere gittiler lordum. Eğer siz içeri girmek isterseniz, ben de arabanız ve bavullarınızla ilgileneyim."

"Burada dikilip saygıdeğer efendinin içeri girmeme izin vermesini beklemek gibi bir niyetim yok elbette," dedi Lord Thomas kahkahalara boğularak. Lord Brocklehurst'e döndü ve misafirine yol verdi. "Lütfen salona içecek gönderin Jarvis. Harabelerde ne halt ediyorlar?"

"Anladığım kadarıyla piknik yapıyorlar lordum," dedi Jarvis, misafirlerini eğilerek salona buyur ederken.

"Gideli ne kadar oldu?" diye sordu Lord Thomas, çevresine bakınırken. "Gördüğüm kadarıyla hiçbir şey değişmemiş."

"Yaklaşık bir saat kadar önce gittiler lordum," dedi başuşak.

"Bir saat mi?" Lord Thomas kaşlarını çattı. "O halde sana malikânedeki bütün odaları gösterecek kadar vaktim var,
Bradshaw. Tabii önce birer içki içip üzerimizi değiştirelim. Bana eski odamı hazırla Jarvis. Hizmetçiye söyle bir oda da Lord Brocklehurst için hazırlasın. Bu işlere hâlâ Bayan Laycock mu bakıyor?"

Jarvis başıyla onayladı.

"O halde hadi git bakalım. Ama önce içkilerimizi getir," dedi Lord Thomas.

"Eveeet, onlar gelene kadar biz de malikânede birkaç saat hoşça vakit geçireceğiz demek ki. Eğer Ridgeway burada olduğumu bilse piknikte yediği tavukla, içtiği şarap boğazında kalırdı," dedi ve kahkaha attı.

"Ben yine de burada olmaktan çok mutluyum," dedi Lord Brocklehurst. "Willoughby Hall'u görmeyi hep istemişimdir."

RIDGEWAY DÜKÜ, KIZININ MÜREBBİYESİYLE birlikte misafirlerin yanından ayrılışını izledi. Ahıra gidiyorlardı,

köpeğe bakacaklardı. Dük de onlarla beraber gidebilmeyi, köpeği çayırlığa çıkarıp yarım saat boyunca hem köpekle hem de küçük kızıyla boğuşabilmeyi istedi. Ama gidemezdi.

Kolunda Leydi Underwood vardı ve Grantshamlar'la sohbet ediyorlardı.

Piknik gayet iyi gidiyordu. Dük pikniğe Pamela'nın da geleceğini haber verdiğinde Sybil biraz gerilip sinirlenmiş, Pamela'ya verdiği sözü tutmadığı hatırlatılınca da biraz küstah bir tavır takınmıştı.

Ama dük, Sybil'a kızıyla ilgilenmek zorunda kalmayacağını söylemişti. Çünkü Pamela'nın isteği üzerine mürebbiyesi de pikniğe gelecekti.

Pamela çok neşelenmiş, piknikteki hanımefendi ve beyefendilerden oldukça büyük bir ilgi görmüştü. Harabelere vardıkları esnada Pamela çoktan heyecanlı ve gürültücü bir kız olup çıkmıştı, fakat Fleur küçük kızın elinden sessizce tutmuş ve kulağına bir şeyler fısıldayarak onu kulenin içine götürmüştü. Sör Ambrose Marvell de peşlerinden içeri girmişti.

Fleur tüm piknik boyunca arka planda kalmayı başarmış ve düşesin isteği üzerine piknik yemeklerinin dağıtılmasına yardımcı olmuştu. Alelade bir hizmetkâr muamelesi görmekten hiç gocunmamıştı. Hatta bir şeyler

yapabiliyor olmaktan dolayı mutlu bile olmuştu, en azından dük öyle düşünmüştü.

Sonunda eve dönmüşlerdi ve dük yemek vaktine kadar kendisine biraz vakit ayırabilmeyi umuyordu. Eğer Leydi Underwood yakasını bırakmayı düşünürse tabii... Grupça biraz gürültülü bir şekilde malikâneye adımlarını attıkları sırada, Jarvis onları girişte beklemekteydi. Eğilip selam verdi ve "Salonda misafirleriniz var saygıdeğer efendim," dedi.

Dük derin bir nefes aldı. Bu saatte kim gelebilirdi? Uzun süre oyalanmayacak birisi olmasını umut etti. Yanındaki Leydi Underwood'dan müsaade isteyerek salona doğru yürüdü.

Karısı da arkasından neşeli bir ses tonuyla, "Misafir mi gelmiş?" dedi. Sybil tüm piknik boyunca oldukça keyifleıı-mişti ve Shaw da onun yanından bir an olsun ayrılmamıştı.

Dük salonun girişinde durdu ve ellerini arkasında kenetledi. Erkek kardeşinin bronzlaşmış yüzünü, modaya uygun kıyafetlerini ve gülüşünü görünce nedense pek fazla şaşırmadı. Thomas'ın bir gün geri döneceğini tahmin etmiş olmalıydı.

"Adam sanki bir tüy çarpsa arkaya devrilecek gibi du-ruyorsun," dedi Lord Thomas Kent. '"Hoş geldin' demek yok mu?"

"Thomas." Dük elini uzattı. "Evine hoş geldin."

Lord Thomas gülümsedi, fakat dükün elini sıkarken gözleri dükün arka tarafına kaydı.

"Thomas." Kelime fısıltı halinde çıksa da ses tüm salonu doldurmuştu sanki.

Lord Thomas elini ağabeyinin elinden çekti. Gözleri eşikte durmakta olan Sybil'a sabitlenmişti. "Sybil," dedi ve gülümsemesi ile bakışları yumuşadı. İki kolunu da açarak düşese doğru yürümeye başladı. "Ne kadar güzel görünüyorsun."

"Thomas," diye fısıldadı tekrar düşes. Minik, beyaz elleri Thomas'ın elleri içinde kaybolmuştu.

"Sybil," dedi Lord Thomas sessizce. "Eve döndüm." Son ra kafasını çevirdi ve gülümseyerek, "Bradshaw'u tanıyor musun?" diye sordu ağabeyine. "Matthew Bradshaw, Lord Brocklehurst, Wiltshire'daki Heron House'tan. Kendisi Hindistan'dan döndüğüm zaman yanıma ilk uğrayan arkadaşımdır. Ayrıca buraya gelmem için de beni o ikna etti. Birkaç hafta kalması için onu yanımda getirdim."

Dük, Lord Brocklehurst'un elini sıktı. "Hoş geldiniz," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Brocklehurst."

"Hindistan mı?" diye sordu düşes. İri mavi gözleri kayın biraderinin gözleri üzerinde, elleri de hâlâ onun elleri arasındaydı. "Thomas, sen Hindistan'da miydin?"

"Evet," dedi Lord Thomas. "Doğu Hindistan Şirketi'yle. İngiltere hâlâ yerinde duruyor mu diye bakmaya geldim. Demek artık Ridgeway Düşesi'sin öyle mi Sybil?" Düşesin ellerini bırakmadan bir kez daha sıktı.

"Demek Hindistan'daydın," dedi düşes. "Bunca zamandır hep orada miydin?" Sonra da öksürmeye başladı.

"Seni odana götüreyim Sybil," dedi dük, düşesin yüzündeki solgunluğa ve yanaklarının rengine bakarak. "Bütün öğleden sonra dışarıda olmak seni yordu."

Sybil ise şaşırtıcı bir şekilde hiç itiraz etmeden dükün koluna girdi ve onunla beraber yürümeye başladı.

Düşesin oturma odasına ulaşana kadar hiçbir şey konuşmadılar. Sybil yalnızca omuzlarını dikleştirmiş, yol boyu boş gözlerle önüne bakmış ve ara sıra da öksürmüştü.

Nedimesi odaya girince Sybil, "Armitage," dedi. "Kıyafetlerimi üzerimden çıkarmanı ve saçlarımı fırçayla tarayıp açmanı istiyorum. Canım uzanmak istiyor."

Sesi yorgun ve şaşkın bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

Ridgeway Dükü arkasından kapıyı sessizce kapatarak odadan dışarı çıktı. Daha önce kendini hiç bu kadar öfkeli hissettiğini hatırlamıyordu.

***

LORD THOMAS ISLIK ÇALIYORDU. Geri dönmek çok güzeldi. Ağabeyine bir daha asla geri dönmeyeceğini söylemiş olsa bile Willoughby ne de olsa onun çocukluğunu geçirdiği evdi, babasının eviydi. Ayrıca Adam'ı ölü sandıkları süre boyunca da kendi evi olmuştu.

Evet, her şey çok güzeldi. Adam'ın yüzünü görmek, çektiği tüm zahmete değmişti. Gerçi ağabeyi, görgü ve terbiyesi sayesinde yüzüne uygun bir maske kondurmayı başarabilmişti elbette. Brocklehurst büyük ihtimalle, dükün Lord Thomas'ı samimiyetten uzak bir şekilde selamlamış olduğunu fark etmemişti bile. Ama Adam gerçekten de öfkeden bembeyaz kesilmişti. Lord Thomas ağabeyini çok iyi tanırdı, hislerini anlamak için yüzünü adam akıllı incelemesine bile gerek yoktu.

Akşam yemeğine daha çok vardı. Lord Thomas'ın üzerinde hâlâ yakası açık, ipek bir gece gömleği bulunuyordu. Hizmetkârı kadife ceketini fırçalamaktaydı ve kapı tıklatılınca işini bırakarak kapıya yöneldi.

"Sen çıkabilirsin Winthrop," dedi Lord Thomas, ziyaretçisine gülümseyerek. "Gelmeni istediğimde ben zile basarım."

Uşak selam vererek odadan çıktı.

"Evet, Sybil," dedi Lord Thomas yumuşak bir sesle ve gülümseyerek.

"Thomas." Sybil mavi ipek elbisesi içerisinde kırılgan ve hoş bir görünüme sahipti. "Eve geri döndün."

"Gördüğün gibi, döndüm," dedi Lord Thomas.

"Demek geri gelecek cesareti buldun," dedi Sybil. "Seni buradan kovmuş olmasına rağmen."

Lord gülümsedi.

"Thomas, geri döndüğüne inanamıyorum."

Lord, avuçları Sybil'a dönük olacak şekilde kollarım uzattı. Sybil da hafif bir çığlık atarak aralarındaki mesafeyi hızla aştı ve kendisini adamın kollarına bıraktı.

"Senden sonsuza kadar uzak kalabileceğimi mi zannettin yoksa?" dedi Lord Thomas, yüzü Sybil'ın saçları arasındayken.

"Evet," dedi Sybil. "Sana buraya bir daha gelmemeni emretmişti, ben de bir daha gelmezsin sanıyordum. Bir daha hiç geri dönemeyeceğini zannediyordum Thomas." Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onunla evlendim."

"Biliyorum aşkım, sus," dedi Lord Thomas. "Sus." Sonra dudakları, Sybil'ın dudaklarıyla birleşti. Kollarıyla kadının minik ve yumuşak vücudunu sarmıştı. "Ah, sen o kadar güzelsin ki. Her zamankinden daha güzelsin Sybil. Senden nasıl sonsuza kadar uzak kalabilirdim?"

"Sensiz yaşamak benim için çok zor oldu," dedi Sybil. Sesi duygularını ele veriyordu. "Thomas sen yokken yarı ölü gibiydim. Hindistan'a mı gittin? Hiç bilmiyordum. Ne

nerede olduğunu biliyordum, ne de hâlâ hayatta olduğunu. Neden bana hiç yazmadın? Neden bana bir işaret vermedin?"

"Bu iyi olmazdı, Sybil, sen de biliyorsun. Benim sonsuza kadar gitmiş olduğumu sanman senin için iyiydi. Hatta ölü olduğumu düşünmen. Bensiz yarı ölü gibiydin, öyle mi?" Elleriyle kadının yüzünü kavradı ve iri, mavi gözlerine baktı. "Ama onunla evlenmişsin, Sybil. Bunu senden beklemezdim. Benim hatırama sadık kalırsın diye düşünmüştüm. Onu reddetmişsindir diye düşünmüştüm."

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Sybil. "Sen gitmiştin. Ah Thomas ah." Yüzünü adamın göğsüne yaslayarak ona daha da yaklaştı. "Sen gitmiştin. Başka şansım yoktu. Sen gidince öleceğimi sandım. Ölmek istedim. Ama o her gün bana yalvarıp durdu. Sen olmayınca ben de pek umursamadım artık. Onunla evlendim. Ondan nefret ediyordum ama yine de evlendim."

"Sus," dedi Thomas. "Sus. Artık geri geldim aşkım." Sybil'ı tekrar hafifçe, sonra da daha güçlü bir şekilde öptü. "Artık ait olduğum yerdeyim, her şey yoluna girecek, göreceksin. Akşam yemeği vakti gelmedi mi?"

"Henüz erken. Daha vakit var."

"Var mı?"

Lord Thomas arkaya doğru bir adım attı ve gülümsedi.

Sybil, onun ne demek istediğini anlamıştı. Dudaklarını ısırdı ve titreyen elleriyle Thomas'ın gömlek düğmelerini çözmeye başladı. Lord Thomas ciddi gözlerle Sybil'in gözlerine baktı ve mavi ipek geceliğini omuzlarından çıkararak çıplak göğüslerini avuçladı. "Adam sana nasıl davranıyor?"

"Kötü davranıyor." Gözlerini sıkıntıyla Thomas'a çevirdi. "Lütfen ondan bahsetmeyelim, Thomas. Benim burada olmamam gerek. Gitmeliyim. Sadece seninle özel olarak konuşmak istemiştim."

Lord hafif bir kahkaha attı. "Konuşmanın birden fazla şekli vardır," dedi. "Seni çok özledim Sybil. Şimdi bırakıp gitme beni. Dük seni aramıyordur zaten, değil mi?"

"Hayır, aramıyordur," dedi Sybil. "Thomas. Bu yaptığımız yanlış değil, öyle değil mi?" Sybil yüzünü Lord'un göğsüne gömdü. Lord da bunun üzerine Sybil'ı kollarıyla sımsıkı sardı. "Ben bir tek seni sevdim Thomas. Buna inanıyorsun, değil mi?"

"Ben de bir tek seni sevdim," dedi Thomas, Sybil'ı yatağın üzerine yatırıp üzerindekileri çıkarırken. "Neden eve geri döndüm sanıyorsun?"

"Benim için mi? Benim için mi geldin?"

Thomas, Sybil'ın üzerine uzanırken, "Evet," dedi. "Tanrım, çok güzelsin Sybil. Benim geri dönmeyeceğimi nasıl düşünürsün?"

Bir an kapının kilitli olmadığım hatırladı ve ağabeyi içeri girdiği takdirde neler olacağını düşünerek keyiflendi.

"Ah," dedi dudaklarını Sybil'ın dudaklarına yapıştırarak. Evet, geri dönmek gerçekten de çok güzeldi.

RIDGEWAY DÜKÜ, kardeşiyle henüz hiç konuşmamıştı. Formalite olarak birbirlerine birkaç kibar söz söylemişlerdi yalnızca. Beyefendiler akşam yemeğinden sonra oturma odasında hanımefendilere katıldıklarında, dük karısının daha da neşeli olduğunu fark etti ve çenesini bir kez daha öfkeyle sıktı.

Akşam yemeğinden önce erkek kardeşini odasında ziyaret etmeyi düşünmüş ama bundan son anda vazgeçmişti. Yıllardan beri başka insanların sorumluluklarını kendi sırtında taşıyor olması ve ordudaki subaylık yılları ona, öfkesi dinene kadar herhangi bir eyleme girişmemesi gerektiğini öğretmişti.

Bir sonraki güne kadar bekleyecekti. Sonra da Thomas'la yüzleşip bir açıklama isteyecek ve ne yapması gerektiğine karar verecekti.

Düşes, Bayan Grantsham'la Leydi Mayberry'ye, "Pamela'yı getirmesi için bir uşağı gönderdim," dedi. Sesi neşeliydi, yüzü mutluluktan parlıyordu. Kocasının da

kendilerini duyduğunu fark edince, dönerek gülümsedi. "Birazdan burada olur," dedi.

"Pamela'yı mı çağırttın?" dedi dük kaşlarını çatarak. "Sybil, onun şu an yatakta olması gerekmiyor mu? Bugün çok yoruldu."

"Onu yatırmayıp hazırlasın diye dadıya erkenden haber verdim," dedi düşes. "Pamela'nın, amcasıyla tanışmasını istiyorum. Amcası yıllar sonra eve geri dönmüş, kızımı bu zevke ortak olmaktan nasıl mahrum ederim?" Düke parlak gözlerle gülümsedi.

Tabii! Olan olmuştu işte! Dük dişlerini adeta bir mengene gibi sıkarak kıpırdamadan durdu.

"O halde dadıya söyle, beş dakika sonra Pamela'yı hemen yatağına götürsün," dedi dük.

"Ama," dedi Sybil. "Pamela'yı dadısı değil, Bayan Hamilton aşağı getirecekti, Adam."

Sybil ne yapmaya çalışıyordu böyle? Dük kaşlarını çattı.

Fakat daha fazla beklemesine gerek kalmadı. Pamela, Fleur'le birlikte içeri girdi. Üzerinde fırfır ve kurdelelerle kaplı bir elbise vardı. Saçları bukle bukleydi, yanakları kıpkırmızıydı, gözleri de heyecandan ve yorgunluktan parıl parıl parlıyordu. Fleur reverans yaptı ve içeride, hemen kapının önünde sessizce bekledi.

Düşes kızının elinden tuttu.

"Canım kızım, hanımefendileri akşam kıyafetleriyle görmek istiyordun," dedi düşes. Eğilerek kızına gülümsedi. "İşte buradalar. Ne düşünüyorsun?"

Leydi Pamela annesine sevinçle baktı, gözlerinin içi gülüyordu. Düşes kızını kucakladı.

"Tanışmanı istediğim birisi var," dedi. "Daha önce hiç görmediğin birisi. Ama sana ondan çok bahsettim, eminim baban da bahsetmiştir. Kendisi çok önemli bir beyefendidir." Sonra da Pamela'yı, kinayeli kinayeli gülümsemekte olan Lord Thomas Kent'in yanına götürdü. "Bu beyefendi senin amcan Lord Thomas Kent, hayatım. Ona reverans yapsana."

Leydi Pamela kendisine söyleneni yaptı ve merakla amcasının yüzüne baktı. Amcası aynı babasına benziyordu ama daha yakışıklı ve kaygısızdı.

"Demek Pamela sensin," dedi Lord Thomas, bir parmağıyla çocuğun çenesine dokunarak. "Bakıyorum da annene pek benzemiyorsun. Babana çekmişsin."

Dük daha fazla bakamayarak başını çevirdi. Bakışları hâlâ kapının önünde beklemekte olan Fleur'deydi. Ama Fleur artık o kadar sessiz ve pasif durmuyordu. Yüzü solmuştu, o kadar ki dudakları mosmor gözüküyordu. Dük aceleyle onun yanına koşmamak için kendini zor tutuyordu; Fleur de bu sırada o ilk geceki gibi tir tir

titreyen eliyle kapının topuzunu aradı, buldu, beceriksizce çevirdi ve dışarı çıktı.

Gitmişti. Kapıyı arkasından açık bırakmıştı.

Dükün gözleri, Fleur'ün durduğu yere öylece takılıp kaldı. Ama Fleur misafirlerin karşısına ilk defa çıkmış değildi. İki gece önce baloya katılmıştı ve bugün piknikte de misafirlerle beraber olmuştu. Şimdi neden bir anda sinirleri gerilmişti? Sebebi Thomas'ın varlığı mıydı? Onunla daha önce karşılaşmış mıydı yoksa? Örneğin Londra'da?

Acaba Thomas onun müşterilerinden bir diğeri miydi? Dük kendisinin ilk olduğunu biliyordu ama acaba Fleur'ün sonuncu müşterisi miydi? Bunu sık sık merakla düşünmüştü. Ne de olsa o ilk geceyle Houghton' in onu işe alması arasında beş gün geçmişti.

Garip bir tesadüfle acaba Thomas da onunla beraber olmuş muydu? Dük bu düşünceyle bir anda aşırı öfkelendi.

Belki de Brocklehurst'tü... O da Fleur'ün ilk defa bu akşam gördüğü bir insandı. Belki de Lord Thomas değil, Lord Brocklehurst, Fleur'ün müşterilerinden biri olmuştu ve Fleur'ün bir anda bu denli sarsılmış olmasının sebebi de buydu, kimbilir?

Dük gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

"Ama Bayan Hamilton nereye gitti?" diye sordu düşes. "Pamela'yı beklemesi gerektiğini bilmiyor mu?"

"Ona gitmesi için ben izin verdim. Pamela'yı odasına ben götüreceğim."

Düşes kocasına sitemkâr bir ifadeyle baktı. "Ama Thomas'a kızımın mürebbiyesini takdim edecektim. Tabii ki Lord Brocklehurst'e de. Neyse," diyerek omuz silkti. "Başka zaman takdim ederim. Hadi hayatım, babayla yatağına git şimdi."

Leydi Pamela babasının elini tutup odadan ayrılırken, düşes de yüzünü tekrar Lord Thomas'a çevirdi.

Düşes, "Gördün mü," dedi çok kısık bir sesle. "O kadın Adam'ın metresiydi işte. Senin onu görmeni istiyordum Thomas. Benim nasıl bir aşağılanmaya maruz kaldığımı gör istemiştim."

Lord Thomas, düşesin elini kendi dudaklarına götürerek, "Artık öyle olmayacak," dedi. "Seni incitmesine artık izin vermeyeceğim Sybil."

OYSA FLEUR O GÜNKÜ İŞİNİN bittiğini düşünmüştü. Bayan Laycock akşamları Fleur'ü kendi oturma odasına sohbet etmeye çağırırdı ama son birkaç gündür çok yorulduğu için, o akşam Fleur'ü davet etmemişti. Bayan Clement, Fleur'ü çocuk odasına çağırıp da saygıdeğer hanımefendinin Leydi Pamela'yı yemekten sonra

aşağıdaki misafir odasına indirmesini istediğini söylediğinde, Fleur derin bir nefesle iç çekti.

"Ama o zaman Leydi Pamela'nın yatma vakti gelmiş olmayacak mı?"

"Lord Thomas Kent eve geri döndü," dedi Bayan Clement. "Saygıdeğer hanımefendi, Leydi Pamela'nın amcasıyla tanışmasını istiyor."

Lord Thomas Kent pekâlâ ertesi sabah gelip çocuğu odasında görebilirdi ama Fleur sesini çıkarmadı. Odasına dönerek en güzel elbisesini giydi ve saçlarını tekrar tarayıp topladı.

Öğrencisini misafir odasına götürürken içi pek rahat değildi. Lord Thomas Kent, bir zamanlar Matthew'la arkadaşlık etmişti. Fleur'ü tanıyor olamazdı elbet. Ama onun Willoughby'deki varlığı, Fleur'ün güvenliğini ve mutluluğunu tehlikeye atıyordu. Kapıdan içeri girip hemen kenarda durdu, gözlerini yere çevirdi ve kimsenin kendisini fark etmemesini, Leydi Pamela'nın da misafir odasında çok fazla tutulmamasını umut etti. Çocuk çok heyecanlı ve yorgundu çünkü.

Düşes kızını alıp Lord Thomas'ın yanına götürürken, Fleur de gözlerini kaldırıp Lord Thomas'a baktı. Lord Thomas'ın dükün baba tarafından kardeşi olduğunu, annelerinin ayrı olduğunu biliyordu. Ama birbirlerine o kadar benziyorlardı ki öz kardeş sanılmamaları için hiçbir

sebep yoktu. Tek fark, Lord Thomas'ın, ağabeyi kadar uzun boylu olmaması, yüz ifadesinin de ağabeyininki kadar sert ve haşin olmamasıydı. Gülümsüyordu ve oldukça yakışıklıydı.

Fleur, bu iki kardeş arasındaki tezatları iyice anlayabilmek için düke bakınca, dükün yüzündeki o haşin ifadeyle kardeşinin Leydi Pamela'yla konuşmasını izlediğini fark etti. İçi ürperdi. İki adam nasıl bu kadar birbirine benzeyip bu kadar farklı olabilirdi?

Daha sonra bakışları, saygıdeğer efendisinin arkasında duran bir centilmene takıldı; yine dükten daha kısa boylu, sarı saçlı bir centilmendi bu. Direkt olarak Fleur'e bakıyordu. Gözlerinde değişik bir şey, değişik bir ifade vardı... Bir parıltı ifadesi miydi bu? Keyif mi? Eğlence mi? Zafer mi?

Fleur bakışlarını aceleyle yere çevirdi. Kalbi deli gibi atıyordu. Etrafındaki sesler ve kahkahalar kulaklarında uğulduyordu. Her şey bilincinden çıkmıştı adeta. Sadece halının üzerindeki kırmızı renkli çilek desenine takılmıştı gözleri.

Sanki odada hiç hava kalmamıştı. Elleri kalınlaşmış gibiydi ve titriyordu, sanki ellerine kan ulaşmıyordu. Ellerinin kontrolünü yitiriyordu. Nefes alacak hava kalmamıştı sanki içeride.

Yanında bir kapı vardı. Kapının topuzunu çevirmek için elini uzattı ama bulamadı. Yeniden deneyerek parmaklarıyla topuzu aradı ve en sonunda buldu. Açmaya çalıştı ama ellerini kontrol edemiyordu. Derken kapıyı hızlıca çekmeyi başardı, kapı en sonunda açılmıştı.

Koridorda hızla yürüdü ve merdivenlere ulaştığında bir an tereddüt etti. Büyük hole doğru yönelerek uşaklara bakmaya bile gerek görmeden ön kapılarından birini açtı ve malikânenin önündeki merdivenlerden koşarcasına indi.

Temiz hava. Ve karanlık. Ve boşluk.

Koştu.

O kadar koştu ki nefes nefese kalarak artık durmaya mecbur olduğunda, kendini ıhlamur ağaçlarının arasında buldu. İki eliyle bir ağacın gövdesine tutunarak ciğerlerini havayla doldurmaya başladı.

Tcınrtm. Lütfen sevgili Tanrım. Lütfen Tanrım, lütfen.

Matthew. Onu bulmuştu. Onu almak için gelmişti.

Tökezleye tökezleye yavaşça yürümeye başladı. Ne zaman gelmişti Matthew? Neden onu hemen yakalayıp tutuklamamıştı? Leydi Pamela'yı misafir odasına getirdiğinde, neden hiç kimse dönüp ona suçlayıcı gözlerle bakmamıştı? Matthew nasıl bir bekleme oyunu oynuyordu böyle?

Başka bir ağacın gövdesine yaslanarak yanağını ağacın sert kabuğuna dayadı ve kollarıyla ağaca sarıldı.

Şimdi ne olacaktı? Matthew onu tek başına mı götürecekti, yoksa yanlarında bir muhafız da olacak mıydı? Elini kolunu iple bağlayacaklar mıydı? Zincire mi vuracaklardı? Bu tür şeylerin nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Mahkeme önüne çıkarılana kadar ne kadar süre hapishanede kalacaktı? Peki ya mahkeme süreci bittikten sonra ne kadar hapis yatacaktı? Yani şeye kadar... Darağacına çıkarılana kadar?

Ah Tanrım lütfen. Tanrım. Lütfen sevgili Tanrım, lütfen.

Artık daha fazla koşmasının bir anlamı yoktu. Matthew buralara kadar onun izini sürmüştü. Daha fazla kaçamazdı. Kaçmanın hiçbir anlamı yoktu.

Uzun bir süre boyunca olduğu yerde kaldı ve derken ağacın yanından bitkin bir şekilde ayrılarak yavaş yavaş köprüye doğru yürümeye başladı. Köprünün korkuluklarına dayanarak ay ışığının aydınlattığı şelalelere baktı ve suyun sesini dinledi.

Birkaç dakikadır birisinin kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu fark etmiş ama dönüp bakmamıştı. Gelen Matthew olmalıydı. Acaba Fleur'ün onunla yine kavga etmesini mi bekliyordu? Tekrar kaçacağını mı sanıyordu? Acaba tek başına mı geliyordu Matthew?

Geçen sefer yalnız değildi çünkü. Fleur o zaman Matthew'un yanındaki kişiyi öldürmüştü.

Belki de Matthew misafir odasında Fleur'ün yüzünü görmüş ve artık savaşacak gücünün kalmadığını anlamıştı. Fleur savaşmaktan ve kaçmaktan yorulmuştu. Yaşamaktan yorulmuştu.

Adam köprünün ucunda durdu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Bu Matthew değildi. Oydu. Başka bir zaman gecenin bu vakti, evden uzaklarda onunla böyle tek başına kalacak olsa büyük bir dehşete düşerdi ki iki gece önce de düşmüştü. Fakat artık korkacak bir durum yoktu. Artık onu bir tek kaçınılmaz son korkutabilirdi.

"Hiçbir şey. Biraz hava almak istedim."

"Pamela'yı misafir odasında öylece bırakıp çıkmanız hiç doğru olmadı."

Başını çevirerek dükün yüzüne baktı. "Özür dilerim. Düşünemedim."

"Ne oldu? Sorun kardeşim mi? Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Peki ya Lord Brocklehurst?"

"Hayır."

Dük köprüde yürüyerek Fleur'e doğru yaklaştı. "Lord Thomas ya da Brocklehurst sizin müşterilerinizden biri oldu mu?"

"Hayır!" Gözleri dehşetle açılmıştı.

"O halde o anlamda korkulması gereken tek insan benim, öyle mi?" diye sordu.

Fleur başını çevirip köpüklü sulara baktı.

"Benim yüzümden mi öyle birdenbire çıkıp gittiniz? Korktuğunuz kişi ben miydim? İki gece önceki gibi yine sizinle baş başa kalacağımdan mı korktunuz?"

"Korkmadım. Sadece biraz yorgundum ve havaya ihtiyacım vardı."

Dük, Fleur'ün yanında dirseğiyle korkuluklara dayandı ve Fleur'e baktı. "Çok gizemlisiniz. Sizi hiç tanımıyorum Bayan Hamilton, değil mi?"

Fleur'ün göğsü tekrar acıyla gerildi. "Beni tanımanıza gerek yok, saygıdeğer efendim," dedi Fleur. Sesi titriyordu. "Sizin için fahişelik yaptım, şimdi de kızınıza mürebbiyelik yapıyorum. Beni fahişe olarak da mürebbiye olarak da tanımanıza gerek yok. Varlığımın tek sebebi size hizmet etmek."

"Keşke sizin düşmanınız olduğumu düşünmeseniz," dedi dük. "Ben sizi arkadaş olarak görüyorum."

"Erkekler fahişeleriyle ve hizmetkârlarıyla arkadaşlık etmezler."

"Eğer siz bir fahişeyseniz..." dedi dük. "O halde ben de zina yapmış bir kocayım. İkimiz de eşit birer günahkârız.

Ama sizin fahişe olmak adına en azından iyi bir sebebiniz var. Sadece bir geceliğine fahişelik yaptınız. Bunun bütün hayatınızı mahvetmesine izin vermeyin. Artık kurtuldunuz. Önemli olan da bu."

"Evet," dedi Fleur acı acı. "Kurtuluş her şey demek."

Fleur, dükün, parmaklarıyla kendi parmaklarına hafifçe dokunduğunu hissetti ve bir anda içini bir tiksinti kapladı. En başta elini çekip dükten uzaklaşmak istedi. Ama yalnızdı, umutsuzdu ve çaresizdi.

Dükün elini kendi eli üzerinde hissetmek her ne kadar korkutucu olsa da elini çekmedi. Keşke dük değil de başka birisi olsaydı bu ellerin sahibi. Keşke aralarındaki iki adımlık mesafeyi aşabilse, ona sarılabilse ve başını onun geniş göğsüne yaslayabilseydi. Fleur bunu yapmayı çok istiyor ama duygusal anlamda böyle bir zayıflık göstermiş olmasından da nefret ediyordu. Anne ve babası öldüğünden beri hep yalnız başına kalmıştı hayatta. Her zaman mağrur bir tavırla bağımsız yaşamış ve hiçbir zaman kendi kendisine yazıklanmamış- tı, sahip olabileceği mutluluk şansını yazıklanarak heba etmek istememişti.

Daniel'ı istiyordu. Gözlerini kapattı.

Dük, Fleur'ün elini tutarak kendi sıcak eliyle kavradı. Fleur ise içten içe ürpermesine engel olamasa da elini dükün elinden çekmedi. Korkuluğa yaslandı ve gözlerini aç-

madı. Vals yaptıkları akşam da yine böyle gözlerini kapalı tutmuştu.

Dük, Fleur'ün elini yukarı kaldırarak dudaklarına götürdü ve üst kısmına ılık bir öpücük kondurdu.

Tanrım. Aman Tanrım.

Dük birkaç saniye sonra Fleur'ün elini çevirerek avuç içini önce dudaklarına, sonra yanağına, yara izi olmayan yanağına dokundurdu.

"Dünyada seni rahatlatabilecek son insan olduğumu biliyorum," dedi. "Sana yaptıklarım ve görüntüm yüzünden sana tiksindirici geliyorum, bunun farkındayım. Ama eğer hiç kimsen kalmazsa, yardımını isteyeceğin hiç kimseyi bulamazsan, bana gel Fleur, olur mu?"

"Başımın çaresine bakabilirim," dedi Fleur. "Her zaman da öyle oldu."

"Öyle mi?" dedi dük. "Annenle babanın sen sekiz yaşındayken ölmesinden bu yana hep kendi başının çaresine kendin mi baktın?"

Fleur sessiz kaldı. Annesi ile babasının ölümünden bu yana, ilk defa birisi ona Fleur ismiyle hitap etmişti. İçi acımıştı.

"Hadi, eve geri dönelim," dedi dük. "Üşümüşsünüz."

"Evet."

Dük, Fleur'ün elini kendine doğru çekti. Kol kola girerek yavaş yavaş yürümeye başladılar. Fleur kol kola

girmelerine itiraz etmemişti. Ama keşke dük başka birisi olsaydı. Keşke onun geniş omzuna başını dayayabilse, kollarında teselli bulabilse, bu gece -yani son özgürlük gecesinde- kendisini yalnız bırakmaması için ona yalvarabilseydi. Keşke yanındaki adam dük değil de Daniel olsaydı.

Malikânenin önündeki merdivenlerin başına geldiklerinde, dük durdu.

"Söylediklerimde ciddiydim. O gece kendi zayıflığıma karşı öfke duyuyordum Fleur. Seni kaba ve zalim bir şekilde kullandım. Bunu telafi etmek istiyorum. Sana bir iyilik yapmak istiyorum."

"Zaten yaptınız," dedi Fleur. "Karnımı doyurdunuz, hak ettiğimden daha fazla para ödediniz, sonra da bana bu işi verdiniz."

Dük hiçbir şey söylemedi ve yalnızca Fleur'ün gözlerine uzun uzun bakmakla yetindi. Fleur ise içinde tekrar bir korku duydu.

Ama en büyük korkunun evin içinde olduğunu hatırlayarak dükün kolundan çıktı ve merdivenlerden yukarı doğru tek başına yürüdü. Zincire vurulmamayı umut ederek koşmaya başladı. Ertesi gün bu evden zincirlere vurulmuş bir şekilde elde taşınarak ya da sürüklenerek çıkarılmamayı umut etti.

Dükün yanına gelmesini beklemeden kapıyı kendisi açtı ve büyük holden koşarak merdivenlere ulaştı. Koşuşunu gören, peşinde cehennem zebanileri var sanırdı.

On Birinci Bölüm

RIDGEWAY DÜKÜ, FLEUR'ÜN gidişini arkasından izledi. Kapıda üniformalı uşaklar durduğu için yüzündeki ifadeyle duygularını açığa vurmamaya çalıştı.

Acaba Fleur ondan mı kaçmıştı böyle? Fleur'e dokunduğunda ürperdiğini hissetmesine rağmen, Fleur duyduğu tiksintiye karşı mücadele vermiş; dans ettikleri akşam bu tiksintisini nasıl dizginleyebildiyse, yine aynı şekilde dizginlemeyi başarmıştı. Acaba Fleur, dük onu odasına davet edecek diye mi bu kadar korkmuştu?

Ama hayır, dükün aklında onu ayartmak gibi bir düşünce olmadığını, onun adına son derece endişelendiğini bilmesi gerekirdi.

İlk önce evden bu şekilde kaçmasına, sonra da tekrar koş- tura koştura eve girmesine hangi bilinmez korkular neden olmuştu?

Dük, tüm hizmetkârlarına karşı nasıl bir sorumluluk duyuyorsa, Fleur'e de benzer bir sorumlulukla bakıyordu. Fakat Fleur söz konusu olduğunda bundan daha da fazlası vardı. Fleur'ün hayatını geri dönülemez bir biçimde değiştirmişti, bundan o sorumluydu. Ayrıca onu sonsuza kadar bir korku içinde bırakmıştı.

Onu ne öpmüş, ne elini tutmuş, ne de okşamıştı. Kıya- fetlerini çıkarmasını emrederek onu izlemişti. Sonra da ona uzanmasını emretmiş ve önünde kendi kıyafetlerini çıkarmıştı. Fleur'ü yatakta çekerek istediği pozisyona sokmuş, bu

pozisyonla hem onun hem de diğer tüm kadınların efendisi olduğunu ispat etmek istemiş ve herhangi bir incelik ya da yumuşaklık göstermemişti.

Böyle olduğu halde, Fleur'ü o motele kendisini kadınsı bir şefkat ve sıcaklıkla rahatlatması için götürmüştü. Fleur'ün sessizliği ve kendine hâkimiyeti ise onu kızdırıp öfkelendirmişti. İstemişti ki Fleur ona yıllardır hiçbir kadının yaklaşmadığı gibi yaklaşsın. Oysa Fleur,

yaşamaya devam etmek için yapması gerekenin sakin kabulüyle bakmıştı sadece.

Dük sessizce bir küfür savurduktan sonra karisi ile misafirlerin yanına gitmek üzere misafir odasına doğru yürümeye başladı. İçeri girdiğinde, merakla Lord Brocklehurst'ü incelemeye başladı. Lord Brocklehurst minik bir grupla tatlı bir sohbete dalmıştı. Dük de bu gruba katıldı.

"Evet uyuyor," dedi Pamela'yı soran Leydi Mayberry'ye.

Lord Brocklehurst'le yalnız kalana kadar bir saat geçmişti.

"Çok tatlı bir kızınız var saygıdeğer efendim," dedi Lord Brocklehurst gülümseyerek.

"Gerçekten öyle," diye karşılık verdi dük. "Benim ve karım için çok değerlidir."

"İnsan evlenince böyle tatlı çocuklara sahip olacağını düşündüğü zaman evlilik düşüncesi daha da çekici geliyor," dedi Lord Brocklehurst.

"Gerçekten öyle," dedi dük. "Siz nişanlı mıydınız?"

"Hayır, hayır, henüz değil." Lord Brocklehurst bir kahkaha attı. "Tabii ki çocuk sahibi olmak ve onlara en iyisini vermeye çalışmak büyük bir sorumluluk. Örneğin iyi bir mürebbiye ya da özel öğretmen bulmak büyük bir

mesele. Mürebbiyeniz oldukça genç bir bayana benziyor. Uzun zamandır sizinle birlikte mi çalışıyor?"

"Aslında yeni işe başladı. Ama çalışmalarından çok memnunuz."

"Böylesine bir çalışanın referans mektuplarını incelemek..." dedi Lord Brocklehurst. "Ya da size yalan söyleyip söylemediğini kesinliğe kavuşturmak, oldukça uzun bir zaman alsa gerek."

"Belki de," dedi dük. "Bu işler için bir kâtibim var. Siz Bayan Hamilton'ı tanıyor musunuz?"

"Hayır, hayır," dedi diğeri. "Gerçi siz şimdi böyle söyleyince ismi tanıdık geldi, yüzü de biraz tanıdık sayılır. Sanırım onun ailesini tanıyorum. Belki bir zamanlar kendisiyle de tanışmışımdır."

"Aaa," dedi dük. "Sanırım Bayan Dobbin piyano çalacak. Ben biraz daha piyanoya yaklaşayım. Müsaadenizle Brocklehurst."

Dük, Bayan Dobbin'in sandalyesinin arkasına geçmek için odada yürürken, sorunun Brocklehurst olduğunu anladı. Adam da en az Fleur kadar gizemliydi.

Ya da acaba dük biraz fazla tepki mi veriyordu? Acaba Fleur kendisini tanıyıp da mürebbiyelik gibi düşük bir pozisyonda çalıştığını gören bir adam karşısında aşırı utandığı için mi bu kadar sarsılmıştı sadece?

Fleur kimdi? Ne yapmıştı? İlk başta onu bu kadar merak etmemişti. Hikâyesi gayet inandırıcı gelmişti. Ama ona anne ve babası hakkında yalan söylemişti. Eğer babası borç içinde ölmüşse bile bu kesinlikle yakın bir zamanda olmamıştı. Ama yine de yakın zamanda olan bir şeyler vardı.

Fleur'ü tanımıyor olması dük için neden bu kadar önemliydi? Houghton'ın ya da diğer hizmetkârlarının geçmişini hiç merak etmiş miydi? Fleur Hamilton'ın geçmişi kendisini ilgilendirirdi.

Ama neden babası hakkında yalan söylemişti? Neden Brocklehurst'ü tanımadığını söyleyerek yalana başvurmuştu? Yine aynı şekilde, Fleur'le tanışıklığı konusunda niçin Brocklehurst de yalan söylemişti?

Bakmasa da görebiliyordu; karısı, hem Shaw'a hem de Thomas'a kur yapmaktaydı.

ERTESİ SABAH FLEUR piyano odasında Beethoven çalıyordu ama çalışından hiç memnun değildi. O sabah hiç yeni parça denememiş, sadece eski parçalarla kendisini sa

kinleştirmeye, kendisini unutmaya çalışmıştı. Ama sihrini kaybetmiş gibiydi sanki. Çalarken zorlanıyor, yanlış tuşlara basıyor ve çaldığı yerleri unutuyordu.

Eğer kütüphane ile müzik odası arasındaki kapı açılıp da dük kendini göstermemiş olsaydı, Fleur piyanodaki

başarısızlığına duyduğu öfkeden dolayı ellerini sinirle piyanonun tuşlarına vurmuş olurdu.

Geceleyin hiç uyumamıştı. Gerçi, hayır, uyumuş olmalıydı, çünkü gördüğü kâbusları hatırlıyordu. Kâbuslarında Hobson'ın ölü yüzünü ve donuk bakışlarını görmüştü. Bilekleri vücudunun arkasında paslı zincirlere vurulmuş halde at arabasıyla Willoughby'den ayrıldığını... İdam sehpasında ayağını bastığı kapağın açıldığını, ayaklarının boşlukta sallandığını ve aşağıda kendisini bir tabutun beklediğini... Dükün yaralı yüzünü, uzun parmaklarıyla onu sabitlemek için ellerini kalçalarının altına soktuğunu... Matthew'un ölmüş, suratının üzerine de kırmızı bir gül konulmuş olduğunu ve batan bir dikenden dolayı yüzünden kan aktığını görmüştü...

Evet, uyumuş olmalıydı.

Ne kadar sürerdi? Ne kadar vakti kalmıştı?

Beethoven mı çalıyordu, Mozart mı?

Koridor tarafındaki kapının çok sessiz bir şekilde açıldığını duydu. Ellerini tuşlardan çekerek dizlerinin üzerine koydu. Gelenin kim olduğunu biliyordu. Arkasına dönmesine gerek yoktu.

, "Ah Isabella," dedi tanıdık bir ses. "Ah affedersin, Fleur'dü değil mi?"

Fleur oturduğu sandalyeden kalktı ve Matthew'un yüzüne baktı. Matthew'un yüz ifadesi her zamanki

gibiydi, gülüm- süyordu. Fleur parmağını dudaklarına götürdü ve kütüphanenin açık kapısına doğru işaret etti. Matthew anladığını belirtir şekilde başını salladı. Sonra da odadan çıktılar.

"Evin arka tarafında yeşillik araziler var," dedi Fleur. "Sanırım yağmur da durdu."

Sıcak ve güneşli hava gece boyunca etkisini kaybetmiş, yağmur başlamıştı. Gökyüzünde yağmur yüklü bulutlar vardı. Fleur o sabah odasının penceresinden dışarı baktığında, gece boyu yağan yağmurun etkisiyle çimlerin parıl parıl parladığını görmüştü.

"Duyduğuma göre sabahları piyano çalmak gibi bir alışkanlığın varmış, ben de uyanıp hemen buraya geldim," dedi Matthew Brocklehurst.

"Evet," dedi Fleur. "Bu bir sır değil."

Fleur büyük hole hiç girmeden Matthew'u malikânenin arka kapılarından birine götürdü. Dışarısı soğuk olmasına rağmen pelerinini almak üzere odasına çıkmadı. Zaten soğuğu da pek fark etmemişti.

"Sana zorluk çıkarmadan sessizce geleceğim," dedi Fleur. Mutfak bahçelerinin yanından ötedeki çimenliklere doğru ilerlediler. "Yanında sana yardım edecek birini getirdin mi getirmedin mi bilmiyorum. Beni zincire vurmak gibi bir planın olup olmadığını bilmiyorum. Bu

işin kuralı nedir bilmiyorum. Ama hiçbirine ihtiyacın yok. Sana zorluk çıkarmadan sessizce geleceğim."

Bulutlar bile güzel gözüküyordu şu anda. Ayakkabılarının içini su içinde bırakan ıslak çimenler bile harika bir his yaratıyordu. Willoughby'yi ilk gördüğü anı ve buradaki ilk haftalarını hatırladı. Umut ve sevincin içini nasıl kapladığını... Chamberlainler'e yaptığı ziyareti ve onların iade-i ziyaretlerini... Bay Chamberlain'le bu çimenlik üzerinde yaptıkları yürüyüşü, çocukların top peşinde nasıl koşturduklarını... Köpekle nasıl oynadığını... Ve fenerlerin ışığı altındaki bir patikada nasıl vals yaptıklarını hatırladı.

"Cinayet, idam gerektiren bir suçtur Isabella," dedi Matthew.

"Biliyorum." Yürüyüşü fark etmeden hızlanmıştı. "Ayrıca bir katil olmadığımı da biliyorum ki bunu sen de çok iyi biliyorsun. Kendimi müdafaa etmek isterken bir kaza oldu sadece, olay bundan ibaret. Ama tabii mahkeme önüne çıktığımızda benim sözümü değil, senin sözünü dinleyeceklerdir."

"Zavallı Hobson," dedi Matthew. "Tökezleyip şöminenin üzerine düşmeyesin diye seni korumaya çalışıyordu sadece. Sana kendi iyiliğin için nasihat vermek zorunda kaldım diye bu kadar sinirlenmiş olman çok talihsiz bir şey. Hobson şu anda yaşıyor olabilirdi."

"Evet," dedi Fleur. "Söylediklerin ikna edici geliyor, Matthew. Ayrıca paniğe kapılıp kaçmakla da aptallık ettim. Tıpkı bir suçlu gibi hareket ettim. Şimdi ne gibi bir prosedür izlenecek? Bana kelepçe takacak mısın?"

Matthew kısık sesle güldü. "Görünüşe bakılırsa kaçtıktan sonra durumunu iyi idare etmişsin. Gerçi eve geri dönebilirdin, Isabella. Mürebbiyelik yapacak kadar kendini küçük düşürmene gerek yoktu. Gerçi dük senin hizmetlerinden oldukça memnun gözüküyor. Ki memnun da olması lazım, baksana, uygun bir mürebbiye adayı bulana kadar kâtibini aynı iş bulma bürosunda dört gün boyunca oturtmuş."

Fleur, Matthew'a ilk kez baktı. Matthew hâlâ gülümsüyordu.

"Onun metresisin, değil mi Isabella?" dedi. "Halbuki ne kadar da saygın bir duruşun vardı, Isabella."

"Ben onun kızının mürebbiyesiyim," dedi Fleur. "Ya da eskiden öyleydim. Sanırım şu an bir tutukluyum."

"Ama her şeye rağmen," dedi Matthew. "Şu güzel boynunun etrafına yağlı urganın geçirildiğini görmek benim kalbimi burkacak, Isabella. Ama belki de sen haklısındır, durumu yanlış değerlendirmiş ve kendini müdafaa etmeyi zorunlu görmüş olabilirsin. Ben kimim ki senin gerekçeni yargılayayım? Belki de olay gerçekten de talihsiz bir kazadan ibarettir."

"Ne demeye çalışıyorsun?" Fleur aniden durdu ve doğrudan doğruya Matthew'un gözlerinin içine baktı.

"Basit bir gerçekten söz ediyorum," dedi Matthew. "Sana kurtuluş şansı tanıyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun Isabella."

"Bu soru cevap oyununu sonuna kadar oynayabilirdim," dedi Fleur. "Ama sanırım seni çok iyi anladım Matthew.
Eğer senin metresin olmaya razı olursam, sen de Hobson'ın ölümünün kaza olduğunu kabul edeceksin. Doğru mu anlamışım?"

Matthew ellerini iki yana açtı. "Neden bu kadar sert konuşuyorsun? Elimde bir silah görüyor musun?" diye sordu. "Zincir? İp? Arkamda benim işaretimi bekleyen bir polis ya da muhafız görüyor musun? Sırf senin idam edildiğini görmek için mi bunca zaman izini sürdüğümü sanıyorsun? Beni bu kadar az mı tanıyorsun Isabella?"

"Benimle açık konuş," dedi Fleur. "Hayatında bir kerelik olsun açık konuş benimle, Matthew. Eğer senin metresin olmayı kabul etmezsem ne olacak? Bana dosdoğru cevap ver."

"Isabella," dedi Matthew. "Ben burada misafirim. Eski bir arkadaşım olan Lord Thomas Kent'le geldim ve hayatım boyunca hep görmek istediğim bu malikânede birkaç hafta misafir olacağım. Ne kadar muhteşem bir

yer, sence de öyle değil mi? Sen de burada mürebbiye çıktın, ne güzel bir tesadüf. Ama elbette o talihsiz ölümü de konuşmalıyız. Henüz bu ölümün sırrı çözülmedi, çünkü sen aniden kaçıp gittin. Fakat aramızdaki her şeyi şu an konuşmak zorunda değiliz, yanılıyor muyum? Önümüzdeki birkaç hafta boyunca ne sen herhangi bir yere ayrılıyorsun, ne de ben. İkimiz de buradayız."

"Hayır," dedi Fleur. "Benimle açık açık konuşabileceğine zaten ihtimal vermemiştim. Ama her şeye rağmen seni çok iyi anlıyorum. Ne de olsa seni çok iyi tanıyorum. Başıma bir ip geçirdin ve beni bir kukla gibi oynatmak istiyorsun."

"Sanırım sen de duymuşsundur," dedi Matthew. "Papaz Booth olanları duyunca senin adına büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Sanırım seni aklından çıkarmış, bu aralar Bayan Hailsham'le aralarından su sızmıyor."

Daniel! Fleur çenesini kaldırdı.

"En sonunda buradan ayrılacağımız gün, Isabella..." dedi Matthew. "Tabiri caizse kirli çamaşırlarımızı dük ile düşesin önüne dökmememiz gerekir, haksız mıyım? Ayrıca eminim, burada geçireceğimiz birkaç hafta süresince düke sahte

umutlar vererek onu gereksiz bir hayal kırıklığına uğratmak da istemezsin. Elbette benimle evine döneceksin, yani ait olduğun yere."

"Merak etme Matthew," dedi Fleur. "Dükle aramızda bitirilmesi gereken bir ilişki yok."

Matthew gülümsedi. "Her sabah bahçede yürüyüşe çıkmak gibi bir alışkanlığa sahip o halde?" dedi.

Fleur hızla başını çevirdi ve dükün onlara doğru yürüdüğünü gördü.

"Günaydın," diye seslendi Lord Matthew Brocklehurst. "Evinizin arka tarafındaki yeşillikler de en az ön tarafındakiler kadar muhteşemmiş."

Dükün kolunda bir pelerin vardı. Yanlarına geldiğinde pelerini silkeledi ve tek bir kelime etmeden Fleur'ün omuzlarına koydu.

"Büyükbabam en iyi peyzaj mimarını tutmuştu," dedi. "Umarım bu gece iyi uyudunuz, Brocklehurst?"

"Evet, çok teşekkür ederim," dedi. "Ayrıca, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, dünkü hislerimde yanılmamışım. Bayan Hamilton ve ben uzaktan da olsa birbirimizi tanıyormuşuz. Birbirimize akrabalarımızın sağlıklarını soruyorduk."

"Bayan Hamilton," dedi dük Fleur'e dönerek. "Bu sabah kahvaltının hemen ardından Pamela'ya ilk binicilik dersini vereceğim. Kahvaltıdan sonra onu lütfen ahıra getirin. Şimdi serbestsiniz, gidebilirsiniz."

"Tabii saygıdeğer efendim." Fleur iki adama da bakmadan reverans yaptı ve hızla eve doğru yürümeye başladı.

Demek cezası ertelenmişti. Korktuğu kadar kötü bir şey olmayacaktı, oysa dün gece ve geçen iki ay boyunca çok büyük korkular yaşamıştı. Matthew'un üç yıldır bıkmadan isteyip durduğu şeyi ona verecek olursa, Matthew da ona özgürlüğünü verecekti demek. Geçmişte onun bu isteğini küçümseyerek reddetmişti hep, şimdiyse Matthew onun üzerinde hâkimiyet kurduğunu düşünüyor olmalıydı.

Ama Fleur kendini rahat hissediyordu. Matthew'la birlikte Willoughby'den ayrılacakları gün, gözünde bir nefret kıvılcımıyla ona "hayır" diyerek teklifini yüzüne çarpacaktı. Onun olmak yerine asılmayı tercih edeceğini söyleyecekti.

Ama vakti geldiğinde bunu yapabilecek miydi acaba?

Ayrıca Matthew da kendinden bekleneni yapmıştı işte. Fleur bu olasılığı daha önceden hiç düşünmemiş olduğu için kendine hayret etti. Zira Matthew Fleur'ü hep deli gibi istemişti. Acaba Fleur'ü Daniel'a bırakmak yerine, onu darağacına göndermeye içi el verir miydi?

Elbette. Bunun aksini düşünmek için Fleur'ün aptal olması gerekirdi.

Fleur eve girerken pelerinin düğmelerini dalgın dalgın açmaya başladı. Sonra ansızın fark etti. Bu, kendi peleriniydi. Dolabında asılı duran kendi pelerini.

Dük pelerini aldırmak için Fleur'ün odasına bir hizmetçi göndermiş olmalıydı. Dük bu pelerini dışarıya kendisi getirmiş ve Fleur'ün omuzlarına kendisi yerleştirmişti.

Ayrıca Fleur'e kahvaltıdan sonra Leydi Pamela'yı ahırlara getirmesini de emretmişti.

Demek önünde yepyeni bir gün daha vardı. Ne zincire vurulacaktı, ne uzun bir yolculuk yapacaktı, ne de bu yolculuğun sonunda karanlık bir hapishane hücresi vardı. En azından şimdilik yoktu.

Adımları hafifledi ve hızlandı. Demek önünde yepyeni bir gün daha vardı.

RIDGEWAY DÜKÜ, Lord Brocklehurst'le içeri girdiğinde kahvaltı için hâlâ çok erkendi. Kahvaltı edip Pamela'yla tekrar dışarı çıkmadan önce yapması gereken işi yerine getirmesi için yeterince zaman vardı.

Hizmetkârlardan birini göndererek Lord Thomas Kent'i kütüphaneye çağırttı. Kardeşiyle konuşması gerekiyordu. Bir korkak gibi davranıp tek kelime etmeden öylece sus pus oturamazdı.

Asık bir suratla önceki geceyi düşündü. Uyumayı başaramadiği için çok nadiren yaptığı bir şey yapmıştı. Çok geç saatte karısının odasına gitmişti. Karısının odasını boş, yatağını da bozulmamış bulacağını düşünmüştü.

Ama karısını odasında bulmuştu, Sybil hâlâ uyanıktı. Ateşi çıkmıştı ve öksürüyordu. Dük yatağa yaklaşırken, düşes onu kayıtsızca izlemişti.

"İyi değil misin?" diye sormuştu dük ve parmaklarıyla karısının yanağına dokunmuştu. Sybil'ın yanağı kupkuruydu ve ateş gibi yanıyordu. Dük lavabodan ıslak bir bez alıp karısının alnına koymuştu.

"Bir şeyim yok," demişti Sybil, yüzünü kocasından öte tarafa çevirerek.

Dük de uzun ve sessiz bir an boyunca karısına öylece bakakalmıştı. "Sybil," demişti sessizce. "Thomas'ı kovayım mı? Eğer giderse, senin daha az acı çekeceğini düşünüyorum, ne dersin?"

Bu söz üzerine Sybil'ın gözleri açılmıştı ama kocasına değil başka tarafa doğru bakıyordu. Dük, karısının yanağından aşağı bir damlanın süzülerek çarşafın üzerine düştüğünü görmüştü. "Hayır," demişti düşes.

Başka bir şey söylememişti. Sadece tek bir kelime. Bir süre sonra dük odadan çıkmıştı.

O sabah düşesin nedimesi, düke, saygıdeğer hanımefendinin ateşinin düştüğünü haber vermişti.

Dük birkaç günlük bir yolculuktan sonra kardeşinin hâlâ uyuyor olacağını düşünmüştü. Fakat Thomas çağrıldıktan on beş dakika sonra yüzünde o alışıldık gülümsemesiyle kütüphanede belirmişti.

"Vallahi anılarım canlandı," dedi etrafına bakarak. "Babam bizi pataklamak için hep buraya çağırırdı Adam." Kahkaha attı. "İtiraf etmeliyim ki senden çok beni çağırırdı. Sen de beni bu sabah buraya pataklamak için mi çağırdın?"

"Neden geri döndün Thomas?"

"Asıl ben geri döndüm diye önüme ziyafet sofraları açmalısın," dedi Lord Thomas bir kahkaha atarak.

"Neden geri döndün Thomas?"

Lord Thomas omuzlarını silkti. "Sanırım burası evim," dedi. "Hindistanda'yken, benim evim İngiltere'ydi. İngiltere'ye döndüğümdeyse, artık benim evim Willoughby... Burada pek hoş karşılanmasam da durum bundan ibaret. Ne yapabilirim, üvey kardeş olmanın da kendine has zorlukları var."

"Üvey kardeş olmamızın yaşadığımız olaylarla hiçbir ilgisi yok, bunu sen de biliyorsun," dedi dük sertçe. "Büyüme çağımızda aramızda hiçbir ayrım gözetilmedi,

biz de üvey olduğumuzun hiç bilincinde bile değildik neredeyse Thomas. Öz kardeş gibiydik."

"Ama o zamanlar sen dük değildin ve benim sana ait olan devasa serveti çarçur edebileceğimden korkmuyordum."

"Hayır, bunu da hiç dert etmedim, biliyorsun. Seni kalmaya ikna etmeye çalıştım. Willoughby'yi seninle paylaşmak istedim. Sen buraya aittin. Benim kardeşimdin. Ama sen gitmek için ısrar ettin ve ben de sana eğer gidersen bir daha geri dönmemen gerektiğini söyledim. Hiçbir zaman dönmemen gerektiğini..."

'"Hiçbir zaman' çok uzun bir süre," dedi Lord Thomas, şömineye doğru yürüyüp şömine rafının üzerindeki mozaik aslanı incelerken. "Çok garip, Hindistan'dayken bu odayı kafamda canlandırmaya çalıştığımda hiç başaramazdım. Ama şimdi her şeyi tekrar hatırlamaya başladım. Willoughby'de hiçbir şey değişmiyor, öyle değil mi?"

"Sybil'ı rahat bırakamadın, değil mi?" diye sordu dük.

"Rahat bırakmak mı?" Lord Thomas arkasına dönerek bir kahkaha patlattı. "Yani beş buçuk yıllık evliliğiniz boyunca onun rahat ve huzurlu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Bana pek mutlu bir evlilik hayatı olan bir kadınmış gibi gelmedi, Adam. Bunu fark edemedin mi? Ona hâlâ âşık mısın yoksa?"

"Senin yokluğunu kabullenmişti," dedi dük. "Geri dönmeyeceğini kabullenmişti."

"Pekâlâ." Thomas kendisini deri koltuğa attı ve bir bacağını koltuğun kenarından aşağı sallandırdı. "Ama benim dönüşüme aşırı üzülmüş gibi bir hali de yok, Adam. Ayrıca hoş geldin sözcüklerinde senin gibi cimri de davranmadı."

"Peki, sen tekrar gittiğinde onun hali ne olacak, hiç düşündün mü?"

"Gideceğim diye bir şey söyledim mi?" Lord Thomas ellerini açtı. "Belki de bu sefer bir yere gitmem, kalırım."

"Burada kalman için artık çok geç," dedi dük sert bir tavırla. "Sybil artık benim karım."

"Evet," diyerek kahkaha attı Lord Thomas. "Senin karın, öyle ya... Zavallı Adam. Belki de onu senin elinden alırım."

"Hayır," dedi dük. "Asla. Bunun senin amacına hizmet edeceğini hiç sanmıyorum, Thomas. Onun kalbini tekrar çaldığınla kalacaksın. Sevdiğine ikna edeceksin. Sonra bu oyundan sıkılacak ve onu tekrar terk edeceksin. Ama onun kalbi böyle bir sonu kaldırmayacak, çünkü sana inanmış olacak, tıpkı sen gittiğinden beri sana inanmayı sürdürdüğü gibi."

"Anladığım kadarıyla ben yokken sen yiğit âşığı oynayıp bütün suçu kendi üzerine almışsın." Lord

Thomas tekrar kahkaha attı. "Sybil'ın bana kızgın olacağını düşünüyordum ama hiç kızgın değildi. Sen tam bir aptalsın Adam."

"Onu çok ama çok sevmiştim," dedi dük sessizce. "Onu acıdan korumak için hayatımı bile veririm. Beni artık sevemeyeceğini biliyordum, ben de beni bir cani olarak görmesine izin verdim. Ama belki de zaten beni öyle görüyordu. Ne de olsa aniden geri dönüp her şeyi mahvettim."

"Ve bir de onunla evlendin," dedi Lord Thomas. "İyi ki de Pamela benim anneme çekip kızıl saçlı olarak doğmamış, Adam. Yoksa maskara olurdun. İnsanlar şenin, daha seyahat kıyafetlerini ve çizmelerini bile çıkarmadan, eve gelir gelmez sabırsız bir aygır gibi onun üzerine atladığını düşününce arkandan kıkır kıkır gülüyordur."

"Evet, onunla evlendim," dedi dük. "Sen evlenmeyecektin, o yüzden ben evlendim. O zaman onu sevmiyor olmamama
rağmen bu rezaletle yaşamasına göz yumamazdım. Ama sen ondan uzak duracak kadar bile onurlu davranamadım. Belki de gerçeği dinlemesi için ona ısrar etmeliydim. Eğer dinlemiş olsa, şu anda kendisini sana karşı daha iyi koruyabilirdi."

"Pekâlâ," diyen Lord Thomas tekrar ayağa kalktı. "Sen Sybil'ı hiç sevmedin Adam, çünkü aklın fikrin hep

savaştaydı. Böyle olmasa Waterloo Savaşı'na koşa koşa gitmezdin. Belki de buradan ayrılmadan önce ardımda sana bir erkek evlat da bırakırım, kimbilir... Şansın yaver giderse, o çocuk da kızıl saçlı olarak doğmaz. Çünkü görebildiğim kadarıyla senin çocuğun olmuyor. Ya da dur bir dakika, acaba mürebbiyenin karnına arada bir göz mü atsam, belki de onu hamile bıraka- bilmişsindir?"

Dük ona doğru iki adım attı, gömleğinin yakasından sımsıkı tutarak havaya kaldırdı.

"Seni istediğim an buradan artırabilirim," dedi dük. "Hatta seni hâlâ burada tuttuğum için birçok insan bana 'aptal' diyordur. Ama sen benim kardeşimsin ve burası da senin evin. Ayrıca Sybil'a karşı da hâlâ şefkat besliyorum, o yüzden siz ikiniz aranızdaki sorunları halletmeden, seni ondan koparmam. Ama bir şeyi unutma Thomas. Sybil benim karım, Pamela da benim kızım... Bana ait olan şeyleri hem kepazelikten hem de gereksiz acılardan korumak için elimden geleni yaparım. Ayrıca şunu da aklından çıkarma: Hizmetkârlarımın hepsi -bunlara Pamela'nın mürebbiyesi de dahil- benim korumam altındadır ve aynı şekilde onları da korurum."

Dük, Lord Thomas'ın yakasını bırakınca, Lord Thomas gömleğinin yakasını düzeltmek için başını sağa sola çevirdi, sonra da boyunbağını titreyen elleriyle düzeltti.

"Buraya geldim çünkü hem Willoughby'den hem de İngiltere'den beş yıldır uzaktayım," dedi. "Evimi özledim. Bunun nasıl bir şey olduğunu sen de biliyor olmalısın, Adam. Olanları unutup beni affetmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Belki daha fazla uzatmadan gitsem iyi olacak."

Ağabeyi onu sımsıkı dudaklarla ve keskin gözlerle izledi.

Lord Thomas kahkaha attı. "Ama unuttuğum bir şey var," dedi. "Bradshaw'u da yanımda getirmiştim. Geleli daha bir gün bile olmadan onu gerisin geriye peşimden sürüklemek ayıp olur, değil mi? O yüzden kısa bir süre daha kalsam iyi olur." Ağabeyine lakayt bir selam verdi ve odadan çıktı.

Dük maun masasının arkasındaki koltuğa oturdu, dirseklerini koltuğun kollarına dayadı ve parmaklarını çenesinin altına koydu.

Thomas'la konuşmanın bir işe yaramayacağını tabii ki biliyordu. Fakat belki biraz da olsa onuruna hitap edebileceğini umut etmişti. İkisi de küçük bir çocukken, Thomas'ın onursuz bir insan olduğunu fark edememişti. Aralarında beş yaş fark vardı, ama çocukken birbirlerine arkadaşlık etmişlerdi. Babalan hep Thomas'ın sorumluluk duygusu olmayan bencil bir insan olduğunu söyleyerek şikâyet etse de Thomas'ın bu sorumsuz davranışlarının

yetişkinlik ve olgunluk dönemlerinde artık ortadan kalkmış olması gerekirdi. Her neyse... Artık kardeşinin öylece arkasını dönüp gitmesi için çok geçti. Sybil için çok geçti. Zira Thomas'ı bir kez daha görmüştü Sybil. Eski yaraları tekrar açılmıştı.

Dük, Sybil'ın Thomas'ı sevmekten hiç vazgeçmediğini çok iyi biliyordu. Sybil, kocasına ya da evliliklerinden bu yana arada sırada edindiği sevgililerine karşı hiçbir duygu beslememişti. Thomas onun hayatının aşkıydı.

Dük İspanya'dan döndüğü zaman bu durumu anlayamamış, hatta şüphelenmemişti bile. Böylece Sybil'a âşık olmuş ve nişanlanmışlardı. Sybil bunu istiyor gibi gözükmüştü. Dahası hevesli bir tavır da takınmıştı. Düke "seni seviyorum," demişti. Dükün kendisini öpüp okşamasına izin vermişti.

Ama Adam da Ridgeway Dükü olmuştu ve savaş kahramanı olmak gibi bir şöhrete sahipti. Ayrıca Sybil'ın ailesinin gözü de yükseklerdeydi. Eskiden beri Sybil'ın Adam'la evlenmesi planlanmıştı.

Oysa Sybil o sırada bile Thomas'a âşıktı, hatta ezelden beri bir tek onu sevmişti. Sybil, kocasının canını acıtmak istediği zamanlardan birinde böyle demişti düke. Dük ise o ilk zamanlarda Sybil'ın Thomas'a âşık olduğunun farkına varmamış, bundan hiç kuşkulanmamıştı.

Ancak Waterloo'nun ertesi yılı anlayabilmişti; savaştan döndüğü zaman Sybil çoktan Thomas'la nişanlanmıştı ve onun geri geldiğini görünce de dehşete düşmüştü. Thomas artık bir dük ve Willoughby'nin sahibi olmasa da Sybil yine onunla evlenirdi. Çünkü onu çok sevmişti.

Fakat Thomas merhum ağabeyinden beklenmedik şekilde miras kalan Ridgeway Dükü unvanıyla evlenmek istemişti; ama ağabeyi geri döndüğü ve kendisi de sadece Lord Thomas Kent olarak kaldığı için artık Sybil'la evlenmek istemiyordu.

Fakat Thomas bunu Sybil'a söylememişti. Onunla sevgili olmuş ve onu sonsuza kadar seveceğine dair yemin etmişti. Onu gebe bırakmıştı. Sybil bunu Thomas'a söylediğinde de Thomas büyük bir aceleyle adeta kaçmıştı.

Ağabeyine Willoughby'den ayrılacağını ve ayrılma sebebini söylemiş, ama Sybil'a tek kelime etmemişti.

Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü dük, gözlerini kapattı ve alnını parmaklarına dayadı. Thomas'ın kalması için elinden geleni yapmıştı. Sybil'ı kendisi de o kadar çok sevmişti ki ona terk edilmenin acısını yaşatmak istememiş, Thomas'ı gitmemesi için ikna etmeye çalışmıştı.

Ama Thomas her şeye rağmen gitmişti.

İki gün sonra Sybil babasıyla beraber malikâneye geldiğinde, dük ikisine de Thomas'ın gittiğini açıklamış, Thomas'ın gidişine dair başka hiçbir şey söylememişti. Böylece Sybil da dükü, Willoughby'de ikisine birden yer olmadığı gerekçesiyle kardeşini kovmakla suçlamıştı. Dük ise yalnızca kafasını sallamakla yetinmiş ve kendisini savunmaya girişmemişti. Sybil'ın haline son derece üzülmüştü. Dükün hiçbir şey söylememesi üzerine Sybil da kendi kafasında kurduğu teoriye, yani dükün Thomas'ı kovduğuna inanmaya başlamıştı.

Dük bundan bir hafta sonra Sybil'ın yanına giderek ona evlenme teklif etmişti. Sybil bu teklifi -kül rengi bir surat-la- kabul edene kadar da üç gün üst üste onun yanına gidip teklifini yinelemişti.

Evlendikleri zaman Sybil üç aylık hamileydi.

Dük daha o dönemde bile her şeyi yanlış yaptığını anla-mıştı. Sybil'ın canını ne kadar acıtacak olursa olsun, aslında ona bütün gerçeği anlatması, ona kendini dinletmesi gerekirdi. Sybil'ın doğruyu bilmeye hakkı vardı. Evliliklerinin iyiye gitmesinin tek yolu da zaten Sybil'ın doğruyu bilmesinden geçiyordu. Ama dük o sıralar Sybil'a umutsuzca âşıktı, ona çok üzülüyordu. Ona gerçeği açıklayarak gereksiz bir acı vermek yerine ölmeyi tercih ederdi.

Şimdiyse Thomas'ın, hem evine hem de Sybil'ın hayatına tekrar girmesine izin vermişti.

Çıldırmış mıydı?

Koltuktan hızla kalktı. Kahvaltı vakti gelmiş olmalıydı. İlgilenmesi gereken misafirleri vardı. Ayrıca kızına da at binmeyi öğretecekti.

Oturmak ve kara kara düşünmek hiçbir işe yaramazdı.

On İkinci Bölüm

DÜK DUDAKLARINI sımsıkı kapatmış, sabırsızca bekliyordu. Fleur isteksiz isteksiz yürüyen Leydi Pamela'yı ahırlara götürürken kafasını kaldırınca fark etmişti onu. Dükün ayağında çizmeler vardı. Bir ayağını ahırların önündeki çitlere dayamış, binici kırbacım bacağına vurarak ritim tutuyordu. Başında şapka yoktu. Siyah binici kıyafeti ve siyah saçlarıyla oldukça karanlık ve haşin görünüyordu.

"En sonunda geldiniz," dedi ayağını yere indirerek.

Fleur reverans yaptı ve Leydi Pamela'nın elini bıraktı. Sonra da arkasını dönerek eve doğru yürümeye başladı.

"Baba seninle beraber Hannibal'a binebilir miyim?" diye sordu çocuk.

"Çok saçma," dedi dük sabırsızca. "O şekilde at binmeyi öğrenemezsin Pamela. Beş yaşındasın. Artık tek başına binmen gerek. Siz nereye gidiyorsunuz Bayan Hamilton?"

"Eve gidiyorum saygıdeğer efendim," dedi dönerek. "Benden yapmamı istediğiniz bir şey mi vardı?"

Dük kaşlarını çattı. "Sizin binici kıyafetleriniz nerede?" diye sordu, Fleur'ün pelerinine ve yeşil pamuklu elbisesine bakarak.

"Benim binici kıyafetim yok saygıdeğer efendim."

"Çizmeniz?"

"Hayır, saygıdeğer efendim."

"O zaman onlar olmadan idare edeceksiniz," dedi. "Yarın sabah Houghton'ın bürosuna uğrayın. Sizi Wollaston'a göndersin, kıyafet ve çizme ölçülerinizi alsınlar."

Ahırın önündeki çayırlığın çevresinde iki at ve bir midilli vardı. Üçü de eyerlenmişti ve seyisin yanında duruyorlardı. Fleur kısaca omzunun üzerinden bakmış ve atları fark etmişti. O da mı at binecekti? Çok sevinmişti, içi içine sığmıyordu ama belli etmemeye çalışıyordu.

"Siz de bana atlardan korktuğunuzu söylemeyin sakın," dedi dük suratı asılarak.

"Hayır, saygıdeğer efendim." Fleur gülümsemesini engelleyemedi. Kafasını bulutlara çevirdi ve güneş ışığına

baktı. Eğer yalnız olsaydı, kendi etrafında fırıl fırıl dönebilirdi. "Hayır, atlardan korkmuyorum efendim."

"Ben sizinle ata bineceğim Bayan Hamilton," dedi Leydi Pamela.

"Hayır, tek başına bineceksin," dedi babası sertçe. "Bu midilli çok uysal ve yumuşak. Seni üzerinden asla atmaz. Midillinle benim yanımdan geleceksin ve senin dizginlerini ben tutacağım. Bayan Hamilton ise kendi atıyla senin diğer tarafında olacak. Yatağındaymışsın gibi güvende olacaksın."

Fleur eğildi ve çocuğun soğuk ellerini avuçları arasına aldı. "At binmek dünyadaki en muhteşem şeylerden biridir," dedi. "Bizden çok daha emin adımlarla ve çok daha hızlı bir şekilde hareket edebilen bir hayvanın sırtında seyahat etmek müthiş bir şeydir. Bundan daha büyük bir özgürlük ve sevinç yoktur."

"Ama annem boynumu kırabileceğimi söyledi," diye bağırdı Pamela. "Ben burada Minik'in yanında kalmak istiyorum."

"Eğer ata sorumsuzca binersen, evet, boynunu kırabilirsin," dedi Fleur. "Bu yüzden baban sana doğru dürüst at binmeyi öğretmek için yanında olacak. Senin düşmene asla izin vermez? Ayrıca diğer tarafında da ben olacağım, korkma."

Leydi Pamela hâlâ kuşkulu gözlerle bakıyordu ama dükün kendisini kucağına alıp midillinin sırtındaki yan eyere oturtmasına izin verdi. Fleur de başıyla seyise işaret ederek kendisine yardım etmesini istedi. Fleur'ün bineceği at parlak, kahverengi bir kısraktı.

Üçü arka çimenliklerde yarım saat kadar at bindiler. Bu süre boyunca Leydi Pamela hep dük ile Fleur'ün arasında kaldı. Çocuğun yüzündeki korku ifadesi yavaş yavaş yok oldu. Hatta ahırlara döndükleri zaman, yüzünde zaferle karışık bir sevinç ifadesi bile vardı. Acaba seyis de onu at binerken görmüş müydü? Yüksek sesle bağırarak sormuştu bu soruyu.

"Elbette gördüm leydim," dedi seyis, onu atın sırtından yere indirirken. "Çok yakında dörtnala at binmeye başlarsınız."

"Bir dahaki sefere gerçek at istiyorum," dedi Leydi Pamela, babasına bakarak.

"Prewett, Leydi Pamela biraz köpeğiyle oynasın," dedi dük. "Sonra da onu eve götürüp dadısına teslim et." Fleur'e döndü ve başıyla atları gösterdi. "Hadi, binelim," dedi.

Fleur'ün gözleri faltaşı gibi açıldı. O çok korktuğu dükle beraber at binecek olması bile bu sabahın beklenmedik güzelliğini mahvedemezdi. Pamela varken atları çok yavaş sürmüşlerdi. Demek şimdi özgürce at binebilecekti!

Dük ise atının başını çoktan parkın çimenliklerine doğru çevirmişti.

DAHA İKİ GÜN ÖNCE onunla bir daha görüşmemeye karar vermemiş miydim? Dük, kendi kendine bu soruyu sordu. Atını hızlandırmıştı ve arkasından gelen kısrağın hızlı ayak seslerini duyabiliyordu.

Malikânedeki misafir beyefendilerin bir kısmı balığa çıkmışlardı. Kadınların çoğu Wollaston'a gidiyorlardı. Dük Treadwell ve Grantsham'a, kızıyla at bindikten sonra bilardo odasında onlarla buluşacağını söylemişti.

Fleur'ün binici kıyafetleri ve çizmeleriyle ahıra geleceğini düşünerek aptallık etmişti. Onu işe aldığı zaman, Houghton'a talimat vermiş; Houghton da bu talimat uyarınca gerekli kıyafetleri alması için Fleur'e bir miktar para vermişti. Ama bu para, binici kıyafeti ve binici çizmesi almak için yeterli bir meblağ değildi demek ki.

Böylesine zengin bir insanın, zihnini yoksulluğun gerçeklerine uydurması zordu.

Fleur kendisine gülümsememiş olsaydı, acaba beraberce at binmeyi teklif eder miydi? Aslında elbette Fleur doğrudan doğruya ona gülümsememişti, yalnızca at bineceğini duyunca sevinip tebessüm etmişti. Belli ki

Fleur onu yanlış anlamış ve yalnızca Pamela'yı ahırlara getirip eve geri döneceğini düşünmüştü.

Dük ilk defa Fleur'ün böyle gülümsediğini görmüştü. Gerçek bir gülümsemeydi bu; Fleur'ün yüzünü aydınlatmış, güzelliğini göz kamaştırıcı hale getirmişti. Bulutlar yeryüzüne yakın ve yağmur yüklü olsa bile Fleur yüzünü gökyüzüne çevirdiğinde güneşin tüm ışınları doğrudan doğruya Fleur'ün yüzüne vurmuştu sanki; dük böyle olduğuna yemin edebilirdi.

Fleur'ün bu aydınlık ve sevinçli yüzü dükü büyülemişti. Eğer at binmeyi bu kadar çok seviyorsa, diye düşünmüştü arka çimenliklerde Pamela'ya yavaşça at bindirirlerken, o zaman Pamela'yı bıraktıktan sonra ona birlikte at binmeyi teklif edeceğim.

Kafasını çevirip omzunun üzerinden arkasına baktı ve Fleur'ün gittikleri hızdan hiç rahatsız olmadığını fark etti. Fleur belli ki atlarla büyümüş bir kadındı. Dük Hannibal'ı mahmuzlayıp dörtnala koşturmaya başladı.

Sybil at binmekten nefret ederdi. Bir yerden bir yere giderken, hep başka birinin kullandığı bir araç içerisinde güvenle seyahat etmeyi tercih ettiğinden dem vururdu.

Dük de işte bu yüzden genelde tek başına at binerdi.

Fleur atını hızlandırarak dükün yanına gelince, dük şaşkın bir keyif içerisinde Fleur'ün kendisiyle yarışmakta olduğunu fark etti. Fleur ona tekrar o büyüleyici

gülümsemesini bahşetti. Ama bu sefer doğrudan doğruya düke gülümsemişti. Dük, Fleur'ün bu üstü kapalı yarış teklifini kabul etti.

Parkın engebesiz çimenlikleri üzerinde kilometrelerce yarıştılar. Fleur'ün bindiği kısrak, elbette dükün bindiği Hannibal'la kıyaslanamazdı; ama dük bazen, Fleur'ün kendisine yetişmesine, hatta burun farkıyla kendisini geçmesine izin veriyor sonra yine hızlanarak öne geçiyordu. Fleur, dükün oynadığı oyunun farkındaydı ama pes etmeye niyeti yoktu. Kahkahalarla gülüyordu.

Dük bir anda sola dönerek parkın güney ucundaki sarmaşıklarla kaplı duvara doğru yol almaya başladı. Evet, parkın dış kapısı oradaydı. Bu çok tehlikeli bir oyundu. Dük bunu çok iyi biliyordu. Ama yarışın heyecanı içerisindeydi.

Kapının üzerinden atlar atlamaz Hannibal'ın dizginlerini geriye çekip atını yavaşlattı ve Fleur'ün bindiği kısrağın kapının üzerinden sorunsuzca atlayarak ayaklarını yere koymasını izledi. Fleur kapının üzerinden atıyla birlikte süzülürken eğilip atının boynuna sıkıca sarılmıştı. Artık gülmüyordu, usta ellerle kısrağını yavaşlatarak Hannibal'ın yanına getirdi ve kendi hayvanının boynunu okşadı. Yüzünde, dükün nefesini kesen pırıl pırıl bir güzellik ve canlılık vardı. Şapka

takmamıştı. Saçını tutan tokalar yol boyunca yerinden kaymıştı. Başı altın renkli bir haleyle çevrelenmiş gibiydi.

"İtiraf edin," dedi dük. "İtiraf edin, sizi feci bir mağlubiyete uğrattım."

"Ama benim atımı siz seçtiniz," dedi Fleur. "Ayrıca bilerek üç bacağı sakat bir at verdiniz bana. Siz de bunu itiraf edin."

"Tamam, tamam, haklısınız," dedi dük gülerek. "Ateşkes ilan etmeliyiz. Çok iyi at biniyorsunuz. Daha önce hiç at binerek tilki avına çıktınız mı?"

"Hayır," dedi Fleur. "Her zaman tilkilere ve geyiklere acımışımdır. Yalnızca zevk için at binerim. Eskiden yaşadığım Her..." Duraksadı. "Eskiden yaşadığım yerde harika bir arazi vardı."

"Isabella," dedi dük yumuşak bir ses tonuyla.

Fleur gözlerini aceleyle düke çevirdi. Son yarım saatin büyüsü bir anda yok olmuştu sanki.

"Benim adım Fleur," dedi.

"Peki, Hamilton? Bu da şüpheli mi?" Dük gözlerini kısarak Fleur'e baktı.

"Benim adım Fleur," dedi tekrar.

"Lord Brocklehurst'le çok küçük bir tanışıklığınız olduğuna göre, adınızı yanlış hatırlaması çok doğal," dedi dük.

"Evet."

"Ama bu kadar küçük bir tanışıklığınız olmasına rağmen Lord Brocklehurst'ün sizinle konuşurken o ismi kullanmış olması da dikkat çekecek derecede şaşırtıcı."

Fleur'ün gözlerinden korku ve heyecan akıyordu. Dük ona bunu yaptığı için kendisinden tiksindi. Bütün bunlarla niçin ilgileniyordu ki? Fleur'ün esrarengiz bir geçmişi olsa bile, sahte bir isimle yaşıyor olsa bile, bu kendisini ilgilendirir miydi? Ne de olsa Fleur mürebbiye olarak harika bir iş çıkartıyor ve Pamela'ya gerçekten çok iyi davranıyordu.

Ama Isabella ismi neyin nesiydi? Dük onu Fleur haricinde başka bir insan olarak düşünmek istemiyordu.

Atlarıyla yavaşça duvarın yanından ilerliyorlardı. Duvar bir kilometre kadar kuzeyde göle paralel olarak uzanıyordu.

"Onu çok iyi tanıyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu dük.

"Hemen hemen hiç tanımıyorum," dedi. "Bu sabah kendisini takdim edene kadar da tanımadım."

"Sizi geçmişte rahatsız mı etmişti? Ondan korkuyor musunuz?"

"Hayır!"

"Korkmanıza gerek yok," dedi dük. "Bana ait olan bir mülkte benim hizmetimde çalışıyorsunuz ve benim korumam altındasınız. Eğer sizi rahatsız ya da tehdit ettiyse,

bunu bana hemen söyleyin. Akşam inmeden onu hemen kovarım."

"Onu hemen hemen hiç tanımıyorum."

Duvar üzerindeki başka bir kapıya ulaşmışlardı. Dük atının üzerinden uzanarak kapının kilidini açtı. Beraberce kapıdan geçerek tekrar parkın içine adımlarını attıktan sonra dük kapıyı tekrar kapattı. Parkın güney tarafında, göle doğru uzanan korulukların arasındaydılar.

"Buradaki yapıları daha önce gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Fleur.

Yanlarından geçerken dük eliyle bu yapıları işaret etti: Hiçbir yere ulaşmayan bir kemer, peri kızlarına da çobanlara da ev sahipliği yapmamış olan, ağaçlarla kaplı bir mağara ve yıkık bir tapınak.

"Onlara yakın durursanız, gölün çok etkileyici bir manzarasını görürsünüz. Bay William Kent'in gerçekten de harika bir zevki varmış."

Gölden eve doğru at üzerinde yavaşça ilerlerken, dük, Fleur'e İspanya'yı ve ordunun Pirene Dağları'mn üzerinden Fransa'nın güneyine nasıl ulaştığını anlatmaya başladı. Fleur ise konuyla ilgili zekice sorular soruyordu.

Dük, o sihirli anların o kadar kısa sürmüş olmasından büyük bir üzüntü duyuyordu. Keşke Fleur'ün kimliğini ve geçmişini bu kadar merak etmemiş ya da en azından soracağı soruları başka bir zamana ertelemiş olsaydı.

Dük o kaygısızca at bindikleri yarım saat boyunca, yıllardır hissetmediği kadar mutlu hissetmişti kendisini. Fleur de onun o zamana kadar tanımış olduğu tüm kadınlardan daha güzel ve daha arzu edilir bir kadın gibi gözükmüştü. Yüzü pasparlaktı, kızıla çalan altın rengi saçları yüzünü çevreleyip sırtından aşağı doğru yarı gevşek bir şekilde uzanıyordu. Bakışları ile gülüşleri ise yalnızca düke yönelmişti.

Ahırlara geldiklerinde, Fleur kendisini yere indirmesi için aceleyle bir seyis çağırdı. Dük ise, hayır, diye düşündü, bu durum yanlış ve tehlikeli. O ilk akşam Drury Lane'in dışında Fleur'ü görür görmez nasıl baştan çıktıysa, şimdi de aynı şekilde baştan çıkıyordu.

Fleur, Pamela'nın mürebbiyesiydi artık, onun hizmetkârıydı. Onun koruması altındaydı. Fleur'e bir zampara gibi saldırmamak, aksine onu o gibi kişilerden korumalıydı; bu onun göreviydi.

"Pamela'nın bugün çok eğlendiğini düşünüyorum," dedi.

"Evet," dedi Fleur. "Bu öğleden sonra Leydi Pamela'yla erken saatte derslere başlamamız gerekiyor." Fleur ne yapacağını bilemez şekilde dükü izliyordu.

"Benim baş seyisle konuşmam gereken bazı konular var," dedi dük. "Siz eve dönebilirsiniz Bayan Hamilton."

"Tabii saygıdeğer efendim." Reverans yaptı ve gitmek üzere arkasını döndü.

Dük de Fleur'ün arkasından gidişini izledi. Acaba hayat, yalnızca küçük ve kısa mutluluklar dışında, insanlara daha büyük mutluluklar da tattırır mıydı hiç?

FRANSIZCA DERSİ ÇOK İYİ gitmişti, tarih dersi de öyle. Ya da tarihi hikâye dersi demek daha doğru olacak. Fleur, üzerinde dünya haritası bulunan büyük küreyi raftan alarak coğrafya dersine başlayınca, Leydi Pamela Hindistan'ın nerede olduğunu öğrenmek istedi.

"Thomas amcam oradaymış," dedi ve bir parmağını kürenin üzerine koyarak amcasının Hindistan'dan İngiltere'ye gelirken muhtemelen izlemiş olduğu uzun deniz güzergâhım Fleur'ün kılavuzluğunda harita üzerinde gösterdi.

"Thomas amcamı sevmiyorum," dedi açık sözlü bir şekilde.

"Neden?" Fleur küreyi çevirerek Hindistan'ı harita üzerinde tekrar kendi önlerine getirdi. "Amcanla henüz bir kere görüştün, ayrıca o sırada çok da yorgundun."

"Amcam aslında beni hiç sevmedi," dedi çocuk. "Bana gülüyordu."

"Bu muhtemelen küçük kızlara alışık olmadığı içindir," dedi Fleur. "Bazı insanlar çocuklarla nasıl konuşulacağını bilmezler. Onlardan biraz korkarlar."

"Bana anneme benzemediğimi söyledi," dedi Pamela. "Babama çekmişim, öyle söyledi. Keşke anneme benziyor olsaydım. Herkes annemi çok seviyor."

"Baban gibi esmersin diye, hiç kimse seni sevmiyor mu sanıyorsun?" diye sordu Fleur. "Bence yanlış düşünüyorsun. Esmerler de çok güzel olurlar. Senin büyük büyük büyükannen esmer bir kadınmış ve çok da güzelmiş. Onun portresini birkaç gün önce aşağıda gördüğümde sana çok benzettim."

Pamela koyu renkli gözleriyle kuşkucu bir bakış fırlattı. "Öylesine söylüyorsun," dedi.

"O halde belki de bu portreyi kendi gözlerinle görmelisin. Belki de yavaş yavaş babanın aile üyelerini tanımaya başlamalısın. Sülalenizin yüzyıllara dayanan bir geçmişi var."

Düşes de dahil olmak üzere tüm hanımefendiler halen Wollaston'daydi, Fleur bunu biliyordu. Dük de birkaç beyefendiyle birlikte arazilerine göz atmaya gitmişti; gerçi bir saat önce tekrar yağmur çiselemeye başlamıştı. Leydi Pamela'yı alt kattaki uzun galeriye götürmek hiçbir sorun yaratmayacaktı. Zaten saygıdeğer efendisi de

ondan arada sırada Pamela'yı aşağıya indirmesini istemişti.

İlk önce, bir zamanların Ridgeway Düşesi olan esmer bir hanımefendinin Van Dyck tarafından yapılmış bir portresine göz attılar. Resimde düşes, aile üyeleri tarafından çevrelenmişti; bunların arasında eşi Ridgeway Dükü ile aile köpekleri de yer alıyordu.

"Çok güzel bir kadın," dedi Pamela, Fleur'ün eline yapışarak. "Gerçekten ona mı benziyorum?"

"Evet," dedi Fleur. "Bence büyüdüğünde ona çok benzeyeceksin."

"Peki neden adamların saçları bu kadar komik?"

Resimlerdeki aile büyüklerinin saçlarına, sakallarına ve kıyafetlerine bakarak moda anlayışının yıllar içerisinde nasıl değiştiği üzerine konuştular. Fleur erkeklerin bir zamanlar, hatta çok yakın bir zamana kadar peruk taktığını söylediği zaman, Leydi Pamela keyifle kıkırdadı.

"Ayrıca kadınlar da peruk takarmış," dedi Fleur. "Babanın büyükannesi kocaman bir peruk takıp bembeyaz olana kadar pudralamıştır."

Reynold tarafından yapılmış bir portreye bakmak üzere galeride yürümeye devam ettiler. Bu portrede tasvir edilen kişi, daha yakın bir geçmişte yaşamıştı.

Plansız programsız yaptıkları, belirli bir amacı olmayan doğaçlama bir ders olmuştu bu; fakat Fleur'ün gördüğü kadarıyla, Pamela gördükleriyle oldukça ilgilenmişti. Rahatsız edilmeyeceklerini düşündüğü zamanlarda onu sık sık buraya getirmeliydi. Kendisi kendi ailesini ve kökenlerini çok az tanıma imkânı bulabilmişti; o nedenle Leydi Pamela'nın ailesini tanımadan büyümesine izin vermek istemiyordu.

Fakat çocuk eski resimlere bakmaktan çabucak yoruldu.

"Bu dolaplarda ne var?" diye sordu, eliyle işaret ederek.

"Sanırım o dolaplarda, babanla Thomas amcanın yağmurlu günlerde oynadıkları bazı eski oyuncaklar ve oyunlar var."

"Tıpkı bugünkü gibi," diyen Leydi Pamela, eğilerek bir dolabın kapağım açtı. Dolabın içerisinden bir topaçla iki atlama ipi çıkardı. Sonra topacı tekrar dolabın içine koydu. Aynısından kendi odasında da vardı. İplerden birini aldı, tahta tutma yerlerinden kavrayarak ipi açtı. "Bunlar ne işe yarıyor?" dedi.

Fleur kendisini biraz tedirgin hissetti. Leydi Pamela'yı buraya indirip tabloları göstermeye izni vardı ama onun burada oyun oynayabileceğine dair hiçbir şey

söylenmemişti. Fakat bugünkü dersler sona ermişti ve dışarısı yağmurluydu.

"Bu ipi kullanarak ip atlıyorsun," dedi: "Tahta el tutma yerlerinden kavrıyorsun ve ipi başının üzerinden çeviriyorsun. İp yere değerken üzerinden atlaman gerekiyor."

"Göster bana," diye emretti Leydi Pamela, iplerden birini Fleur'e uzatarak.

"'Lütfen'," dedi Fleur istemsiz olarak.

'"Lütfen'miş, ne aptal," dedi çocuk.

Leydi Pamela'nın başarıyla ipin üzerinden atladığı her seferde durmak yerine, ipi durmadan çevirmeye devam etmesi gerektiğini öğrenmesi biraz zaman aldı. Ama en sonunda üç kere arka arkaya atlamayı başardı. Üçüncü seferin sonunda, ip tekrar ayağına dolaşmıştı.

"Peki, sen nasıl oluyor da bu kadar çok yapabiliyorsun?" diye huysuzca sordu Fleur'e.

Fleur kahkaha attı. "Çalışa çalışa," dedi. "Tıpkı piyanodaki gibi." Sonra da, aslında bu çok saçma, diye düşünerek tekrar güldü. İp atlamayalı on beş yıl olmuştu çünkü.

"Çok hoş," dedi kapı eşiğinden gelen bir ses. Fleur de Leydi Pamela da kapıların açıldığını duymamıştı. "İki mutlu çocuk gibiler, sen ne dersin Kent? Ah ama hayır, bir

tanesi kendisini Bayan Hamilton kılığına sokmuş, gözlüklerimi takınca şimdi gördüm."

Fleur yüzünün yandığını hissedebiliyordu. Lord Thomas Kent ile Sör Philip Shaw onlara doğru yürüyordu. Sör Philip'in gözünde gözlükleri vardı. Fleur kendi atlama ipini aceleyle toplayıp sardı.

"İp atlıyorum," dedi Leydi Pamela.

"Görüyorum." dedi Lord Thomas ikisine gülerek baktı ve Fleur'e göz kırptı. "Benim gözde yeğenim bugün nasıllar acaba? Galerinin uzunluğu boyunca ip atlayabilir misin?"

"Sanmıyorum," dedi Leydi Pamela.

Lord Thomas cebinden madeni bir para çıkardı ve çocuğun önünde diz çöktü. "Eğer atlayabilirsen, bu para senin," dedi.

Leydi Pamela derin bir nefes aldı ve galeri boyunca ip atlamaya başladı, iki üç adımda bir ipe takılıyordu. İki beyefendi de onun ip atlaya atlaya uzaklaşmasını izlerken gülüyordu.

"Ona dikkatli ip atlaması gerektiğini söylemeyi unuttum," diyen Lord Thomas, küçük kızın arkasından gülerek yürümeye başladı.

"Ne kadar büyüleyici bir resim yapmışsınız," dedi Sör Philip, Fleur'e bakarak. "Böyle palas pandıras

konuştuğum için özür dilerim. Uzun bir süredir hiç bu kadar düzgün bir çift ayak bileği görmemiştim."

Fleur hiçbir şey söylemeden eğildi ve kendi ipini tekrar dolaba koydu. Baloda onunla dans ettiğinde Sör Philip'in oldukça flörtçü biri olduğunu fark etmişti. Ayağa kalktığında, Sör Philip yanına kadar gelmiş onu izliyordu, bir elini duvara dayamıştı.

"Çocukla beraber olmadığın zamanlarda nerede saklanıyorsun tatlım?" diye sordu. "Yukarıda mı?"

Fleur hafifçe gülümsedi ve Leydi Pamela'nın dönüp bir an önce geri gelmesini diledi.

'Yukarıda yalnız başına çok sıkılıyor olmalısın," dedi Sör Philips ve uzanarak boynuna bir öpücük kondurmaya çalıştı.

"Sakın," dedi Fleur kararlı bir ses tonuyla.

Tam o anda galeriye iki bayan girdi. Bunlardan biri düşesti.

Düşes, "Ay canım kızım da buradaymış," dedi ve kızını öpmek için eğildi. Sör Philip de bu sırada Fleur'ün yanından uzaklaşarak gözlüğünü taktı ve galerideki resimlerden birini inceliyormuş gibi davranmaya başladı. "Thomas amcanla arkadaşlık mı kuruyorsun?" diye sordu düşes.

"Anne bak!" diyen Leydi Pamela elindeki madeni parayı havaya kaldırdı. "İp atlayabiliyorum. Sana göstereyim mi?"

Düşes yerden doğrulurken, "Başka bir zaman hayatım," dedi. "Bayan Hamilton kızımı lütfen dadısına götürüp sonra da beni oturma odamda bekleyebilir misiniz?"

"Sybil çok kızmışa benziyor," diye mırıldandı Sör Philip, resimden kafasını çevirmeden. "Genelde böyle gülümseyerek tatlı tatlı konuştuğunda ondan korkmak gerekir. Senden özür dilerim tatlım. Başka bir zaman telafi ederim."

Fleur, galerinin yarısına kadar yürüdü; çenesi yukarıda olmasına rağmen gözleri yere bakıyordu. Reverans yaptı, Leydi Pamela'nın elinden ipini aldı, diğer eliyle çocuğun elinden tuttu ve onunla beraber galerinin kapısına doğru yürümeye başladı.

"Ama anne," diye bağırdı çocuk. "Sana nasıl ip atladığımı göstermek istiyorum."

"Burada ip atlamak yasak mı, Sybil?" Fleur henüz işitme mesafesindeyken Lord Thomas kahkahalarla söylemişti bu sözü. "Ne şaşılacak şey."

FLEUR DÜŞESİN OTURMA odasında yarım saat kadar sessizce ayakta bekledi. Bu sürenin beş dakikası boyunca bitişikteki giyinme odasından sürekli bir öksürme sesi

geldi. En sonunda kapı açıldı ve düşes içeri girdi. Fleur'ün olduğu tarafa gözünü bile çevirmeden, küçük bir yazı masasına doğru yürüdü ve masanın üzerinde duran bir mektubu eline aldı. Fleur bir beş dakika kadar daha düşesin bu mektubu okumasını bekledi.

Düşes mektubu masaya bıraktı ve Fleur'e dönüp onu aşağıdan yukarı süzdü. "Seni kaltak!" dedi tatlı bir ses tonuyla.

Fleur ona sakince baktı.

"Kim sana galeriye girmen için izin verdi?" diye sordu düşes.

"Saygıdeğer efendimiz verdi, efendim," dedi Fleur.

"Affedersin?" Düşesin sesi yumuşak, yüz ifadesi ise nazik ve şaşkındı.

"Saygıdeğer efendimiz verdi, saygıdeğer hanımefendi."

"Peki, benim kızım kimin izniyle oradaki oyuncaklarla oynuyordu?"

"Ben izin verdim, saygıdeğer hanımefendi," dedi Fleur.

"Anladım." Düşes bir taburenin üstünden bir kitap alarak divanına oturdu.

Fleur birkaç dakika daha beklemek zorunda kaldı, zira düşes kitabın sayfalarını çevirmekle meşguldü.

Düşes en sonunda Fleur'e bakarak, "Önünüze çıkan her adamın sizi mıncıklamasına izin vermek..." dedi. "Sizin alışkanlığınız mı?"

"Hayır saygıdeğer hanımefendim."

"Size ödenen maaştan memnun değil misiniz?"

"Memnunum, çok teşekkür ederim saygıdeğer hanımefendim. Maaşımdan oldukça memnunum."

"Ben belki de para yüzündendir diye düşünmüştüm. Bazı hizmetkârlar maaşlarını bu yöntemle artırmaya çalışırlar, onları anlayabiliyorum. Ama sizin durumunuzda bütün olay sanırım sizin bir kaltak olmanızdan kaynaklanıyor."

Fleur hiçbir şey söylemedi.

"Size kötülük dilemiyorum," dedi düşes. "Neyseniz ne siniz, Bayan Hamilton. Belki de benim gibi ince hassasiyetlere sahip bir hanımınız olduğu için talihsizsinizdir de. Ama sizin kızımın yakınında olmanız, onu etkiliyor olmanız beni endişeye düşürüyor. O nedenle sizden yarın sabah Mr. Houghton'a istifa mektubunuzu vermenizi bekliyorum. Böyle bir talepte bulunmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Gidebilirsiniz."

"Sör Philip Shaw'un hareketi benim isteğim dışında oldu," dedi Fleur. "Ayrıca herhangi bir insanla ilişkim olduğundan kuşkulanmanız için elinizde bir sebep olduğuna da inanmıyorum."

Düşes kitabını dikkatlice kenara koydu ve kaşlarını kaldırarak bakışlarını odada gezdirdi. Hafif bir kahkaha

atarak, "Anlayamadım," dedi. "Bu odada benden başka birisi daha mı var?"

"Sizinle konuşuyorum saygıdeğer hanımefendim," dedi Fleur.

"Benimle mi?" Düşes Fleur'e bakarak gülümsedi. "Bazen kiminle konuştuğunuzu unutmak gibi talihsiz bir alışkanlığınız var, Bayan Hamilton. Size 'gidebilirsiniz' dediğimi hatırlıyorum, yanılıyor muyum?"

Fakat Fleur dönüp çıkmadan hemen önce giyinme odasının kapısı açıldı ve içeriye Lord Thomas Kent girdi.

"Hâlâ burada mısınız, Bayan Hamilton?" dedi Lord Thomas. "Bitap düşmüş olmalısınız. Ona oturacak bir sandalye veremedin mi, Sybil? Ne kadar nezaketsizsin." Lord'un gözlerinin içi gülüyordu.

"Gidebilirsiniz Bayan Hamilton," dedi düşes.

"Odadan mı?" dedi Lord Thomas. "Tabii ki. Ama evden değildir umarım. Yengem biraz uçarı mizaçlıdır, Bayan Hamilton. Ama öfkesi geçince hiç kin tutan bir insan da değildir. Eminim gün bitmeden verdiği karardan vazgeçecektir. Şimdi yere kapaklanmadan gidip dinlenseniz iyi olur. Eminim son bir saattir aynı noktada ayakta duruyorsunuzdur."

Fleur odadan çıkarken Lord Thomas ona gülümsedi.

Belki de istifa etmeliydi. Belki de sabahı beklemeden, hatta akşam yemeğini bile beklemeden oradan ayrılmalıydı.

Ama eğer ayrılırsa, Matthew ondan kaçtığını düşünebilir ve peşine düşüp yakaladıktan sonra da hapse attırabilirdi.

Hem yakalanmadan kaçabilecek olsa bile ne yapabilirdi ki? Ne parası ne de referansı vardı. Durumu daha öncekinden farksız olurdu.

Odasının kapısını kapatıp kilitledi. Sonra da kendisini yüz üstü yatağa attı.

Oysa birkaç saat öncesine dek ne kadar da mutluydu. Dışarıya çıkıp temiz hava almış ve o müthiş özgürlük hissini iliklerine kadar hissetmişti. At binmiş, o çılgın ve tehlikeli yarıştan absürt bir zevk almıştı. At binerken ona arkadaşlık eden kişi dük olsa bile yıllardır hiç olmadığı kadar mutlu olmuştu. Hatta balodakinden bile daha mutlu olmuştu. Daniel'la olan mutluluk anları ise daha sakin ve heyecansız geçerdi.

Daniel! Onu düşünmemeliydi. Eğer kendini kaptırıp da onu düşünecek olursa, bu ağır çaresizliğinin acısı katlanılmayacak kadar ağır olurdu.

"THOMAS," DEDİ RIDGEWAY DÜŞESİ öfkeli bir sesle. "Bu yaptığın hiç hoş görülecek bir şey değil. Benim

otoriteme zarar verdin. Ufak tefek ve uysal biri olduğum için insanlar beni pek ciddiye almıyor zaten."

"Bana kızgın mısın?" Lord Thomas eğilerek düşesi öptü. Dilini dudaklarında gezdirerek üzerine iyice eğildi ve sırt üstü uzanmasını sağladı. "Benimle kavga mı etmek istiyorsun? Tekme mi atacaksın? Hadi, o zaman." Bir kahkaha attı.

"Ben ciddiyim," dedi düşes, eliyle Lord Thomas'ın çenesini okşayarak. "Sert olmak için kendimi hazırlamıştım ama sen gelip bu etkiyi ortadan kaldırdın."

"Zavallı kız ne yaptı ki?" diye sordu Lord Thomas. "Canı sıkılmış bir misafirin, dudaklarını tatmasına izin verdi diye

mi bu kadar öfkelendin? Bence Shaw bizatihi şehvet düş-künü bir insan. Eminim kızı o baştan çıkartmıştır. Hem ayrıca şeytana uydu diye kimse Shaw'a suç bulamaz. Çünkü mürebbiyeniz gerçekten de çok güzel bir kadın." Düşesin yüzündeki ifadeyi görerek kahkaha attı. "Hayır hayır, benim için güzel değil, benim gönlüm bir tek sende!"

"Gerçekten öyle mi?" diye sordu düşes, kollarını Lord Thomas'ın boynuna dolayarak.

"Gönlüm mü?" dedi Lord Thomas. "Hayatımda senden başka hiç kimse olmadı, bunu biliyorsun Sybil. Hiçbir za-man da olmayacak." Sonra da düşesi uzun uzun öptü.

"Pek ahlaklı bir kadın değil," dedi düşes. "Gerçekten gitmesi gerek. Onu kovmak zorunda olmamın sıkıntısıyla titriyordum ama yine de yapmam gerekeni yaptım."

"Adam'ın metresi olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordu Lord Thomas. Gülümseyerek düşesinin elbisesinin omzunu sıyırdı. "Bırak da kocan kendisini onunla eğlendirsin, Sybil. Ben de seni rahatlatırım. Yoksa kıskanıyor musun?"

"Adam'ı mı?" dedi düşes. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Onu bir mürebbiye parçasından mı kıskanacağım? O kadar da düşmedim, Thomas. Ama Adam'ın zamparalıklarını bu evde yapmasını hiç uygun bulmuyorum."

"Onları rahat bırak," dedi Thomas. "Bırak istiyorsa Shaw da ona sahip olsun. Brocklehurst de. Bu sabah ikisini arka bahçede bir şeyler konuşurlarken gördüm. Çok derin mevzulardan bahsediyorlarmış gibi bir halleri vardı. Fakat Adam gelip konuşmalarını böldü." Thomas güldü. "Bırak Adam kendi minik mürebbiyesiyle meşgul olsun, onu başkalarından korumaya çalışsın. Ben de böylece seninle rahat rahat ilgilenebilirim."

"Ah Thomas," dedi düşes, iki kolunu da Thomas'ın boynuna dolayıp kendine doğru çekerken. "Hiç komik değil. Durumun gülünecek hiçbir tarafı yok. Biz ne yapacağız?"

"Sabırlı ol," dedi Thomas yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Bir şeyler olacak."

"Ama ne olacak Thomas? Ben onunla evliyim. Bu asla değişemez. Giderken beni neden yanında götürmedin? Seninle dünyanın öbür ucuna kadar gelirdim. Bunu biliyor olmalıydın. Hiçbir şey umrumda olmazdı."

"Yapamazdım," dedi Thomas yumuşak bir sesle. "Geleceğimin belli olmadığı bir yere seni yanımda sürükleyemezdim. Bunu sana yapamazdım. Bu çok zalimce olurdu."

"Beni öylece bırakıp gitmek zalimce değil miydi peki?"

"Sus," dedi Thomas. "Her şey yoluna girecek, göreceksin. Odanın kapıları kilitli değilken izin almadan içeri giren oluyor mu hiç?"

"Hayır," dedi düşes. "Ama yapma Thomas. Korkuyorum."

Thomas, "Korkma," diyerek ayağa kalktı ve gözlerini yatakta uzanmakta olan Sybil'a dikti. "Biz birbirimize aidiz, Sybil, bunu sen de biliyorsun. Kapıları kilitlersem belki kendini daha güvende hissedebilirsin."

Kapıları kilitledikten sonra Sybil'ın yanına uzandı ve onu öpmeye başladı. Bir yandan da boştaki eliyle Sybil'ın elbisesini yukarı çekiyordu.

"Thomas," diye inledi düşes, elleri Thomas'ın saçlarında geziniyordu. "Ah Thomas, çok uzun zaman oldu. Seni çok seviyorum."

Thomas ise hiçbir karşılık vermeden Sybil'ı tekrar öptü.

On Üçüncü Bölüm

DÜŞES TÜM MİSAFİRLERİYLE büyük bir neşe içerisinde kelime bulma oyunu oynuyordu, fakat Ridgeway Dükü gecenin ilerleyen saatlerinde karısının ateşinin çıkmış olduğunu fark etmişti. Oynadıkları oyun da saatler ilerledikçe oldukça müstehcen bir hal almaya başlamıştı.

Wollaston'a yapılan küçük gezinti, son birkaç gündür hız kesmeden yapılan -balo da dahil- bütün aktiviteler ve son olarak Lord Thomas'ın dönüşünün yol açtığı heyecan, düşese -kendisi kabul etmese de- çok ağır gelmişti. Ama dük karısını iyi tanıyordu; kırılgan bünyesi bu denli heyecana daha fazla dayanamayacak, bir noktada çökecekti.

Acaba misafirler de Thomas ile Sybil'ın yakınlıklarının akrabalıktan daha ileri olduğunu fark etmişler miydi?

Öyle olmalıydı. Zira Shaw, düşese olan ilgisini kesmişti ve o akşam tüm dikkatini Victoria Underwood'a vermekteydi.

Fakat Thomas ile Sybil'ın arasındaki ilişkiyi fark edecek bile olsalar, kimse buna aşırı bir şaşkınlık göstermezdi. Dükün Londra'dan Whitehall'a gelmeden önce kuşkulanmış olduğu gibi, karısının misafirleri görgüleri ve ölçiilü- lükleriyle nam salmış düzgün bir topluluk değildi. Sidney düke, zavallı bir oda hizmetçisinin, Leydi Mayberry'i o sabah Bay Grantsham'ın yatağında, Bayan Grantsham'ı ise Bay Mayberry'nin yatağında görerek hayrete düştüğü konusunda bilgi vermişti.

Dük misafir odasındaki misafirleri kasvetli gözlerle izlemekteydi. Her şeye rağmen nazik ve iyi bir ev sahibi olarak hareket etmek zorundaydı, aldığı terbiye gereği ne olursa olsun böyle davranması gerekirdi. Çok istiyor olmasına rağmen ayağa kalkıp da yarın sabah bu misafirliğin sona ermiş olacağını ilan edemezdi.

Bazen -ama yalnızca bazen- ayrıcalıklı ve ahlaken çökmüş bir sınıfın üyesi olarak doğmamış olmayı dilerdi. Ama aslına bakılacak olursa, toplumdaki değişik sınıflar birbirlerinden pek de farklı sayılmazdı. Nereye bakarsan bak, insan insandı.

Düşes, kızarmış yanaklarıyla kahkahalar atarak, iki kişilik bir kanepeye oturdu.

"Thomas sen kelime bulma oyununu daima muhteşem oynardın zaten," dedi ve Thomas gelip yanına oturana kadar da gülümsedi. "Senin takımında olduğum için çok mutluyum. Şimdiyse bizi sakinleştirecek bir şeylere ihtiyacımız var."

"Aklıma hemen bir şeyler geldi ama biraz ayıp," dedi Sör Hector Chesterton.

Düşes ise yelpazesiyle adamın koluna sertçe vurarak, '"Sakinleştirecek bir şeyler' dedim, ne hınzır adamsın," dedi. "Kim şarkı söyleyebilir? Walter?"

"Şarkı söyleyecek nefesim kalmadı, Sybil," dedi Walter adlı centilmen. "Ama hanımefendilerden biri piyanoya oturup bize bir sonat çalabilir belki de."

"Ben hayatta çalamam," dedi Bayan Runstable. "Çok yorgunum."

"Ben de evimden uzaktayken hayatta piyano çalmam," dedi Leydi Mayberry. "Çalmam için beni öldürmeniz gerekiyor."

Kadının sözleri kahkahalarla karşılandı.

"Görünüşe bakılırsa, benim önerim hiç de aptalca değilmiş," dedi Sör Hector, Bayan Runstable'ın oturduğu koltuğun kenarına ilişirken.

Düşes ise gülümsedi ve kolunu havada sallayarak, "Müzik aşkın ruhudur," dedi. "Hadi ama, ben müzik dinlemek istiyorum."

Lord Thomas, düşesin elini tuttu ve dudaklarına götürürken, "Şarkı söyleyebilmeyi o kadar isterdim ki," dedi.

"Melekler gibi piyano çalan birisini tanıyorum," dedi Lord Brocklehurst. "Ayrıca kendisi gece boyu bizimle kelime oyunu oynayıp yorgun düşmüş de değil."

Dük bir anda işin nereye varabileceğini sezinleyerek kendini rahatsız hissetti ve oturduğu yerde kıpırdandı. Bu sırada Sör Philip Shaw da elini ağzına götürerek esnedi.

"Bu sonsuz enerji sahibi mükemmel piyano sanatçısı kimmiş?" diye sordu Sör Philip.

"Leydi Pamela'nın mürebbiyesi Bayan Hamilton," dedi Lord Brocklehurst.

"Haa." Sör Philip, Lord Brocklehurst'e cansız gözlerle baktı. "Demek sen o kızcağızı daha önceden tanıyorsun, öyle mi? Seni talihli şeytan seni! Hatta onun bir melek gibi piyano çaldığını bile öğrenmişsin? Hadi Sybil aşağıya çağır da gelsin."

"Çok geç oldu," dedi dük. "Bayan Hamilton şu anda yatağında uyuyordur."

"Gerçekten mi?" dedi Sör Philip. "Yaptığın öneri an itibariyle kulağa daha çekici gelmeye başladı, Chesterton."

"Hizmetkârlarımızı çalışma saatleri dışında meşgul etmekten hoşlanmayız," dedi düşes.

"Ama Sybil, Sybil." Lord Thomas tekrar düşesin eline uzandı. "Eğer Bayan Hamilton bir melek gibi piyano çalıyorsa ve onun piyano çalmasını dinlemek Bradshaw'a keyif verecekse, o halde misafirlerinin keyfine tabi olmalısın. Eğer mürebbiyeniz şu an yataktaysa, Adam, o zaman Pamela'nın yarın sabahki derslerini iptal etmeli ve böylece mürebbiyenizin bize piyano çaldıktan sonra yarın geç vakte kadar uyuya- bilmesine izin vermelisin. Bu kadar basit. Bradshaw, yanındaki zili çal, eski dostum. Gidip mürebbiyeyi-çağırsınlar."

Misafirler Lord Thomas'ın önerisini ölçülü bir şekilde alkışlarken, dük de saatin gece yarısına ulaşmış olması gerektiğini düşündü. Belki de itirazını daha sert dile getirmeliydi. Ama artık çok geçti. Thomas, Jarvis'e talimat veriyordu.

On beş dakika sonra Fleur kapıdan içeriye girdi. Bu kadar zaman geçtiğine göre, demek ki çağrıldığı esnada gerçekten de uyuyordu.

Kardeşinin ayağa kalkmasıyla beraber dük de ayağa kalktı ve odanın içinde yürüyerek Fleur'ün yanma gitti.

"Bayan Hamilton..." dedi. "Misafirlerimiz sizin bizim için piyano çalmanızı arzu ediyorlar. Belki bir yarım saat kadar çalarsınız," dedi.

Fleur'ün yüzü solgun, gözleriyse dalgındı. Tıpkı Bull and Horn'un yatak odasındaki haline benziyordu. Ama şu an daha sağlıklı, daha güzeldi. Dük o ilk gece fark etmemişti ama Fleur Hamilton aslında hayat dolu bir yüze sahipti ve bunu saklamak için de suratına sürekli olarak bir maske takıyordu.

Dükün aklına aniden bir şey geldi. Acaba Fleur, dükün ihanetine uğramış olduğunu düşünüyor olabilir miydi? Dükün sırf bu tür toplantılarda onun yeteneğinden yararlanabilmek için kendisine müzik odasındaki piyanoyu çalma izni vermiş olduğunu zannediyor olabilir miydi?

"Rica etsem çalabilir misiniz?" diye sordu dük.

"Piyanoyu bir melek gibi çalıyormuşsunuz, öyle duyduk," dedi Sör Philip Shaw.

Dük ise, ama bunu söyleyen ben değilim, demek istermiş gibi Fleur'e baktı. Fleur'ün gözlerindeyse çok soğuk bir ifade vardı. O ilk gecelerinde de Fleur'ün gözlerinde aynı ifade parlamıştı, dük bu ifadeyi görünce öfkeye kapılmış, ona bu yüzden çok sert davranmıştı.

"Utandı," dedi Lord Thomas, ona selam vermek için eğilirken. "Bayan Hamilton, rica etsem bizi onurlandırır mıydınız?"

Dük, Fleur'e elini uzattı. Fakat Fleur gözlerini dükten Lord Thomas'a çevirdi. Sonra Lord Thomas'ın yanından geçip odayı bir baştan bir başa kat ederek piyanoya doğru yürümeye başladı, yürürken de arkasını dönüp tekrar Lord Thomas'a bakmadı.

Sonra piyanonun önündeki tabureye sırtı dik bir şekilde oturdu ve Lord Thomas'a soğukkanlı bir şekilde baktı.

"Özellikle istediğiniz bir parça var mıydı lordum?" diye sordu.

Lord Thomas ona gülümsemeye devam etti. "Sakin ve yatıştırıcı bir şeyler olabilir, Bayan Hamilton."

"Bir ninni gibi," dedi Sör Philip. "Bizi uyku moduna sokacak bir şeyler, Bayan Hamilton."

Dük olduğu yerde, kapının hemen önünde kıpırdamadan durdu ve Fleur'ü izlemeye koyuldu. Fleur birkaç saniye kadar dizlerinin üzerindeki ellerine baktı; son derece sakin, kendisine son derece hâkim gözüküyordu. Derken Beethoven'dan Ayışığı Sonatı'nı çalmaya başladı.

Hatasız çalıyordu, hatta çok güzel çalıyordu. Eğer sabahki performanslarının büyüsünden bir şeyler eksikse, bunu ancak dük anlayabilirdi.

Dük de eğer bulunduğu yerde öylece dikilmeye devam edecek olursa, dikkatleri üzerine çekecekti. Müziği dinleyen hanımefendilerden birisinin yanına oturdu ve Brocklehurst'ün taburenin arkasında dikilmek için etrafta gezinmesini izledi.

Bir melek gibi mi çalıyordu? Eğer öyle çalmıyorsa bile kesinlikle bir melek gibi gözüküyordu. Soluk mavi elbisesinin süssüz sadeliği -baloda da aynı kıyafeti giymişti- altın rengine çalan kızılımsı saçlarının pürüzsüzlüğü, yüzünün sakin güzelliği... Tüm bu özellikleri onu salonda bulunan diğer kadınlardan farklı kılıyordu. Evet, bir meleğe benziyordu.

Kimdi o? Isabella mı? Soyadı bilinmiyor muydu? "Her..." diye başlamıştı eski yaşadığı evden bahsederken. Brocklehurst de Wiltshire'daki Heron House'ta yaşıyordu.

Müzik bittiğinde ayağa kalkacak ve ona kapıya kadar eşlik
edecekti. Sybil ondan sonra yatağına dönüp uykusuna devam edebilirdi.

Ama daha ayağa kalkamadan, kardeşi Lord Thomas konuşmaya başladı.

"Bravo Bayan Hamilton," dedi. "Gerçekten harikasınız. Demek Lord Brocklehurst'le tanışıklığınız var? Tüm topluluk adına teşekkürlerimi sunuyorum, artık serbestsiniz. Aslında ikiniz birden gidebilirsiniz. Bradshaw?"

Lord Brocklehurst eğilerek selam verdi. Fleur taburesinden kalkmıştı.

"Evet, ben de Bayan Hamilton'la uzun galeride biraz yürüyüş yapabileceğimi umut etmiştim," dedi Lord Brocklehurst. "Tabii eğer izin verirseniz saygıdeğer hanımefendim?" Düşesin önünde eğilip selam verdi.

"İzin veriyorum, uzun galeriye gidebilirsiniz Bayan Hamilton," dedi düşes gülümseyerek. "Ayrıca sizden yarın sabah yapmanızı talep ettiğim şeyi de şimdilik unutabilirsiniz."

Dük oturduğu yerden kalkamadan, Fleur'ün içeri girdiği gibi yine sakince dışarı çıkışını seyretti. Lord Brocklehurst de Fleur'ün birkaç adım gerisinden yürümekteydi. Fleur dükün yanından geçerken ona kısa ve ifadesiz bir bakış fırlatmakla yetindi.

"Evet, ben yatağa gidiyorum," dedi Sör Philip esneyerek. "Size kapıya kadar eşlik edebilir miyim Victoria?"

"Sanırım herkes yatmaya hazır," dedi düşes. "Hayatımda hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim kendimi."

Dük, eşi koluna girsin diye ayağa kalktı. Acaba Sybil, Lord Thomas'la bir olup Fleur'ü son derece geç bir saatte misafir salonuna getirtmek, sonra da onu Brocklehurst'le birlikte uzun galeriye göndertmek için böylesine bir oyun mu oynamıştı?

Sybil'ın giyinme odasının kapısına geldiklerinde, dük karısının elini tutarak, "Tekrar ateşin çıkmış," dedi. "Senin dinlenmen gerek Sybil. Neden yarın öğlene kadar yatmıyorsun? Ben misafirlerimizi eğlendirmek için bir yol bulurum."

"Sabaha kadar daha iyi olurum," dedi düşes. "Sadece biraz

yoruldum. Hem misafirlerimle geçireceğim tek bir saati bile kaçırmak istemem. Misafirler olmadan hayat burada çok sıkıcı geçiyor. Sen ya evde olmuyorsun, ya da olsan bile tüm gün kendi işlerinle ilgili bir yerlere gidiyorsun."

"Böyle olması gerekmezdi," dedi dük. "Birlikteliğimizden iyi bir evlilik çıkarabilirdik, Sybil. En azından birbirimize biraz nezaket ve saygı gösterebilirdik."

"Evet, böyle olması gerekmezdi," dedi düşes, kocasına bakarak. Gözleri parıl parıl parlıyor, ateşler içinde

yanıyordu. "Mutlu olabilirdim. O beni ihmal etmezdi, Adam. Beni senin gibi aylarca yalnız bırakmaz, can sıkıntımı ve yalnızlığımı dindirmek için buraya misafir davet etmeme kızmazdı. Hem zaten o benimle birlikte olduğu için misafirlere de ihtiyacım olmazdı. Ne canım sıkılırdı, ne de yalnız kalırdım." Yanakları gittikçe kızarıyordu.

Dük onun için kapıyı açtı.

'Yarın sabaha ateşin düşmezse doktoru çağıracağım," dedi. "Ayrıca herhangi bir iyileşme göstermezsen Londra'dan doktor getirteceğim."

"Doktor Hartley'den başka kimseye ihtiyacım yok," dedi düşes huysuzca. "Neden Thomas'ı buradan kovdun Adam? Biliyorsun, seni hiç affetmeyeceğim. Onun geri gelmesine çok sevindim. Hem de çok!"

Sybil hızla odasına girdi ve kapıyı aceleyle kapattı. Dük karısının öksürüklerini duyabiliyordu.

İçini çekerek arkasını döndü ve kendi odasına doğru yürümeye başladı.

FLEUR İLK BAŞTA uyandırıldığı için sinirlenmemiş- ti. Çünkü o sırada rüyasında Daniel'ı görüyordu. Üzerine uzanmış onun canını acıtan ve sonsuz bir utanma duygu-su veren vücut, Daniel'ın vücuduydu. Daniel'ın güzel yüz hatları öylesine hayvani bir şehvet ifadesine bürünmüştü

ki Fleur onun kim olduğunu zar zor anlayabilmişti. Ama bu yüz hatlarının Daniel'a ait olduğunu biliyordu.

Daniel, Fleur'ün canını acıtırken, ona "fahişe" diyordu.

Odasına gönderilen hizmetçi, gözlerini koca koca açarak ona hemen giyinmesi ve misafir salonundaki misafirlerin yanına gitmesi gerektiğini söyledi.

Fleur aceleyle ve titreyen ellerle giyinirken, demek Matthew herkese benim ne yaptığımı söylemiş, diye düşündü. Demek Matthew herkese söylemeye karar vermişti ve şimdi de onu bütün misafirlerin önüne çıkartıp işlediği suçu yüzüne vuracak, herkesi eğlendirmeye çalışacaktı.

Geçici kurtuluşu sona ermişti. Gerçekten de Matthew'un ipin ucunda oynattığı bir kukla gibi hissediyordu kendisini. Hayatının sonuna kadar da öyle olacaktı.

Üniformalı bir uşak misafir salonunun kapısını açarken, Fleur kendisini iliklerine kadar yorgun hissediyordu, içeriye adımını attığında yoğun bir ışık ve ses kirliliğiyle karşılaştı, içeride pek çok misafir bulunuyordu. Ama hiçbir şey belli etmeyecekti. Eğer yapacağı son şey de olsa, bu durum karşısında haysiyetini kaybetmeyecek, başını dik tutacaktı. Ne Matthew ne de başka herhangi bir insan, onun yere kapanıp yalvardığını ya da ağladığını göremeyecekti.

İçeri girdiğinde, dük yanına gelip ona neden çağırıldığını kısaca açıkladı. Gece yarısı yatağından kaldırılma nedeni, piyanodaki yetenekleri yüzündendi. Demek dük misafirlerine onun yeteneklerini göstermek istemişti. Demek kendisine bahşedilen, her gün müzik odasında tek başına piyano çalma ayrıcalığının karşılığını artık vermesi gerekiyordu.

Fleur yanılıyor da olabilirdi ama dükün sözlerini kendi kafasında böyle yorumlamıştı işte.

Dükün sert ve haşin yüzüne göz attı, çirkin yara izine baktı ve ondan nefret etti. Ondan yalnızca korkuyor ya da ona karşı yalnızca fiziksel bir çekince duyuyor değildi. Ondan tam anlamıyla nefret de ediyordu. Dükün yaptığı birtakım iyiliklerin karşılığı olarak sırf kendi zevki için Fleur'den bir şeyler isteyebiliyor oluşu, Fleur'ün içinde büyük bir nefret doğurmuştu. Hizmetkârlarını koruyup kolladığını iddia edip de onları kendi kaprisi için köle gibi kullanabilmesinden dolayı ondan nefret ediyordu Fleur.

Beraberce ata binişlerini, yarışırkenki heyecanlarını, onun siyah atının üzerinde ihtişamlı bir şekilde oturuşunu, atını dörtnala koşturmasını, duvardaki kapının üzerinden atıyla sıçramasını ve arkadan yetişmeye çalışırken kendisine bakıp gülümseyişini hatırladı. Fleur ayrıca kendi kahkahalarını, kendi mutluluğunu, kendi garip unutkanlığını da hatırladı.

Onunla vals yaparken de yine kendinden geçip onun kim olduğunu unutmuştu.

Ondan nefret ediyordu.

Fleur içeri girdiğinde bir tek Lord Thomas Kent'le konuştu. Zaten Lord Thomas Kent ona sürekli gülümsüyor ve arkadaşça davranıyordu, ayrıca bugün düşesin oturma odasında Fleur'ün adına konuşup onu savunmuştu. Fleur piyanoyu onun için çalacaktı, çünkü rica etmişti ve aslına bakılırsa Fleur'ün çalmamak gibi bir seçeneği de yoktu.

Dük ise bir süre kapının önünde durduktan sonra oturdu. Fleur'e ihanet etmişti dük. Oysa Fleur her sabah tüm kalbiyle piyano çalmış, dük de yandaki odada onun piyano çalışını dinlemiş ve Fleur'ü hiç rahatsız etmemişti. Gerçi dük her zaman Fleur'ü dinlediğini belli etmiş ama onun kendi ruhuyla baş başa olma ihtiyacına daima saygı göstermişti. Şimdiyse, bir sirk maymunu gibi insanların önünde piyano çalması için onu buraya getirtmişti. Üstelik bu insanlar sarhoş ve gerçekte müzikle pek alakaları olmayan insanlardı.

Huzurla piyano çaldığı sabahların büyüsü kaybolmuştu artık. Fleur, dükün Bayan Woodward'un yanında sessizce, hiç kıpırdamadan, asık bir suratla oturduğunun farkındaydı. Onu dinliyordu. Kölesinin piyano çalışını izliyordu dük.

Fleur nefret ediyordu ondan. Nefretinin gücüne de şaşırıyordu. Oysa önceleri ondan yalnızca korkuyordu.

Piyano çalarken Matthew'un arkasına geçtiğini fark etmemişti. Hayret edilecek bir durumdu ama fark etmemişti. Fakat oradaydı işte. Piyano çalmayı bitirir bitirmez Matthew'un varlığını hissetti ve tam bu sırada dük de ayağa kalktı.

Ama yegâne arkadaşı bir anda en büyük düşmanı oluverdi. Durumu tamamen yanlış anlayan ve Fleur'e iyilik yaptığını düşünen Lord Thomas Kent, Fleur'e arkadaşı Matthew'la misafir odasından beraberce çıkabileceğini söylüyordu.

Düşes de Lord Thomas'ın önerisini kabul ediyor, ayrıca Fleur'e bir sonraki sabah Bay Houghton'a istifasını sunması yolunda verdiği talimattan da vazgeçiyordu.

Demek arkasından dalavere çevirmişler ve zaten kaçınılmaz olan bir şeyle karşı karşıya kalmasını sağlamışlardı. Ama keşke bu kadar geç saatte olmasaydı, kendisini bu kadar yorgun ve umutsuz hissetmiyor olsaydı. Keşke biraz daha zamanı olsaydı.

Ama zaman tükenmişti.

Uzun galeride iki üniformalı uşak duvardaki mumları yakıyordu.

"Koluma gir Isabella," dedi Matthew. "Eğer yürüyecek-sek, bunu uygar bir şekilde yapalım."

Uşaklar dışarı çıkarken kapıyı arkalarından kapattılar.

"Bu kadar sade giyinmişken bile nasıl bu kadar güzel görünmeyi beceriyorsun?" diye sordu Matthew.

Fleur kolunu çekti. "Ne istiyorsun Matthew?" diye sordu. "Eğer bu malikâneden hemen ayrılmayacaksak, eğer beni hemen hapse attırmayacaksan, benden ne istiyorsun? Burada Willoughby'de seninle yatmamı, senin metresin olmamı mı istiyorsun? Senin metresin olmayacağım!"

Matthew derin bir nefes aldı. "Beni medeniyetten nasibini almamış bir insan gibi gösteriyorsun, Isabella," dedi Matthew. "Bunlar senin önerilerindi, benim değil."

"O zaman söyle," dedi Fleur. "Benimle oyun oynamayı kes."

"Seni istiyorum," dedi Matthew. "Seni çok uzun zamandan beri istiyorum. Bu çok mu ayıp?"

"Ben de sana çok uzun zamandan beri senin bu isteğinle ilgilenmediğimi söylüyorum," dedi Fleur. "Eğer beni öyle iddia ettiğin gibi gerçekten seviyor olsaydın, Matthew, benim duygularıma saygı duyardın. Daniel'la benim arama girmezdin."

"Daniel Booth," dedi Matthew kibirli bir ses tonuyla. "Güler yüzlü, kibar bir hizmetkâr. O seni mutlu edemezdi Isabella."

"Belki de edemezdi, evet," dedi Fleur. "Ama tercih bana ait olmalıydı. Neden olayları bu şekle soktun?"

'"Bu şekle' derken neyi kast ediyorsun?" diye sordu Matthew. Kaşlarını sorgularcasına kaldırmıştı.

"Annen ve Amelia Londra'ya giderek beni seninle yalnız bıraktılar. Bu çok münasebetsiz bir şeydi, bunu biliyor olmaları gerekirdi. Ayrıca bana karşı bir nebze olsun iyi duygular besliyor olsalardı, bu durumla ilgili bir şeyler yaparlardı. Derken benim Daniel'ın kız kardeşinin evine kalmaya gitmeme izin vermedin, benim Daniel'la özel evlenme ruhsatıyla evlenmemi kabul etmedin. Bunu bu şekilde planlayan sen değil misin? Bana hiçbir seçme hakkı ve hiçbir saygınlık bırakmadın. Senin metresin olmaktan başka bir şansım kalmayacaktı. Ben reddet-sem bile bana zor kullanabilecektin."

Matthew durdu ve Fleur çekmeye çalışsa da onun ellerini kendi elleri arasına aldı.

"Amelia'nın Londra'ya gidip kendini sosyeteye takdim etmesi gerekiyordu, Fleur. Zamanı gelmişti, hatta geçiyordu bile. Tabii annem de onunla beraber gitmek istedi. Seni onların yanında Londra'ya göndermek zalimce olurdu Isabella. Üçünüz asla anlaşamazdınız."

"Eğer sekiz yaşından beri tamamen yok sayıldıysan, biriyle anlaşmak ya da anlaşamamak çok zordur," dedi

Fleur acı acı. "Özellikle de sürekli ayıplanıp hor görülüyorsan."

"Ama ben," dedi Matthew. "Durum ne olursa olsun, senin ait olduğun yerde, yani evinde kalmanın daha uygun düşeceğini düşündüm, Isabella. Ayrıca senin vâsin olmak da benim fikrim değildi, bunu biliyorsun. Baban öyle vasiyet etmişti. Benim babamın ölümüyle de sen evlenene ya da yirmi beş yaşına gelene kadar vasin ben oldum. Bu şartlan ben koymadım."

"Evlenene kadarmış!" dedi Fleur. "Daniel'la evlenebilirdim. Böylece sen de böyle külfetli bir sorumluluktan kurtulmuş olurdun."

"Külfetli değildi," dedi Mathew. "Ama öylesine zayıf ve korkak bir adamla evlenmene de vicdanım elvermedi Isabella."

"Senin metresin olmam daha iyiydi," dedi Fleur.

"Bu kelimeyi kullanan tek kişi sensin."

Fleur kahkaha attı. "Tabii canım, sen benimle evlenmek istiyordun!"

"'İstiyordun' değil, 'istiyorum'," dedi Matthew, Fleur'ün ellerini daha da sıkıca kavrayarak. "Sen bir leydisin Isabella, bir baronun kızısın. Senin hayatını mahvetmek istediğimi nasıl düşünebilirsin?"

Fleur tekrar güldü. "Bu kadar onurlu bir niyetin olduğundan daha önce bahsetmemiş olman ne garip,"

dedi. "Annen kimbilir ne kadar mutlu olurdu, Matthew. Ayrıca o gece beni iğfal etmeye çalışman da sanırım evlilik merasiminden önce benim üzerimdeki mülkiyet hakkını kanıtlamak içindi."

"İğfal mi?"

"Evden ayrılıyordum," dedi Fleur. "Saat çok geçti, hava da çok soğuktu, ama yine de gidiyordum. Valizim arabadaydı. Miriam beni papaz evinde bekliyordu. Ama benim ayrılmama izin vermedin ve itaatsizliğim yüzünden beni azarladın. Beni odama göndermeyecektin, Matthew. Beni kendi odana götürecektin. Hatta odana bile götürmeyecektin belki. Hobson beni tutarken, sen de bana oracıkta, kütüphanenin ortasında tecavüz edecektin, değil mi?"

Matthew bir elini Fleur'ün ellerinden çekerek kendi alnına koydu. "Ne kadar garip şeyler düşünüyorsun böyle, Isabella," dedi. "Evlenmene izin vermediğim bir adamla kaçmana engel oldum diye -ki yasalar gereği böyle bir hakka sahibim- bana vahşi bir hayvan gibi bağırıyor, vurmaya çalışıyordun. Hobson sana arkandan yaklaşmaya çalıştı, çünkü senin takılıp şöminenin içine düşmeni engellemek istiyordu. Sense dönerek onu ittin ve dengesini kaybetmesine neden oldun. Kendi ihtirasın yüzünden böylesine bir suç işledin, bu kadar basit."

"Evet," dedi Fleur. "Sen böyle anlattıktan sonra eminim yargıç da olayı aynı şekilde bir cinayet olarak görecektir."

"Mücevher olayı da her şeyin üzerine tuz biber ekti. Her şeyi önceden tasarlamışsın gibi bir izlenim ortaya çıkardı. Gerçi hiç kuşkusuz tasarılarında Hobson'ı değil, beni öldürmek vardı."

"Mücevherler mi?"

"Çok değerli oldukları için annemin Londra'ya yanında götürmediği mücevherler," dedi Matthew. "Sen panikle kaçtıktan sonra hepsi senin valizinde bulundu."

Fleur gözlerini Matthew'a dikti. "Anladığım kadarıyla bu mücevherler senin tarafından değil, başkası tarafından bulunmuş."

"Senin hizmetkârın buldu mücevherleri," dedi Matthew.

Fleur Matthew'a gülümsedi.

"Ama bunların hepsini düşünmeden yapmış olmalısın," dedi Matthew. "Annenle babanı erken yaşta kaybetmen, babamla beraber ailece sizin evinize gelmemiz, çocukluktan beri gelecekte sana ait olacağını düşündüğüm tüm mala mülke bizim sahip olmamız senin için çok zor olmuş olmalı, Isabella. Ama tüm bu mülkler tekrar sana ve çocuklarına ait olabilir."

"Yani ikimizin çocuklarına, öyle mi?" diye sordu Fleur. "Benimle evlenmek konusunda gerçekten ciddi misin Matthew?"

"Seni seviyorum," dedi Matthew. "Son iki buçuk aydır ne kadar acı çektiğimi bilemezsin Isabella. Seni bir daha göremeyeceğimi zannettim. Benimle evlenmek zorundasın."

"Sanırım bu cümledeki anahtar sözcük, zorundasın kelimesi," dedi Fleur.

"Seni asla zorlamam," dedi Matthew. "Bu konuda yanıldığını bilmelisin."

"Cevabım, hayır," diye karşılık verdi Fleur.

"Fikrini değiştireceksin," dedi Matthew.

"Hayır değiştirmeyeceğim." Fleur gülümsedi. "Buradan tek başına ayrılacaksın Matthew, seninle gelmeyeceğim."

Matthew ellerini kaldırdı ve gevşek bir şekilde Fleur'ün boynunu kavradı. Ellerini Fleur'ün çenesine kaydırdı, hafifçe sıktı ve yukarıya doğru çekti.

"Duyduğuma göre usta cellatlar işlerini o kadar iyi yapıyorlarmış ki ölüm birdenbire ve acısız gerçekleşiyormuş," dedi. "Ama maalesef hepsi o kadar da usta olmuyormuş."

Fleur'ün gülümsemesi dudaklarında dondu. "Teşekkürler," dedi. "Sonunda cevabımı aldım. Demek ya

seninle evleneceğim ya da darağacına gideceğim. Karar vermek için ne kadar sürem var?"

Matthew cevap verme şansı bulamadı. Uzun galerinin ucundaki kapılar açıldı ve içeriye Ridgeway Dükü girdi.

"Hâlâ buradasınız," dedi. "Bu kadar tablonun arasında insan zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor, değil mi? Ama kızımın mürebbiyesinin uykuya ihtiyacı var, Brocklehurst. Belki tabloları incelemeye yarın devam edersiniz. Siz odanıza dönebilirsiniz, Bayan Hamilton."

Fakat Matthew da kapıya kadar Fleur'le yürüdü. En sonunda üçü birden kapının eşiğinde durmaktaydı. Dük, Matthew'a düşünceli düşünceli bakarak kolunu Fleur'e uzattı.

"Size yukarıya kadar eşlik edeyim," dedi.

Fleur, dükün koluna girdi ve Matthew'un ne yaptığını görmek için arkasına bakmadı. Ama kemerli kapının altından geçip de merdivenlere ulaşır ulaşmaz, elini dükün kolundan çekti ve mümkün olduğunca duvar tarafından yürümeye çalışarak merdivenlerden çıkmaya başladı.

Merdivenlerin tepesine ulaştıklarında, Fleur'ün beklediği gibi, dük arkasını dönüp gideceği yerde Fleur'ün odasına kadar onunla beraber yürüdü. Odanın önüne geldiklerinde, elini oda kapısının topuzuna koydu.

"Çok üzgünüm Bayan Hamilton," dedi sessizce.

"Üzgün müsünüz?" Fleur gözlerini dükün karanlık, sert ve köşeli yüzüne çevirdi. Dükün yüzü koridorun loş ışığı altında daha da ürkütücü gözüküyordu.

"Her şey için," dedi dük. "Yatağınızdan kaldırıldığınız için. Bir piyon gibi kullanılmanıza izin vermek zorunda kaldığım için. Bunun bir daha olmasına izin verdiğim için."

Fleur dükün gözlerine bakmaya devam ediyordu.

"Brocklehurst sizi incitti mi?" diye sordu dük. "Sizi herhangi bir şekilde taciz etti mi?"

"Beni inciten o değil."

Dük bir şey söylemek istercesine ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Dudakları ve çenesi kasılmıştı. Fleur merakla düşündü: Acaba dük kapıyı açıp onu zorla içeriye ittikten sonra ilk gece yaptığı gibi yine kıyafetlerini çıkarmasını mı emredecekti?

Böyle bir şey olsa Fleur acaba ona tekrar boyun eğer miydi?

"Üzgünüm," dedi dük tekrar. Gözleri Fleur'ün dudaklarına kaydı, başım daha da yaklaştırmıştı.

Bir anda kapıyı açtı ve Fleur'ü içeri sokmaya çalıştı.

"Hayır!" Fleur olduğu yerde durdu ve başını sağa sola doğru yavaşça sallamaya başladı. "Hayır. Lütfen, lütfen yapmayın."

"Aman Tanrım!" Dükkapıdan içeri adımını attı ve Fleur'ün iki omzunu sıkıca kavradı. "Benim hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizinle içeriye gireceğimi mi sandınız? Sizden önce özür dileyip sonra sizi baştan çıkaracağımı mı zannettiniz?"

Fleur üst dudağını ısırarak düke baktı.

"Fleur." Dük elini gevşetti. "Fleur, geçen sefer size sizin iradeniz dışında sahip olmuş değilim. Size istemediğiniz bir şeyi asla yapmam. Hatta sizin isteğiniz dahilinde bile olsa, artık size asla sahip olmam. Ben beş buçuk yıllık evliliği süresince karısına yalnızca bir kez sadakatsizlikte bulunmuş evli bir adamım. Benim yanımdayken lütfen güvenliğiniz konusunda endişe etmeyin."

Fleur'ün dudağı iç tarafından kanamaktaydı, çok sert ısırmıştı.

Dük, Fleur'ün yüzüne, gergin ve korku dolu gözlerine baktı, sabırsız bir ses çıkardı ve onu kollarına aldı. Fleur'ün titremesi geçene kadar da onu kolları arasında sımsıkı tuttu. Fleur en sonunda başını çevirerek dükün kalbi üzerine yerleştirdi ve gözlerini kapattı.

"Benim yanımdayken güvenliğin konusunda endişe etme." Ağzını Fleur'ün kulağına yaklaştırmış, kısık sesle konuşuyordu. Parmaklarıyla Fleur'ün boynunun arkasını okşuyordu. "Sen bu dünyada incitmek isteyebileceğim en son insansın Fleur. Tanrım, Fleur lütfen daha önce

kendini inandırdığın şeylere artık inanmadığını söyle bana."

"Tamam, inanmıyorum." Fleur dükün kollarından bitap düşmüş bir şekilde ayrılmaya çalıştı.

"Tamam o zaman." Dük ellerini Fleur'ün üzerinden çekti ve bir adım kenara çekildi. "İyi geceler."

"İyi geceler saygıdeğer efendim."

Fleur odasına girdi ve kapısını kapattı. Alnını kapıya dayadı ve derin derin birkaç nefes aldı, sakinleşmeye çalışıyordu. Korkacak bir şey yoktu. Dük onunla yalnız kalmıştı ve istese ona çok rahat sahip olabilirdi. İstese Fleur'ün çığlıklarını rahatlıkla bastırabilirdi, öyle ki Bayan Clement bile hiçbir şey işitmezdi. Ama dük ona sahip olmamıştı.

Sana asla istemediğin bir şeyi yapmam, demişti dük, hatta senin isteğin dahilinde bile olsa yapmam.

Korkacak bir şey yoktu artık. Ama dükün kaslı kollarının vücuduna sarıldığını, parmaklarının boynunun arkasında dolandığını hâlâ hissedebiliyordu. Kalp atışlarını duymuştu; onun sıcaklığını, gücünü hissetmişti. Rahatlığın hülyasına dalmıştı.

Fleur kendini zorlayarak dükün kim olduğunu ve kendisine ne yapmış olduğunu; güçlü ve erkeksi vücudunu, vücudundaki yaralan, uzun parmaklı ellerini düşündü.

Ve korkuya kapıldı. Korkuya kapılmıştı çünkü dük biraz önce ona dokunduğu zaman, Fleur, düke olan tiksintisini unutmuştu, tıpkı onunla vals yaparken ve ata binerken de unuttuğu gibi.

On Dördüncü Bölüm

PATRONU YİNE KÖTÜ bir ruh hali içerisindeydi. Peter Houghton sabahleyin bürosuna girer girmez fark etmişti. Ne şanssızlık ki beş dakika geç kalmıştı. Dük camdan dışarıya bakıyor, bir eliyle de pencere eşiğinde tempo tutuyordu.

O halde, aşağıda saygıdeğer hanımefendi ile Lord Thomas hakkında söylenenler doğru olmalıydı. Gerçi zaten herkes dükün evliliğinde her şeyin iyi gitmediğini biliyordu. Bunun dışında bir de dükün işe aldığı Bayan Hamilton'ın gece yarısından sonra uzun galeride Lord Brocklehurst'le yürüyüş yaptığı haberi çalınmıştı kulağına.

Aslında Houghton, Willoughby Hall'a döndüğünden beri, mürebbiyenin gerçekten de dükün metresi olup olmadığını merak ediyordu. Zira kadından hoşlanıyordu. Fleur her sözü ve hareketiyle doğuştan bir leydi olduğunu

belli etse de her zaman oldukça nazik ve sessiz hareket ediyor, Bayan Laycock'un masasında asla kurum satmaya çalışmıyordu.

Houghton içeri girer girmez, "Hangi cehennemde kaldın?" dedi dük. Katibin kuşkuları haklı çıkmıştı.

"Saygıdeğer efendim, mutfak hesaplarında ufak bir sorun çıkmış, o yüzden ben de Bayan Laycock'a yardım ediyordum."

"Seni bir tatile çıkarsam, ne düşünürsün?"

Houghton, efendisine şüpheyle baktı. Acaba temelli bir tatile mi çıkartılıyordu? Sadece beş dakika geç kaldığı için mi?

"Benim için Wiltshire'a gideceksin," dedi dük. "Heron House'a. Nerede olduğundan tam olarak emin değilim. Ama hiç şüphesiz sen hemen bulursun."

"Lord Brocklehurst'ün evine mi efendim?" Kâtibin kaşları çatılmıştı.

"Aynen öyle," dedi dük. "Yakın zamana kadar orada yaşamış olan Isabella isimli bir kişi hakkında edinebileceğin tüm bilgileri edinmeni istiyorum."

"Isabella mı?" Houghton soran gözlerle efendisine baktı. "Soyadı nedir saygıdeğer efendim?"

"Bilinmiyor," dedi dük. "Ayrıca araştırmalarını yaparken hem görünmez hem de dilsiz olacaksın, anlaşıldı mı?"

"Sadece Isabella diye mi arayacağım saygıdeğer efendim?" dedi Houghton. "Kendisi hakkında başka bir bilginiz yok muydu?"

"Bayan Hamilton'a oldukça benzediğini söyleyebilirim," dedi dük.

Peter Houghton efendisine baktı.

"Ağzını sıkı tutacağına güvenebilirim, değil mi Houghton?" diye sordu dük. "Şimdi söyle bakalım, zamanı çoktan geçmiş olan, hak edilmiş bir tatile çıkmayı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tabii efendim, kuzenim Tom'u ve henüz tanışmadığım karısını ziyarete giderim," dedi kâtip. Yüzü ifadesizdi. "Ayrıca vaftiz babası olacağım yeni doğmuş çocuklarını da görmüş olurum böylece."

"Tamam tamam, bana aile öykünü anlatmana gerek yok," dedi dük, kâtibinin sözünü keserek. "Bugün yola çıksan iyi olur Houghton, yoksa vaftiz törenini kaçıracaksın."

"Size minnettarım saygıdeğer efendim," dedi Houghton, efendisi odadan çıkmak üzere kapıya yöneldiği sırada. "Bana yaptığınız bu iyiliği unutmayacağım."

"Gitmeden önce diğer meseleyi de halledecek misin?" dedi dük, eşikteyken arkasına dönerek. "Onun bu sabah Wollaston'a gitmesi konusunda talimat vermiştim."

"Saygıdeğer efendim o mesele halledilecek," dedi Houghton.

Saygıdeğer hanımefendiye kıyasla dük çok daha ketum bir insan olmalı, diye düşündü Houghton, dükün çıkmasının ardından. Alt katta dükün mürebbiyeyle, daha doğrusu Londra'dan getirttiği fahişeyle olan ilişkisi hakkında skandal mahiyetinde tek bir kelime bile edilmemişti. Yalnızca seyisler dük ile Bayan Hamilton'ın önceki sabah bir saat boyunca birlikte at bindiklerini iddia etmişlerdi ki sonradan Bayan Hamilton'a bir binicilik kıyafeti ile bir çift çizme alınması konusunda dükten talimat alan Houghton'a göre bu iddia kesinlikle doğru olmalıydı.

Bayan Hamilton gerçekten de dükün metresiydi demek. Dük bu zavallı kızın geçmişi hakkında bilgi edinmek istiyorsa, ona gerçekten de vurgun olmalıydı. Demek Bayan Hamilton sahte bir isim kullanıyor olabilirdi.

Ama hiç kimse dükü bu ilişkisinden dolayı suçlayamazdı zira karısı Sybil, Lord Thomas'a olan ilgisini kimseden saklama gereği duymuyordu.

YAĞMURLU BİR SABAHTI. Müzik odasında piyano çalıştıktan sonra dışarıda kısacık bir yürüyüş yapmasına bile imkân yoktu. Fleur bu duruma oldukça üzülmüştü.

Ayrıca bu havada Leydi Pamela'nın at binme dersi alması da mümkün değildi.

Fakat önceki sabah dükle ata binişlerini ve bu durumun gelişim şeklini, önceki gece utanç verici bir varsayımda bulunmasına yol açan dehşet duygusunu, dükün kendisini sımsıkı saran kollarını, başını göğsüne yasladığında duyduğu kalp atışlarını ve kolonya kokusunu hatırlayınca, Fleur'ün yağmur yüzünden duyduğu üzüntü yatışmıştı.

Hatta yağmur yağdığı için mutluydu bile.

Leydi Pamela'nın defterine harfleri yazmasını izlerken ve daha sonra nakış yaptıkları sırada ona tarihi bir hikâye anlatırken, Fleur dükün o sabah dersliğe gelmemesini umut etti. Kulakları hep kapıdaydı, dışarıdan gelen en ufak bir ses bile onu ürkütüyordu.

Dük dersliğe geldiği esnada, Fleur ve Leydi Pamela küre üzerindeki dünya haritasını incelemekle meşguldü. Fakat dük her zaman yaptığı gibi kızını öpüp "günaydın" dedikten sonra bir köşeye sessizce oturmak yerine ayakta kaldı ve Fleur'e bir mektup uzattı.

"Bu sabah geldi," dedi. "Ayrıca mektubu getiren kişi bana da bir mektup verdi. Bayan Hamilton, gelen bu daveti kabul edebilirsiniz, size izin veriyorum. Bu arada, Houghton alt kattaki bürosunda şu an sizi bekliyor olsa gerek. Bu sabahki görevinizi unuttunuz mu yoksa?

Binicilik kıyafetinizle çizmeleriniz için Wollaston'a gidecektiniz?"

Fleur unutmamıştı. Fakat dükün muhtemelen unuttuğunu düşünmüş ve Bay Houghton'a kahvaltıda bu konudan bahsetmeyi istememişti.

"Yarım saate kadar sizi Wollaston'a götürmek üzere bir araba gelecek," dedi dük. "Pamela, ben diğer beyefendilerin yanına gidene kadar da ikimiz gidip bir süre Minik'le oynayacağız. Daha sonraysa eğer istersen ben ve annenle papaz evine gelebilirsin. Misafirlerimizden bazıları kiliseyi görmek istiyorlar. Biz kilisedeyken sen de çocuklarla oynarsın."

"Evet," diyen Leydi Pamela olduğu yerde sevinçten zıplamaya başladı.

"Hadi, gel bakalım o zaman," dedi dük elini kızına uzatarak. "Size iyi günler dilerim, Bayan Hamilton."

Bay Chamberlain, yazdığı davet mektubuyla Fleur'ü, kız kardeşi ve Sör Cecil Hayward'la katılacağı bir akşam yemeğine, ardından da Wollaston'da izleyecekleri bir tiyatro oyununa davet ediyordu. O gece gezici bir tiyatro kumpanyası sahne alacaktı.

Fleur mektubu katlayarak ağzına götürdü ve o sırada inanılmaz bir üzüntü duydu. Burada gayet memnun olduğu bir

işe, faal olmasına yetecek bir sosyal hayata ve çekici bir beyefendinin onu tekrar kadın gibi hissettirecek arkadaşlığına sahipti. Fakat Matthew yüzünden Willoughby'den ayrılmak zorunda kalacaktı.

Bu ilişkiyi arkadaşlıktan daha ileriye götüremezdi tabii ki. Bunu biliyordu, durumu kabullenmişti. Daha fazlasını istememişti; buraya geldiğinin ilk iki haftasında nasıl bir hayatı olduysa yalnızca o kadarını istiyordu, daha fazlasını değil.

Keşke Ridgeway Dükü evden uzakta durabilseydi. Ve keşke Matthew onun buraya kadar izini sürmemiş olsaydı.

Saygıdeğer efendisi, arabanın yarım saat sonra kapıda hazır olacağını söylemişti. Fleur böylece hazırlanmak ve daveti kabul ettiğine dair bir mektup yazmak için aceleyle odasına gitti.

Daha sonra aşağı indiğinde, Peter Houghton ona Wollaston'a gittiğinde dükkân sahibine teslim etmesi için bir mektup verdi. Böylece alacağı binici kıyafetlerinin faturası eve yollanacaktı. Houghton ayrıca, Fleur henüz bir ayını doldurmadığı halde ona ilk ayın maaşını da ödedi. Bunun açıklaması olarak da kuzeninin oğlunun vaftiz töreni için Willoughby'den ayrılacağını ve birkaç hafta kadar eve dönmeyeceğini ifade etti.

Fleur önündeki birkaç saati zevkle geçirdi. Birkaç ay önceki acı tecrübelerinden sonra saygın kıyafetler giyinebilmek, güzel bir at arabasında yolculuk etmek, Ridgeway Dükü'ne ait olan bir arabada seyahat ettiği için çevreden saygı görmek, ipekli iç çamaşırlarına harcanabilecek bir miktar paraya sahip olmak müthiş bir şeydi. Binici kıyafeti için kaliteli kadife kumaşlar arasından, çizme için de yumuşak deriler arasından seçim yapabiliyor olmak harika bir duyguydu.

Ayrıca Willoughby Hall'a geri dönmek de kendi evine dönmek gibi gelmişti. Yağmura ve bulutlara rağmen her şey çok güzeldi. Araba köprünün üzerinden gürültüyle geçerken, Fleur bakışlarını malikâneye çevirdi ve içi büyük bir sevinçle doldu. Ama burada çok uzun süre kalamayacağı için kalbinde bir sızı da duydu.

Aşağı inmesi için kendisine yardım eden arabacıya gülümsedi. Tam merdivenlerin altındaki hizmetkârlar bölümüne koşar adımlarla girecekti ki birinin "Fleur" diye seslendiğini duydu ve olduğu yerde kaldı. Matthew ahırdan ona doğru hızla yürüyordu.

"Öğle yemeğinden sonra seni ziyaret etmek için yukarı çıktım," dedi Matthew. "Çocuğun dadısı Wollaston'a gittiğini söyledi. Tek başına mı gittin Isabella? Neden bana haber vermedin? Ben de seninle beraber gelirdim."

Fleur yağmurun altında durdu ve Matthew'a baktı.

"Birazdan misafirler olarak bir Norman kilisesine gideceğiz," dedi Matthew. "Ama seni bu gece görmem gerek. Nerede? Senin odanda olabilir mi? Ya da aşağıda bir yerde?"

"Bu gece için başka planlarım var," dedi Fleur.

"Ne?" Matthew'un kaşları çatılmıştı. Şapkasından aşağı yağmur suları akıyordu.

"Bu gece dışarıda yemeğe, sonrasında da tiyatroya davetliyim. Komşular davet etti."

"Kimmiş bu komşu? O kişiye ümit vermesen iyi edersin Isabella. Bu benim hiç hoşuma gitmedi."

"Sadece arkadaşlık içerikli bir ilişki olamaz mı, Matthew?" Soğuk yağmur suları, pelerininin içinden sırtına doğru akıyordu.

"Konu sen olduğun zaman, hayır, olamaz. Sen çok güzel bir kadınsın Isabella. O yüzden dediğin gibi dostane bir ilişki olamaz. Burada birkaç hafta daha kalacağız. Fakat boş vakitlerinin önemli bir kısmını bana ayırmanı istiyorum. Ayrıca bana karşı da gelmeyeceksin. Buna dük de dahil. Umarım dün gece senin yanında kalmamıştır. Yoksa senin için kötü olur."

"Islandım ve üşüyorum Matthew. Eğer izin verirsen içeriye gireceğim."

Matthew eğilerek selam verdi ve dönerek mermer merdivenlerden koşarcasına çıktı.

Fleur hizmetkârlar kısmına açılan kapıdan içeri girdiğinde

titriyordu. Evet, bir karar vermesi gerekiyordu... Ya Matthew'la evlenecekti -ki onun kendisiyle gerçekten evlenmek isteyip istemediğini hâlâ bilmiyordu- ya da cinayetten ve hırsızlıktan yargılanacaktı ki bu durumda tek şahidi Matthew'du.

BAY CHAMBERLAIN'İN arabası Fleur'ü almak için o akşam erkenden geldi. Fleur mavi muslin kumaştan dikilmiş elbisesine üzüntüyle baktı ve keşke giyecek başka bir şeyim olsa diye düşündü. Ama bu geceyi hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermeyecekti. Kararlıydı, bu akşam eğlenecekti, hele ki Matthew'la yaptığı o konuşmadan sonra buna kesin bir şekilde karar vermişti. Eğer bu geceki daveti kabul etmemiş olsaydı, akşamı Matthew'la geçirmek zorunda kalırdı. Tabii yarın akşam ve sonraki akşamlar da vardı ama bunları zamanı gelince düşünecekti.

Sör Cecil Hayward'u baloda görmüştü; bu adamın konuştuğu tek konu atlar, av köpekleri ve avlanmaktı. Fakat hem Bayan Chamberlain hem de erkek kardeşi oldukça konuşkan, tatlı insanlardı ve Fleur de yemek boyunca oldukça eğlendi.

Fleur hayatında hiç tiyatroya gitmemişti. Bay Chamberlain bunu duyunca oldukça şaşırıp neşelendi.

"Hayatınızda hiç tiyatroya gitmediniz mi Bayan Hamilton?" dedi. "Bu inanılmaz! Herkes sizin gibi olsa, günümüz Shakespeare'leri aç kalırdı herhalde!"

"Ama ben isteyerek tiyatrodan uzak kaldığımı söylemedim efendim," dedi Fleur gülümseyerek.

Bay Chamberlain kız kardeşine dönerek neşeli bir şekilde, "Bu gece sanki çocukları akşam gezmesine çıkarmışız gibi olacak Emily," dedi. "Bayan Hamilton heyecandan olduğu yerde zıplayıp hoplasa şaşırmam doğrusu."

"En azından çığlık atmayacağıma söz veriyorum," dedi Fleur.

"O zaman gidebiliriz. Hayward, bu gece şarap içmeden durabilecek misin bakalım!"

Tiyatro, Fleur'ün beklediğinden çok daha küçüktü. Seyir-
çilerle oyuncular da birbirlerine oldukça yakındı. Seyirciler, hafifçe detone olan bir şarkıcıyı ıslıklamış, bir kadın oyuncunun göğsü hafifçe gözükünce alkışlamış, oyunun kötü adamına tezahürat yapmış, oyunun iyi adamı karşılıksız bir aşka düşüp sefil olunca onu yuhalamış ve finaldeki aşk sahnesinde de alkışlayarak çığlık çığlığa bağırmışlardı.

Fleur gecenin her anını çok sevmiş, hem seyircilere hem de oyuna bayılmıştı.

Chamberlain, Fleur'ün kulağına eğilerek, "Bu seyircilerin hepsi cahil ve zevksiz kimseler," dedi. "Buraya eğlenmeye değil kendilerini eğlendirmeye geliyorlar. Tabii ki bu ülkenin başka yerlerinde daha yetenekli oyuncular da vardır. Ama umarım yaşadığınız bu deneyim tiyatrodan nefret etmenize yol açmaz Bayan Hamilton."

"Kesinlikle hayır," dedi Fleur. "Harika bir akşamdı."

Bayan Chamberlain belli ki aynı düşüncede değildi. Tiyatronun sıcağı ve daimi gürültüsü başını ağrıtmıştı. Beraberce yola çıktıktan sonra at arabası ilk olarak Sör Cecil'i Wollaston yakınlarındaki evine, sonra da Willoughby Hall'a devam etmeden önce Bayan Chamberlain'i kendi evine bıraktı. Bay Chamberlain saatin çok geç olduğunu söyleyerek Fleur'e eşlik etmekte ısrarcı olmuştu.

"Adam sizi akşam dışarı çıkarttığım için rahatsız olmadı değil mi?" diye sordu Bay Chamberlain.

"Yaptığınız daveti kabul edebileceğimi kendisi söyledi," dedi Fleur.

"Bazı insanlar çalışanlarının kendi kişisel malları olduğunu ve -sosyal yaşam şöyle dursun- azıcık bir boş zamana bile hakları olmadığını düşünür. Tabii Adam'ın daha aydın ve okumuş bir insan olduğunu tahmin etmem gerekirdi. Şu zamana kadar hiç kimsenin Adam'ın

hizmetkârlarından herhangi birini ayartmayı başarabildiğini görmedim ama deneyenler oldu. Belli ki Adam hizmetkârlarına birer çalışandan çok ailenin üyesi gibi davranıyor."

"Kendisi bizlere daima kibar davranıyor gerçekten de," dedi Fleur.

"Öldüğü söylendikten bir sene sonra beklenmedik şekilde eve geri döndüğü zaman buralarda büyük bir sevinç yaşandı," dedi Bay Chamberlain. "Yalnızca Thomas hayal kırıklığına uğradı, çünkü ağabeyinin gelmesiyle düklük unvanım kaybetmiş oldu."

"Ama..." dedi Fleur. "Kendisi oldukça nazik ve iyi bir beyefendiye benziyor."

"Ah evet," dedi Bay Chamberlain karanlık arabanın içinde Fleur'e gülümseyerek. "Öyledir. Timmy'nin doğum günü partisine geliyorsunuz değil mi?"

Yolculuklarının sonuna doğru sohbetleri rahat bir sessizlikle tükenene kadar bir süre güzelce sohbet ettiler.

At arabası ıhlamur ağacı koruluğunun sonundaki köprüden geçerken, Bay Chamberlain Fleur'e döndü. "Eğer şu araba malikânenin önünde durana kadar sizi öpmezsem, en azından bunu denemezsem, sonradan deli danalar gibi dövüneceğimi çok iyi biliyorum," dedi. "Sizi öpebilir miyim, Bayan Hamilton?"

Böyle bir isteğe nasıl bir karşılık verilebilirdi? Eğer Bay Chamberlain'den hoşlanmıyorsa, elbette "hayır" demesi gerekirdi. Ama ondan hoşlanmıyor da değildi.

"Gördüğüm kadarıyla, atılganlığım sizi sessizleştirdi," dedi Bay Chamberlain. "Böyle bir soruya kibarca 'Evet efendim' demek bir hayli zor olsa gerek, anlıyorum. Ama eğer cevabınız 'hayırsa' bana 'Hayır efendim' diye karşılık vermek o kadar zor olmayacaktır umarım."

Bay Chamberlain önce gülümsedi, sonra da bir kolunu Fleur'ün omzuna atarak öbür eliyle çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarını Fleur'ün dudaklarına yaklaştırdı.

Sıcak, sıkı ve hoş bir öpücük olmuştu. Chamberlain öpücük sonrasında kolunu Fleur'ün omzunda daha fazla tutmadı.

"Şu anda uysalca yanağıma gelecek tokadı bekliyorum," dedi kolunu Fleur'ün omzundan çekerken. "Tokat atmayacaksınız yani? Umarım sizi gücendirmedim."

"Hayır," dedi Fleur.

"O zaman sizi birkaç gün içinde görmeyi diliyorum," dedi Bay Chamberlain. "Hatta belki çocukların bağırış çağırışları arasında biraz sohbet bile edebiliriz. Doğum günleri her zaman çok gürültülü geçer. Bu daha önce hiç dikkatinizi çekmiş miydi?"

Arabacı at arabasının kapısındaki merdivenleri yere indirdikten sonra Bay Chamberlain merdivenlerden ıslak taraçaya inerek elini Fleur'e uzattı. Malikânenin önündeki merdivenlerden ana kapıya kadar Fleur'ün yanından yürüdü, sonra da elini tutarak dudaklarına götürdü.

"Bu akşam için teşekkür ederim Bayan Hamilton," dedi. "Bu akşam tahmin ettiğimden daha da iyi vakit geçirdim."

"Ben de aynı şekilde," dedi Fleur. "İyi geceler efendim."

Kapı kapanırken Fleur etrafına baktı. Kimbilir belki de Matthew ya da dük gölgelerin arasından aniden çıkabilirdi. Ama kapıyı açan üniformalı uşaktan başka görünürde hiç kimse yoktu.

Merdivenlerden koşa koşa çıkarak odasına gitti. Çabucak üzerini çıkarıp yatağına girdi ve battaniyesini kulaklarına kadar çekti.

Sadece geçirdiği akşamı düşünecekti. En azından bir gece de olsa mutlu uyuyacaktı. Bay Chamberlain'i ve onun samimi esprilerini düşündü. Ayrıca öpücüğünü de düşündü. Keşke hayatım, bir ay kadar önce başlamış olsaydı, diye düşündü. Ne Matthew olsaydı, ne de Hobson'ın Heron House'ta bir yerlerde yatan bedeni... Ne Londra olsaydı, ne de orada hayatta kalabilme zorunluluğu... Ridgeway Dükü de olmasaydı. Hatta Daniel bile olmasaydı, tuhaf bir şekilde böyle düşünmüştü Fleur.

Sadece Willoughby Hall ve Bay Chamberlain olsaydı hayatında.

Fleur tekrar Bay Chamberlain'in öpücüğünü düşündü, bunun bir daha tekrarlanmasına izin vermemeliydi. Ayrıca onu daha fazla cesaretlendirmemen, ona umut vermemeliydi.

Derken vücuduna sarılan sıcak ve güçlü kolları düşündü. Dükün kollarıydı bunlar. Yanağını dayadığı dükün kaslı göğsünü ve kulağında çarpan dükün kalp atışlarını hatırladı. Onunla vals yapışını düşündü. Dük, Fleur'ü belinden sıkıca kavrayarak ıssız patikada dans etmişti. Ayrıca vücudundaki kolonya kokusu da gecenin güzelliğinin bir parçası olmuştu

Fleur bunları düşünmeyi bırakarak başını tamamen battaniyenin altına soktu.

BİR SONRAKİ GÜN DE YAĞMURLU GEÇTİ. Dük öğleden sonra iki gözü pek misafiriyle at üstünde bazı kiracılarına uğradı. Eve geri döndüklerinde artık çay için çok geç olmuştu, akşam için eğlence programı çoktan hazırdı. Leydi Underwood, büyük holde dükü karşılayarak herkesin kelime bulma oyunundan sıkıldığını söyledi. Bu akşam salonda dans edilecekti.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Bize kim müzik çalacak? Bayan Dobbin mi?"

"Kendisi çalmaya çok istekli," dedi Leydi Underwood. "Ama Walter onun dans için boşta kalmasını istiyor. Walter' in ona abayı yaktığını fark etmiş miydin Adam? Ayrıca benimle hiç ilgilenmediğin için ben de sıkıntıdan patlamayayım diye Philip'le ilgileniyorum. Bunu fark etmiş miydin bari?"

"Şey..." dedi dük gülümseyerek. "En azından bu gece seni eğlendirecek bir dans akşamı olacak. Peki, Bayan Dobbin dans ederken piyanoyu kim çalacak?"

"Mürebbiye çalacak," dedi Leydi Underwood. "Her şey ayarlanmış durumda."

"Gerçekten mi? Bu öneri kimden çıktı?"

"Matthew'dan tabii ki," dedi Leydi Underwood. "Kendisi mürebbiyeyi biraz tanıdığını söylüyor. Gerçi eminim onu birazdan daha fazla tanıyor ama bu konuda haklı olup olmadığımı yalnızca zaman gösterecek. Her neyse... Sonuçta piyanoyu mürebbiye çalacak. Tüm valsleri benimle yapacağına söz vermeni istiyorum, Adam. Valste muhteşemsin çünkü."

"İlk valsi sizinle yapmaktan onur duyarım," dedi dük. "Şimdi beni affedebilir misiniz? Üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtulmam gerekiyor."

Acaba Fleur bu akşam kendisinden neler beklendiğini biliyor muydu? Ona danışılmış mıydı? Emrederek mi söylemişlerdi, yoksa rica mı etmişlerdi? Acaba yetenekleri böyle kullanıldığı için yine dükü mü suçluyor, dükü mü sorumlu tutuyordu? Dük bu olasılığı düşününce yüzünü buruşturdu. Fleur Pamela'nın mürebbiyesi olarak işe alınmıştı, misafirleri eğlendirmek için değil.

Acaba herhangi bir kişi bu akşamki dans için salondaki eşyaların geri itilmesi ve halının toplanması gibi detayları düşünmüş müydü? Dük bunları hiç kimsenin düşünmediğine bahse girerdi.

FLEUR, BAYAN LAYCOCK'UN oturma odasında nakış yaparak sessiz bir akşam geçirmeyi umut etmişti. Ama öğleden sonra tam dersler bittiği sırada, düşesten çala kalem yazılmış bir not aldı. Düşes ondan akşamki dans için misafir salonunda piyano çalmasını istiyordu.

Bu duruma canı çok sıkılmadı. Zaten Matthew'un öyle ya da böyle kendisini yanına çağırtacağını bekliyordu. En azından akşam boyunca Matthew'la baş başa kalmayacak, misafirlerin arasında olacaktı.

Misafir odasına girdiğinde, birkaç uşak hâlâ halıları toparlamakla meşguldü. Dışarı çıkıp malikânenin giriş holüne yürüdü ve misafir odası hazırlanana kadar orada

bekledi. Bu sırada da kafasını kaldırıp malikânenin ihtişamını seyretmeye başladı.

Binanın tepesindeki kubbeye gözlerini çevirdi. Akşam karanlığıyla gölgeler vurmuştu üzerine. Daha sonra kolonların arasındaki duvarların üzerinde yer alan yaldızlı oymalara baktı.. Kanatlı melekler şişmiş yanaklarıyla ince borulara üflüyordu. Kemanlarla flütler üst üste duruyordu oymalarda.

"Burası müzik için tasarlanmıştır," dedi dük, Fleur'ün omzunun üzerinden. "Kubbenin etrafındaki balkon orkestralar tarafından kullanılsın diye inşa edilmiştir. Ama ne yazık ki bir seneyi aşkın bir süredir burada büyük bir konser veya balo düzenlemedik."

Fleur düke doğru döndü. Dükün yüzünün üzerine gölgeler düşmüştü. Gözleri daha siyah, burnu daha kemerli, yüzündeki yara daha belirgin görünüyordu. Fleur'e yakın duruyordu dük, ellerini vücudunun arkasında kavuşturmuştu.

"Bu akşam bizim için piyano çalmayı kabul etmişsiniz?"

"Evet, saygıdeğer efendim."

"Söyleyin..." dedi dük. "Bunu sizden nasıl istediler? Rica ettiler mi?"

"Saygıdeğer hanımefendi bana bir not gönderdi."

Dük yüzünü buruşturdu. "Bunun bir daha olmayacağına söz vermiştim, değil mi?" dedi. "Bu öğleden sonra evde değildim Bayan Hamilton. Sizden rica ediyorum, bu akşam piyano çalarak bizi onurlandırır mısınız? Tabii isterseniz kabul etmeyebilirsiniz. Çünkü bu sizin mürebbiye olarak yerine getirmeniz gereken görevler içerisinde değil."

"Çalmaktan mutlu olurum, saygıdeğer efendim," dedi Fleur.

Dük hizmetkârlarına birer çalışandan çok ailenin üyesi gibi davranır, demişti Bay Chamberlain önceki gece. Düşes piyano çalmasını emretmişti, onu sorgusuz sualsiz akşam piyano çalması için çağırmıştı. Dük ise rica etmişti.

"Piyano çalmadığınız esnada dans etmek de isteyebilirsiniz," dedi dük. "Eminim sizi dansa kaldırmak isteyecek pek çok beyefendi olacaktır bu akşam."

"Hayır," dedi Fleur. "Teşekkürler ama hayır, dans etmek istemiyorum saygıdeğer efendim."

"Ama birkaç gece önce baloda dans etmekten oldukça memnun gözüküyordunuz."

"O oldukça farklıydı," dedi Fleur.

"İzin verin salona kadar size eşlik edeyim," dedi dük. Ama kolunu uzatmadı.

Misafir salonunda halılar toplanmış, altın varaklı mobilyalar duvar kenarlarına itilmişti. Salon bu haliyle

daha görkemli ve büyük gözüküyordu. Piyano da salonun bir köşesine taşınmıştı.

Evin en güzel odalarından birisi, diye düşündü Fleur etrafına bakarken. Henüz misafirlerin hiçbiri gelmediği için oldukça rahattı. Salonun duvarları soluk mavi renkliydi. Kemerli tavanı ise mavi, beyaz ve altın renklerindeydi. Büyük aynalar odayı olduğundan daha büyük gösteriyor ve kristal avizenin etkisini iki katına çıkartıyordu.

"Tablolar Avrupa'dan," dedi dük, Fleur'ün ilgisini fark edince. "Ama evin diğer odalarında ingiliz ressamların eserlerini toplamaya özen gösterdim. Bunlarsa Philipp Hackert ile Angelica Kauffman'ın eserleri. Bu akşam çalacağınız şarkılara göz atmak ister misiniz?"

Fleur piyanonun başına oturdu ve muhtemelen birisinin müzik odasından getirmiş olduğu nota yığınını incelemeye başladı. Bütün parçalar dansa uygun şarkılardı. Çoğu vals tarzındaydı.

Sonraki iki saat boyunca Fleur üstlenmiş olduğu görevde gitgide daha da rahatladı. Misafir odasına girer girmez piyanonun yanına kadar yürüyüp elini öpen Sör Philip Shaw haricinde, diğer herkes ona pek az dikkat ediyor, yalnızca belirli bir ezgi ya da dans parçası istedikleri zaman ona sesleniyordu. Vals parçalan gecenin gözdesiydi. Bayan Dobbin gecenin bir kısmında

kendisinin piyano çalması gerektiğini unutmuşa benziyordu. Fleur de hiç hatırlamamasını diliyordu içten içe.

Ama bir ara kafasını kaldırıp baktığında, Matthew'un Bayan Dobbin'le yanına yaklaştığını gördü.

"Bayan Hamilton," dedi Bayan Dobbin. "Ne kadar harika çalıyorsunuz. Keşke ben sizden önce çalsaydım da arkanızdan çalmak zorunda kalmasaydım."

Fleur, Bayan Dobbin'e istemiyorsa piyano çalmak zorunda olmadığını söylediyse de Bayan Dobbin dans etmekten

pek hoşlanmadığını ve hem baloda hem de son birkaç saattir yeteri kadar dans ettiğini söyleyerek piyanoya geçmek istediğini söyledi.

"Ayrıca..." dedi Matthew, eğilip selam vererek. "Siz bütün akşam piyanonun başında oturacak olursanız ben sizinle nasıl dans ederim?"

"Buraya dans etmek için gelmedim lordum," dedi Fleur. "Sadece müziğimi çalmak için buradayım."

"Ah ama dans edersiniz," dedi Matthew gülümseyerek. "Lütfen hanımefendi? Çünkü bunu isteyen benim."

Eğer Fleur reddedecek olsa acaba Matthew ne yapardı? Misafirlere dönüp Fleur'ün işlediği suçu yüksek sesle herkese anlatır mıydı? Onun katil ve mücevher hırsızı olduğunu mu söylerdi? Fleur buna ihtimal vermedi. Böyle

bir gösteriyle ancak kendisini rezil ederdi ve bu da amacına hizmet etmezdi.

Ama tabii ki Matthew'un sorduğu soru cevabı belli olan bir soruydu. Fleur, Matthew'un sabrını sınamayacaktı. Zaten Matthew da bunu bilecek kadar tanıyordu Fleur'ü.

Matthew bir elini Fleur'e uzatarak, "Bir vals parçası çalabilir misiniz, Bayan Dobbin?" dedi.

Matthew çok iyi vals yapardı. Ama Fleur elbette kendisini dansın büyüsüne kaptıramazdı. O bu evde bir hizmetkârdı ve saygıdeğer efendisi dans etmesine daha önceden müsaade etmiş olsa bile utançtan yanakları kızarmıştı. Düşesin bu duruma nasıl tepki verdiğini görmek için etrafına baktı ama düşes odada değildi.

Fleur elbette son yaptığı valsi de unutamazdı. Gölün güney ucunda, gözleri sımsıkı kapalı halde dükle vals yapmıştı. Şu andaysa dük Leydi Underwood'la dans ediyordu.

Müzik sona yaklaştı ama Fleur planlamış olduğu gibi piyanonun başına oturmak için fırsat bulamadı. Sör Philip Shaw, Fleur'ün elini tutup eğildi ve selam verdi.

"Ah ama Bayan Hamilton bu akşam çok fazla piyano çaldığı için yorulmuş durumda," dedi Matthew gülümseyerek.

"Ben de hava alması için kendisini malikânenin giriş salonuna çıkartıyordum."

"Sen ne şanslı şeytansın Brocklehurst!" dedi Sör Philip, Fleur'ü tembel gözlerle yukarıdan aşağı süzerek. "Keşke ben de sizinle daha önceden tanışıyor olsaydım Bayan Hamilton."

Fleur Matthew'un koluna girdi ve çenesini kaldırdı.

Matthew onu hole götürdü. Beraberce kubbenin altındaki yüksek balkona çıktılar. Matthew gün içerisinde balkona çıkan merdivenlerin yerini bulmuş olmalıydı. Fleur daha önce oraya hiç çıkmamıştı.

Yukarıya çıktıklarında balkon aşağıdan göründüğüne kıyasla çok daha yüksek gelmişti. Bununla birlikte kubbe hâlâ tepelerinde çok büyük ve ihtişamlı gözükmekteydi. Ama buraya çevreyi seyretmeye gelmemişlerdi.

Matthew, Fleur'ü iç duvara dayadı ve öptü: Yüzünü, boynunu, elbisesinin üzerinden göğüslerini. Elleriyle göğüslerini avuçladı, bir dizini bacaklarının arasına soktu. Dudaklarını dudaklarına dayadı ve diliyle Fleur'ün kapalı dudaklarını açmaya çalıştı.

Fleur sessiz ve hareketsiz bir şekilde öylece duruyordu.

"Bana hiç şans vermedin Isabella," dedi Matthew. "Sırf annemle kız kardeşim sana hep kötü davrandı, babam da tembellik edip onlara müdahale etmedi diye bana antipati duydun. Ben de seni genç kızken fark edemedim. Ama

sana hiçbir zaman açık açık kötü davranmadım, öyle değil mi?"

"Son yıllara kadar hayır, davranmadın," dedi Fleur sessizce.

"Peki, ne zaman kötü davrandım?" diye sordu Matthew. "Sanırım yine Booth olayını kakacaksın başıma. Ben asıl onunla evlenmene izin vermeyerek sana iyilik yaptım Isabella, keşke anlayabilsem O adam sana uygun değildi."

"Peki, sen uygun musun?"

"Evet," dedi Matthew. "Seni seviyorum Isabella. Sana tapıyorum. Eğer bana şans verirsen, eğer zihnini bana kapatmazsan sana beni sevmeyi öğretebilirim."

"Eğer bana biraz saygı göstermiş olsaydın..." dedi Fleur. "Senden hoşlanabilir, sana saygı duyabilirdim Matthew. Ama sen hep böyle oldun, beni böyle zorbaca kenara çekip aşkını itiraf etmekle yetindin. Geçmişte elbette sana karşı özgürce direnebiliyordum. Ama artık özgür değilim. Çığlık çığlığa bağırarak bu evde olay çıkaramam. Ben burada bir hizmetkârım, sen ise misafir. Ayrıca sana beni yalnız bırakmanı da söyleyemem. Asılmak istemiyorum. Ama eğer beni sevseydin, bu zalim oyunu bana oynamazdın. Hoşlanmayacağımı bildiğin bu zorlamaları yapmazdın."

"Hepsi bana şans vermemen yüzünden," dedi Matthew.

Ama tam o sırada Matthew arkasına baktı ve eliyle Fleur'ün ağzını kapattı. Aşağıdan ayak sesleri geliyordu. İkisi de dükün holde yavaşça yürüdüğünü, yürürken de çevresine bakındığını görebiliyordu. Dük birkaç dakikadır oralardaymış gibi duruyordu. Derken uzun galeriye doğru yürüdü ve kapıdan içeri girdi.

"Seni mi arıyor?" diye sordu Lord Brocklehurst, Fleur'e dönüp ağzını serbest bırakarak. "Sana bu evde bekçi köpekliği yapıyor, öyle değil mi Isabella? Bir dükün basit bir mürebbi- yeye gönlünü kaptırması çok garip, ne dersin? Bana vermeyi reddettiklerini ona bahşediyor musun? Eğer bunun doğru olduğunu öğrenirsem, seni kesinlikle astıracağım. Bundan emin olabilirsin."

"Bunlar gerçekten de aşk sözcükleri," dedi Fleur.

Matthew Fleur'ü şiddetle öptü, Öyle ki Fleur'ün dudaklarının iç tarafı kendi dişlerine batarak kanadı.

"Bunlar kıskanç ve hüsrana uğramış bir âşığın sözcükleri," dedi Matthew. "Seni seviyorum, Isabella."

Matthew onu balkondan aşağı indirdiği zaman Fleur odasına gitmeye yeltendi. Dudakları şişmiş, saçları dağılmıştı. Kendisini kirli hissediyordu. Ama Matthew onu dirseğinden kavramış bırakmıyordu. Ayrıca Fleur, ne kadar uzun sürerse sürsün gece boyu Matthew'la dans edeceğini kabul etmişti.

Fakat misafir salonuna döndüğü zaman Bay Walter Penny tarafından heyecanla arandığını görünce rahatladı. Zira Bay Penny, Bayan Dobbin'le dans etmek istiyordu.

Böylece Fleur piyanonun başına oturdu ve yeniden çalmaya başladı. Saatin ne kadar geç olduğunu merak ediyordu. Sanki şafak sökmeye, pencereler de aydınlanmaya başlamıştı. Fleur öyle hissetmişti ama bu doğru değildi.

On Beşinci Bölüm

DANS GECESİ DÜZENLEMEK ne iyi bir fikir oldu, diye düşündü Ridgeway Dükü. Misafirler oldukça eğleniyorlardı. Bir gece daha kelime bulma oyunu oynamaktansa, bu dans akşamı çok yerinde olmuştu. Müzik canlı çalıyordu. Bayan Dobbin piyanoda yeterliydi, Fleur Hamilton ise oldukça iyiydi. Ayrıca Fleur kendisinden piyano çalması istenmiş olduğu için gücenmişe hiç benzemiyordu.

Gerçi eğer herkes salonda kalıp dans etmeye devam etseydi, çok daha iyi bir akşam olurdu. Ama her balo ve dans gecesinde olduğu gibi çiftler kaçınılmaz olarak ortadan kayboluyorlardı.

İnsanların başka insanların evinde ve hizmetkârlarının meraklı bakışları altında böylesine uygunsuz davranışlar sergilemesi onu öfkelendiriyor olsa da, dük, örneğin Mayberry'nin Bayan Grantsham'la malikânenin gizli bir köşesine çekilmiş olmasına kafayı takmazdı. Fakat Thomas ile Sybil'ın ve Fleur ile Brocklehurst'ün nerede olduğunu merak ediyordu.

Sybil ile Thomas gideli yarım saat olmuştu. Dük ise arada kalmıştı. Acaba salonda kalıp misafirleriyle konuşmaya, gülmeye ve dans etmeye devam mı etseydi, yoksa dedikodu olmasın diye gidip onları geri mi getirseydi?

Ama muhtemelen insanlar dedikoduya çoktan başlamışlardı. Thomas da Sybil da birlikteliklerini saklamaya pek çalışmıyorlardı. En büyük endişesi insanların dedikodu yapmaları mıydı acaba? Yoksa karısı ile erkek kardeşinin ihtiyatlı
ve tedbirli olmak şartıyla aralarındaki aşk ilişkisine kaldıkları yerden yeniden başlamalarına göz yummaya razı mıydı?

Derken Fleur Hamilton da salondan Brocklehurst'le ayrılınca, dükün zihinsel savaşı iyiden iyiye şiddetlendi. Ona kendi evinde ve kendi koruması altında güvende olacağına dair söz vermişti. Ama acaba Fleur taciz mi ediliyordu? Odadan ayrılırken gülümsemişti ve zorla

dışarı çıkarıldığına dair hiçbir kanıt da yoktu. Belki de Fleur insanların arasına karışmış olduğu için çok sevinçliydi. Belki de misafirlerle dans etmek, onların ilgisini çekmek hoşuna gitmişti.

Ama her şeye rağmen Fleur, Brocklehurst'ü ilk gördüğü gece gözleri dehşetle dolmuştu. İkisi de birbirlerini çok az tanıdıklarını söylemişti fakat Brocklehurst herhangi bir saygı ifadesine gerek görmeksizin ona Isabella diye hitap etmişti. Ayrıca Lord Brocklehurst Heron House'un sahibiydi ve Fleur de daha önce yaşadığı yerin adını ağzından kaçırır gibi olduğunda "Her... " demiş, sonra da lafı değiştirmişti.

Dük salondaki tüm centilmenlerin eşlerini dansa kaldırdıklarını ve hiçbir hanımefendinin dans etmek isteyip de eşsiz kalmadığını görünce, odadan usul usul çıktı.

Malikânenin girişindeki büyük holde kimseler yoktu. Uşaklar gece olduğu için odalarına çekilmişlerdi. Fakat hole ilk adımını attığında birtakım sesler duymuştu dük. Acaba sütunların arkasından mı gelmişti bu sesler? Yoksa merdivenlere giden kemerlerin altından mı? Sessizce yürüdü ama kimseyi göremedi. Sesler de kesilmişti zaten. Belki kafasından uydurmuştu bu sesleri. Salona ve uzun galeriye açılan kapılar kapalıydı.

Ama tabii holün ortasındaydı ve kafasını yukarı çevirip de kubbenin altındaki balkona bakmamak için kendini zor tutuyordu. Çocukken Thomas'la birlikte kubbenin altındaki bu balkona saklanırlar, gelip gidenlere bakmak için yüz üstü yere uzanırlar ve yalnız olduklarını düşünen uşakların konuşmalarını gizlice dinlerlerdi. Hatta baykuş sesi çıkararak bazı uşakları korkuturlardı bile.

Yukarıdakiler Thomas ve Sybil olmalıydı. Yukarıya bakmalı mıydı? Onlara seslenmeli miydi? Merdivenlerden çıkıp onlarla yüzleşmeli miydi? Yoksa onlara zaman verip kendiliklerinden aşağı inmelerini ve dans salonuna dönmelerini mi beklemeliydi?

Eninde sonunda onların karşısına çıkacaktı. Ama bunu başka bir zamana ertelemeliydi, hemen ardından misafirlerin yanına geri dönüp onları eğlendirmeye devam etmek zorunda olmadığı bir akşam çıkacaktı onların karşısına.

Peki ya Fleur Hamilton ve Brocklehurst neredeydi? En son bir arada bulundukları akşam uzun galeriye gitmişlerdi. Dük holü yürüyerek geçti, kapıyı açtı ve içeriye girdi.

Koridorun ortasındaki birkaç mum yanıyordu, içerisi neredeyse kapkaranlıktı, ortadaki ışık kaynağından dışa doğru büyük gölgeler yayılıyordu.

Galerinin en dibinde iki insan vardı, birbirlerine sarılmışlardı. Dükün içeri girdiğini duymamışlardı. Dükün bir an önce karar vermesi gerekiyordu; sessizce dışarı mı çıksaydı, yoksa varlığını belli mi etseydi? Kadının karşısındaki erkeğe karşı koyuyor gibi bir hali yoktu. Belki de dükün bu romantik anı bozmasına çok içerleyecekti. Fakat belki de şu anda dükün yardımına ihtiyacı vardı.

Dük gölgelere saklanmaya çalışmadan ya da ayak seslerine dikkat etmeden uzun galeride yavaşça yürümeye başladı. Tam yolu yarıladığı sırada, dipteki iki kişi durdu ve yüzlerini düke doğru döndü.

Sybil ve Thomas'tı.

Düşes hemen Thomas'ın kollarından ayrılıp başını pencereye doğru çevirerek karanlığa doğru bakmaya başladı. Lord Thomas ise karanlıkta ağabeyinin gözlerine baktı ve gülümsedi.

"Aile büyüklerimizle olan aşinalığımı pekiştirmek için gelmiştim," dedi. "Ama ne yazık ki tablolara bakmak için pek iyi bir zaman değilmiş. Sanırım gündüz vakti gelsem daha iyi olacak."

"Evet," dedi dük. "Ayrıca yarın gündüz vakti benim de seninle konuşmak isteyeceklerim olacak Thomas. Ama şimdi değil. Şimdi salonda senin tarafından dansa

kaldırılmayı bekleyen hanımefendiler bulunuyor. Sybil ve ben de kısa süre sonra size katılırız."

Lord Thomas düşese baktı ve "Benimle mi dönmek istersin Sybil, yoksa Adamla mı?" diye sordu.

"Benimle dönecek," dedi dük alçak bir sesle.

Düşes hiçbir şey söylemedi.

Lord Thomas omuzlarını silkti. "Tamam," dedi. "Zaten sen ne zaman böyle alçak bir sesle konuşsan, yumruklarını ortaya çıkarmana ramak kalmış demektir Adam. Misafirlerimizin karşısına mor gözlerle çıkmamamız gerekir, değil mi?" Düşesin omzuna dokundu. "Sybil sen iyisin, değil mi?" dedi.

Düşes yine hiçbir şey söylemedi. Lord Thomas da bir kez daha omuzlarını silkti ve galeriden çıktı.

Dük kapının kapandığını duyana kadar uzunca bir süre bekledi.

"Evet Sybil," dedi sessizce.

Düşes düke döndü. Mumlardan gelen soluk ışık, sarı saçlarına vuruyordu. Yüzü gölgeler içerisindeydi. "Evet Adam," dedi. Tatlı sesi hafifçe titriyordu. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" dedi dük. "Ne kadar ileriye gittiniz? Sanırım ona tekrar âşık oldun. Zaten onu sevmekten hiç vazgeçmedin, değil mi? Tekrar sevgilisi mi oldunuz?"

Düşes küçük bir kahkaha attı. "Eğer 'evet' dersem benden boşanacak mısın?" diye sordu. "Boşanır mısın Adam? Bu harika bir skandal olur değil mi?" Sesi kontrolden çıkmışçasına titriyordu.

"Hayır," dedi dük. "Senden asla boşanmam Sybil. Bunu sen de biliyorsun. Ama evlendiğimizde bana bazı sözler vermiştin. Hem bana hem de Pamela'ya karşı sorumlulukların

var, verdiğin sözleri tutmanı beklerdim. Thomas artık geçmişte kaldı, tekrar bir araya gelmeniz imkânsız. Benimle evlendiğin zaman onunla yeniden birlikte olma ihtimalin sonsuza kadar rafa kalktı, bunu geri çeviremezsin."

"Ama başka ne gibi bir seçeneğim vardı ki?" Sybil tutkuyla bağırdı. "Ne gibi bir seçeneğim vardı? Seninle evlenmesem sonsuza kadar perişan olurdum, sen de zaten onu bir daha dönmemek üzere buradan kovmuştun. Ayrıca babam gerçeği öğrenmeden senin koruman altına girmem için beni sürekli sıkıştırdın. Hiçbir şansım yoktu. Sen bir şeytansın Adam."

"Belki de," dedi dük. "Ama sen de mükemmel bir eş olamadın Sybil. Artık elimizde olanla yetinip bundan en iyi şekilde yararlanmaya bakmalıyız."

"Bana dokunmanı istemediğim için..." Sybil, düke derin bir nefretle baktı. "Bana dokunmanı istemediğim için beni

suçluyor musun? Savaş meydanında seni yaralı halde bulan insanlar seni öldürmüş olsalardı aslında sana daha büyük bir iyilik yapmış olurlardı. Sen yarım bir adamsın."

"Misafirlerimizin yanına geri dönsek iyi olacak Sybil."

"Benim verdiğim sözleri tutmam gerektiğinden bahsediyorsun," dedi Sybil. Sesi tüm tartışmalarında olduğu gibi yine huysuz ve sinirli çıkıyordu. "O halde bana dürüstçe söyler misin, sen bana verdiğin sözleri tuttun mu Adam? Bana hiç sadakatsizlik etmediğini söyleyebilir misin?"

Dük cevap vermeksizin karısına baktı.

"Niçin Londra'ya sürekli gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Neden nu gelişinde aniden Pamela'ya bir mürebbiye tutmaya karar verdiğini bilmiyor muyum sanıyorsun? Bana evlilik yeminlerinden bahsetme. Eğer bütün aşkımı Thomas'a verdiysem, bunun sorumlusu senin ahlaksızlığın ve zulmündür." Sybil mendilini çıkarmak için üzerini yokladı ve en sonunda dükün uzattığı mendili aldı.

"Artık bu kadarı saçmalığın dik alası, Sybil," dedi dük. "Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Hadi artık gözlerini kurula- yıp burnunu sil. Misafirlerimizden yeterince uzak kaldık."

Düşes sessizce döndü ve galeride yürümeye başladı. Kapıya ulaştıklarında dük kapıyı açtı ve karısının elinden mendili alarak koluna girmesi için kolunu uzattı.

Karısının güzel yüzüne, yere çevirmiş olduğu mavi gözlerine ve gümüşe çalan sarı saçlarına baktı. Ne kadar ikiyüzlü bir hareket olursa olsun, diye düşündü, insanın görünümüne çekidüzen vermesi ve hiçbir şey olmamış gibi davranması gerekiyor.

Sybil da aynı şekilde düşünüyor olmalıydı. Çünkü misafir salonuna adımını atar atmaz, Sybil'ın yüzü tekrar aydınlandı. Neredeyse herkes dans ediyordu. Fleur Hamilton ise piyano çalıyordu.

SALONU EN SON terk eden Fleur oldu. Tüm misafirler yataklarına gitmişlerdi. Birkaç hizmetkâr halıyı tekrar ya-yıp odadaki eşyaları eski yerlerine yerleştirmek için içeri girmişti. Fleur müzik notalarını tasnif etti ve odasına gitmeden önce nota sayfalarım müzik odasına bırakmaya karar verdi.

Saat çok geç olmuştu. Kendisini yorgun hissediyordu. Ama yatağa gitmek istemiyordu. Uykuda kendisini sık sık rahatsız eden o kâbuslara geri dönmek istemiyordu.

Beraberinde getirdiği mumları müzik odasındaki piyanonun üzerine koydu ve nota sayfalarını düzgünce

yerleştirdi. Sonra da müzik odasından çıkmak üzere mumlara uzandı.

Ama misafir salonundaki piyanodan çok daha büyük ve ton bakımından çok daha olgun olan piyano onu mıknatıs gibi kendisine çekti. Parmaklarını hafifçe tuşların üzerinde gezdirdi. Yumuşak ve yavaş bir şekilde kısacık bir ezgi çaldı. Sonra da piyanonun önündeki tabureye oturdu.

Gözlerini kapatarak Bach'tan canlı ve enerjik bir sonat çalmaya başladı. Oldukça yüksek sesle çalıyordu. Eğer yeterince yoğunlaşıp yeterince enerjik bir şekilde çalabilirse, düşüncelerini kafasından uzaklaştırabilirdi belki de.

Hatta belki de Matthew'u bile kafasından çıkartabilirdi.

Fakat kaçınılmaz olarak parçanın sonuna geldi. Gözlerini açması, odasına çıkıp yatağına girmesi ve gecenin ona getire-

çeklerini kabullenmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı. Bay Chamberlain'le beraber geçirdiği önceki gece, sanki çok çok gerilerde kalmış gibiydi.

"Keşke ben de tuşlara sizin kadar hâkim olup sıkıntılarımdan piyano çalarak kurtulabilseydim," dedi arkasından gelen bir ses.

Ridgeway Dükü! Fleur hemen ayağa kalktı.

"Niyetim sizi korkutmak değildi," dedi dük. "Müziği duyduğum zaman dayanamayıp yakına gelmek istedim sadece."

"Çok özür dilerim, saygıdeğer efendim," dedi Fleur. "Notaları geri getirmiştim. Kendimi bir parça daha çalmaktan alıkoyamadım."

"Bütün gece çaldıktan sonra mı?" dedi dük gülümseyerek. "Bunun için size teşekkür etmeliyim Bayan Hamilton. Çok minnettarım."

"Benim için bir zevkti, saygıdeğer efendim."

Dük Fleur'e doğru birkaç adım daha yaklaştı. "Bu gece kubbenin altındaki balkonda siz mi vardınız? Siz ve Brocklehurst mü?"

Fleur bir an kanının donduğunu hissetti. "Evet, saygıdeğer efendim."

"Onunla kendi iradenizle mi gittiniz?" diye sordu dük. "Sizi zorladı mı?"

"Hayır, saygıdeğer efendim." Fleur dükün koyu gözlerine baktı. Acaba işten çıkarılacak mıydı?

"Peki ya şu?" Dük Fleur'ün hafifçe şişmiş üst dudağını eliyle gösterdi, "içeriden kanamışa benziyor, haksız mıyım?"

Fleur bir cevap vermedi.

"Kendi rızanızla mı oldu?"

"Evet." Sesi yeterince yüksek çıkmayınca Fleur boğazını temizledi. "Evet, saygıdeğer efendim."

Bakışlarını Fleur'ün dudaklarından gözlerine doğru çevirirken, dükün dudakları inceldi. Sonra gözlerini bir eliyle ovuşturup başını salladı. "Benimle bir gece içkisi içmek için kütüphaneye kadar gelmenizi isterim," dedi.

Arkasına dönüp Fleur'ün peşinden gelip gelmediğine bakmaksızın kütüphaneye doğru yürümeye başladı. Ama kapıyı açtığında, kaşlarını kaldırıp arkasına baktı. Fleur de dükten önce kütüphane kapısından içeri girdi.

Dük Fleur için bir kadeh şeri, kendisi için de bir kadeh brendi koydu. Şöminenin bir yanındaki rahat deri koltuğu göstererek elindeki kadehi Fleur'e uzattı, sonra da kendisi şöminenin diğer tarafındaki koltuğa oturdu.

"Sağlığınıza Fleur Hamilton," dedi kaderini kaldırarak. "Ve mutluluğa. Mutluluk ne zor erişilir bir şey, öyle değil mi?" Brendisinden bir yudum aldı.

Fleur de şerisini yudumladı ama cevap vermedi. Dük koltuğa yayılmış, rahat bir şekilde oturuyordu. Fleur'ün oturuşu ise dik ve gergindi.

"Bana kendinizden bahsedin," dedi dük. "Ah, kimseye açık etmek istemediğiniz sırlarınızın peşinde değilim. Piyano çalmayı kimden öğrendiniz?"

"Annemden," dedi Fleur. "Çok küçüktüm. Daha sonraları vasim de kendi çocuklarıyla benim için bir

müzik hocası tuttu. Ayrıca okulda da müzik dersleri vardı."

"Okulda," dedi dük. "Hangi okula gittiniz? Hayır, hayır, sanırım bu soruya cevap vermek istemeyeceksiniz. O okula kaç yıl devam ettiniz?"

"Beş yıl. Broadridge School'a gittim. Bay Houghton'a söylemiştim."

Dük başıyla onayladı. "Okulda oldukça uzun bir zaman geçirmişsiniz," dedi. "Müzik ve dans dersleri haricinde orayı seviyor muydunuz?"

"Orada iyi bir eğitim aldığıma inanıyorum," dedi Fleur. "Ama çok disiplinliydi. Sıcak duygularla şefkatin bulunduğu bir yer değildi."

"Yine de vasiniz sizi oraya göndermeye devam etti?" dedi dük. "Peki eviniz sıcak duygular ile şefkatin bulunduğu bir ev miydi?"

Fleur bakışlarını elindeki kadehe çevirdi. "Annem ve babam hayattayken son derece mutlu bir aileydik. İnsan anne ve babasını kaybettikten sonra hiçbir şey ona sıcak gelmez. Çok küçüktüm, sanırım vasim için idaresi zor bir çocuktum."

"İstenmeyen bir yetim muamelesi gördünüz yani, anlıyorum," dedi dük. "Sizi genç yaşta evlendirmeye kalkmadılar mı peki?"

Fleur'ün aklına daha on dokuz yaşına bile basmadan kendisine evlilik teklifinde bulunmuş olan ellili yaşlardaki iki çiftçi geldi. Onları reddettiği için Kuzini Caroline'ın nasıl öfkelendiğini hatırladı.

"Evet," dedi.

"Ama siz direndiniz. Bir elmas kadar sağlam olduğunuzdan şüpheleniyorum Bayan Hamilton," dedi dük. "Oldukça inatçısınız. Vasiniz ve ailesi de sizi böyle mi tanımlarlardı?"

"Bazen."

"Bence daha sık," dedi dük. "Peki, evlenmek istediğiniz birisi hiç çıkmadı mı karşınıza?"

"Hayır," dedi Fleur aceleyle. Sonra da son zamanlarda sürekli kâbuslarına giren Daniel'ı düşündü.

"O da sizinle evlenmeyi istiyor muydu?" diye sordu dük.

Fleur başını kaldırıp düke keskin bir bakış fırlattı, sonra da bakışlarını tekrar kadehine çevirdi.

"Yeterli niteliklere sahip olmayan biri miydi?" diye sordu dük.

"Hayır, sahipti," dedi Fleur cansız bir sesle.

"O zaman sırf sizi üzmek için onunla evlenmenize izin vermediler. Sizin çeyiziniz var mı?"

"Evet."

"Ama evlenene ya da belirli bir yaşa gelene kadar çeyizinize el sürme hakkınız yok sanırım," dedi dük. "Vasiniz de size kötülükte bulunmaya başladı. Neden kaçtınız Fleur? Sevgiliniz de sizinle beraber kaçmak istemedi mi? Para onun için sizden daha mı önemliydi?"

"Hayır!" dedi Fleur, düke öfkeyle bakarak.."Benim servetimin Daniel için hiçbir önemi yoktu."

"Daniel..." dedi dük sessizce.

Fleur kadehini şöyle bir çevirdi. Dudaklarına götürebileceğini hiç sanmıyordu.

"Onu seviyor muydunuz?" diye sordu dük. "Onu hâlâ seviyor musunuz?"

"Hayır," dedi Fleur. "Bu çok uzun zaman önceydi." Bir ömür kadar uzakta kalmıştı sanki.

Dük kadehindeki brendiyi kafasına dikti ve ayağa kalktı. "Siz de içkinizi bitirin," diyerek elini Fleur'ün kadehini almak üzere uzattı. "Yatma vakti geldi."

Fleur içkisinden bir yudum daha aldı ve yarısı hâlâ dolu olan kadehi düke uzattı. Dük kadehleri Fleur'ün oturduğu koltuğun yanındaki bir masaya koydu ve elini Fleur'e uzattı. Fleur dükün uzun, iyi manikürlü, güzel parmaklarına baktı ve elini tereddüt etmeden dükün eline uzattı. Dükün parmaklarının kendi elini kavrayışını izledi ve ayağa kalktı.

Dük ise yerinden kıpırdamadı. "Sırrınızı benimle paylaşmayacak mısınız?" diye sordu. "Size yardım etmeme izin vermeyecek misiniz? Kendi özgür iradenizle olmadı, değil mi? Rızanızla olmadı, haksız mıyım?" Bir parmağını hafifçe Fleur'ün üst dudağında gezdirmeye başladı.

Fleur dükün bileğini kavrayıp sıktı.

"Paylaşılacak bir sırrım yok," dedi. "Gizlediğim bir şey yok."

"Ama işe bakın ki önceki hayatınız yerine Londra'daki o sefil hayatı tercih ettiniz! Daniel'ınız da sizi kurtarmak için peşinizden gelmedi, bu biraz ilginç değil mi?"

"Benim gittiğimi bilmiyordu," dedi Fleur. Hâlâ dükün bileğini tutuyordu. "Nereye gittiğimi bilmiyordu."

"Eğer ben sizi seviyor olsaydım Fleur..." dedi dük. "Ve sizin de beni sevdiğinizi bilseydim, dünyayı altüst eder yine sizi bulurdum."

Fleur dükün çenesinden ağzına, yanağına, oradan da gözüne doğru uzanan yara izine baktı. Sonra da onunla göz göze geldi.

"Hayır," dedi. "Kimse kimseyi o kadar sevmez. Bu bir efsane. Aşk hoş ve nazik bir şey olabilir. Bencil ve zalim de olabilir. Ama öyle şiirlerdeki gibi insanın aklını başından alan bir şey de değildir. Aşk yüzünden dağları delemezsiniz. Daniel'ı suçlamıyorum. Çünkü aşk öyle bir şey değil."

"Ama yine de..." dedi dük, koyu gözleri adeta yanıyordu. "Ama yine de ben sizi seviyor olsaydım, beni sizden ayıran dağları çıplak ellerimle yerinden oynatırdım."

Fleur kararsız bir şekilde güldü. "Eğer..." dedi. "Hayal etmek dünyanın en kolay işidir. 'Eğer'lerle yaşamak çok kolaydır. Ama gerçek hayat çok farklıdır."

Dükün dudakları dudaklarına değmeden birkaç saniye önce Fleur dükün kendisini öpeceğini anlamıştı. Sonrasındaysa aslında istemiş olsa bu öpücükten kaçınabileceğini düşündü. Dük onu ne kollarının arasında tutsak aldı ne de duvara dayadı. Ama Fleur de kaçmak için hiçbir şey yapmamıştı. Şoktan kaskatı kesilmişti, eliyle dükün bileğini mengene gibi sıkıyordu. Ayrıca dükün esmer ve haşin ifadeli yüzünün kâbuslarında olduğu gibi tepesinde dolaşıp durmadığını, kendisine doğru nazikçe yaklaştığını görmenin belirli bir çekiciliği de vardı. Fakat bu yüzü görmeye daha fazla dayanamayıp gözlerini kapamak zorunda kaldı.

Dükün öpüşü, Matthew'un ve Bay Chamberlain'in öpücüklerinden o denli ürpertici derecede farklıydı ki o an için Fleur'ün aklına dükten uzaklaşmak gelmedi. Birkaç saat önce kubbenin altındaki balkonda Matthew'un yaptığı gibi Fleur'ün diş ve dudaklarını ne birbirine bastırarak canını acıtıyordu dük, ne de önceki gece Bay

Chamberlain'in yaptığı gibi sert bir basınç uyguluyordu. Dudaklarıyla Fleur'ün dudakları üzerinde hafif ve hoş bir sıcaklığa, canlı bir kıpırdanışa yol açıyordu. Dudaklarını çektiği zaman Fleur'ün dudakları üzerinde nemli ve brendi kokulu bir sıcaklık kalmıştı.

Dük Fleur'ün hayatı boyunca öpüştüğü üçüncü erkekti. Garipti ama bir ayı aşkın bir süre önce Londra'daki o han odasında beraber oldukları gece dük onu hiç öpmemişti.

Bunlar aklına gelince Fleur bir anda paniğe kapılıp dükten uzaklaştı.

Dük kollarından birini Fleur'ün beline dolayıp diğer elini de kafasının arkasına koyduktan sonra Fleur'ün başını kendi göğsüne yasladı. Fakat bundan hemen önce Fleur dükün yüz ifadesini kısaca görebilmişti. Dükün yüzünde acıdan kendini kaybetmiş insanlara özgü bir ifade vardı. Konuşurken sesinde de aynı acı duyuluyordu sanki.

"İğrenip beni geri çevirme Fleur. Lütfen. Sadece şu birkaç dakika boyunca beni geri çevirme. Benden korkma," dedi.

Fleur onun vücuduna dayandı ve onun o geceki halini hatırladı: Erkeksi ve güçlü ellerini... Vücudunun sol tarafındaki ve sol bacağındaki mor renkli korkunç yara izlerini... Dokunuşunu, ellerini, parmaklarını... Bacaklarını dizleriyle yanlara ayırmasını... Hızla içine girmesini...

Canını acıtmasını... İşini bitirene kadar, Fleur'den geriye hiçbir şey kalmayana kadar içine defalarca girip çıkmasını...

Ama bütün bunlar yanında dük ona kabarık bir ödeme yapmış, sonra da bu işi vermişti. Onun iyiliği için endişe duymuştu. Öpücükleri şaşırtıcı derecede sıcak ve nazikti. Fleur dükün hem yüzünde hem de sesinde bir kırılganlık ifadesine tanık olmuştu. Dükün o korkunç yalnızlığını kendi içinde hissetmişti.

Dükün Londra'daki haşinliğiyle şimdiki kırılganlığını alıp bunları kendi zihninde bir araya getirmesi çok zordu. Dükün aynı adam olduğuna inanması çok zordu. Zihninin ona hissetme emrini verdiği tiksintiyi vücuduyla hissetmesi çok zordu.

Düke vücudunu yaslayıp kendisini rahatlatmaya, dükün vücudunu titremeden kendi vücudunda hissetmeye çalıştı. Ne de olsa bunu yapmak o kadar da güç değildi.

"Sadece beni geri çevirme," diye mırıldandı dük. Yanağını Fleur'ün başına ve saçlarına hafifçe yasladı.

Fleur başını kaldırdıysa da bunu bilinçli olarak yapmamıştı. Ama kaldırmış olmalıydı çünkü dükün gözlerinin içine

bakıyor ve öpücüğüne karşılık vermek için başını yana eğiyordu. Dükün sıcak dudakları tekrar Fleur'ün

dudaklarına dokundu. Dilinin ucu Fleur'ün dudakları üzerinde nazikçe gezinmekteydi. Derken Fleur dudaklarını aralayıp ağzını açtı ve düke, Matthew'un birkaç saat önce çok isteyip de ulaşamadığı o sıcak ve nemli öpücüğü bahşetti.

Dükün dili Fleur'ün dili üzerinde daireler çiziyor, ağzının en gizli köşelerini keşfediyordu.

Ağlamaklı bir ses çıkaran Fleur, hem vücudunu hem de ruhunu yatıştırmaya çalıştı. Kâbuslarının bu uyanış anına zorla girmesine izin vermeyecekti. Zaten yalnızca bir anlık bir şeydi yaptıkları. Sadece bu ana aitti. Elleriyle dükün geniş ve sıkı omuzlarına dokundu, dolgun ve ipeksi saçları arasında parmaklarını gezdirdi.

Dük en sonunda dudaklarını Fleur'ün dudaklarından çekerek yanaklarına, gözlerine ve şakaklarına kaydırdı. Sonra iki kolunu da Fleur'ün vücuduna sardı, hafifçe eğildi ve yanaklarını Fleur'ün başına dayadı.

"Tanrım!" diye fısıldadı. "Aman Tanrım." Kolları sanki çelik bir zincir gibi sımsıkı olmuştu. "Aman Tanrım."

Fleur dükün titreyerek nefes aldığını hissetti. Dük de bu sırada Fleur'ü bıraktı.

Öylece durmuş birbirlerine bakıyorlardı.

"Fleur," dedi dük. Bir elini kaldırdı. Fleur bu eli, onun kime ait olduğunu ve kendisine ne yapmış olduğunu tekrar hatırladı. Dük eliyle Fleur'ün yanağını avuçlarken,

Fleur titreyip ürperdi. "Keşke sana pişman olduğumu söyleyebilsey- dim. Tanrım, bunu o kadar istiyorum ki. Senden yarın özür dileyeceğim. Bu gece kendimi üzgün hissetmek istemiyorum. Tanrım bana yardım et. Yatağına git hadi. Git. Sana bu gece eşlik edemem. Kapına kadar gelirsem kendime hâkim olamam."

Fleur hızla kapıya doğru yürüdü, kapının topuzunu beceriksizce çevirdi, koridordan aceleyle koştu, merdivenlerden yukarıya çıktı ve koşar adımlarla odasına yöneldi. Sanki dük
peşinden geliyormuş gibi heyecanlanmış, o yüzden böylesine hızlı hareket etmişti.

Ama kaçtığı kişi o değildi. Hızla odasına koşup kapıyı aceleci ve titrek parmaklarıyla kilitlemiş olmasına rağmen kaçtığı kişi odasında onunla beraberdi.

Ne yapmıştı? Böyle bir şeye nasıl izin vermişti? Göğüs- leri gergin ve hassastı. Dükün daha önceden canını zalimce acıttığı yer şu anda zonkluyordu. Dudaklarında da dükün içtiği brendinin tadı vardı. Vücudu bir kargaşa, bir duygu keşmekeşi ile sarsılıyordu. Zihniyse ona serinkanlı bir biçimde dükün aslında kim olduğunu ve onu nasıl bir fahişeye çevirdiğini, sonrasında da avcuna ne kadar para koyduğunu hatırlatıyordu. O, kadınlara seks için para ödeyen adamlardandı. Fleur'e para vermişti.

Dük karısına yalnızca bir kez sadakatsizlik yaptığını söylemişti Fleur'e. Fleur de neredeyse ona inanacak gibi olmuştu. Şimdi de dükün yüzü ve sesinde bir kırılganlığa tanık olduğuna inanacak gibiydi. Kendisini kandırmak istiyordu, aldanmak istiyordu.

Evli bir adamın, patronunun kendisine bu denli yakınlaşmasına izin vermişti. Ayrıca bu yakınlaşma tek taraflı da değildi. Fleur de onu istemişti.

Fleur'ün kaçtığı kişi kendisiydi. Ama kendisini kendi odasına getirmiş, kendi üzerine kapıyı kilitlemişti.

On Altıncı Bölüm

FLEUR'ÜN ERTESİ SABAH piyano çalışmak için müzik odasına gidip gitmediğinden Ridgeway Diikü'nün haberi yoktu. Dük atı Hannibal'ın sırtında uzun ve kaygısız bir gezintiye çıkmış, dörtnala ilerlemekteydi.

Eve tekrar dönmemeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Topraları üzerinde ilgilenmesi gereken bir sürü iş vardı ve misafirlerini ağırlayıp eğlendirmek uğruna bu işlerini oldukça boşlamıştı. Kontrol etmesi gereken ekinler ve incelemesi gereken yeni doğmuş hayvanlar vardı. Ayrıca

kiracılarla ve işçilerle de konuşmalıydı. Onların durumlarıyla ilgilenmesi ve şikâyetleri varsa onları dinlemesi gerekiyordu.

İkinci bir seçenek olaraksa, kendi arazilerinin ötesine geçebilirdi. Atıyla Bay Chamberlain'i ziyaret edebilir, sabahı onunla geçirebilirdi. Ne de olsa Londra'dan döndüğünden beri arkadaşıyla çok az görüşebilmişti. Misafirler insana hem komşularını hem de alışkanlıklarını unutturuyorlardı.

Ama dük bu iki seçeneğe de direndi. Evde ilgilenmesi gereken iki önemli işi vardı. İkisi de birbirinden tatsız olan işler...

Topallaya topallaya eve ulaştığında uşağına öfkeyle bağırarak temiz kıyafetler getirmesini söyledi, kahvaltıda at gibi kokmak istemiyordu.

"Umarım zavallı Hannibal'ı da kendinizi cezalandırdığınız kadar cezalandırmamışsınızdır," dedi uşak Sidney. "Yoksa bir dahaki sefere ahıra gittiğinizde seyislerin ters bakışlarına maruz kalırsınız. Elbette üzerinizdeki kirli binici kıyafetlerinizden kurtulmanıza yardımcı olacağım efendim, fakat temiz kıyafetlerinizi getirmeden önce de size biraz masaj yapacağım. Uzanın."

"Şu şeytani küstahlığını kendine sakla," dedi dük. "Masaj için vaktim yok."

"Eğer bütün gün böyle acı içinde dolaşırsanız, bir tek bana değil bütün hizmetkârlarınıza bağırıp çağırırsınız efendim ve tüm hizmetkârlarınız her zamanki gibi bu yüzden beni suçlarlar. Hadi uzanın."

"Lanet olsun," dedi dük. "Ben hizmetkârlarıma her zaman nazik davranırım."

Sidney düke manalı bir bakış fırlattı ve dük uzandı. Vücudunun ağrıyan tarafına uşağının sertçe bastırmasıyla birlikte, dük acıyla inledi.

"İşte şurası..." dedi Sidney. Sanki dükle değil küçük bir çocukla konuşur gibiydi. "Bir dakika içinde her şey daha iyi olacak, merak etmeyin. Vücudunuz paslı bir yay gibi gerilmiş."

Dük Fleur'ü ne derslikte ne de çocuk odasında bulabildi. Ama Pamela uyanmıştı ve kahvaltısını ederken yanında babasının olmasından dolayı çok mutluydu. Kızarmış ekmeğinin köşelerini yanında yatan köpeğine yediriyordu. Önceki gün eğitmenler en sonunda köpeğin ev hayatına hazır olduğunu bildirmiş, böylece Minik'in içeri girmesine izin verilmişti. Fakat elbette bu iş sıkı kurallara bağlanmıştı.

"Yanılmıyorsam Minik'in masadan yemek yemeyeceği konusunda anlaşmıştık," dedi dük. "Zaten kendisinin özel yemeği var, öyle değil mi?"

"Ama ona kendi iyi yemeğimden vermiyorum ki baba," diye karşı çıktı Pamela. Sesini alçaltarak, "Dadı bu sabah çok kızdı. Minik yatağı ıslattı da," dedi.

Dük gözlerini kısaca kapatıp açtı. "Fakat Minik'in senin yatağına çıkmayacağını konuşmamış mıydık? Sadece yatağının yanında veya altında uzanabileceği konusunda anlaşmamış mıydık?"

"Ama baba..." dedi Pamela. "Zavallı köpek ağlıyordu, battaniyeyi minik dişleriyle çekiştiriyordu. Onu yerde bırakmak çok zalimce olurdu."

"Eğer dadın annene tek bir şikâyette bulunursa..." dedi dük. "Minik tekrar ahıra gider, bunun farkındasın değil mi?"

"Dadı şikâyet etmez ki," dedi Pamela. "Çünkü yataktaki ıslaklığı kendi mendilimle sildim. Ayrıca dadının yeni şapkasını da çok beğendim."

Dük tekrar gözlerini kapattı. Ama Bayan Clement odanın diğer tarafında koşuşturmaktaydı.

"Sabah dersi başlamadan önce Bayan Hamilton'la konuşmak istiyorum," dedi ayağa kalkarak. "Siz bir müddet Pamela'ya burada göz kulak olabilir misiniz?"

Bayan Clement, "Tabii saygıdeğer efendim," dedikten sonra reverans yaptı. "Dün akşam köpekle ilgili küçük bir kaza meydana geldi. Leydi Pamela size anlattı mı?"

"Evet, anlattı," dedi dük. "Ama zannediyorum bir daha böyle bir şeyin olmayacağı konusunda anlaştık."

Fleur hâlâ derslikte değildi. Dük küre şeklindeki dünya haritasını tedirgin parmaklarla çevirdi ve klavsende tek parmağıyla kısacık bir ezgi çaldı. Pamela'nın yaptığı resimlerden birine, sonra da Fleur tarafından yapılmış olması gereken başka bir resime göz attı. Fleur bir ressam olarak da çok yetenekli gerçekten, diye düşündü resmi eline alırken.

Arkasındaki kapının açılmasıyla birlikte, resmi aldığı yere bıraktı. Keşke önceden nasıl bir konuşma yapacağımı belirleseydim, biraz hazırlık yapsaydım, diye geçirdi içinden. Bilerek hazırlık yapmamıştı çünkü hazırlıklı konuşmalardan nefret ederdi. Hazırlık yaptığı zamanlarda aksine dili tutulur, konuşamazdı. Fleur'ü görmek için arkasına döndü.

Fleur'ün dudağı hâlâ şiş gözüküyordu. Gözlerinin altındaki gölgelerden anlaşıldığı üzere gece iyi uyuyamamıştı. Yine de yeşil elbisesi içinde çok hoş görünüyordu. Saçlarını her zamanki gibi ensesinde toplamıştı. Dimdik duruyordu. Uzun ince bedeni ve kadınsı kıvrımları oldukça zarifti. Fleur hiç kuşkusuz dükün o zamana kadar tanıdığı en güzel kadındı.

Fleur hakkında edindiği o ilk izlenimini hatırlamak dük için kolay değildi: Donuk saçlı, soluk benizli, gözlerinin al-

tında koyu morluklar olan ve dudakları kuruyup çatlamış zayıf bir fahişe. Ve kırış kırış mavi ipek elbisesi... Bu fahişenin Fleur'le aynı insan olduğuna inanmak çok zordu.

"Bayan Hamilton," dedi dük. "Size bir özür borçluyum."

"Hayır," dedi Fleur olduğu yerden kıpırdamadan. "Hiç gerek yok."

"Neden?" diye sordu dük.

"Dün gece bana pişman olmadığınızı söylediniz. Benden bugün özür dileyeceğinizi söylediniz. Bunlar boş sözler saygıdeğer efendim."

Dük Fleur'e baktı ve onun haklı olduğunu anladı. Evet, pişman değildi. En azından bir açıdan pişman değildi. Dün gece birlikte geçirdikleri o anlar düke kısa bir süreliğine de olsa mutluluk vermişti. Ne kadar yanlış olursa olsun bu anları uzun bir süre unutamayacağını, o kucaklaşmayı aklından çıkaramayacağını biliyordu.

"Size dün gece saygısızlık ettiğim ve canınızı sıktığım için çok üzgünüm Bayan Hamilton. Ayrıca eşimi ve evliliğimi ayaklar altına aldığım için de üzgünüm. Özrümü kabul etmeniz için size yalvarıyorum."

Fleur!

Dük gözlerini kapattı. "Özrümü kabul edecek misin?"

Fleur tereddüt etti. "Evet, saygıdeğer efendim," dedi.

Dük, Adam, demek istedi Fleur'e. Benim adım Adam, bana öyle hitap et, demek istedi. İsmini Fleur'ün ağzından duymak istedi.

"O zaman sizi daha fazla tutmayayım," dedi dük. Fleur'e doğru yürüdü. "Pamela'yı birazdan yanınıza gönderirim."

Fleur kapının yan tarafında duruyordu. "Teşekkür ederim saygıdeğer efendim," dedi.

Bakışlarını aşağı doğru çevirdi. Bunun üzerine dük hâlâ topallamakta olduğunu fark etti. Dersliğin kapısını arkasından sessizce kapadı. Lanet olasıca Sidney! Acaba emektar uşağı masaj yeteneğini yitirmiş miydi? Vücudunun yan ta
rafındaki ve bacağındaki acı, içini kemiren bir diş ağrısına benziyordu. Kızının odasına girerken, eğilip onu yanağından Öperken ve sonra da bir sonraki randevusu için aşağı inerken acısına hâkim olmak için büyük bir çaba sarf etti.

Lord Thomas Kent çoktan kütüphaneye gelmişti. Saat henüz erken olmasına rağmen elinde içkisi vardı. Çizmeli ayaklarıyla bacak bacak üstüne atmış oturuyordu.

"Babam da böyle yapardı," dedi sırıtarak. Ağabeyi odaya girdiğinde onu selamlamak istermiş gibi kadehini havaya kaldırmıştı. "Hatırlıyor musun Adam? Babam da çocukken bizi buraya çağırır ve neredeyse bir saat

bekletirdi. Masasının tam önünde öylece dikilip beklerdik, yerimizden kıpırdamaya cesaret bile edemezdik. Ne elimizi kolumuzu oynatabilirdik ne de birbirimizle konuşabilirdik, çünkü babamın ne zaman kapıyı sinirle açıp içeri dalacağı belli olmazdı. O gergin bekleyiş, en sonunda kıçımıza yiyeceğimizi çok iyi bildiğimiz kamçı darbelerinden neredeyse daha kötüydü, öyle değil mi?" Kahkaha attı.

Dük çocukken Thomas'la birlikle önünde korkuyla durdukları masanın arkasına geçip oturdu.

"Söylesene," dedi Lord Thomas. "Beni masanın üzerine yatırıp falakaya mı çekeceksin Adam? Babam gibi sen de değneğini mi kullanacaksın?"

Dük gözlerini masanın üzerinden ayırmadan, "O sana âşık," dedi. "Her zaman seni sevdi. Senin çocuğunu doğurdu Thomas. Şimdi böyle aniden gelip hem benimle hem de onunla oyun mu oynamak istiyorsun?"

"Ah," dedi Lord Thomas, kadehini havaya kaldırarak. "Beni azarlamayacaksın demek, karşına oturtup böyle ciddi ciddi konuşacaksın. Ne kadar sıkıcı. Sen hâlâ onun üzerine titremeye devam ediyor musun Adam?"

"Onunla evlendim," dedi dük. "O benim karım. Benim bakımım ve korumam altında."

Lord Thomas kahkaha attı. "O senden nefret ediyor," dedi. "Bunu biliyorsun değil mi?"

"Onunla yatıyor musun?" diye sordu dük, doğrudan doğruya kardeşinin gözlerine bakarak.

"Ağabeyimin karısıyla mı?" Lord Thomas kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir hainlik yapabileceğimi gerçekten düşünmüyorsun değil mi?"

"Yatıyor musun?"

Kardeşi omzunu silkti.

"Ona âşık mısın?"

"Ne aptalca bir soru," dedi Lord Thomas. Ayağa kalktı ve şöminenin üzerindeki mozaiği incelemeye başladı. "Ağabeyimin karısına nasıl âşık olabilirim?"

"Eğer âşıksan..." dedi dük. "Belki de seni affedebilirim. Sybil'a gerçekleri anlatmayarak ben nasıl hata yaptıysam, belki beş yıl önce buradan kaçıp giderek sen de bir hata yapmışsındır. Bazen hepimiz çok acele davranıp sonsuza kadar bunun sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalıyoruz. Ama hiçbir şey değiştirilemez değildir."

Lord Thomas şaşırarak döndü ve sırıttı. 'Yani burada kaldığım süre boyunca yatak odalarımızı değişmeyi mi teklif ediyorsun?" dedi. "İtiraf etmeliyim ki Adam, çok centilmenmişsin."

"Eğer onun seni sevdiği kadar sen de onu seviyorsan..." dedi dük kardeşinin alaycı sözlerini duymazdan gelerek. "O zaman yapmamız gereken bazı şeyler olabilir."

"Boşanmayı mı düşünüyorsun?" Lord Thomas sırıtmaya devam ediyordu. "Skandali düşünsene Adam. Buna dayanabilir misin?"

"Boşanmak söz konusu dahi olamaz," dedi dük. "Bunu Sybil'a asla yapmam." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Belki evliliği feshetmek gibi bir ihtimal söz konusu olabilir. Bu konuyla ilgili araştırmalar yapmam gerekebilir."

Lord Thomas aceleyle masanın önüne geldi ve iki elini de masaya koyup eğildi. Düke yakından baktı. "Evliliğin feshi mi?" dedi. "Evliliğin feshedilebilmesi için yalnızca tek bir şart var, yanılıyor muyum?"

"Evet," dedi dük.

"Yani şunu mu anlamam gerekiyor...?" Lord Thomas tekrar sırıttı. 'Yani beş yılı aşkın bir süredir Sybil'a elini bile sürmediğini mi anlamam gerekiyor?" Kahkaha attı. "Sürmedin, öyle mi? Aman Tanrım. O benim hasretimi çekerken, sen de yiğit âşık rolünü mü oynadın Adam? Yoksa seni ret mi etti? Umarım ona yaralarım gösterecek kadar aptallık etmemiş- sindir?" Tekrar kahkaha attı.

"Onu seviyor musun?" diye sordu dük.

"Sybil için hep bir şeyler hissettim," dedi Lord Thomas. "Tanıdığım diğer kadınlardan her zaman daha sıcak buldum onu."

"Ben sana bunu sormadım," dedi dük. "Eğer evlenme imkânın doğarsa onunla evlenir misin?"

Lord Thomas ayağa kalktı ve ağabeyine kuşkulu bir şekilde baktı. "Bunu onun iyiliği için mi yapmak istiyorsun, yoksa kendi iyiliğin için mi?"

"Sen ve ben Sybil'ı mutluluktan mahrum bıraktık, Thomas. Eğer Sybil'ın bu mutluluğa erişeceğine ikna olursam, seni onunla evlendiririm, en azından böyle bir şeyin imkânı var mı yok mu diye araştırma yaparım."

"Peki ya Pamela?" dedi Lord Thomas. "Eğer evliliğiniz feshedilirse, tüm dünya Pamela'nın senin çocuğun olmadığını öğrenecek."

Dük ellerini masanın üzerine koydu ve ellerine baktı. "Evet," dedi. "Şimdi cevabını alabilir miyim?"

"Ama bu çok ani oldu," dedi Lord Thomas. Tekrar şömineye doğru yürüdü ve mozaikleri incelemeye devam etti. "Bu konuyu düşünmek için biraz zaman ihtiyacım olacak."

"Tabii," dedi dük. "Zamanın var. Ama mevcut koşullarda bu evin çatısı altında yaşadığın sürece Sybil hâlâ benim karım ve ona gösterilecek her türlü saygısızlığın cezasını hiç düşünmeden veririm."

"Ne yapacaksın? Beni masanın üzerine yatırıp falakaya mı çekeceksin?" diye sordu Lord Thomas. "Kızılcık sopasını babam gibi kullanabiliyor musun bakalım? Sopanın havada çıkardığı o tiz sesi ne zaman duysam altıma kaçıracak gibi olurdum."

"Cevabını önümüzdeki hafta içerisinde vermeni bekleyeceğim," dedi dük. "Ve eğer cevabın hayır olacaksa, hiç zaman kaybetmeden ve sonsuza kadar gitmeni bekleyeceğim."

"Söyleyiş şekline bakılacak olursa artık huzurundan çekilmem gerekiyor sanırım," dedi Lord Thomas tekrar ağabeyine bakarak. "Tamam Adam. Gidiyorum. Zaten beni balığa bekliyorlar."

Lord Thomas dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadıktan sonra bile dük ellerine bakmaya devam etti. Kendi blöfüne neredeyse kendi inanacaktı.

Hayalinde kardeşinin bu öneriyi kabul ettiğini, evliliğin hızla feshedildiğini, Sybil'ın gittiğini ve kendisinin de özgür kaldığını düşündü. Artık Fleur'e olan hislerini özgürce keşfedebilecekti böylece. Gözlerini kapadı ve ellerini masanın üzerinde yumruk yaptı.

Ama Thomas'a yaptığı öneri elbette bir blöften ibaretti. Thomas Sybil'la evlenmeyi asla kabul etmezdi. Eğer Thomas'ın bu teklifi kabul edeceği bir/an olsun aklına gelmiş olsaydı, asla böyle çılgın bir teklifte bulunmazdı. Evet, böyle bir şey hem Sybil hem de kendisi için çok hoş olurdu ama Pamela'yı da düşünmek gerekirdi. Pamela her zaman en önde gelmeliydi, Pamela'nın mutluluğu annesinin ve dükün mutluluğundan çok daha önemliydi. O masum ve savunmasız bir çocuktu.

Hayır, Thomas bu teklifi asla kabul etmezdi, Adam kardeşini gayet iyi tanıyordu. Çocukken onu çok severdi. Thomas küçükken hep yaramazlık yapar ve sorumsuzluklarda bulunurdu. Fakat Thomas o sorumsuzluklarından asla vazgeçememiş, olgunlaşamamıştı. Sözde Ridgeway Dükü olduğu o bir senelik süre zarfında Willoughby'nin kaynaklarını har vurup harman savurmuştu, öyle ki şu anda halen Ridgeway Dükü olmuş olsaydı Willoughby Hall ve etrafındaki kaynaklar şimdiye dek ziyan olup tükenmiş olurdu.

Dük çok iyi biliyordu: Thomas derin hisler duyabilecek bir insan değildi. Eğer dük olarak kalmış olsaydı hiç kuşkusuz Sybil'la evlenirdi. Hatta bu başarılı bir evlilik bile olabilirdi belki. Ama Sybil'ı asla Sybil'ın onu sevdiği kadar sevemezdi. Eğer Thomas onu az da olsa seviyor olsaydı, hamile olduğunu öğrendiği zaman onu terk edip gitmezdi.

Dük, Thomas'ın zevk aldığı müddetçe Sybil'la gönül eğlendireceğini biliyordu. Bu uzun bir müddet de olabilirdi. Thomas'ı korkutup kaçırmanın tek yolu, ona elindeki oyuncakla hayat boyu oynamak zorunda kalabileceğini göstermekti.

Thomas hafta sonu gelmeden gitmiş olacaktı. Dük bundan oldukça emindi. O kadar emindi ki Pamela'nın geleceğini bile bu blöfle tehlikeye atabilmişti.

Ama, Tanrım, bu ne tatlı ve baştan çıkarıcı bir fikirdi. Ayağa kalkarak şömineye ve önceki gece Fleur'ün oturduğu koltuğa doğru baktı.

Onun isteğiyle Fleur titremesine hâkim olmuş ve yüzünü kaldırarak onun öpüşüne cevap vermişti. Kollarını boynuna dolamış, parmaklarını saçlarının arasında dolaştırmıştı.

Birkaç dakikalığına bile olsa Fleur, dükten korkmamıştı. Dük onu nasıl istediyse, Fleur de onu öyle istemişti.

Suçluluk duygusu dükün içini kemiriyordu. Uzun galeride Sybil ile Thomas'ın birbirlerine uygunsuzca sarıldıklarını görünce çok büyük bir öfkeye kapılmıştı. Fakat aradan iki saat bile geçmeden kendisi aynı sahneyi mürebbiyeyle sergilemişti.

Fleur. Gündüzleri dükün düşünceleri hep onunla dolu oluyor, geceleri de rüyalarına giriyordu. Dük artık onu görebildiği, piyano çalışını dinleyip sesini duyabildiği, onunla göz göze gelebildiği anlar için yaşar olmuştu. Fleur dükün günlerine ışık ve anlam katıyordu.

Bir zamanlar hayattan beklediği kıymetli inciyi, Fleur'de görmeye başlamıştı.

Dükün zor bir hayatı vardı: Son altı yıldır adeta bekâr ha

yatı yaşıyordu. Londra'daki kısa ve heyecansız kaçamağı dışında, altı yıldır hiç kimseyle bir ilişkisi olmamıştı.

Bu kaçamağını da Fleur'le gerçekleştirmişti. Zayıf, soluk benizli bir fahişeyle... Sonradan bakire çıkan, onun tüm emirlerine sessizce uyan ve cinsel ilişki esnasında büyük bir acı çekmesine rağmen dudaklarını ısırıp bu acıya metanetle katlanmaya çalışan bir fahişeyle. Böylesine iğrenç ve sefil bir olay yaşarken bile haysiyetini kaybetmeyen bir kadınla. En karanlık derinliklere gömülmüş olmasına rağmen ruhunu teslim etmeyen bir kurbanla.

Ona bir daha asla sarılmamalıydı. Bir daha asla öpmemeliydi onu. Çünkü geçen gece olanlar sadece bir kereliğine olmuştu, dükün önceden planlamış olduğu bir olay değildi. Bunun tekrar yaşanmasına engel olacaktı. Evlilik sırtında büyük bir kambur olsa da bu evliliği kendi özgür iradesiyle gerçekleştirmişti ve insani zaaflarının izin vereceği noktaya kadar bu evliliğe sadık kalacaktı.

Fleur'ii başka bir yere, başka bir göreve göndermek gerek, diye düşündü. Hayatında neredeyse her şeyden daha çok arzuladığı kadınla ve bir zamanlar çok sevmiş olduğu halde hiç sevişmediği karısıyla aynı çatı altında yaşamanın mümkün olabileceğinden emin değildi.

Düğün gecelerinde Sybil ondan korkuyla kaçınmış, ona yatak odasından çıkması için bağırmıştı. Dük ona yaralarından bahsetmişti. Zaten yüzündeki yaralar da ortadaydı. Sybil'ı rahat bırakmış ve Pamela doğana kadar da onun yanına gitmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Onun arkadaşı olmaya çalışmıştı.

Ama tabii Sybil, dükün kötü bir adam olduğuna ve sevgilisini evden kovup kendisini evliliğe zorladığına inanıyordu. Sybil'ın sevgisini kazanabileceğine ihtimal vermesi ne kadar aptalca bir umut olmuştu.

Pamela'nın doğumundan iki ay sonra onun yanına gittiğinde yine aynı şey olmuştu; Sybil yine benzer bir histeri krizi geçirmiş, ona yine aynı derin tiksintiyle bakmıştı. Dük ertesi gün Sybil'la konuşmuş ve Sybil da ona eğer bir daha kendisine dokunmaya kalkışacak olursa babasının evine döneceğini söylemişti.

Muhtemelen dük de Sybil'a olan aşkını bu olayla birlikte kaybetmeye başlamıştı. En sonunda gerçeği görmüş ve gördüğü gerçeği kabul etmişti. Sybil'ın meleklere benzeyen yüzünün hemen arkasında soğuk bir bencillik saklıydı.

Sybil'a olan aşkını kaybetmesinin ardından geriye kalan tek şey, ona duyduğu acıma hissiydi. Zira çok net görülen bir gerçek vardı: Sybil Thomas'ı inanılmaz derecede seviyordu ve bu aşkını unutmaya, kafasından

çıkarmaya çalışsa bile bunu kesinlikle başaramıyordu. Tabii Sybil gerçeği de kabul etmemiş ve sevdiği adamdan ayrı kalma sebebini dükün zalimliğine bağlamıştı.

Dük derin bir nefes alarak kapıya yöneldi. Sonunda gününe önceden planladığı gibi devam edebilirdi. En azından kendi sorunlarını kısa süreliğine de olsa bir kenara bırakıp diğer insanların sorunlarına kulak verebilirdi.

Henüz kahvaltı etmemiş olduğunu ahıra doğru yürürken fark etti.

Fakat çok sonra, kendi dertlerini unutmak için Duncan Chamberlain'i ziyaret etmesinin pek de doğru bir hareket olmadığını anladı. Zira Duncan ona mürebbiyesiyle evlenmek istediğini ve eğer Fleur bu evliliğe ikna edilebilirse, Ridgeway Dükü olarak bu konu hakkında ne düşüneceğini, ne hissedeceğini sormuş; dük de arkadaşına gülünısemek, onun elini sıkıp tebrik etmek ve bu konunun kendisini değil, Bayan Hamilton ile müstakbel damat adayını ilgilendirdiğini söylemek zorunda kalmıştı.

Fakat dük bir yandan da merakla düşünmüştü: Eğer Chamberlain gözlerinin ortasına sağlam bir yumruk yemeye bu kadar yaklaşmış olduğunu bilse acaba kendisini nasıl hissederdi?

PETER HOUGHTON ÇIKTIĞI tatilden üç gün gecikerek dönmüştü. Bayan Laycock'la, Jarvis'le, Fleur'le ve diğer yüksek rütbeli hizmetkârlarla öğle yemeği yiyor, katıldığı vaftiz töreniyle ilgili hikâyeler anlatarak onları eğlendiriyordu.

"İki aylık bir bebeğin öyle lüle lüle saçları olur mu hiç?" dedi Jarvis, Houghton'ın konuşmasını bölerek. "Bu biraz garip değil mi Bay Houghton?"

"Evet, gerçekten de garip," dedi Houghton. "Ama kuzenimin eşi bunun kendi ailesinde yaygın olduğunu söyledi."

"Peki ya dişler?" dedi Bayan Laycock. "İki aylık bir bebeğin dişlerinin olması biraz garip değil mi, Bay Houghton?"

"Evet," dedi Houghton. "Gerçekten de öyle."

"Vaftiz elbisesi nasıldı Bay Houghton?" diye sordu, düşesin kişisel hizmetkârı Bayan Armitage.

Kâtipse, dük evde olmamasına rağmen öğle yemeğini kısa kesmesinin akıllıca olacağına karar verdi ve masasında kendisini bekleyen pek çok iş olduğunu bahane ederek sofradan kalktı. Gerçi tatlıyı yiyemeyeceği için içten içe üzülmemiş de değildi.

Dük neredeyse bütün gün eve uğramamıştı. Sabahleyin kızına binicilik dersi verdikten sonra evindeki misafir beyefendileri arazilerini sezdirmeye çıkarmıştı. Erken

vakitte öğle yemeğini yedikten sonra da kızım papaz evine ziyarete götürmüştü.

Eve ikindi vaktinde dönmüşlerdi. Pamela gelir gelmez hemen yukarıya çıktı. Fleur'e papaz evindeki sallanan atı anlatacaktı. Pamela'nın güvendiği kişinin artık dadısı değil de mürebbiyesi olması enteresandı. Şapkasını ve eldivenlerini girişte çıkararak kapıdaki uşağa verdi.

"Bay Houghton döndüler saygıdeğer efendim," dedi Jarvis, eğilerek selam verirken.

"İyi," dedi dük. "Bürosunda mı?"

"Sanırım öyle saygıdeğer efendim."

Dük, Houghton'ın bürosuna doğru yürüdü.

Kapı eşiğinde durup, "Bakıyorum da..." dedi. "Dönmek için çok acele etmedin."

"Vaftiz töreni, bebekler ve beni evlerinde ağırlamak iste

yen akrabalar. Nasıl olduğunu tahmin edebilirsiniz saygıdeğer efendim," dedi Houghton.

Dük içeriye girip kapıyı kapattı. "Sadece sen ve ben varız Houghton," dedi. "Geceleri oynadığımız kelime bulma oyunlarından yeterince sıkıldım zaten. Anlat bakalım?"

"Aradığınız hanımın ismi Isabella Fleur Bradshaw, saygıdeğer efendim," dedi kâtip. "Önceki Lord

Brocklehurst'ün kızı. Ama babası annesiyle birlikte vefat etmiş."

"Babası ölünce yerine şimdiki Lord Brocklehurst mü geçmiş?"

"Hayır efendim, unvan ilk olarak mevcut Lord Brocklehurst'ün babasına geçmiş. Ama o da ardında bir eş, bir erkek ve bir de kız evlat bırakarak beş yıl önce ölmüş."

"Peki bunların Bayan Ham... Pardon Bayan Bradshaw'un babasıyla akrabalıkları nedir?"

"Merhum baron, Bayan Bradshaw'un babasının kuzeniymiş efendim," dedi Houghton.

"O halde merhum Lord Brocklehurst ile şimdiki Lord Brocklehurst, Bayan Bradshaw'un vasisiymiş, öyle mi?" diye sordu dük gözlerini kısarak. "Peki vasiliğin şartları neymiş? Zira Bayan Bradshaw yirmi bir yaşını geçmiş olmalı."

"İnsan sırf meraktan soruyormuş gibi yaparak bu bilgilere kolay kolay ulaşamıyor, saygıdeğer efendim," dedi kâtip gerim gerim gerinerek.

"Ama eminim ki sen bu bilgilere bir şekilde ulaşmışsındır," dedi dük. "Evet, zor olduğunu tahmin edebiliyorum Houghton. Zaten sen benim dikkatimi çekmesen de ben senin yeteneklerini takdir ediyorum. Sana neden yanımda iş verdiğimi sanıyorsun? Tipini beğendiğim için mi?"

Peter Houghton öksürdü. "Kız çeyizine ve annesinden kalan servete yirmi beş yaşına geldiğinde sahip olabilecek saygıdeğer efendim," dedi kâtip. "Ya da evlendiği zaman. Ama vasisinin onun bu evliliğini onaylaması gerekiyor. Eğer onaylamazsa, o zaman otuzuncu yaş gününü beklemek zorunda."

"Peki, şu an kaç yaşında?"

"Yirmi üç, saygıdeğer efendim."

Dük kâtibine düşünceli düşünceli baktı. "Tamam Houghton," dedi. "Bunları iyi öğrenmişsin, seni takdir ediyorum. Şimdi bana geri kalan her şeyi anlat. Hepsini. Yüzüne baktığımda görebiliyorum, için içine sığmıyor, hepsini anlatmak istiyorsun. Hadi seni dinliyorum."

"Ama duyacaklarınız pek hoşunuza gitmeyebilir saygıdeğer efendim," dedi Houghton.

"Buna ben karar vermek isterim."

"Ama anlatacaklarım, benim onu işe alma kararıma da gölge düşürebilir," dedi. "Gerçi..." diye ekledi öksürerek. "Burada Bayan Hamilton'dan değil, Bayan Bradshaw'dan bahsediyoruz, değil mi saygıdeğer efendim."

"Houghton." Dük gözlerini öfkeyle kıstı. "Eğer hikâyeni anlatman için gırtlağını sıkmam gerekiyorsa benim için hava hoş. Ama bence şu halinle daha rahat anlatırsın."

"Evet, saygıdeğer efendim," dedi Houghton tekrar öksürerek. Fakat dükün Fleur hakkındaki gerçekleri

öğrendikten sonra yapabilecekleri yanında, gırtlağını sıkması çok hafif kalırdı. Houghton sözlerine başlarken bunları düşünüyordu.

Dükün aklındaysa tek bir şey vardı. Kızın gerçek adının Fleur çıkmasından dolayı mutluydu. Onu Isabella olarak düşünmek zorunda kalmak güç olurdu. Hem zaten ismi Isabella olan bir insan gibi de durmuyordu.

Sırtını odaya vererek pencerenin önünde durdu ve kâtibinin açıklamalarını dinlemeye başladı. Kâtibinin sözünü de çok sık kesmedi.

Bir ara, "Öğrendiğin tüm ayrıntılar için tek bir kaynağa mı başvurdun?" diye sordu.

"Heron House'tan bir hizmetkâr, saygıdeğer efendim," dedi Houghton. "Sonra geceleri konakladığım hanın meyhanesine sık sık gelen bir centilmen. Bir de bir papaz yardımcısıyla onun kız kardeşi. Ama daha çok kız kardeş anlattı. Anladığım kadarıyla bu kız Bayan Bradshaw'un arkadaşıymış. Erkek kardeşi olan papaz yardımcısı ise ketum bir çocuktu."

"Demek bir arkadaşı varmış," dedi dük. Kâtibinden ziyade kendi kendisiyle konuşur gibi söylemişti bunu.

"Peki o meyhanedeki centilmen? Onun adı neydi?" diye sordu dük biraz sonra.

"Bay Tweedsmuir efendim."

"İlk ismi ne?"

"Horace saygıdeğer efendim."

"Ah," dedi dük. "İlk ismi Daniel olan herhangi bir centilmenle karşılaştın mı peki?"

"Evet, saygıdeğer efendim."

"Neyin nesiymiş?" Dük sabırsızca dönerek kâtibine baktı.

"Papaz yardımcısı, efendim," dedi Houghton. "Papaz yardımcısı Daniel Booth."

"Papaz yardımcısı," dedi dük. "Öyleyse genç bir adam olmalı?"

"Evet, saygıdeğer efendim," dedi kâtip. "Kendisi ayrıca Hampshirelı Sör Richard Booth'un küçük oğlu."

"Araştırmalarınla ulaştığın ayrıntılar gerçekten de takdire şayan," dedi dük. "Atladığın bir şeyler var mı?"

"Hayır, saygıdeğer efendim," dedi Houghton. "Sanırım her şeyi anlattım. Bayan Hamilton'ın işten çıkarılma işlemlerine başlayayım mı?"

"Bayan Hamilton mı?" Dükün kaşları çatıldı. "Bütün bunların Bayan Hamilton'la ne ilgisi var?"

Peter Houghton masasının üzerindeki kâğıtları gergin bir şekilde toparlamaya başladı. "Hiçbir ilgisi yok saygıdeğer efendim."

"O zaman bir daha böyle saçma sapan laflar etme," dedi dük. "Masana seni günün geri kalanı boyunca meşgul tutacak kadar iş bırakmış mıyım Houghton?"

"Evet, bırakmışsınız saygıdeğer efendim," dedi kâtibi. "Bugün bürodan ayrılmadan önce hepsini halledeceğim."

"Yerinde olsam gece geç vakte kadar çalışmazdım," dedi dük kapıyı açarken. "Eminim şöyle boş bir akşam geçirip Bayan Laycock'la birkaç başka seçkin şahsiyeti vaftiz töreniyle ilgili öykülerinle eğlendirmeyi sen de istersin."

Peter Houghton dükün gidişini seyretti. Bütün bu duyduklarından sonra Fleur'ü işten çıkarmayacak mıydı? Saygıdeğer efendisi abayı fena yakmış olmalıydı.

Peki ya Brocklehurst, Fleur'ü tutuklamaya gelmediyse ne işi vardı bu evde? Houghton başını salladı ve ilgisini masanın üzerindeki kâğıt yığınına çevirdi.

On Yedinci Bölüm

FLEUR BİRKAÇ DEĞİŞİK SEBEPTEN dolayı Timothy Chamberlain'in doğum gününü sabırsızlıkla bekliyordu. Leydi Pamela bu konuda çok heyecanlıydı ve onun mutlu olduğunu görmek Fleur'ü de mutlu ediyordu. Leydi Pamela annesinin de onlarla birlikte geleceğini umut etmişti ama tabii ki saygıdeğer hanımefendi misafirleriyle meşgul olduğu için bütün bir öğleden sonrasını kızına ayıramazdı. Ama çocuk hâlâ babasının geleceğinden umutluydu. Fleur ise bu umudu paylaşmıyordu.

Bütün bir öğleden sonrayı Willoughby'den uzakta geçirmek iyi olacak, diye düşündü Fleur. Ondan uzakta. Gerçi özür dilediği o sabahtan beri dükü pek fazla görmüş değildi. Dük dersliğe gelip hiç oturmamıştı. Sabahları müzik odasında piyano çalışırken de kütüphane kapısında yalnızca kısa bir süreliğine görünmüştü. Yağmur yağmadığı bir sabah Leydi Pamela'ya at binme dersi verirken Fleur'ü de yanlarında istemişti, fakat ders sonrasında dükle Fleur tekrar kırlarda ata binmemişlerdi. Fleur bunlar haricinde dükü hiç görmemişti.

Fakat görebilme olasılığı da her zaman mevcuttu. Sürekli olarak dükün gelmeyeceğini umut etmesine rağmen dük geliyor mu gelmiyor mu diye dersliğin dışında ayak seslerine kulak kabartıyordu.

Ayrıca onu rüyalarında da görüyordu. Ama rüyaları artık kâbusa dönüşmüyordu. Yeni rüyalardı bunlar;

çünkü bu rüyalarda dük onu -gerçekte öptüğü gibi- yine arzuyla öpüyor,

Fleur de -o zamanki gibi- yine ona karşılık veriyordu. Fleur ellerini dükün güçlü omuz kaslarında dolaştırıyor ve orada olduğunu bildiği göğüs kıllarına dokunmak için gömleğinin düğmelerini açıyordu. Fleur geçmişte olduğu gibi yine onun olmak istiyordu. Ama bu sefer şefkatle, vücutları birbirine temas ederek, dudak dudağa öpüşerek olsun istiyordu.

Her seferinde ter içinde uyanıyordu. Ve her seferinde yatak örtülerinin altında utançtan kıvranıyordu.

Doğum günü partisi için bir öğleden sonrasını çocuklarla ve güven verici, eğlenceli bir insan olan Bay Chamberlain'le geçirmek için sabırsızlanıyor, Ridgeway Dükü'nün oraya gelmemesi için de dua ediyordu. Ama bir yandan da dükün varlığı Leydi Pamela'yı mutlu edeceği için yaptığı bencillikten dolayı suçluluk duyuyordu.

Doğum günü partisini böyle sabırsızlıkla beklemesinin bir diğer nedeni de Matthew'dan birkaç saatliğine uzaklaşacak olmasıydı. Matthew ona boş zamanlarının büyük bir kısmında beraber olmak istediğini söylediği zaman, bu söylediğinde çok ciddiydi. Fleur sabahları ya da akşamüstleri ne zaman yürüyüşe çıksa, Matthew da onunla geliyordu. Bir keresinde Leydi Pamela'yı köprüye resim yapmaya götürdüğünde, Matthew da birdenbire

ortaya çıkmış ve yaklaşık bir saat kadar yanlarında durmuştu. Doğum gününden bir önceki gün, yani Bay Houghton'ın tatilden döndüğü ve dükün kızıyla beraber dışarıda olduğu günün öğle vakitlerinde, Matthew -düşesin de onayını alarak- Fleur'ü, misafirlerle birlikte göle yapacakları bir yürüyüşe davet etti.

Çağrılması üzerine malikânenin holüne gelip de karşısında Matthew'u görünce, "Matthew," dedi. "Saygıdeğer hanımefendiyle ve misafirleriyle yürüyüşe çıkamam. Ben burada hizmetkârım."

"Ama herkes senin aynı zamanda bir hanımefendi ve benim bir tanıdığım olduğunu biliyor. Kaldı ki ben burada bir misafirim Isabella, dolayısıyla benim arzumu geri çevirmezler. Bak hava ne kadar güzel, hem öğleden sonran da boş. Göle yapacağın bir yürüyüşten daha iyi bir meşgale bulabilir misin ki kendine?"

Fleur'ün başka bir seçeneği yoktu elbette. Odasına çıkıp şapkasını aldı. Diğer çiftlerin biraz gerisinde beraberce yürürlerken olayların nereye varacağını, Matthew'un bu ortaoyununa ne zaman son vereceğini merakla düşündü.

"Sen daha ne kadar burada kalmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Biz diye sorman gerekirdi. Biz daha ne kadar burada kalmayı planlıyoruz?" dedi Matthew. "Bilmiyorum

Isabella. Acelem yok. Beni bir kez daha tanımak için sadece ikimizin bulunacağı Heron House'u değil, başka insanların da bulunduğu Willoughby'yi tercih edersin diye düşündüm. Zira kardeş torunu olmamıza rağmen bundan birkaç ay önce evde baş başa kalmamızın yakışık almayacağını düşünüyordun. Ayrıca gitmeden önce nişanımızı burada duyurmak isterim."

"Hayır!" dedi Fleur sertçe. "Öyle bir şey olmayacak Matthew."

Grupça göle ulaştıkları zaman, çiftlerden çoğu başka başka yerlere dağıldı. Lord Thomas Kent ve düşes adaya gitmek için bir kayığa bindiler; Sör Philip Shaw ve Leydi Underwood gölün kuzey kıyısını takip eden patikada yürüyüşe çıktılar, Bayan Dobbin ile Bay Penny de kıyıdan yukarı tırmanıp ağaçların arasında gözden kayboldular.

Lord Brocklehurst ise Fleur'ü gölün güney kısmına, oradaki sık ağaç kümelerinin arasında yer alan süs yapılarından birinin yanına götürdü. Fleur dükle ata bindikleri gün bu yapının yanından geçmişti. Söz konusu yapı, bir tapınak biçimindeydi ve içinde yarım daire şeklinde bir bank vardı. Göle bakıyordu.

"Oturalım," dedi Matthew.

Fleur oturdu.

Ama Matthew'un öpmeye yelteneceğini anlayınca kafasını hızla yana çevirdi.

"Bana bir şans ver Isabella," dedi Matthew. "Çok güzelsin." Parmaklarıyla Fleur'ün boynundaki saçlara dokundu. "Senden onur kırıcı bir şey istiyor değilim. Heron House babana aitti. Annen oranın baronesiydi. Hepsini geri alabilirsin. Eğer annem ve Amelia'yla yaşamak istemiyorsan, onları başka bir yere gönderirim. Bana bir şans ver."

"Matthew," dedi Fleur, başını ona çevirerek. "Anlayamıyor musun? Seni sevmiyorum. Senin karın olmak için içimde hiç istek yok. Geriye dönüp gerçeği anlatamaz mıyız? Birbirine karşı belli bir mesafesi olan birer kardeş torunu olarak kalamaz mıyız? Seni sevmesem bile bırak sana saygı duymayı öğreneyim."

"Beni zamanla sevebilirsin," dedi Matthew. "Bana bir şans ver."

Fleur olumsuz anlamda başını salladı.

Matthew da bir keresinde yapmış olduğu gibi yine ellerini Fleur'ün boynuna yerleştirdi, çenesinin biraz altından sıktı ve Fleyr'ü nefessiz bıraktı. Sonra da dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı.

Fleur Matthew'un dudaklarını dudaklarından çekmesini bekledi ve sonra ayağa kalkıp göle bakmak için tapınaktan dışarı çıktı. İlk defa korkusuna eş değer bir öfke vardı içinde. İpin ucunda bir kukla gibi oynatılıyor

olması, hayatının kontrolünü yitirmiş olması onu usandırmıştı artık.

"Seninle evlenmeyeceğim Matthew," dedi. "Metresin de olmayacağım. Ayrıca seninle burada Willoughby'de daha fazla vakit de geçirmeyeceğim. Ne yapman gerekiyorsa yap, kararım bu."

Gözlerini kapattı ve Matthew'un elleriyle nasıl boğazına sarıldığını, kendisini nasıl nefesiz bıraktığını hatırladı. Nefes alıp verişleri hızlanmıştı.

Eğer hiç kimsen kalmazsa, demişti dük, yardımını isteyeceğin hiç kimseyi bulamazsan bana gel Fleur. Olur mu?

Fleur içten içe tam da bunu yapmak istiyordu: Düke her şeyi anlatmak, onun o güçlü kollarını bir kez daha hissetmek,
düzenli kalp atışlarını tekrar duymak, tüm sıkıntılarını başka birinin kucağına bırakmak istiyordu.

Ama bunu yapacak olsa bile dükün küçümseme, tiksinti ve kınama yüklü bakışlarına maruz kalırdı. Annesiyle babasının ölümünden bu yana hep olduğu gibi yine yalnız kalırdı. Birinin yardımına ve umursayışına sahip olabileceği düşüncesi bir hayalden ibaretti. Yardım için Daniel'a gidemeyeceğini ilk günden beri biliyordu, şimdiyse Ridgeway Dükü'ne gidemeyeceğini de anlamıştı. Yetişkin bir insandı, bunu bilecek kadar uzun yaşamıştı.

Matthew'un ellerini sırtında hissetti. "Fikrini değiştireceksin," dedi Matthew. "Sana birkaç gün daha veriyorum Isabella."

Fleur karşılık verecek gibi olduysa da dudaklarını ısırıp sessiz kaldı. Gerçekten fikrini değiştirir miydi? Fikrini değiştirmemesi durumunda karşı karşıya kalacağı alternatif çok korkunçtu.

"Eve geri dönmemiz gerek," dedi Matthew. "Biraz düşüncelere dalman gerekiyor, haksız mıyım?"

Bir süre sonra merdivenlerden yukarı çıkıp da malikânenin büyük holüne girerlerken, dük de tesadüf eseri büyük holde yürümekteydi. Dük Fleur'e ve Matthew'a düşünceli gözlerle baktı.

"Bayan Hamilton?" dedi. "Sizin yukarıda kızımla beraber olduğunuzu sanıyordum."

"Lord Brocklehurst'le yürüyüşe çıkmıştık, saygıdeğer efendim," dedi Fleur.

Dük sertçe başını eğdi. "Pamela sizinle konuşmak istiyordu. Hiç vakit kaybetmeden yanına gitseniz iyi olur."

"Tabii saygıdeğer efendim," diyen Fleur selam vererek uzaklaştı. Hızla çocuk odasına doğru yürümeye başladı, dükün yüzünde gördüğü kınama ifadesinden dolayı yanakları kıpkırmızı olmuştu. Acaba Matthew düke, Fleur'ü düşesin onayıyla yürüyüşe çıkardığını söyleyip gerekli açıklamada bulunur muydu?

Willoughby'den uzakta, Bay Chamberlain'in çocuklarının doğum günü partisinde geçireceği ertesi günü iple çekiyordu Fleur.

TIMOTHY CHAMBERLAIN yedinci yaş gününü erkek ve kız kardeşiyle, Leydi Pamela Kent'le ve ikisi papazın çocukları olmak üzere beş komşu çocuğuyla birlikte kutlayacaktı.

Fleur Pamela'yla birlikte partiye geldiği zaman, Chamberlain havanın çok güzel olduğunu ve çocuklar evin içinde tepinerek kafalarını şişirmeyeceği için çok şanslı olduklarını söyledi. Timmy çocuklara odasını -ki önceden tüm çocuklar burayı görmüştü- ve doğum günü hediyesi olarak kendisine verilmiş olan bir torba dolusu rengârenk tahta tuğlayı gösterdikten sonra dışarıya çıkacaklardı.

Bayan Chamberlain Fleur'ü gülümseyerek karşıladı. "Duncan'ın sesi ne kadar neşeli çıkıyor değil mi Bayan Hamilton? Parti fikri ona ait. Kendisi bu gibi eğlencelerden büyük bir zevk alır."Fleur gülümsedi. Bay Chamberlain'le tanıştığı ilk gün onun çocuklarına ne kadar düşkün olduğunu fark etmişti.

Fleur kendisini oldukça mutlu hissediyordu. Leydi Pamela'yla birlikte öğle yemeğinden hemen sonra malikâneden ayrılmışlardı ve neredeyse akşam yemeğine

kadar eve dönmeyeceklerdi. Ayrıca dük de partiye gelmemişti.

"Timothy'ye tuğla almışlar. Babama söyleyeceğim, bana da alsın," dedi Leydi Pamela çocuklarla aşağıya çığlık çığlığa inerlerken.

Çocuklar saklambaç ve yakalamaca oynadılar. Ayrıca evin arkasında büyük arazide top peşinde koşturdular. Bay Chamberlain de çocuklar için çeşitli yarışlar düzenledi. En sonunda çocukların bir kısmı yorgunluktan kendilerini çimlere atmış, bir kısmı da hâlâ çığlık çığlığa koşturmaktaydı.

Bayan Chamberlain çocukları bir halka halinde çimlere oturttu ve onlara şarkılı oyunlar oynatmaya başladı. "Şunları biraz sakinleştirelim," dedi, yarışlarda çocuklarla ilgilenmiş
olan Fleur'e. "Duncan çocukları yormanın onları sakinleş-tirmeye her zaman yetmeyeceğini bir türlü öğrenemedi. Çocuklar yorulunca daha da gürültücü oluyorlar."

"Pekâlâ..." dedi Bay Chamberlain ve saçında neredeyse kafası büyüklüğünde bir kurdele olan küçük bir kızın kendisine uzanan ellerini görmezden gelip bunun yerine yanağından küçük bir makas aldı. "Halka halinde dans edip şarkılar söylemek korkarım bana göre bir şey değil. Bayan Hamilton ve ben bu işi sana emanet edip biraz yürüyüşe çıkacağız Emily. Daha sonra hep beraber çay

içeriz. Hanımefendi, kolunuzu bahşeder miydiniz?" Kolunu Fleur'e uzattı.

Beraberce evin yanındaki güllerle kaplı çardağa doğru yürürlerken, "Benim böyle olduğuma bakmayın," dedi Bay Chamberlain. "Benim de limitlerim var, çocukların tüm eğlencelerine de katlanacak halim yok. Örneğin şarkı söylerlerken onların yanında bulunmaya katlanamıyorum."

"Oğlunuzun çok iyi vakit geçirdiğine eminim," dedi Fleur.

"Evet," dedi Bay Chamberlain. "İnsan yalnızca bir kez yedi yaşına girer. Yarına kalmaz yine o normal haline geri döner. Bugün ki histerik yaramazlıkları geçmiş olur."

Fleur kıkırdadı.

Çardağın içindeydiler, etraflarında güzel kokulu güller vardı. Bay Chamberlain elleriyle Fleur'ün yüzünü tuttu ve dudaklarına ılık bir öpücük kondurdu.

"Seni özlemişim," dedi.

Fleur gülümsedi.

"Eğer mürebbiye olmasaydın ve yapman gereken günlük işlerin olmasaydı, tiyatroya gittiğimiz günden bu yana soluğu her gün Willoghby Hall'da alırdım." Parmağıyla Fleur'ün dudağına dokundu.

Fleur onun gözlerine baktı ve kendisinin de asla aşmaya cesaret edemeyeceği bazı limitleri olduğunu hüzünle düşündü.

Bay Chamberlain tekrar konuşmaya başlamak için derin bir nefes alacakken, "Konuşmayın," dedi Fleur. Bakışlarını adamın çenesine indirdi. "Lütfen konuşmayın."

"Size söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyecek mi, öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Bay Chamberlain.

Fleur tereddüt etti. "Yapamam," dedi.

"Gönlünüz başka birinde mi?" dedi Bay Chamberlain. "Yoksa sorun ben miyim? Ya da çocuklarım mı?"

Fleur başını sallayıp dudaklarını ısırdı.

"Aramızda bir engel mi var?" diye sordu Chamberlain.

Fleur bakışlarını adamın boyunbağını indirdi. Evet. Bir engel vardı. Hırsızlık ve cinayetle suçlanıyordu. Bekâretini kaybetmiş bir kadındı. Mürebbiye olmadan önce kısa süreliğine de önce yaptığı o iş vardı.

Fleur adamın sorusunu başıyla onayladı.

"Üstesinden gelinmesi zor bir engel mi bu?" diye sordu Bay Chamberlain.

"Evet." Kafasını kaldırıp tekrar Bay Chamberlain'in gözlerine baktı ve içinde büyük bir keder duydu. "Hem de üstesinden gelinmesi çok çok zor bir engel."

"Pekâlâ." Chamberlain gülümsedi ve ellerini Fleur'ün yüzünden çekip kollarına doğru indirerek onu bir kez daha öptü. "Bu kadar yeter. Bu çardak benim eşimin gururu ve eğlencesiydi. Emily bunu size söylemiş miydi? Çocuklar içeride derslerini yaparken ya da oyun oynarken, ben de burada oturup kitap okumayı çok severim. Çaylarımızı içmek için içeriye girelim mi?"

"Evet. Teşekkürler," dedi Fleur.

Fleur'ün tüm neşesi kaçmıştı. Bay Chamberlain'in bir ilanı aşka bu denli yakın olduğunu hiç düşünmemiş olsa da çardağa gelirlerken bunu hissetmişti. Fleur onu incittiğini düşünüyor, söylediklerinden dolayı Bay Chamberlain'in kendisinde bir hata aramasından korkuyordu.

Fleur çardaktan çıkıp da tekrar arka bahçeye geldiklerinde Ridgeway Dükü'nü karşısında görünce bu duruma hemen hemen hiç şaşırmadı. Pamela babasının omzunda oturuyor, dük de Bayan Chamberlain'le sohbet ediyordu.

"Ah," dedi dük. Arkasını dönüp gülümsedi ve Bay Chamberlain'le Fleur'e keskin bir bakış fırlattı. "Siz mi geldiniz? Duncan? Bayan Hamilton?"

"Oyun faslından uzak durma kurnazlığı gösterip tam çay vaktinde gelecek kadar akıllılık edeceğinizi tahmin

etmem gerekirdi," dedi Bay Chamberlain. Sağ elini uzattı. "Timmy'nin doğum günü partisine hoş geldin Adam."

"Kızlar yarışında ikinci oldum baba," dedi Leydi Pamela. "Hem ayrıca eğer William düşmemiş olsaydı, çuvalla koşma yarışmasında da az daha kazanıyorduk."

Fleur arkasını dönerek Bayan Chamberlain'in çocukları çay için tekrar eve sokmasına yardım etmeye başladı.

RIDGEWAY DÜKÜ BİR SÜRE SONRA kızıyla beraber at sırtında Willoughby'ye dönerken, bir koluyla kızını tutuyordu. Kızının heyecanlı heyecanlı konuşmasını yarım kulakla dinlerken bir yandan da Fleur'ün de yanlarında ata biniyor olmasını diliyordu. Fakat bu fikri hızla aklından savuşturdu. Zaten Fleur eve arabayla dönüyordu.

Fleur'ün gerçekten Pamela'ya çok faydası dokunuyordu. Dük her zaman için kızının çocuksu heyecanını dışa vurmasına çalışır, evde olduğu zamanlarda onu diğer çocukların yanına götürürdü. Ama tabii ki çoğunlukla uzun süreler evden ayrı kalırdı ve bu gibi zamanlarda kızından uzaklaştığı için kendini suçlu hissederdi. Kendi çocuğu olsa Pamela'yı bundan daha çok sevemezdi.

Fleur ise Pamela'ya çocukluğunu yaşayabilmesi için geniş fırsatlar tanıyordu. Sybil ve Bayan Clement ona fazla

korumacı yaklaşıyorlardı. Sybil nadir de olsa onu dışarı çıkardığında Pamela'yı büyüklerle zaman geçireceği bir yerlere götürüyor ve çocuğun sessizce oturmasını istiyordu. İstediği gibi davranıp uslu durursa da iyi bir evlat olduğu için ona övgüler yağdırıyordu.

Fleur'ün Pamela'ya gerçekten yardımı dokunuyordu. Fleur'ün bir gün kesinlikle kendi çocukları da olmalıydı.

Pamela dükün yüzündeki yara izinin üzerinde parmağını gezdiriyor, bir yandan da şarkı söylüyordu. "Gözünü nasıl ıskaladı baba?" diye sordu.

"Birileri beni kollamış olmalı."

"Tanrı mı?"

"Evet, Tanrı."

"Acıdı mı?"

"Evet, acımış olmalı," dedi dük. "Pek hatırlamıyorum."

Pamela yara izine dokunurken şarkı söylemeye kaldığı yerden devam etti.

Dük kendisini suçlu hissediyordu. Duncan ayrılırken onunla kısaca konuşmuştu.

"Görünüşe bakılırsa yakın zamanda mürebbiyeni kaybetmen gibi bir durum söz konusu değil, Adam," demişti Duncan.

Dük aralarında neler geçtiğini öğrenmek için meraktan kuduruyordu. O gelmeden Önce Fleur'le Duncan yalnız

vakit geçirmişlerdi ama çay saati boyunca yüz ifadeleri ve davranışları hiç ipucu vermemişti.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sormuştu.

Arkadaşı sırıtmıştı. "Reddedildim," demişti.

Duncan Chamberlain arkadaşıydı. Dük onun mutlu olmasını istiyordu. Dört yıl önce çok sevdiği karısını kaybetmişti. Fleur onun için harika bir ikinci eş ve çocuklarına da mükemmel bir üvey anne olabilirdi. Dük reddedildiğinden ötürü arkadaşı adına üzüntü duyuyor olmalıydı.

Ama kendini suçlu hissetmişti. Bir anda içini yoğun bir sevinç dalgası kaplamıştı. Ve sonra daha da fazla suçluluk. Acaba Fleur yaşadıklarından ötürü Duncan'ı reddetmek zorunda mı hissetmişti kendisini? Tabii ki kendisini buna zorlamıştı.

Dük Fleur'le konuşmalıydı. O sabah o konuşmayı yapmış olmalıydı. Ancak Pamela'nın sabırsızlıkla beklediği günü mahvetmek istememişti.

"Kimseyi öldürdün mü baba?" diye sordu Pamela.

"Savaşlarda mı? Evet korkarım ki öldürdüm... Ama bundan gurur duymuyorum. O adamların annelerinin ya da karılarının ve çocuklarının olduğunu aklımdan çıkaramıyorum. Savaş çok kötü bir şey Pamela."

Pamela başım babasının göğsüne dayadı. "Kimsenin seni öldürmediğine seviniyorum baba..."

Dük bir koluyla kızına sıkıca sarıldı.

Fleur'ün arabası terasa yaklaşırken dük ve Pamela ahırdan çıkıyorlardı.

"Bayan Hamilton," diye seslendi dük. Fleur tam o sırada hizmetkârlar kapısından içeri girmek üzereydi.

Fleur durdu ve merak dolu gözlerle ona baktı.

"Yarın sabah kahvaltıdan sonra lütfen kütüphaneye geliniz," dedi dük.

Fleur'ün rengi bir ton attı. Belki de dükün kütüphanede tatsız işlere yön verme eğiliminde olduğunu duymuştu.

"Tabii saygıdeğer efendim," dedi ve eğilerek selam verdikten sonra yoluna devam etti.

Belki de hiçbir şey söylememeliydim, diye düşündü dük. Fleur'ün arkasından kapanan hizmetkârlar kapısına bakıyordu. Belki de hazır olduğu zaman onu çağırmalıydı. Belki de Fleur bütün gece ne yanlış yaptım diye düşünecek ve endişelenecekti.

"Minik üzülmüş olmalı," dedi Pamela babasının elini hızlıca çekerek. "Bütün öğleden sonrasını bensiz geçirdi."

"Hadi gidelim ve seni gördüğünde ne kadar mutlu olacak bir bakalım," dedi dük kızına bakıp gülümseyerek.

DÜŞES UZUNCA SÜREN öksürük nöbetinin ardından göğüs ağrısı ve yüksek ateş yüzünden öğleden sonrasını yatakta geçirmişti. Sabahleyin birkaç misafirle yaptığı at

gezintisinin buna sebep olduğunu düşünüyordu. Çok sık at binmezdi çünkü bu aktiviteyi tehlikeli ve sağlıksız bulurdu.

Lord Thomas Kent yemekten bir saat kadar önce düşesin yatak odasına gitti ve onun hizmetkârını dışarı çıkardı. Yatağının kenarına oturup düşesin elini tuttu.

"Nasılsın Sybil?" diye sordu.

"Ah daha iyiyim," dedi düşes gülümseyerek. "Kalkmaya üşeniyorum. Salona yemekten sonra ineceğim."

Thomas Sybil'ın elini dudaklarına götürdü. "Çok güzel ve çok zarifsin," dedi. "Nişanlandığımız zamankiyle aynı yaşta gibisin. Seni bir dahaki görüşümde daha genç görünebilirsin."

Düşesin bakışları Thomas'ın yüzünde gezindi. "Bir sonraki sefer mi? Gitmiyorsun değil mi Thomas? Ah hayır. Burası ait olduğun yer. Tekrar gidemezsin."

"Adam'a söz verdim," dedi Thomas düşesin elini öpüp nazikçe gülümseyerek.

"Adama'a söz mü verdin?" Düşes Thomas'ın elini sıkıca tuttu. "Ne sözü verdin?"

"Bir hafta içinde buradan ayrılacağıma dair söz verdim. Onu gerçekten suçlayamam Sybil. Bu geçen seferkinden oldukça farklı bir durum. Sen en nihayetinde onun karısısın."

"Karısı mı?" dedi Sybil küçümseyici bir ses tonuyla. Yerinden doğruldu ve Thomas'ın gözlerinin içine baktı. "Sadece kâğıt üzerinde karışıyım. Thomas... Bana dokunmasına izin bile vermedim. Yemin ederim ki buna izin vermedim. Ben seninim. Sadece senin."

"Ama kanunun gözünde sen onunsun. Ve bir de Pamela var düşünmemiz gereken. Pamela gerçeği asla bilmemeli. Bu onun için çok zor olur. Gitmem gerekiyor Sybil, buna mecburum. Ahlaki olarak gitmeliyim."

"Hayır!" Sybil gözyaşlarına hâkim olamayarak Thomas'ın elini daha da sıkı sıktı. Öksürmek için başını öte tarafa çevirdi. 'Ya da eğer gerçekten gitmen gerekiyorsa beni de yanında götür. Onu terk ederim Thomas. Senden bir kez daha ayrılamam. Ben de seninle geleceğim."

Thomas eğilip düşesi dudaklarından öptü. "Seni götüremem," dedi kulağına fısıldayarak. "Seni bu tip bir skandalın ortasına çekemem Sybil. Ve sen Pamela'yı bırakamazsın. Cesur olmalıyız."

Düşes kollarını Thomas'ın boynuna doladı. "Umrumda bile değil. Benim için sadece sen önemlisin Thomas. Başka hiçbir şey umrumda değil. Ben de seninle geleceğim."

"Sus. Sus," dedi Thomas düşesi teskin etmeye çalışarak.

Onu tekrar öpüp göğüslerini ipek geceliğinin üzerinden okşarken düşes biraz sakinleşmiş gibiydi.

"Thomas..." diye inledi Sybil ve kendisini yatağa bıraktı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni," dedi Thomas ve düşesin ipek geceliğini aşağıya çekerek boynuna bir öpücük kondurdu.

Kapının tıklatılmasını duyunca Thomas yerinden doğruldu ve o an kapı açıldı.

Ridgeway Dükü kapıyı arkasından kapattı ve "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu karısına bakarak. "Armitage bana senin yeniden hastalandığını söyledi."

"Evet, teşekkürler," dedi Sybil kafasını başka tarafa çevirerek.

"Yemek için hazırlanmalısın Thomas," dedi dük. "Geç kalıyorsun."

Kardeşi ona gülümsedi ve tek kelime etmeksizin odadan çıktı.

"Doktor Hartley'i yarın sabah seni muayene etmesi için çağırttım... Ama eğer istersen hemen getirtebilirim."

"Doktora ihtiyacım yok," dedi Sybil.

"Onu görmen gerek. Belki sana yeni bir ilaç verir ve bu öksürüğün geçer."

Düşes kafasını hızla düke doğru çevirdi. "Senden nefret ediyorum Adam," dedi hiddetle. "Hem de nasıl nefret ediyorum."

"Senin sağlığını düşündüğüm için mi benden nefret ediyorsun?"

"Beni hiç umursamadığın için..." dedi Sybil. "Thomas'a tekrar gitmesi gerektiğini söylediğin için. Birbirimizi sevdiğimizi biliyorsun... Birbirimizi her zaman sevdik biliyorsun. Hayatlarımızı mahvettiğin için senden nefret ediyorum."

"Ona gitmesini mi söylediğimi söyledi sana?"

"İnkâr mı ediyorsun?" Sesi oldukça sert çıkmıştı.

Dük uzunca bir süre düşesi baktı... Bir zamanlar delicesine sevdiği bu kadına artık sadece acıyarak bakıyordu.

"Sanırım söylediğim kelimeleri öyle ifade etmeyi tercih etmiş."

Sybil başını yeniden öte tarafa çevirdi. "Onunla gideceğim. Seni terk ediyorum Adam."

"Seni götüreceğinden pek emin değilim."

"Onu çok iyi tanıyorsun. Beni incitemeyeceğini biliyorsun. Ama ben onu ikna edince beni de beraberinde götürecek. Ve inan bana burada olduğumdan daha az sefil olacağım."

"Seni götüreceğinden pek emin değilim," diye tekrarladı dük. "Sanırım artık bu sefer gerçekle yüzleşmen gerek Sybil. Üzgünüm. Bu gece misafirlere seni

mazur görmelerini söyleyeceğim. Daha sonra nasıl olduğuna bakmak için gelirim."

"Gelme. Seni görmek istemiyorum Adam. Ne bu akşam ne de başka zaman."

Dük yatağın yanındaki zili çekti ve düşesin hizmetkârı gelene kadar sessizce bekledi.

"Saygıdeğer hanımefendinin sana ihtiyacı olacak Armitage," dedi ve odadan ayrıldı.

On Sekizinci Bölüm

HİZMETKÂR KÜTÜPHANENİN KAPISINI açarak Fleur'ü içeri aldı. Ne kapıyı tıklatmış ne de Fleur'ün geldiğini haber vermişti. Fleur içeri girdikten sonra da kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Dük masada yazı yazıyordu ama Fleur'ün içeri girdiğini görür görmez kalemini hemen masaya bıraktı ve yazdıklarının üzerim dikkatlice örterek ayağa kalktı. Her zaman olduğu gibi bakışları Fleur'ü endişelendirmeye yetiyordu.

Fleur hiç kıpırdamadan dimdik durdu. Merak ediyordu, hatta bütün gece merak etmişti. Acaba bilmediği bir şeyden ötürü azar mı işitecekti? Yoksa dük onu işten mi

çıkaracaktı ya da yine kanına girmeye mi çalışacaktı? Ama belki de çok mühim bir şey yoktu. Bekledi.

"Saygıdeğer Isabella Fleur Bradshaw..." dedi dük sessizce. "Wiltshire'daki Heron House'tan."

Demek Matthew iki gün önce Fleur'ün dediklerini ciddiye almış ve her şeyi düke anlatmıştı. Fleur çenesini biraz daha kaldırdı.

"Mücevher hırsızı ve katil..." dedi dük. 'Ya da en azından iddialar bu yönde... Zaten suçu ispat edilene kadar herkes masumdur."

Fleur bakışlarını dükten kaçırmadı.

"Bu suçlan işlediniz mi peki?" dedi dük. 'Yani hırsız ve katil misiniz?"

"Hayır, saygıdeğer efendim."

"Hiçbirisi mi?"

"Hayır, saygıdeğer efendim."

"Ama kuzeninizin pahalı mücevherleri sizin kaçmak üzere hazırladığınız valizin içinde bulunmuş."

"Evet, saygıdeğer efendim."

"Ortada bir ölüm olayı da var."

"Evet, saygıdeğer efendim."

"Kaçtınız, " dedi dük. "Kuzeniniz sizi cinayet işlerken yakaladı ve siz de Londra'ya yanınıza hiçbir şey almadan üzerinizdeki kıyafetlerle kaçtınız. Üzerinizde mavi renkli

ipek bir gece elbisesi ve bir de gri pelerin vardı. Londra'da saklanarak sağ kalmaya çalıştınız."

"Evet, saygıdeğer efendim."

"Ama orada hırsızlık yapmadınız mı? Ya da dilencilik?"

- "Hayır."

"Satabileceğiniz tek şeyi sattınız, yani vücudunuzu?"

"Evet."

Dük masanın etrafından dolandı ve Fleur'ün birkaç adım önünde durdu.

"Bana hikâyenizi anlatır mısınız?" diye sordu. "Eğer soruları ben sorarsam ve sizden sadece tek kelimelik cevaplar alırsam bütün gün buradan çıkamayız."

Fleur düke uzun uzun baktı.

"Neden anlatmıyorsunuz?" diye sordu dük.

"Bana inanmazsınız. Eğer bütün bunları mahkemede anlatırsam, Lord Brocklehurst de size anlattığı versiyonu anlatır ve siz nasıl ona inanıyorsanız, yine herkes ona inanır, bana değil. O bir erkek ve üstelik de bir baron. Bense bir kadınım ve mürebbiyeyim... Ve de bir fahişe. Nefesimi harcamama bile değmez."

"Ben Brocklehurst'ten hiçbir şey öğrenmedim, " dedi dük. "Bildiklerimi kendi yöntemlerimle öğrendim. Sana Isabella dediğini duymuştum... Sen de bana eskiden yaşadığın yerden bahsederken Her hecesini ağzından

kaçırmıştın... Bunun üzerine Houghton'ı Heron Housa'a gönderdim ve ona
Isabella diye biri hakkında toplayabileceği tüm bilgileri toplaması talimatını verdim."

"Neden?" Bu kelime ağzından bir fısıltı gibi çıkmıştı Fleur'ün.

Dük omzunu silkti. "Çünkü geçmişiniz bir sır gibiydi. Çünkü geç de olsa sizin Londra'da mecburen öyle bir iş yapmak zorunda kaldığınızı anladım. Çünkü Brocklehurst'ü ilk gördüğünüzde gözlerinizdeki korkuyu gördüm. Çünkü ikiniz de birbirinizi çok az tanıdığınız konusunda yalan söylediniz. Çünkü seni umursuyorum."

"Ama belki de bir yalancıyı, hırsızı, katili ve fahişeyi metresiniz yapmaya çalıştığınız için böylesine ilgilendiniz benimle."

"Bu söylediğinize gerçekten inanıyor musunuz?"

"Evet," dedi Fleur.

"O gece odanıza kadar eşlik etmeyip yatağınıza tek başınıza gönderdim sizi, çünkü yukarı sizinle çıkacak olsam kendime hâkim olamamaktan korktum. O günden sonra da özür dilemek haricinde bir daha yanınıza gelmedim. Nasıl hâlâ böyle düşünüyor olabilirsiniz?" Elini kaşına götürdü ve derin bir iç çekti. "Gelip oturun lütfen."

"Hayır," dedi Fleur.

"Fleur. Arkanı dönüp kapıyı açar mısın?"

Fleur temkinli bir şekilde düke baktı ve söyleneni yerine getirdi.

"Tekrar kapat. Ne gördün?"

"Beni içeri alan hizmetkârı."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet. Jeremy."

"Onu iyi tanıyor musun? Onu seviyor musun?"

"Bana her zaman arkadaşça ve nazik davranıyor," dedi Fleur.

"Sen çıkana dek orada duracak. Ya da ben ona gitmesini söyleyene dek. Eğer çığlık atarsan, seni kurtarmak için içeri koşacaktır. Gel ve otur."

Fleur düke doğru yaklaştı ve pencerenin yanındaki iki sandalyeden birine oturduktan sonra ellerini dizlerinin üzerinde kenetledi.

"Ölen adam kuzeninin hizmetkârı mıydı?" diye sordu dük diğer sandalyeye otururken. Ama cevap beklemedi. "Onun ölümüyle herhangi bir alakan var mı?"

"Evet. Onu ben öldürdüm."

"Ama kendine katil demiyorsun. Neden?"

"Çok güçlü bir adamdı. Matthew benim ırzıma geçerken o da beni tutacaktı. Benim arkamdan yaklaşırken onu ittim. Dengesini kaybetmiş olmalı. Şöminenin çok yakınındaydık. Düştü ve başını çarptı."

"Öldü mü?"

"Evet. O an öldü."

"Kuzenin seninle ilgili niyetini belli etmiş miydi?"

"Bana evden ayrılırsam bir daha hiçbir erkeğin beni istemeyeceğini söylemişti. Sanırım çığlık atıyor ve çırpmıyordum. Onun Hobson'a başıyla işaret ettiğini gördüm."

"Hizmetkârına mı?"

"Evet. O da benim arkama geçti." Elleri titremeye başlamıştı.

"Brocklehurst'ün annesi ve kız kardeşi Londra'ya mı gitmişti? Seni yalnız bırakıp nasıl giderler..."

"Beni umursamıyorlar."

"Eğer Matther bıraksaydı o akşam papaz evine gidecektin, Bayan Booth'la kalmaya. Neden daha önce gitmeyip akşama kadar bekledin?"

"Hakkımda oldukça iyi bilgi edinmişsiniz. Her şeyi biliyorsunuz."

"Houghton işini çok iyi yapar. Fakat hâlâ neden akşama kadar beklediğinizi merak ediyorum."

"Matthew misafir bekliyordu. Kâğıt oynayıp içki içeceklerdi. Ben de akşam olunca onlara fark ettirmeden kaçabilecektim. Fakat misafirler gelmedi. Matthew'un annesi ve kız kardeşi o gün gitmişti. Sanırım Matthew o gece benimle yalnız kalmayı planlamıştı."

"Ama yine de kaçmayı denedin."

"Evet. O da beni yakaladı. Sanırım tahmin ediyordu ve benim kaçmamı bekliyordu."

"Ama mücevherleri sen çalmadın?"

"Hayır. Onlar hakkında hiçbir bilgim yoktu. Ben de burada öğrendim."

"Olaydan sonra da kaçtın. Sadece üzerindeki kıyafetlerle... Hiç paran yoktu."

"Pelerinimin cebinde çok az vardı. Çok çok az."

"Neden Papaz Daniel Booth'un yanına gitmedin?"

Fleur düke baktı ve dudağım ısırdı. "Daniel mı? Kaçmamdan hemen sonra oraya gelirlerdi. Zaten Daniel bir katile sahip çıkamazdı."

"Onu seviyor olsa bile mi?"

Fleur yutkundu.

"Londra'ya gitmen ne kadar sürdü?"

"Sanırım bir hafta kadar. Belki daha da uzun."

Dük ayağa kalktı ve birkaç dakika hiç konuşmadan camdan dışarı baktı. Arkası Fleur'e dönüktü.

"Anladığım kadarıyla Brocklehurst bir değiş tokuş yapmak istiyor. Hayatına karşılık olarak senden vücudunu istiyor. Haksız mıyım?"

"Hayır, değilsiniz saygıdeğer efendim."

"Senin kararın nedir? Bir karar verdin mi?"

"İnsanın hayalinde kahramanlık yapması çok kolaydır. Fakat iş o noktaya geldiği zaman kahramanlık

yapabilecek miyim bilemiyorum. Ona iki gün önce onunla ne evleneceğimi ne de metresi olacağımı söyledim. Ama bana en son kararımı bildirmem için iki gün daha verdi. Bense söylediklerimi tekrar etme cesaretini kendimde bulamadım."

"Ama..." dedi dük ve omzunun üzerinden Fleur'e baktı. "Sen çok cesaretli ve gözü pek bir insansın Fleur. Bunun ispatını da gördüm. Londra'daki o odada."

Fleur kızardığını hissetti.

"Benden yardımımı isteyebilirdin. Ben de sana seve seve yardım ederdim. Eğer hayır demiş olsam bile, sana yaptığımın daha kötüsünü yapmış olmazdım. Ama gururluydun, cesaretliydin. Yardım dilenmek yerine bana vücudunu sattın."

Fleur bakışlarını yere çevirdi.

"Ama o odada sana yaşattığım şey her zaman öyle olmak zorunda değil," dedi dük hafifçe. "Aşkla yapıldığında çok güzel bir deneyimdir. Hem erkek hem de kadın için. Benden korktuğun gibi diğer erkeklerden de korkma."

Ağzına kan tadı gelince alt dudağını ısırdığını fark etti Fleur.

"Şimdi... Bu durum hakkında ne yapacağız? Aslında düşündüğün kadar umutsuz bir durumda değilsin. Birden fazla savunmamız olabilir."

Fleur kahkaha attı.

"Sana yardım etmeme izin verir misin?"

"Hiçbir şahit yok," dedi Fleur. "Matthew ve benden başka kimse olayı görmüş değil. Ayrıca valizimdeki mücevherleri bulan da benim hizmetkârım. Gerçekleri söylemekten başka hiçbir savunma yapamam saygıdeğer efendim... Ve anlatacağım gerçekler de Baron Brocklehurst'ün söyleyecekleri karşısında hiçbir geçerlilik taşımayacak."

Dük bir anda eğildi ve Fleur'ün iki elini birden tuttu. Onun sıcak ellerini hissedene kadar kendi ellerinin ne kadar soğuk olduğunu fark etmemişti.

"Asılmayacaksın Fleur ya da hapislerde çürümeyeceksin. Sana bunun üzerine söz veriyorum. Haftalardır korku içinde yaşıyorsun değil mi? Neden bana daha önceden gelmedin? Ama tabii ben geleceğin son insanım zaten değil mi? Bugünden itibaren senin ders esnasında Pamela'yla birlikte olmanı, diğer zamanlarda da Bayan Laycock'un yanından ayrılmamanı istiyorum. Eğer Brocklehurst seninle konuşmak isterse, sana patronun olarak ondan uzak durmanı emrediyorum. Anlaşıldı mı?"

"Bana yardım edemezsiniz," dedi Fleur.

Dük Fleur'ün gözlerinin içine uzun uzun baktı ve genç

kadının ellerini daha da sıkı kavradı. "Ederim," dedi. "Ve edeceğim. Bana güvenmediğini bilsem de edeceğim. Seni buraya metresim olman için getirttiğime inanıyor musun gerçekten?"

"Bunun önemi yok," dedi Fleur. Dükün ellerine baktı. Ellerini onun ellerinden çekmesi gerektiğini düşündü. Fakat onları daha sıkı kavramak istiyordu. Alnını onun omzuna yaslamak istiyordu. Ona güvenmek... Ve diğer her şeyi unutmak istiyordu.

Başını kaldırdı ve dükün yara izli sert yüzüne baktı. Karşısındaki yüzü haftalardır kâbuslarında gördüğünü, son zamanlardaysa rüyalarında onunla öpüştüğünü hatırladı. Düşündüklerinin yüz ifadesine yansımaması için dudaklarını ısırdı.

"Önemi var," dedi dük. "Fleur hiçbir zaman seni metresim yapmak gibi bir niyetim olmadı. Aramızda olanlar tamamen istemeden oldu. Ben evli bir adamım ve seninle hiçbir ilişkiye giremem. Ve eğer evli olmasaydım, seni yine de metresim yapmazdım."

Fleur'ün dudağından bir damla kan aktı. Dük bir elini Fleur'ün dudağına götürürken diğer eliyle de yanağındaki bir damla yaşı sildi.

"Bunu senin için yapacağım. Belki de sana verdiğim zararı telafi etmek için. Sonra da seni buradan uzaklaştıracağım Fleur. Eğer çeyizini beklemen

gerekecekse, seni hiç gitmediğim evlerimden birinde iyi bir pozisyona yerleştireceğim. Seni özgür bırakacağım ve peşinden hiç gelmeyeceğim. Belki zamanla bana inanır ve güvenirsin."

Fleur'ün ellerini serbest bıraktı ve Fleur de elleriyle yüzünü kapatıp derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı.

"Jeremy sana yukarıya kadar eşlik etsin," dedi ayağa kalkarak. "Bu sabah odanda dinlen. Kimse tarafından rahatsız edilmemen için emir vereceğim. Pamela'yla ben ilgilenirim."

Fleur ayağa kalktı. "Buna hiç gerek yok saygıdeğer efendim," dedi. "Planladığım dersler var."

"Oyle olsa da dediğimi yapacaksın."

Fleur omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve kalkıp kapıya yöneldi. "Jeremy'yi benimle göndermenize gerek yok. Ben kendi yolumu bulurum, teşekkürler."

Dük hafifçe gülümsedi. "Sen nasıl istersen," dedi.

Böylece Fleur üst kattaki odasına tek başına çıktı. Penceresinin önünde durup arka taraftaki çimenliklere baktı. Sabahın erken vakti olduğu için arazi ıssız ve sessizdi.

DÜK, LORD BROCKLEHURST'LE gecikmeden konuş-mak istiyordu ama bazı olaylardan dolayı planları bozuldu.

Kütüphaneye çağırdığı Jarvis, doktorun düşesin yanında olduğunu söyledi. Dük de karısı ile doktorunun daha önemli olduğuna karar verdi ve uşağa emir verip Doktor Hartley'i çıkmadan önce yanına getirmesini söyledi.

Doktor bir süre sonra kütüphaneye geldiğinde, düşesin kış boyunca kurtulamadığı soğuk algınlığının göğsünü ve akciğerlerini zayıflatmış olduğunu söyledi. Zaten Sybil'ın sağlığı her zaman zayıf olmuştu ve muhtemelen her zaman öyle olacaktı.

"Kendisine daha sakin bir yaşam tavsiye ediyorum, ayrıca dışarıya da daha az çıkmalı saygıdeğer efendim," dedi Doktor Hartley. "Bir ya da iki ay boyunca kaplıcalarda kalmak saygıdeğer hanımefendinin sağlığını iyi yönde etkileyebilir."

"Hiç durmadan öksürüyor," dedi dük. "Sürekli ateşi çıkıyor. Kilo da kaybetti. Bunların hepsi iyileşmeyen soğuk algınlığından dolayı mı?"

Doktor anlamlı bir şekilde omuz silkti. "Bazı bayanların bünyeleri narindir saygıdeğer efendim. Maalesef eşiniz de onlardan biri."

Dük, doktoru gönderdikten sonra bir süre camdan dışarıya baktı. Londra'dan daha iyi bir doktor getirtmeliydim, diye düşündü. Ama Sybil buna her zaman karşı çıkmıştı.

Parmaklarıyla camın pervazında tempo tuttuktan sonra arkasını döndü. Sybil bir gece önce onu yanına kabul etmemişti. Bu sefer odasının kapısını tıklattıktan sonra cevap beklemeden içeriye girdi. Bir gece önce içeriye girip kardeşini neredeyse onunla sevişirken bulduğu zamanki gibi girdi.

İçeri girince düşesin hizmetkârıyla göz göze geldi. Hizmetkâr reverans yaptıktan sonra oradan ayrılıp giyinme odasına geçti.

"Günaydın Sybil. Biraz daha iyi hissediyor musun kendini?"

Sybil başını diğer tarafa çevirdi ve dükü yanıtlamadı.

Dük ona biraz daha yaklaştı. "Hâlâ ateşin var mı?" diye sordu, parmaklarının dışıyla Sybil'ın yanağına dokunarak. "Doktor kaplıcaları tavsiye etti. Seni oraya götürmemi ister misin?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Ben Thomas'la gidiyorum."

"Pamela'yı birkaç dakikalığına yanına getirmemi ister misin? Eminim sana Timothy Chamberlain'in dünkü doğum günü partisini anlatmak için sabırsızlanıyordun"

"Çok hastayım," dedi Sybil.

"Öyle mi?" Dük, karısının gümüşi sarı saçlarını yüzünden çekti. "O halde bugün misafirlerimizle ben vakit geçireyim. Sen burada yat ve hiç meraklanma. Doktor

sana yeni ilaçlar verdi mi? Belki yarına kadar kendini daha iyi hissedersin."

Sybil hiçbir şey söylemedi ve dük kapıya doğru yürüdü. Bir eli kapı kolundayken duraksadı ve uzun bir an boyunca düşese baktı.

"Thomas'ı buraya göndermemi ister misin?" diye sordu.

Sybil ne başını çevirdi ne de cevap verdi. Dük de böylece sessizce odadan dışarıya çıktı.

Evdeki misafir hanımefendiler, Sör Hector Chesterton ve Lord Brocklehurst'le birlikte Wollaston yolundaydılar. Dük de bilardo oynamak için birkaç beyefendinin arasına katıldı. Lord Mayberry, Bay Treadwell ve Lord Thomas Kent ise balığa çıkmıştı.

Öğlen yemeğinden sonra dük atla harabelere gidip piknik

yapmayı önerdi ve misafirlerin çoğu bunu memnuniyetle kabul etti. Lord Brocklehurst ve Sör Hector ise evde kalmayı tercih ettiklerini belirttiler. Söylediklerine göre, o sabah Wollaston'da tanışmış oldukları Sör Cecil Hayward'dan öğleden sonra uğramaları için davet almışlardı.

Ahıra doğru gitmeden önce dük, uşak Jeremy'yi dersliğin dışındaki koridorda devriye gezip Bayan

Hamilton ile Pamela öğleden sonra nereye giderlerse gitsin onlara eşlik etme görevi verdi.

Bundan yarım saat sonraysa kendisini, ertesi güne kadar ertelemeyi planlamış olduğu bir münakaşanın ortasında buldu.

"Görünüşe göre seninle ben beraber at bineceğiz, Adam. Herkes eşleşmiş bile," dedi Lord Thomas Kent. "Belki de böylesi daha iyidir. Muhtemelen yarın ya da bir sonraki gün buradan ayrılıyorum."

"Tek başına mı?" diye sordu dük.

Kardeşi ona baktı ve gülümsedi. "Geçen gün yaptığın teklifte ciddi olduğunu düşünemiyorum," dedi.

"Bunu ciddiye alacağını bir an olsun düşünmüş olsan inan yapmazdım böyle bir teklif," dedi dük. Sonra da gözlerini Leydi Underwood'la açık açık flört eden Sör Philip Shaw'a çevirdi.

"İşte," dedi Lord Thomas. "Ne demek istediğimi anladın mı? Bu teklifini tabii ki ciddiye alamazdım Adam. Sybil'ın kendisini nasıl bir skandalin ortasında bulacağını bile bile onu alıp nasıl yanımda götürebilirdim. O şu ana kadar hep korunaklı bir hayat yaşadı, kendisini nelerin beklediğine dair en ufak bir fikri yok. Ayrıca kadınlar iflah olmaz birer romantiktir. Soğuk gerçeklere asla hazırlıklı değillerdir."

"Sanırım geçen sefer onu son derece soğuk bir gerçeklikle baş başa bırakıp gittin," dedi dük.

Lord Thomas omuz silkti. "Kaldı ki," dedi. "Sybil'ın sağlık durumu hiç iyi değil. Veremli olduğunu duysam hiç şaşırmam."

Dük dişlerini sıktı.

"Ayrıca beni en fazla düşündüren de Pamela," dedi Lord Thomas. "Onu senden ve evinden nasıl ayırabilirim Adam? Sybil'ı yanımda götürüp de onu nasıl arkada bırakabilirim? Böyle bir şey karşısında Sybil çok üzülür."

Dük hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

"Evet..." dedi Lord Thomas. "Tabii ki tek başıma gideceğim. Zaten doğru olanı yapmaya kalksam bile başka bir seçeneğim yok, haksız mıyım?"

Dük başını çevirdi ve kardeşine soğuk bir bakış fırlattı.

"Olayın kötü olan tek tarafı, ikimizin de aynı kadına âşık olması," dedi Lord Thomas. "Sybil aramıza girene kadar ikimiz de birbirimize karşı çok iyiydik."

"Bence olayın kötü olan tek tarafı ikimizin de ona âşık olmaması," dedi dük. "Onun seninle mutlu olacağını bilsem, ben onsuz yaşayabilirdim Thomas. Onu sevdiğim için kendimi toparlayabilirdim. Senin yapmayı başardığın tek şeyse, hem onun tüm mutluluğunu hem de benim ona olan tüm aşkımı alıp götürmen oldu. Evet, seninle aramızda iyi bir ilişki vardı ama bu geçmişte kaldı."

Lord Thomas gülümsemeye devam etti.

"Bu sabah balıktan döndükten sonra onu ziyaret etmeye gideceğine dair bir not bırakmıştım," dedi dük. "Ziyaret ettin mi onu?"

"O hasta," dedi Lord Thomas. "Eminim yalnız kalmaya ihtiyacı vardı."

"Evet," dedi dük. "Anladığım kadarıyla, Sybil yatağa atamayacağın kadar hasta olduğu için onu ziyaret etmeye gerek görmemişsin."

Kardeşi omuzlarını silkti.

"Umarım Sybil en sonunda senin hakkındaki gerçekleri fark eder," dedi dük. "Ama bunu ona ben söylemeyeceğim. Belki de bunca acıdan sonra seni unutur ve hayatını anlamlandırmayı başarır. Keşke ona en başından anlatsaymışım."

Lord Thomas bir kere daha omuzlarını silkti ve atını Bayan Woodward'la Sör Ambrose Marvell'in olduğu tarafa doğru sürdü.

O akşam yemekten hemen önce düke bir mektup geldi. Lord Brocklehurst ile Sör Hector Chesterton, Sör Cecil Hayward'a yaptıkları misafirliklerini uzatacaklarını ve akşam yemeğini onunla beraber yiyeceklerini belirtiyorlardı.

Dük, tatsız bir gün daha neredeyse geride kaldı, diye düşündü. Gerçi asıl yapması gereken şey bir sonraki

sabaha ertelenmişti. Yatmadan önce Lord Brocklehurst'ün hizmetkârına bir mektup bıraktı. Ertesi sabah erken saatte onu kendisiyle birlikte at binmeye davet ediyordu.

SAAT ÇOK GEÇ OLMUŞTU. Fleur çoktan yatağa gitmiş olması gerektiğini biliyordu, zira sabah gün ağarmadan kalkması gerekecekti. Ama uyuyabileceğini zannetmiyordu. Parasını bir kez daha saydı ve şu ipekli iç çamaşırlarını satın almış olduğu için kendisine tekrar lanet etti. Parasını israf etmişti.

Yeterince parasının olduğundan emin değildi. Hatta hiç emin değildi. Ama bilet alması için yeteri kadar parası varsa eğer, yemek konusunda hiç endişe etmeyecekti. Yemek yemeden birkaç gün idare edebilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı.

Tabii ki Ned Driscoll'dan biraz borç isteyebilirdi. Fakat muhtemelen borcunu ödemek için onu bir daha göremeyecekti. Görse bile muhtemelen borcunu ödeyebilecek parası olmayacaktı hiç.

Kaldı ki Ned onun için zaten bir fedakârlıkyapıyordu. Posta arabasına yetişmesi için onu gün ağarmadan Wollaston'a götürmeyi kabul etmişti. Aslında Ned bunu yapmayı hiç istememişti. Eğer Fleur ona para teklif etmiş olsaydı -yani teklif edecek parası olmuş olsaydı- Ned bu

teklifi çok sert bir şekilde geri çevirirdi, Fleur bundan oldukça emindi. Böylece Fleur ikna kabiliyetini kullanmıştı, Ned'in kendisine olan ilgisinin farkındaydı.

Ned Fleur'e yardım ettiği için muhtemelen işten kovulacaktı. Fakat Fleur bunu düşünemezdi. Sırtına bir başka sıkıntının daha yükünü yükleyemezdi. Wollaston'a vaktinde gitmesinin başka bir yolu yoktu. Bunun için tek yapabileceği şey at çalmak olurdu ki daha önce hiç hırsızlık yapmamıştı.

Eski gri pelerininin içine yerleştirip bohça haline getirdiği elbiselerine tekrar baktı ve saygıdeğer efendisinin parasıyla Londra'da satın almış olduğu elbiseleri yanında götürmenin hırsızlığa girip girmeyeceğini düşündü. Ama eski ipek elbisesi ile gri pelerinini tekrar üzerine giydiğini bir an için hayal edince tüyleri ürperdi.

Willoughby Hall'dan ayrılıyordu. Gün içerisinde bu kadarına karar vermişti. Gün boyu zincire bağlanmış bir ayı gibi hissetmişti kendisini. Aslında son üç aydır öyle hissediyordu. Daha fazla katlanamazdı. Burada bir gün daha kalacak olursa, tüm benliğini yitirmiş olacaktı ki tüm yapılan ve söylenenlerden sonra bir tek benliği kalmıştı elinde.

Kendi gurur ve haysiyetini koruyabileceği tek bir yer vardı ve oraya gidiyordu. Evine, yani Heron House'a

gidiyordu. Tabii bunu yapmak kendisi için belli bir yıkım anlamına da gelecekti. Ama son üç ay içerisinde bir şeyin farkına varmıştı; iğrenç suçlamalarla karşı karşıya kalmaktan, asılma korkusundan daha kötü bir şeyler vardı.

Eğer asılırsa yalnızca hayatından olacaktı. Ama eğer mevcut haliyle hayatta kalmaya devam ederse, tüm kişiliğini ve benliğini de kaybedecekti.

Dük yardım edebileceğini söylemişti. Nasıl yardım edecekti ki? Matthew'un ettiği gibi mi? Onu hapisten ve ölüm cezasından kurtaracaktı ama ne karşılığında? Dük bir karşılık beklemediğini hararetle söylemiş ve Fleur de ona neredeyse inanmıştı.

Ama düke nasıl inanabilirdi? Dük ona nasıl yardım edebilirdi? Hem neden yardım etmek istiyordu ki? Onun gözünde Fleur yalnızca acınası bir fahişeydi. Veya en iyi ihtimalle daha uzun bir ilişki yaşamayı arzuladığı bir fahişeden ibaretti.

Ona inanmak istiyordu. Ona güvenmek istiyordu. Ama nasıl inanır, nasıl güvenirdi? Çok uzun bir zamandır yalnızdı. İyi yürekli, dindar bir insan olan Daniel bile ona bu kötü durumunda yardımcı olamazdı. Hobson'ı öldürdüğünü ona itiraf ettikten sonra yardımını istemiş olsa Daniel bir vicdan krizine girer, büyük bir duygusal yıkıma sürüklenirdi.

Düke inanmayı çok istiyordu. Yatağının kenarına oturup gözlerini kapattı. Ve son haftalarda kendisine neler olduğunun farkına vardı. Dük onun gözünde dönüşüm geçirmişti. Artık kâbuslarından çıkmış, rüyalarına girer olmuştu.

Çünkü onu saygıya, sevgiye değer bir insan olarak görmeye başlamıştı. Hatta belki de... Hayır. Hayır.

Belki de dük bunu kurnazca böyle planlamıştı, kimbilir? Sabırlı adımlarla, Matthew'dan daha kabiliyetli bir şekilde onu yavaş yavaş baştan çıkarmaya çalışıyor olabilir miydi?

Fleur başını eğip çenesini göğsüne bastırdı. Neye inanması gerektiğini bilmiyor olmasına rağmen ondan uzaklaşması gerektiğini hissediyordu. O evli bir adamdı. Hatta belki de çok kötü bir adamdı.

Dükün Bay Chamberlain'in bahçesinde, omzunda Leydi Pamela'yla ayakta dikilip Bayan Chamberlain'le sohbet edişini hatırladı.

Bütün gün onun esiri olmuştu. Jeremy o sabah kütüphanenin, bütün öğleden sonra boyunca da dersliğin kapısından ayrılmamıştı. Akşam yemeği için aşağı inerken ve Bayan Laycock'la birkaç saat oturduktan sonra odasına çıkarken de onun yanından ayrılmamıştı.

Dükün esiri mi olmuştu artık? Yoksa dük yalnızca onu korumaya mı çalışıyordu? Jeremy ona Matthew'un

öğleden sonra yukarıya geldiğini ve Bayan Hamilton'ın dükün emriyle kimse tarafından rahatsız edilmeden öğrencisiyle ders çalışacağını öğrendiğinde keyfinin son derece bozulduğunu söylemişti.

Fakat Fleur kendisini yine de bir esir gibi hissetmişti. Hem dükün hem de Matthew'un peşinden koştukları bir av gibi hissetmişti.

Gitmek zorundaydı. Eve dönmek zorundaydı. Elbette Matthew peşinden gelecek ve neredeyse üç ay önce oynamaya başlamış oldukları dramanın son sahnesini oynayacaklardı.

Elbette bu dramanın sonu sır değildi. Ama bundan daha fazla kaçmayacaktı Fleur. Geri dönmek ve hem yaptıklarını hem de yaptıklarının sonuçlarını kabullenmek zorundaydı.

Ayağında zincirlerle götürülmektense oraya özgür bir birey olarak gitmek daha iyiydi. Eve Matthew'un karısı ya da metresi olarak dönmektense, yalnız ve bağımsız olarak dönmesi daha iyiydi.

En sonunda mumu üfleyip söndürdü ve kıyafetleriyle yatağa uzandı. Gözlerini karanlığa dikti.

On Dokuzuncu Bölüm

ERTESİ SABAH YİNE yağmur yağıyordu. Ridgeway Dükü pencereden dışarıya bakarken uzun, sıcak ve kuru günlerin temelli sona ermiş olduğunu düşündü. Görünüşe bakılırsa, ilkbaharın aksine daha tipik bir Britanya yazı yaşayacaklardı.

Belki de yağmur yağması daha iyiydi. Hava güneşli olmuş olsaydı, Lord Brocklehurst'le yapacağı konuşmayı bu kadar dikkatli bir şekilde tasarlayamazdı. Masasına doğru yürüdü, bitiremediği mektubuna baktı ve mektubu çekmeceye kaldırdı. Yazmaya konsantre olmaya çalışmasının bir anlamı yoktu.

O sabah Fleur piyano çalmak için müzik odasına inmemişti. Oysa dük o sabah Fleur'ün yatıştırıcı ezgilerine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu.

Ama belki de böylesi daha iyiydi. Zira Fleur'ü çok yakında başka bir yere gönderecekti. Aslında yazdığı mektubun ana konusu da buydu. Mektubu babasının eski bir arkadaşı olan Hamm Kontesi'ne hitaben yazıyordu. Brocklehurst'le konuştuktan sonra Fleur için başka düzenlemeler de yapacaktı.

Sol eliyle ağrıyan kalçasını ovdu. Fleur'ün müziği olmadan, onu her gün görmeden yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu. Ayrıca Pamela'ya da Fleur kadar kadar iyi bir mürebbiye bulmalıydı.

Talini vücudunun yan tarafında açıp tekrar kapadı. Pamela'yı birkaç haftalığına ya da birkaç aylığına Londra'ya götürmesine Sybil bir şey demezdi belki de. Pamela'dan tekrar uzun bir süreliğine ayrı kalamaz, onu burada bırakamazdı.

Önceki gece misafirlerden birkaçı birkaç gün sonra Willoughby Hall'dan ayrılacaklarını söylemişti.

Kapıdan bir tıklama sesi geldi ve Jeremy kapıyı açarak Lord Brocklehurst'ü içeriye aldı.

Birbirlerini selamladıktan sonra dük, "Oturun," dedi. "Size bir içki ikram edebilir miyim?" Müzik odasına açılan yarı aralık kapıya doğru baktı.

"Yeni kahvaltı ettim," dedi Lord Brocklehurst, Fleur'ün birkaç akşam önce oturduğu sandalyeye oturarak. Dükün içki teklifini küstah bir el hareketiyle reddetmişti. "Hava ne kadar kötü, Ridgeway. Hanımlar bugün can sıkıntısından duvarlara tırmanırlar bence. Zira yürümeyi çok seviyorlar."

"Galeride yürüyebilirler," dedi dük. "Beni mürebbiyemden mahrum bırakmayı planladığınızı biliyorum Lord Brocklehurst."

Matthew'un gözleri ihtiyatla açıldı. Kahkaha attı. "Bayan Hamilton oldukça çekici bir hanımefendi," dedi.

"Öğrendiğime göre ikiniz arasında resmi olmayan bir nişan olmuş," dedi dük. "Çok şanslı bir adamsınız."

Lord Brocklehurst bir süre sessizce durdu. "Bunu size o mu söyledi?" diye sordu.

Dük misafirinin karşısındaki sandalyeye oturup gülümsedi. "Umarım size bunu söyleyerek onun başına bela açmamışımdır," dedi. "Ama eminim bu haberi herkese söylemiyordur. Gidişiyle ilgili haberi patronu olarak bana vermeyi uygun görmüş olmalı. Sanırım sizinle gidiyor?"

Lord Brocklehurst rahatlayarak sandalyesine yaslandı ve dükün gülümsemesine karşılık verdi. "Fleur'ün bunu size söylemiş olmasından dolayı hiç kızmadım," dedi. "Nişanımızı resmi olarak burada duyurmayı düşünüyordum ama o biraz çekindi. Burada bir hizmetkâr olmasından dolayı utanıyordu."

"Ah," dedi dük, dirseklerini sandalyenin kenarına dayayarak. "Demek nişanlanacağınız doğru. Tebrik ederim. Peki nikâh ne zaman?"

"Teşekkürler," dedi Lord Brocklehurst. "Buradan ayrıldıktan sonra mümkün olan en kısa zamanda. Umarım bunda bir mahzur görmezsiniz, Ridgeway."

Dük omuzlarını silkti. "Bayan Bradshaw bana bir hafta önceden haber vermişti," dedi.

Matthew başıyla onayladı ama sonra bir anda bakışları değişti. "Fleur size burada sahte bir isimle bulunduğunu söyledi mi? Bradshaw ismini nasıl öğrendiniz?"

Dük başını eğdi. "Eğer düğünü hemen yapacaksanız Fleur hakkında dava açmamaya da karar vermiş olmalısınız. Tabii hırsızlık ve cinayet gibi suçlamalardan bahsediyoruz. Ama sanırım ölümün bir cinayet sayılamayacağına, mücevherlerin evden çıkarılışının da bir hırsızlık olmadığına karar vermiş olmalısınız. Haksız mıyım?"

"Isabella size neler anlattı?" Lord Brocklehurst sandalyesinde gerginleşip dikilmişti.

"Hiçbir şey," dedi dük. Bacak bacak üstüne attı. "Sizinle evleneceği konusunda bile herhangi bir şey söylemedi. Bu bilgileri başka bir yerden edindim."

Lord Brocklehurst kaşlarını çattı. "Burada neler oluyor?"

"Görünüşe bakılırsa, işe aldığım mürebbiye söylediği kişi çıkmadı. Ayrıca kendisi bir katil ve hırsız olabilir de olmayabilir de. Kızımın güvenliğini tehlikede görüyorum ve sizden gerçekleri duymak istiyorum Brocklehurst. Yardımınıza ihtiyacım var."

Matthew tekrar sandalyesine yaslandı ve "Belki de bir içki alsam iyi olacak," dedi.

Dük ayağa kalktı ve odanın öbür ucuna doğru yürüdü. "Bayan Bradshaw bir hırsız mı?" diye sordu.

"Bu bilgiyi nereden aldınız bilmiyorum ama annemin bazı mücevherleri Isabella'nın evden ayrılırken yanında

götüreceği valizin içinden çıktı. Çok pahalı mücevherlerdi, annem Londra'ya giderken bunları yanında götürmeyip evde bırakmıştı."

"Demek valizin içinden çıktı," dedi dük. "Onları nasıl çalmış? Eğer o kadar değerli mücevherlerse, kilit altında tutuluyor olmaları gerekmez mi? Anneniz ayrılırken anahtarı kime teslim etmişti?"

"Bana tabii ki," dedi Matthew. "Ama Isabella hayatı boyunca o evde yaşadı. Muhtemelen mücevherlerin nerede tutulduğunu biliyordu. Ayrıca belki de kendi anahtarı vardı."

"O zaman birden fazla anahtar vardı, haksız mıyım?"

Lord Brocklehurst omzunu silkti.

"Hırsızlığın anlaşıldığı ana kadar valizi hep Bayan Bradshaw'un yanında mıydı?"

"Valizi onun kaçmasının ardından açıldı. Mücevherlerin valizin içinde olduğunu da o zaman anladık," dedi Lord Brocklehurst.

"Peki o sizinle konuşurken ve kaçtıktan sonra, birileri açmaya karar vermeden önce valiz neredeydi?"

"Kaçarken kullanmayı planladığı at arabasının içindeydi. O kaçtıktan sonra valiz, odasına çıkarıldı."

"Anlıyorum." Dük Matthew'a içkisini uzattı ve tekrar yerine oturdu. Kendisine içki koymamıştı. "Peki Bayan Bradshaw kaçtıktan sonra kaç kişi o valizi görmüş ve içini

açmış olabilir? Az daha sormayı unutuyordum, valiz kilitli miydi peki?"

Lord Brocklehurst tekrar kaşlarını çattı. "Konuşmamız bir sorgulamaya benzemeye başladı Ridgeway," dedi.

"Hizmetkârlarımın üzerinde hiçbir leke olmamalı. Özellikle de kızımın mürebbiyesi üzerinde. O mücevherlerin valize özellikle yerleştirilmiş olma ihtimali var mı?"

"Ama böyle bir şeyi kim hangi sebeple yapar ki?"

Dük çenesini ovdu. "Söylemek istediğinizi anlıyorum. Diyorsunuz ki Bayan Bradshaw'un böyle bir şey yapmak için bir sebebi vardı. Sanırım onun papaz yardımcısıyla evlenmesine
Izin vermemiştiniz ve o da en az iki sene daha çeyizine ve servetine sahip olamayacaktı. Tek kuruş almadan kaçıyordu."

"Haber kaynağınız sağlammış," dedi Lord Brocklehurst.

"Evet," dedi dük. "Haber kaynaklarım sağlamdır. Biraz da şu ölüm olayından bahsedelim. Cinayet miydi?"

"Fleur beni öldürmekle tehdit ediyordu. Öfkeden çıldırmış gibiydi. Hem hizmetkârım hem de ben ondan endişeleniyorduk. Hizmetkârım kendisini korumaya çalışıyordu ama Fleur onu itti ve öldürdü. Yoksa kendi kendisine yere

düşmezdi. Sanırım Fleur'ün bu eylemi bir cinayet olarak görülebilir."

"Peki Fleur'ün durumu yanlış anlamış olma ihtimali yok mu?" diye sordu dük. "Sanırım evde sizinle yalnız kalmıştı. Bir tek hizmetkârlar vardı. O odada iki adamla tek başınaydı. Acaba sizin ona kötülük yapacağınızı düşünmüş olabilir mi?"

Lord Brocklehurst kahkaha attı. "Isabella çocukluktan beri ailemizin bir üyesidir. Annem onu kızı, bense kız kardeşim olarak görmüşümdür. Benim için bir kız kardeşten tek farkı, onu sevmiş olmamdır. Zaten kendisi de uzun zamandır ona karşı hislerimin farkında. Kendisiyle evlenme isteğimi biliyor. Durumu yanlış anlamış olması gibi bir ihtimal yok. Maalesef onun vasisi benim ve o gün kendisine yapacağı kötülüğe engel olmak istedim."

"Anlıyorum," dedi dük. "Eğer sizi öldürmekle tehdit ettiyse, bu önceden planlanmış bir cinayete benziyor. Gerçi yanlış adamı öldürmüş. Ama hayır, bu bir cinayet. Çok haklısınız. Bu büyük bir suç. Bayan Bradshaw'un asılması gerekecek."

Lord Brocklehurst içkisinden bir yudum aldı ve hiçbir şey söylemedi.

"Demek buraya onu hapse götürmeye geldiniz. Yani ait olduğu yere," dedi dük. "Ama bir şey kafamı kurcalıyor.

Eğer o bir katilse, yani tehlikeli bir suçluysa, neden gelir gelmez onu tutuklamadınız? En azından nasıl bir kanun kaçağına ev sahipliği yaptığım konusunda beni niçin uyarımdınız?"

Lord Brocklehurst kadehini dikkatlice yanındaki masaya
koydu. "Buraya kardeşinizin misafiri olarak geldim. Evde başka misafirler de vardı. Doğal olarak kimseyi telaşa düşürmek istemedim. Onu skandala ya da paniğe yol açmadan götürmeyi umuyordum."

"Ama o bu sırada kızımı ve hepimizi yataklarımızda öldürebilirdi."

"O kadar çılgın olduğunu düşünmüyorum," dedi Lord Brocklehurst.

"Sadece köşeye sıkışırsa..." dedi dük. "Kimbilir, belki de fırsatını bekliyordu. Avcılıktaki tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki, Brocklehurst, köşeye sıkıştırılmış bir hayvan en tehlikeli hayvandır. Tabii söylediğinize gerçekten inanıyor olmalısınız. Eğer her şeye rağmen Bayan Bradshaw'la evlenmeye hazırsanız, onu çok daha az tehlikeli biri olarak görüyor olmalısınız. Yani sizi ölümle tehdit etmiş ve sonra da hizmetkârınızı öldürmüş olmasına rağmen..."

"Hiçbir zaman onunla evlenmek gibi bir niyetim olmadı," dedi Lord Brocklehurst. "En azından nasıl bir insan olduğunu belli ettiğinden beri."

Dük kaşlarını çattı. "Affedersiniz. Birkaç dakika önce kulaklarım yanlış mı işitti o zaman?"

"Tam olarak ne bildiğinizi bilmiyordum," dedi Lord Brocklehurst. "Bana tam olarak ne söylemeye çalıştığınızı anlayana kadar söylediklerinize onay vermek daha akıllıca olur diye düşündüm. Annemin mücevherlerini çalan ve hizmetkârımı öldüren bir kadınla evlenmeyi nasıl düşünebilirim?"

"Gerçekten nasıl düşünebilirsiniz?" dedi dük. "Ama yargıcın son birkaç günkü olayları ve birkaç dakika önce bana yapmış olduğunuz açıklamaları biraz garip bulacağı hiç aklınıza gelmiyor mu? Yargıç sizin Bayan Bradshaw'a bir anlaşma önerdiğinizi, yani metresiniz olması karşılığında mahkemede söyleyeceklerinizi değiştirmeyi teklif ettiğinizi düşünebilir. Ne dersiniz?

Lord Brocklehurst ayağa kalktı. "Bu iğrenç bir kinaye Ridgeway," dedi Lord Brocklehurst. "Ben olanları olduğu gibi anlattığım zaman ne bir yargıç ne de bir jüri üyesi onu mahkûm etmekten çekinmeyecektir."

"Fleur'ün asılmasını izleyeceksinizdir herhalde," dedi dük. "İlmiğin başından geçirilip kulaklarının altında sıklaştırılmasını seyretmek hoşunuza gidecek mi? Onu

ayakları havada sallanırken görmek sizi eğlendirecek mi?"

Lord Brocklehurst'ün elleri yumruk halinde vücudun yan taraflarında duruyordu. "Onu sevdim. Sanırım hâlâ seviyorum. Ama ne yazık ki adaletin yerini bulması gerekiyor."

"Ah umarım," dedi dük gözlerini kısarak. "Ben de kesinlikle mahkemede ifade vereceğim, Brocklehurst."

"Onun sizin metresiniz olduğunu anlıyorum," dedi Matthew. "Gerçekler ispatlandığı zaman, sizin tanıklığınızın pek geçerli olacağını zannetmiyorum. En nihayetinde siz aslında kızınız için değil, kendi kişisel zevkiniz için kaygılanıyorsunuz. Bunu tahmin etmeliydim. Sırf onu kurtarmak için benim onunla ilgili niyetlerim hakkında yalanlar uydurmaya hazırlanıyorsunuz."

"Houghton," dedi dük, sesini çok az yükselterek. "Bana bir brendi getirir misin sevgili arkadaşım? Ayağa kalkmaya üşeniyorum."

Kâtip Houghton müzik odasına açılan yarı aralık kapıdan içeri girdi ve patronu için bir içki hazırlamaya koyuldu. Lord Brocklehurst ise kâtibin aniden içeri girmesi karşısından şaşırmıştı.

"Umarım not almayı unutmamışsındır..." dedi dük içkisini kâtibinin elinden alırken. "Gerçi not almasan da senin hafızan oldukça kuvvetlidir."

"Hepsini yazdım saygıdeğer efendim," dedi Peter Houghton.

"Teşekkür ederim," dedi dük. "Seni daha fazla oyalamak istemem Houghton. Yerine geri dönebilirsin."

Kâtip odadan çıktı.

'Yağmur bugünü oldukça kasvetli hale getirdi," dedi dük.

"Ama bir yandan da oldukça iyi oldu. Eğer sizinle at biniyor olsaydık, şahidimi nereye saklardım bilemiyorum Brocklehurst. Şimdi... Adalete hile karıştırmak bir suç olsa gerek. Söyleyin bakalım, bu konu hakkında ne yapacağız?"

"Yapacağız mı?" Lord Brocklehurst en sonunda kendine gelmiş gibiydi. "Bu konuda ne mi yapacağız? Isabella bir katil. Onu mahkemeye çıkartacağım."

"Evet," dedi dük. "Bir olay olmuş, bunun bilincindeyim. Bir adamı itmiş ve adam da düşüp ölmüş. Cinayet gibi gözüküyor olabilir. Mücevherler de valizinde bulunmuş. Bence de Bayan Bradshaw mahkemeye çıkarılmalı, Brocklehurst. Ama yalnızca sizin tarafınızdan değil... Bayan Bradshaw'un mahkemeye uygun kişilerle gitmesini sağlayacağım. Ayrıca mahkemeye ben de katılacağım. Hatta eğer çok gerekli görürsem ben de ifade vermeyi talep edeceğim."

"Yani siz de mi adalete hile karıştıracaksınız?" dedi Lord Brocklehurst, ilk defa alayla gülerek. "Bana şantaj mı yapmaya çalışıyorsunuz Ridgeway?"

"Hiç ilgisi yok," dedi dük. "Bana tüm gerçeği hiç değiştirmeden, olduğu gibi anlatmanızı istiyorum. Ama eğer gerçek Bayan Bradshaw'un annenizin mücevherlerini çaldığı ve kasten hizmetkârınızı öldürdüğü şeklindeyse, eminim yargıç ve jüri üyeleri sizin buraya misafir olarak gelip de tutuklamak istediğiniz kadınla rahat rahat vakit geçirdiğinizi öğrendikleri zaman, bunun sebeplerini de öğrenmek isteyeceklerdir. Ayrıca onunla mümkün olan en kısa zamanda evlenmeyi planladığınızı öğrendikleri zaman da bu konuya büyük bir ilgi göstereceklerdir, bundan hiç şüphem yok. Mümkün olan en kısa zamanda... Tam olarak böyle söylemiştiniz sanırım. Yanılıyor muyum Houghton?"

Kısa bir duraklama oldu. Sonra da müzik odasına açılan kapının diğer tarafından Peter Houghton'ın sesi duyuldu: "Evet, saygıdeğer efendim."

"Muhtemelen Bayan Bradshaw her şeye rağmen asılacaktır," dedi dük. "Ama sizin de başınıza kötü şeyler gelecektir Brocklehurst. Ne olacağından emin değilim. Kanunlar hakkında çok fazla bilgi sahibi değilim. Fakat Houghton sizin cezanızın ne olabileceği konusunda bilgi

edinebilir. Kendisi paha biçilmez bir kaynaktır. Cezanızın ne olacağını sizin için öğrenmesini ister miydiniz?"

Lord Brocklehurst dişlerini sıktı.

"Elbette..." dedi dük. 'Yargıç ve jüri üyeleri, Bayan Bradshaw'un tek şahidinin yalan yanlış bilgiler verdiğini göz önüne alarak kendisini serbest de bırakabilirler. Belki de tek kaybeden siz olursunuz. Sizin suçunuzun cezasının ölüm olacağını hiç sanmıyorum. Belki de sürgüne yollarlar, kimbilir... Ama tabii şu anda sadece tahminlerde bulunuyorum. Bırakalım da bunu Houghton araştırsın."

"Bir saat içinde buradan ayrılıyorum," dedi Lord Brocklehurst sıkılmış bir şekilde. "Varlığımla sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim Ridgeway."

"Bayan Bradshaw olmadan mı gideceksiniz?" diye sordu dük. "Onun mahkemeye çıkartılması için gerekli işlemleri benim yapmamı ister misiniz? Ama sanırım kendisinin gerçekten de mahkemeye çıkması • gerekiyor. Çünkü iki büyük suçlamayla karşı karşıya. Kendi huzuru için ya mahkûm edilmeli ya da aklanmalı. Ya da siz daha önceki suçlamalarınızın yanlış olduğunu açıklayarak bunu açıkça ilan etmek istersiniz, kimbilir... Elbette ki onun itaatsizliğinden ve hizmetkârınızın kazayla ölümünden dolayı çılgına dönmüşsünüzdür. Böyle bir durum karşısında insanın olayları abartması normaldir. Durumu düzeltmek amacıyla kendinizi gülünç duruma

düşürme cesareti gösterdiğiniz için insanlar sizi tebrik edip alkışlayacaklardır."

"Duyuruyu yapacağım," dedi Lord Brocklehurst dişlerinin arasından.

"Harika," dedi dük ve en sonunda ayağa kalktı. "Önümüzdeki bir iki hafta içerisinde duyurunuzu resmi olarak yapmanızı bekleyeceğim. Bunları da kaydediyorsun değil mi Houghton?"

"Evet, saygıdeğer efendim," dedi kapının diğer tarafındaki ses.

"Bayan Bradshaw'un adı temize çıktıktan sonra kendisinin yirmi beşinci yaş gününe kadar rahat edebilmesi için neler yapılabileceği konusunda sizinle tekrar iletişime geçeceğim Brocklehurst. Ama sizi şu an bu konuşmalarla oyalamak istemem. Size iyi günler. Ve iyi yolculuklar. Buradan Heron House'a mı gidiyorsunuz?"

"Henüz karar vermedim ama planlarımı sizinle paylaşmayı da gerekli görmüyorum Ridgeway," dedi Lord Brocklehurst ve kapıya doğru yürüdü.

"Ah öyle mi?" dedi dük ve Matthew'un odadan çıkışını izledi.

Kapı kapanınca görülür biçimde rahatlamış, omuzları öne doğru sarkmıştı.

"İçeri gel Houghton. Daha önce hiç bu kadar ikiyüzlü bir adam görmüş müydün?"

Peter Houghton müzik odasının kapısını kapatarak kütüphaneye girdi. Cevap verme gereği duymamıştı.

"Aslında feci korktum," dedi dük. "Bütün bu zorlukların arasından kolayca sıyrılabilirdi, kullanacağı yöntem apaçık ortadaydı. Bunu sen de fark etmişsindir değil mi? Hatta sen bu yöntemi benden daha önce görmüşsündür."

"Evet," dedi Houghton. "Bayan Hami... Şey yani Bayan Bradshaw'la evlenmeye yönelik tüm girişimlerinin, onu buradan bir skandala yol açmadan götürmeye yönelik bir hile olduğunu söyleyebilirdi. Evet saygıdeğer efendim, böyle söyleyecek diye ben de çok korktum, korkudan gözlerimi kapatıp yarım dakika boyunca bekledim. Geriye dönüp baktığında sizin tuzağınızdan nasıl çıkabileceğini fark ettiği zaman eminim kendisine lanet edecektir."

"Houghton," dedi dük. "Eminim aldığın notlan güzelce yazmış, derli toplu bir şekilde düzenlemişsindir. Ama lütfen bir kez daha üzerlerinden geç. Onlara ihtiyacımız olacağını hiç zannetmiyorum ama eğer olursa hazır olsunlar."

"Tabii saygıdeğer efendim," dedi Peter Houghton.

"Bu arada..." dedi dük gülümseyerek. "Ben de yukarı çıkıp Bayan Bradshaw'a üç aydır ruhunu kemiren illetten artık kurtulduğunu söyleyeyim."

Dük neşeli adımlarla odadan çıkarken Peter Houghton herhangi bir cevap vermedi. Ne mutlulukla gülümsedi ne

de alayla hor gören bir bakış fırlattı. Yalnızca başını üzgün üzgün sallamakla yetindi. Durum tahmin ettiğinden daha da fenaydı. Fleur dükün metresi değildi. Dük ona enikonu âşıktı.

Ama saygıdeğer efendisi saygın ve onurlu bir adamdı.

Houghton patronu için güçlü bir acıma duygusu hissetti.

FLEUR'ÜN PARASI ancak Heron House'a yirmi mil uzaklıktaki pazar kasabasına ulaşmasına yetmişti. Yirmi mil, özellikle de böylesine serin bir havada çok uzun bir mesafeydi. Bohçası da her geçen dakika ağırlaşmaktaydı. Ayrıca karnı da açtı, kolay bir yürüyüş olmayacaktı.

Ama başka bir alternatifi yoktu. Yirmi millik yolu yürümeye başladı. Ama yolda şansı yaver gitti ve bu yolun üç dört mil kadarını bir çiftçinin pis kokulu öküz arabası içerisinde geçirdi. Daha sonra da başka bir çiftçi eve yedi mil kala onu tanıyıp yoldan alarak Heron House'un kapısına kadar götürdü. Bu çiftçiye büyük bir minnettarlıkla teşekkür edebilir ve çiftçinin kendisinden para beklememesini umut edebilirdi yalnızca.

Ama çiftçi onu evin kapısında bıraktıktan sonra atların başını çevirip de hızla yol almaya başlayınca, Fleur hazin bir gülümsemeyle kendi kendine düşündü: Benim eve

geri geldiğimi tüm köye haber vermek için sabırsızlanıyor, onun ödülü de bu olacakmış demek.

Kapıdan içeri - girdiğinde hizmetkârlar ne yapacaklarını bilemediler. Böylece Fleur derin bir nefes aldı ve ilk adımı kendisi attı.

Sanki öğleden sonrası yürüyüşünden dönmüş gibi, "Çok yorgunum Chapman," dedi evin baş kâhyasına. "Banyo için
sıcak su hazırlatıp odama gönder lütfen. Ayrıca Annie'yi de yukarıya, yanıma yolla."

"Tabii Bayan Bradshaw," dedi kâhya, Fleur'e sanki iki kafası varmış gibi bakarak. Fleur merdivenlere yöneldiği sırada kâhya tekrar söze girdi: "Annie artık bizimle çalışmıyor Bayan Isabella."

"Gitti mi? Lord Brocklehurst onu işten mi çıkardı?"

"Kız kardeşinin çalıştığı Norfolk'daki bir evden teklif aldı, Bayan Isabella," dedi kâhya. "Ayrıldığı için çok üzüldü."

"O zaman yanıma başka bir nedime yolla," dedi Fleur.

Aslında Annie'yi tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Odasına çıktı ve tanıdık eşyalarına baktı. Yıllardır onun kimliği gibi olmuş eşyalarına... Odasından hiçbir şeyin kaldırılmadığım görmek sürpriz olmuştu. Hatta kaçmak için hazırladığı valizinden çıkartılan kıyafetler bile

yerlerine yerleştirilmişti. Willoughby Hall'dan yeni kıyafetlerini getirmemiş olsa da olurdu.

Aslında mücevherleri valizinde bulmuş olduğunu söylenen Annie'yle konuşmayı çok istiyordu. Acaba mücevherleri bulduğunda Amelia yalnız mıydı? Bu haberi koşa koşa Matthew'a mı iletmişti? Acaba Annie onun suçlu olduğuna inanmış mıydı?

Bu boşlukları şu anki bilgisiyle doldurmasına imkân yoktu. Annie Norfolk'a gitmişti. Fleur Annie'nin orada hizmetçilik yapan bir kız kardeşi olduğunu hiç duymamıştı. Fleur'ün nedimesi olduğu ve artık evde kendisine ihtiyaç kalmadığı için muhtemelen Matthew kovmuştu onu.

Geri dönmek çok garipti. Kuzen Caroline'ın, Matthew'un ve Amelia'nın evde olmaması haricinde her şey normal gözüküyordu. Canını kurtarmak için daha üç ay önce kaçmıştı buradan. Ama kısa süre sonra tekrar can korkusuna düşeceğini düşündü. Onun eve geri dönmesinin şokunu atlattıktan sonra birileri muhakkak bir şeyler yapacaktı. Birileri ya Matthew'u çağırtacak ya da onu tutuklamak için bir şeyler yapacaktı.

Willoughby Hall'den ayrıldığı anlaşılır anlaşılmaz, hiç kuşkusuz Matthew da eve geri dönecekti. Belki de Matthew çoktan yola çıkmıştı. Belki de Fleur rahat bir uyku bile uyu- yamayacaktı bu gece.

Fakat şu anda olabileceği tek yerdeydi.

Sıcak su getirilince banyo yapıp saçlarını yıkadı ve kendi elbiselerinden birisini giydi. Kendisine gönderilen hizmetçinin yardımı olmadan saçlarını tarayıp şekil verirken kendisini yine kendi gibi hissediyordu.

Matthew'un yolda olduğunu düşünmeyecekti. O gelmeden önce yapması gereken birkaç iş vardı. Ayrıca yakın geçmişi de düşünmeyecekti. Leydi Pamela'yı ve beraber geçirdikleri günleri düşünmeyecekti. Kendisini ait hissetmeye başladığı o muhteşem evi de aklına getirmeyecekti.

Onu da düşünmeyecekti. Hayır, düşünmeyecekti.

Ama elinde olmadan onun koyu saçlarını, güçlü ve sert yüz hatlarını, yüzünün sol tarafını kaplayan zalim yara izini düşündü. Uzun ve güzel parmaklarını düşündü. Çok korkuyordu o ellerden, çünkü o eller ona mahrem bir şekilde dokunmuş ve o ıstıraplı sefalet anında onu sabit tutmuştu. Ama aynı eller onun ellerini sıcak bir şekilde kavramış, yüzüne şefkatle dokunmuş ve gözyaşlarını da silmişti aynı zamanda.

Onu düşünmeyecekti. Düşünmek zorunda kalsa bile, onun kıyafetlerini çıkarmasını emrettiği anı ve kıyafetlerini çıkarırken kendisini seyredişini hatırlayacaktı. Ya da üzerine eğilip bekâretini aldığı anı... Ya da ona bir fahişe olduğunu ve yaptıklarından zevk

aldığını söylediği anı hatırlayacaktı. Ama dük gerçekten de söylemiş miydi bunları acaba? Yoksa bunları sadece kâbuslarında mı görmüştü?

Onu düşünmeyecekti. Düşünmek zorunda kalsa bile, onun evli bir adam olduğunu, çok güzel bir karısı ve çok sevdiği bir kızı olduğunu hatırlayacaktı.

Onu düşünmeyecekti.

Soyunma odasının kapısı tıklatılınca, "İçeri girin," diye seslendi.

Gelen bir hizmetçiydi. Aşağıda misafirleri olduğunu haber veriyordu.

Fleur ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi. Demek, diye düşündü, huzurumu elimden almak için tek bir gece bile beklemeye tahammül edemediler. Şimdiden başlıyordu her şey demek. Belki de eve dönmek hayatında yaptığı en aptalca iş olmuştu.

Ama dönmek zorunda kalmıştı. Başka bir seçeneği kalmamıştı.

Kâhya misafir odasının kapısını açtı ve Fleur içeriye girdi.

"Isabella!" dedi Miriam Booth. Kısa boylu, hafif balık etli bir kadındı bu. Saçlarını her zamanki gibi başının tepesinde düzensiz bir şekilde toplamıştı. Kollarını iki yana açarak Fleur'e doğru koştu. "Ah Isabella, benim sevgili arkadaşım, eve döndüğünü yeni haber aldık."

Fleur arkadaşıyla sıcak bir şekilde kucaklaştı. Fakat o sırada şöminenin önünde sessizce duran Daniel'ı görünce gözleri yaşardı. Uzun boylu, sarışın bir genç olan Daniel siyah ruhban kıyafetleri içinde çok yakışıklı görünüyordu.

"Miriam," dedi Fleur. Bunu söylerken sesi çatallaşmıştı. "Ah seni ne kadar özledim!"

Yirminci Bölüm

RIDGEWAY DÜKÜ önce kızını, sonra da kızının havaya kaldırıp ona doğru tuttuğu köpeğini öptü.

"Bu sabah ders yok mu Pamela?" diye sordu. 'Yağmur yağdığı için tatil mi bugün?"

Pamela kıkırdadı. "Bayan Hamilton'a beni uzun galeriye götürmesini söyleyeceğim. Tekrar ip atlamak istiyorum. Ayrıca bana benzeyen koyu saçlı kadının portresine de bakmak istiyorum."

"Bunu isterken emreder gibi söyleme, rica et," diye tavsiyede bulundu dük. "Rica edersen istediğini elde etme ihtimalin daha yüksek olur."

"Bayan Hamilton uzun bir gece geçirmiş olmalı," dedi Bayan Clement, tasvip etmez bir ses tonuyla. "Bu sabah henüz odasından dışarıya çıkmadı, saygıdeğer efendim."

Dük kaşlarını çattı. "Kimse uyandırmak için odasına gitmedi mi?"

'Yarım saat önce kapısını tıklattım, saygıdeğer efendim. Ama mürebbiyeyi uyandırmak benim görevim değil."

"O halde sizden rica ediyorum, yukarı çıkıp Bayan Hamilton'ı benim için uyandırabilir misiniz?" dedi dük. "Pamela, Minik'in şu battaniyeyi yerde öyle sürüklemesi yanlış değil mi?"

Pamela tekrar kıkırdadı. "Dadı battaniyenin eski olduğunu söyleyerek izin verdi," dedi. "Baba bak." Pamela battaniyenin bir ucundan çekiyor, köpek de battaniyenin diğer tarafından hırlayarak asılıyordu. Leydi Pamela neşeyle gülüyordu.

Bayan Clement birkaç dakika sonra çocuk odasına döndü. "Bayan Hamilton odasında değil saygıdeğer efendim," dedi. "Yatağı da derli toplu ama bu sabah odasına hiçbir hizmetçinin girmediğini biliyorum."

Dük camdan baktı, yağmur yağıyordu. "O zaman aşağıda olmalı."

Dük birkaç dakika sonra hizmetkârların merdivenlerinden mutfağa geçerken mutfakta büyük bir şaşkınlık yaşandı. Bayan Laycock oturma odasının yanındaki bürosunda evin muhasebe işleriyle uğraşıyordu, böyle söylemişlerdi Ridgeway Dükü'ne.

"Ama Bayan Hamilton bu sabah kahvaltıya inmedi saygıdeğer efendim," diye cevap verdi Bayan Laycock, dükün sorusuna. Dükün içeri girmesiyle ayağa kalkmıştı. "Ben de kahvaltısını Leydi Pamela'yla çocuk odasında ediyor zannettim. Bazen öyle yapar."

Dük, "Benimle gelir misiniz Bayan Laycock," dedi ve hizmetkârlar bölümünün merdivenlerini kullanarak malikânenin ana katına doğru çıkmaya başladı. Oradan da Fleur'ün odasına ulaştı.

Kapıyı tıklattıktan sonra açıp içeri girdi.

"Bu sabah buraya herhangi bir oda hizmetkârı girmedi mi?" diye sordu dük.

"Hiç sanmıyorum saygıdeğer efendim," dedi Bayan Laycock.

Tuvalet masasının üzerinde ne tarak ne de fırça vardı. Ne bir saç tokası, ne bir parfüm, ne de karısının tuvalet masası üzerinde daima karman çorman duran kişisel eşyalardan herhangi biri. Odanın içinde yürüyerek gardırobun yanına gitti ve kapısını açtı. içeride yeni alınmış yeşil kadifeden binici kıyafeti ile solmuş ve

buruşmuş mavi ipek elbisesi vardı. Dük mavi elbiseye şöyle bir dokundu.

"Gitmiş," dedi.

"Gitmiş mi saygıdeğer efendim?" Bayan Laycock tuvalet masasının çekmecelerinden birini açtı. Boştu. "Nereye gider ki? Ve neden?"

"Aptal kadın," dedi dük, gardırobun kapısını kapatarak. "Nereye gitti? Bu iyi bir soru. Ve buradan nasıl ayrıldı? Yürüyerek mi? Wollaston'a ulaşması geceyi bulur."

"Ama neden gider ki?" Bayan Laycock kaşlarım düşünceli bir şekilde çatmıştı. "Burada mutlu görünüyordu saygıdeğer efendim, ayrıca çok da seviliyordu."

"Siz şimdi lütfen aşağıya inin Bayan Laycock. Hizmetkârlardan ne öğrenebiliyorsanız öğrenin. Herhangi bir şey... Ben de seyisleri sorgulamak için ahırlara gideceğim."

"Tabii saygıdeğer efendim." Bayan Laycock düke garip bir bakışla baktı ve sonra da odadan çıktı.

Seyisler hiçbir şey bilmiyorlardı. Aptal kadın yürüyerek gitmiş olmalı diye düşündü dük. Ve geceleyin yağmurun ne zaman başladığını merak etti. Fleur'ün nereye gidebileceğini düşündü. Kendisini kaybetmek için yine Londra'ya gitmiş olabilir miydi? Bu kez onu bulmak daha zor olacaktı. Fleur hiç kuşkusuz iş bulma

bürolarından ve modern tiyatroların önlerinden uzak duracaktı.

Acaba Houghton ona maaşını ödemiş miydi?

"Driscoll," dedi, genç seyislerden birisine dönerek. "Lütfen bir ata atlayıp girişteki bekçi kulübesine kadar git. Bayan Hamilton'ın kapıdan geçip geçmediğini, geçtiyse ne zaman geçtiğini öğrenmek istiyorum."

"Tabii saygıdeğer efendim," dedi seyis ama kendisine söyleneni hızla yerine getirmek yerine olduğu yerde oyalanıyordu.

Dük ise onun bu halini sabit bakışlarla izliyordu.

"Saygıdeğer efendim sizinle konuşabilir miyim?" diye sordu genç seyis.

Dük yağmuru umursamayarak ahırın avlusuna çıktı. Ned Driscoll da onu takip etti.

"Bayan Hamilton'ı bu sabah gün ağarmadan Wollaston'a götürdüm saygıdeğer efendim. At arabasıyla gittik," dedi ve yersizce ekledi: 'Yolda oldukça ıslandı."

"Ne amaçla?" diye sordu dük.

Seyis elindeki şapkasını gergin bir tavırla eğip büküyordu. "Posta arabasına yetişmek için saygıdeğer efendim," dedi.

Dük seyise dik dik baktı. "Kimin emriyle at arabasını aldın?"

Ned Driscoll yanıtlamadı.

"Neden birkaç dakika önce bana yalan söyledin?" diye sordu dük.

Yine cevap yoktu.

"Seyislerden en az biri veya birkaçı senin gitmiş olduğunu fark etmiş olmalı," dedi dük.

"Evet, saygıdeğer efendim."

"O zaman onlar da bana yalan söylediler."

Ned Driscoll elinde çevirdiği şapkasına baktı.

"Kovulmayı da göze almış olmalısın."

"Evet, saygıdeğer efendim."

"Sana para ödedi mi?"

"Hayır, saygıdeğer efendim." Seyis bunu dargın bir ses tonuyla söylemişti.

Dük genç seyise baktı. Seyis ise gözlerini yere çevirmiş, elindeki şapkayı gergin bir şekilde çevirip duruyordu. Saçları yağmurdan başına yapışmıştı, gömleği de omuzlarına ve göğsüne tutunmaya çalışıyordu. Bir sabah Fleur ahırın önündeki çayırlıkta köpeği ayağıyla gıdıklarken, bu seyisin ona hayran hayran baktığını hatırladı dük.

"Seyahat arabamın bir saat içinde hazır olmasını istiyorum," dedi. "Ayrıca Shipley'e de haber ver, hazır olsun, dizginlere o geçecek. Sen de ona eşlik edeceksin. Muhtemelen birkaç gün boyunca uzakta olacağız. Çantanı ona göre hazırla."

"Tabii saygıdeğer efendim-" Ned Driscoll ihtiyatlı gözlerle düke baktı. Şapkası yere düşmüştü.

"Driscoll..." dedi dük soğuk bir tavırla. "Eğer onun izini bir daha bulamayacak şekilde kaybettiysek, seni döveceğim ve sonra da Shipley'in yanındaki kutuya dimdik bağlayacağım. Dönüş yolunu o kutunun içinde tepeceksin."

Karısı o sabah ayağa kalkabilmişti, kendisini daha iyi hissediyordu. Dük eve dönüp karısının durumun daha iyi olduğunu görünce rahatlamıştı. Eğer hâlâ hasta olsaydı onu bırakıp gideceği için suçluluk duyardı. Sybil salonda oturmuş iskambil oynuyordu.

"Sybil seninle konuşabilir miyiz lütfen?" dedi dük. Bunu söylemek için Sybil'ın sandalyesinin arkasında durmuş, oynadığı elin bitmesini beklemişti.

"Jessica senin yerine devam eder," dedi Bay Penny. "Jessica?"

Dük karısını salondan çıkartarak kendi oturma odasına doğru götürdü.

"Birkaç günlüğüne evden ayrılmak zorundayım," dedi. "Beklenmedik bir iş çıktı. Kendini yeterince iyi hissediyor musun? Misafirleri tek başına ağırlayabilecek misin?"

"Eğer hatırlarsan misafirlerimi sen evde yokken çağırmıştım ve geri gelmeni de beklemiyordum Adam.

Yalnız kalmayı ve senden yardım beklememeyi öğrendim."

"Bir hafta içinde dönmeyi ümit ediyorum."

"Acele etme," dedi düşes. "Misafirler yakında gidiyorlar. Lord Brocklehurst'e de haber geldi, bugün ayrılması gerekiyor. Sen döndüğünde ben de burada olmayacağım. Thomas'la gidiyorum."

Oturma odasının kapısını açtı ve karısının peşinden içeriye girdi.

"Geri döndüğümde..." dedi dük. "Seni ve Pamela'yı kaplıcalara götüreceğim. Sıcak su ve hava değişikliği senin için iyi olur, ayrıca Pamela da değişik bir şeyler yapmış olur. Belki de yeniden başlarız Sybil. Evliliğimizi en azından işler hale getirebiliriz."

"Ben mutlu olacağım," dedi Sybil. "Sen geri dönmeden önce Adam, ben çok mutlu olacağım ve hayatımın sonuna kadar da öyle kalacağım."

"Sybil." Dük karısını omuzlarından tuttu ve onun sevecen, kırılgan ve gençlik dolu suratına baktı. "Keşke seni acıdan kurtarabilsem. Keşke geri dönüp her şeyi daha başka yapabilsem. Ama şunu bil ki Thomas seni beraberinde götürmeyecek."

Sybil kocasına gülümsedi. "Göreceğiz," dedi.

Karısının omuzlarını hafifçe sıktı ve odadan çıktı. Belki de hiç gitmemesi gerekiyordu. Fleur'ün peşine

Houghton'ı göndermeli ve kendisi karısının yanında kalmalıydı. Çünkü Sybil birkaç gün içerisinde birisine ihtiyaç duyacaktı.

Ama dük onun ihtiyaç duyacağı son kişiydi. Thomas gittiği zaman, Sybil dükten yeniden ve bu sefer daha çok nefret edecekti. Bundan sonra da aralarında muhtemelen artık hiç huzur olmayacaktı.

Dük merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak yukarı çıktıktan sonra Pamela'ya hoşça kal dedi ve kısa süre sonra geri döneceği konusunda ona güvence verdi. Ama Pamela buna rağmen babasının göğsünü yumrukladı, ağladı ve ondan nefret ettiğini, sonsuza kadar gitse de umrunda olmadığını söyledi.

"Ben Bayan Hamilton'ı istiyorum," dedi huysuz bir şekilde.

Dük ise Pamela'ya Fleur'ü geri getireceği konusunda güvence bile veremedi.

Dük böylece Lord Brocklehurst'ten daha önce Willoughby'den ayrıldı.

Wollaston'daki posta arabası durağa vardığında, dük Fleur'ün Wiltshire'daki bir pazar kasabasına gitmek üzere bilet almış olduğunu öğrendi. Dükün tahminine göre burası Heron House'tan çok uzak olmamalıydı. En azından Londra'ya gitmemişti Fleur.

Ama zaten son birkaç saattir yaptığı bütün tahminlerde dükün en sıkı tutunduğu olasılık, Fleur'ün Heron House'a gitmiş olma olasılığıydı. Eğer onun izine rastlayamasaydı, yine de bir kumar oynayıp oraya giderdi. Fleur bir kez evden kaçmış ve bunun da korkunç sonuçları olmuştu. Bir daha aynı şeyleri yapmazdı. Dük Fleur'ü oldukça iyi anlamaya başladığını düşünüyordu.

Aptal kadın.

Acaba Fleur ona hâlâ çok mu az güveniyordu? Hâlâ metresi yapacağını mı düşünüyordu? O gece Fleur'ü yatağına yalnız göndermek için insanüstü bir çaba sarf etmişti... Acaba Fleur bu çabayı fark etmemiş miydi? Dük o sırada Fleur'ü fena şekilde istiyor ve onu kolayca baştan çıkarabileceğini biliyor olmasına rağmen onu yatağına tek başına göndermişti. Bütün bunlara rağmen acaba hâlâ güvenmiyor muydu Fleur ona?

Halbuki dük isteseydi ona o gece sahip olabilirdi.

Dük bu düşüncelerle dikkatini yağmura, sise ve bulutlara çevirdi. Araba bir mil bile gitmeden aklını başına toplamalı ve neden bu seyahati yaptığını düşünmeliydi. Genç bir kadını kâbuslarından kurtarmaya ve ona özgür olduğunu söylemeye gidiyordu. Bu genç kadın servetine ve çeyizine kavuşup da bağımsız bir şekilde yaşamaya başlayana kadar onun için geçici bir gelecek yaratmaya gidiyordu.

Gidiyordu çünkü bu kadın onun çalışanıydı, en azından öyle olmuştu ve dük de tüm hizmetkârlarına önem verirdi.

Gitmesinin sebebi onu seviyor olması değildi.

Ama bal gibi de seviyordu.

"NERELERDEYDİN? Seni çok merak ettik. Seni tekrar görmek ne kadar güzel." Miriam Booth ellerini arkadaşının omuzlarına koydu ve geriye doğru çekilerek yüzüne baktı.

Fleur çekinerek gülümsedi ve burnunu silmek için cebinden kumaş bir mendil çıkarttı. "Korkup aptallaşmıştım," dedi. "Ama geri dönmüş olmak çok güzel."

Odanın diğer tarafında sessizce duran papaz Daniel Booth'a baktı.

"Neden bana gelmedin Isabella?" diye sordu Daniel.

"Korkmuştum," dedi Fleur. "Hobson'ı öldürmüştüm."

"Ama eminim bu bir kazaydı," dedi Daniel. "Onu öldürmek istemedin değil mi?"

"Tabii ki onu öldürmek istemedi," dedi Miriam, kendisinden daha uzun boylu olan Fleur'ün omzuna elini koyarak.

"Bu duyduğum en saçma şeydi Daniel. Elbette olay bir kazaydı. Kalmak için benim yanıma gelmeni engellemeye çalışıyorlardı, değil mi Isabella?"

"Evet," dedi Fleur. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve sonra tekrar açarak Papaz Booth'a baktı.

"Ama kaçarak kendini suçlu durumuna düşürdün," dedi Daniel. "Keşke bana gelseydin."

"Bana yardım eder miydin ki?"

"Benim işim başı belada olan insanlara yardım etmek," dedi Daniel ağırbaşlı bir şekilde. "Ayrıca söz konusu olan sensin, dolayısıyla bu yalnızca benim işimle ilgili bir mesele de olmazdı."

"Ah," dedi Fleur. "Bilmiyordum. Beni katil zanlısı olarak suçlayacağını ve Matthew'a teslim edeceğini düşünmüştüm."

"Senin suçlusu olduğun tek günahın, bence kontrol edemediğin öfken," dedi Papaz Booth.

"Kontrol edilemez öfkeymiş!" dedi Miriam alaycı bir ifadeyle. "Peki ya ne yapacaktı, Daniel? Lord Brocklehurst'ün onunla evde tek başına kalmaya çalışması bile çok ama çok münasebetsiz bir hareketti. Eğer ben böyle bir durumda kalmış olsaydım, elime bir balta alıp hem ona hem de hizmetkârına saldırırdım."

"Miriam!" dedi erkek kardeşi ayıplar bir ifadeyle.

"Ben herhangi bir mücevher çalmadım," dedi Fleur. "Matthew bana birkaç hafta önce bahsedene kadar böyle bir şeyle suçlandığımı bile bilmiyordum. Bana inanıyor musun Daniel?" Ona doğru birkaç adım attı.

"Eğer öyle diyorsan elbette inanıyorum sana," dedi Daniel yumuşak bir tavırla.

"Ben sen öyle demesen bile inanıyorum sana," dedi Miriam hırçın bir şekilde. "Olaya bak! Kaçtığından beri hiç Lord Brocklehurst'le karşılaştın mı? Ondan tekrar mı kaçtın?"

"Uzun hikâye," dedi Fleur. Elleriyle yüzünü kapattı. "Ah tekrar arkadaşlarımla bir arada olmak... Gerçekleri saklamak zorunda olmamak ne kadar güzel. Geri dönmek zorunday-
dim. Her şeyin meydana geldiği yeri tekrar görmek, hafızamdaki bazı boşlukları doldurmak ve birkaç soru sormak istedim."

Miriam güven vermek ister gibi arkadaşının sırtına hafifçe vurdu. "Sana elimizden geldiğince yardım edeceğiz," dedi. "Bunu yapmak için sabırsızlanıyorduk, öyle değil mi Daniel?"

"Size her şeyi anlatacağım," dedi Fleur. Sonra tekrar Papaz Booth'a baktı. "Ama önce benim için bir şey yapar mısın?"

"Nedir?" diye sordu Daniel.

"Kütüphaneyi görmek istiyorum," dedi Fleur. "Olayın meydana geldiği yeri görmek istiyorum. Ama oraya yalnız gitmeye korkuyorum."

Miriam kolunu tekrar Fleur'ün omzuna attı. Fakat Papaz Booth Fleur'ün yanına gidip kolunu çoktan Fleur'e doğru uzatmıştı. Fleur minnetle Daniel'in koluna girdi ve başını çevirip onun gülümsemeyen suratına baktı.

"Geçmişinle yüzleşmek için gösterdiğin istekle Tanrı'nın övgüsüne mazhar olacaksın," dedi Daniel. "Yaslan bana Isabella. Sana yardımcı olacağım."

Kütüphane elbette her zamanki kütüphaneydi. Hiçbir şey farklı değildi. Şöminenin üzerinde kan lekesi, herhangi bir dövüşme izi, perdelerin arkasında ya da kitapların arasında dolanan herhangi bir hayalet de yoktu. Sadece kütüphaneydi işte, o her zaman sevmiş olduğu kütüphane.

İki arkadaşının elini bırakarak, onların varlığını unutarak, ateşin birkaç adım yakınına gitti. Burasıydı, diye düşündü. Matthew'a öfkeyle bakıp onu zalim bir vasi olarak suçluyor, özgürlüğünü kısıtlamak için zindana atmak dışında hemen hemen her şeyi denediğini söyleyerek ona bağırıyordu.

Matthew ise ona Miriam Booth'la yaşayarak kendisini küçültmesine ve Daniel Booth'la özel ruhsatla, kaçarak ya da herhangi başka bir şekilde evlenmesine izin

vermeyeceğini söylüyordu. Evden ayrılmayacağını söylemişti. Burada, ait olduğu yerde kalacaktı Fleur.

Çok büyük bir öfke içerisinde olmasına rağmen Fleur Matthew'un yüzündeki ifadeyi yavaş yavaş görmeye ve anlamaya başlamıştı. Bir dahaki sefer evden ayrıldığında artık hiçbir erkeğin onu istemeyeceğini söylediği zaman Matthew'un ne demek istediğini anlamıştı.

Matthew birkaç yıldır sorun çıkartır olmuş, Fleur de ona antipati duymaya başlamıştı. Ama ondan hiçbir zaman korkmamıştı. Kendi iffeti adına herhangi bir korku duymamıştı.

Ama şartlar Matthew'u tahrik etmiş olmalıydı. Hizmetkârlar haricinde Fleur'le evde yalnız kalmayı başarmıştı. Fleur onun yüzüne baktığı zaman anlamıştı: Matthew o gece, o odada Fleur'e sahip olmayı aklına koymuştu.

Fleur ayrıca Matthew'un bu kararı anlık olarak vermediğini de anlamıştı. Aşağıdaki bir odada hizmetkârını da yanında bulunduruyor olması oldukça garip ve alışılmadık bir şeydi. Fleur Hobson'ın neden orada olduğunu merak etmişti. Hobson odanın bir köşesinde bir şeylerle meşgulmüş gibi davranıyordu. Ama Fleur en sonunda anlamıştı.

Korkusuna öfke de karışmıştı. Matthew'un Hobson'a yönelttiği bakışı görmüş ve adamın kendisine arkadan

yaklaştığını duymaktan ziyade hissetmişti. Başına neyin geleceğini çok iyi anlamıştı.

Ama tüm olayın meydana geldiği mekânda bulunuyor olmasına rağmen, hâlâ olayın geri kalanını hatırlayamıyordu. Sadece birisi çığlık atıyor ve kollarını savuruyordu. Hobson yerde yatıyordu, kafası şöminenin kenarında duruyordu, yüzü kül gibiydi ve gözleri geriye dönmüştü. Matthew diz çöküp Hobson'ın üzerine eğiliyor ve sonra da başını kaldırıp Fleur'e bakıyordu.

"Umarım mutlusundur Isabella," demişti tuhaf ve gergin bir ses tonuyla. "Onu öldürdün."

Ve panikle kaçma isteği. Ve kafasının ücra bir köşesinde ona bir kanun kaçağı olduğu için, yakalandığı takdirde asılacak bir katil olduğu için Daniel'ın, Miriam'ın veya tanıdığı herhangi bir insanın yanma gidemeyeceğini söyleyen zavallı aklı.

"Sana aklın değil şeytan yol göstermiş Isabella," dedi Daniel kısık sesle Fleur'ün arkasından. Fleur de böylece hafızasındaki bütün bu olayları aslında yüksek sesle sayıklayarak anlatmış olduğunu fark etti.

"Ah Isabella," dedi Miriam. Sesi ıstırap doluydu. "Nasıl acı çekmişsin. Lord Brocklehurst de nasıl bir caniymiş. Onun yalnızca bir zorba olduğunu düşünürdüm hep. Asılmayı hak eden sen değilsin, o! Hayır Daniel gerçekten söylüyorum. Söylediğim her sözcüğü içten söylüyorum.

Cinayet yeterli olmaz diye mücevherleri Isabella'nın valizine koymuş bir de."

Papaz Daniel kolunu uzattı ve salona geri döndüler. Fleur, keşke Daniel'ın davranışları bu kadar düzgün olmasaydı, diye geçirdi içinden. Çünkü Daniel'ın kollarına atılmaya ve başını omzuna yaslamaya çok ihtiyacı vardı. Ama bu düşünce anlamsızdı. Daniel onun bir katil ve hırsız olduğuna inanmıyorsa bile, onları sonsuza kadar birbirlerinden ayrı tutacak bir şey vardı: Fleur bekâretini kaybetmişti.

Daniel'ı sevemezdi artık, bunun bir anlamı yoktu.

Onlara her şeyi anlattı; yalnızca Ridgeway Dükü'yle nasıl tanıştıklarını ve Peter Houghton'ın Bayan Fleming'in iş bulma bürosunda aslında neden beklediğini açıklamaktan kaçındı.

"İşte şimdi de buradayım," dedi hikâyesinin sonuna gelince. "Matthew yarın, hatta bugün geç saatte burada olur. Sanırım yarın bu saatlerde ben de hapishanede olurum."

"Saçmalık," dedi Miriam. "Ama bu geceliğine bizimle papaz evine gelmelisin Isabella. Orada daha güvende olursun."

Fleur başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır," dedi. "Burada kalacağım. Ama yarın sabah gelirim. Hobson'ın

mezarını görmek istiyorum. Görmem gerek. Hobson'ın cenazesine katılım nasıldı, kalabalık var mıydı Daniel?"

"Cenaze burada yapılmadı," dedi Daniel. "Cesedini doğduğu yere gönderdiler."

Fleur kaşlarını çattı. "Ama nereye?" dedi. "Bunu öğrenmem gerek. Onun mezarını görmem gerek. Mezarını ziyaret etmeden bu gerçeği kabullenemeyeceğim. Ona zarar vermek

istemedim, biliyorsunuz. Çok korkmuştum ve sanırım ondan kaçabileyim diye ona zarar vermek istedim. Ama onun ölmesini hiç istemedim." Gözlerini kapattı. "Onun nereye götürüldüğünü öğrenebilir misin, Daniel?"

"Nasıl öğrenirim bilmiyorum," dedi Daniel. "Ama bence oradan uzak dursan daha iyi olur Isabella. Eğer orada ailesi varsa ve seni görüp kim olduğunu öğrenirlerse çok üzülürler."

Fleur bakışlarını kucağında tuttuğu ellerine indirdi.

Miriam Fleur'ün ellerine hafifçe vurdu. "Şimdilik bu kadar yeter," dedi. "Yorgun olmalısın, zavallı Isabella. Eğer sen yarın papaz evine gelmezsen, sabah erken saatte biz buraya gelir ve Lord Brocklehurst'le yüzleşmende sana yardımcı oluruz," dedi.

Papaz Booth ayağa kalktı. "Bu harika bir plan işte," dedi. "Eğer bizimle gelmek istemiyorsan gerçekten böyle yapalım. İyi uyu ve endişelenmemeye çalış. Mahkemede

gerekirse ben de tanıklık ederim ve senin ne kadar iyi bir şahsiyet olduğunu anlatırım." Fleur'ün bir elini alıp dudaklarına götürdü ve "İyi geceler Isabella," dedi.

"İyi geceler Daniel."

Miriam da onu öpüp kucakladı.

Fleur uzun bir zamandan sonra ilk defa o gece çok rahat bir uyku uydu. Ne bir rüya gördü ne de bir kâbus.

RIDGEWAY DÜKÜ geceyi köyün küçük hanında geçirdi. Doğrudan doğruya Heron House'a gidebilirdi ama oraya vardığında vakit gece yarısı olmuş olurdu. O yüzden sabahı beklemeye karar verdi. Fleur büyük bir tehlikeyle karşı karşıya değildi artık. Lord Brocklehurst evine geri dönmeye karar vermiş olsa bile, dük onun önünde olduğunu biliyordu. Çünkü daha önce çıkmıştı evden.

Kaldı ki Brocklehurst'ün Fleur Hamilton'la ilgili aptalca bir işe kalkışabileceğini de sanmıyordu. Fleur Bradshaw. Isabella Fleur Bradshaw.

Fleur.

Arabasına tekrar bindiğinde vakit neredeyse sabahı geçmişti. Heron House'un tahtalarla kaplı yoluna girmişlerdi. Yolun bir tarafında bir portakal serası ile başka başka limonluklar, diğer tarafında da ahırlar vardı. Önde rengârenk bahçeler uzanıyordu. Araba evin mermer

basamaklarının önünde durduğu sırada, güneş bulutların arasından kendini göstermeye çalışıyordu.

"Bayan Bradshaw lütfen," dedi kâhyaya, şapkasını ve bastonunu adama uzatarak.

"Bayan Bradshaw korkarım Leydi Brocklehurst'le beraber Londra'da efendim," dedi kâhya.

"Bayan Isabella Bradshaw," dedi dük.

"Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Soramazsın," dedi dük sertçe. "Siz bana onun bulunduğu odayı gösterin lütfen."

Dükün tavırlarından ürken adam döndü ve çinilerle kaplı bir koridordan evin ön tarafındaki bir odaya doğru yürümeye başladı. Fleur benim geldiğimi duymuş olmalı, diye düşündü dük kâhyanın ardından yürürken, geldiğimi görmüş olmalı.

Kâhyanın yanından geçerek, besbelli bir oturma odası olan kare biçimindeki bir odanın içine girdi. Uzun pencerelerden içeriye güneş ışığı giriyordu. Bulutlar en sonunda parçalanıp güneşe izin vermişler, diye düşündü dük alakasızca.

Fleur bir koltuğun önünde ayakta duruyordu, bulunduğu yer kapıya göre odanın öteki uçundaydı. Dimdik duruyordu, çenesi yukarıdaydı, ellerini gevşek bir şekilde vücudunun önünde kenetlemişti. Üzerinde dal

desenli hoş bir elbise vardı. Saçları yumuşak lüleler halindeydi.

Dük karşısındaki kadının uçuk benzine ve çenesinin aldığı sert şekle bakarken bile, her zamankiden daha güzel görünüyor, diye düşündü.

Derken Fleur'ün yüz ifadesi değişti ve gerginliği hem yüzünden hem de bedeninden görülür biçimde yok oldu.

"Sizi Matthew sandım," dedi. "Geldiğiniz arabayı da Matthew'un arabası sandım. O geldi sandım."

Dük, Fleur'ün bayılmak üzere olduğunu düşünerek ona doğru bir adım attı. Fakat Fleur bunun yerine hafif bir inleme sesi çıkarıp düke doğru koştu ve onun kollarına atıldı.

"Ah, sizin Matthew olduğunuzu sandım," dedi. Dük kollarını Fleur'ün yumuşak vücuduna sarmıştı, burnunun içine Fleur'ün kokusu doluyordu. "Sizi Matthew sandım."

"Hayır," diye mırıldandı dük, Fleur'ün kulağına. "Sadece benim, aşkım. Seni artık asla incitemeyecek. Seni artık hiç kimse incitemeyecek."

Fleur başını kaldırıp düke baktı, gözleri büyü etkisindeymiş gibiydi. Parmak uçlarıyla dükün yanağındaki yara izine dokundu. "Sizi bir daha hiç göremeyeceğim zannettim," diye fısıldadı.

Fleur'ün gözlerinin dolmasını izlerken dük yutkundu.

"Buradayım," dedi. "Sana sarılan kollarımı hissetmiyor musun? Güvendesin aşkım."

Sonra da başını aşağı indirerek dudaklarını Fleur'ün dudaklarına götürdü.

Ve Fleur'ün tekrar inlediğini işitti.

Yirmi Birinci Bölüm

ÇOK ZOR BİR SABAHTI. Fleur iyi bir gece uykusundan sonra yenilenmiş bir enerji ve umutla kalktı. Yağmur durmuştu ama güneş hâlâ bulutların arkasında gizliydi. Bir gece önceki ziyaretçilerini hatırladı ve hâlâ arkadaşları olduğunu düşünüp gülümsedi.

Ama çok az zamanı kalmış olmalıydı. Erken bir kahvaltı için aşağı indi. Matthew her an eve gelebilirdi. Matthew Fleur'ün Londra yerine Heron House'a döneceğini kolayca tahmin edebilirdi. Edebilir miydi? Belki de bir daha asla bulunamayacağını umarak tekrar kaçtığını düşünürdü. Londra kaçmak için iyi bir yerdi. Belki de peşinden gitmeye kalkardı.

Tabii bilet satış bürosunu arayıp nereye bilet aldığını öğrenmeyi akıl etmezse.

Annie gitmişti. Bu çok can sıkıcıydı. Eski hizmetçisine mücevherlerle ilgili sormak istediği bir sürü soru vardı. Ama pişmanlıkla harcayacak vakti de yoktu.

"Chapman," dedi kâhyasına kahvaltıda. "Hobson'ın cenazesini nereye kaldırdılar?" Hizmetkârların yanında bu konudan bahsetmek zorunda kaldığı için yüzü kızardı.

"Bayan Isabella, gerçekten bilemiyorum."

"O zaman kim biliyorsa onu bana gönderin."

"Kimsenin bildiğinden emin değilim."

Chapman hiçbir zaman boşboğazlık etmezdi.

"Birileri onu götürmüş olmalı. Ve belki de birileri cenazesine gitmiştir. Arkadaşlarından biri? Lord Brocklehurst'ün kendisi?"

"Lordum gitti efendim. Flynn sürdü at arabasını. O da şimdi lordumla beraber."

"Cenaze ayrı gitmiş olmalı. Diğer arabayı kim sürdü?"

"Yardley sürdü efendim," dedi kâhya.

"O zaman bana Yardley'i gönderir misiniz lütfen."

"Gitti Bayan Isabella. Yorkshire'a gitti sanırım. Orada yeni bir işe başladı."

"Anladım. Eminim Hobson'ın cesedini tabuta kim koydu diye soracak olursam onun da cevabı işten ayrıldı olacak."

"Bu işleri Yardley yaptı efendim. Lordumla beraber yaptılar. Lordum olanlardan dolayı epey etkilenmişti."

Fleur peçetesini masaya koydu. Bir anda iştahı kaçmıştı.

Ahırda da aynı hikâye vardı. Kimse Hobson'ın cenazesinin nereye kaldırıldığını bilmiyordu. Yardley onu götürmüştü. Ve Flynn de bir sonraki gün Lordu götürmüştü. Kimse Hobson'ın nereli olduğunu bilmiyordu.

En sonunda eve, salona geri döndü. En sevdiği odaydı bu. Kuzin Caroline dik gelen güneş ışığı başını ağrıttığı için sevmezdi orayı. Amelia da erken kalkmazdı. O yüzden sanki Fleur'ün kendine ait odasıydı. Camdan dışarı bakıp çiçekleri ve bahçeyi izlerdi.

Bulabileceği bir şey yok gibiydi. Daha da kötüsü, bulunabilecek ne olduğunu bilemiyordu. Hemen her şeyi biliyordu. Hobson'ı kazayla öldürmüştü. Matthew onun cenazesini ait olduğu yere göndermişti. Matthew aynı zamanda Kuzin Caroline'ın mücevherlerini onun valizine yerleştirmiş ve birilerinin onları orada bulmasını sağlamıştı. Annie'yle konuşsa bile, kendisinin suçsuz olduğunu ispatlayamazdı.

Belki de şansı varken Londra'ya kaçmamakla aptallık etmişti. Hizmetkârlar ona sanki elinde bir balta görmeyi beklermiş gibi bakıyorlardı. Matthew geldiğinde her şey başlayacaktı. Ya da her şey bitecekti. Ve Daniel'la Miriam'ın bir gece önceki itirazlarına rağmen onu hiç

kimse kurtaramayacaktı. Masum olduğunu kanıtlamasına imkân yoktu.

Ama hayır. Daha fazla kaçamazdı. Olması gereken yerdeydi.

Düşünceleri bir dakikadan fazla sürmedi. Ağaçların arasından bir at arabası göründü. Eve doğru yaklaşıyordu.

Bir anda elleri buz gibi oldu ve kalbinin göğüs kafesinden fırlayacağını hissetti. Yüzü buz kesti. Kulakları uğuldu- yordu.

Cama arkasını döndü ve sandalyenin kenarına oturdu. Ellerini sıkıca dizinin üzerinde kenetledi. Sırtını dikleştirdi. Bayılmamak için elinden geleni yapıyordu.

Kendini sakinleştirmeye çalıştı. En fazla beş dakikası kalmıştı. Matthew onu sakin bulmalıydı. Onu korkudan sinmiş ve yalvarırken bulmamalıydı.

Matthew hâlâ teklif etmeye hazır olsa bile, kendisi ondan gelecek hiçbir teklifi kabul etmemeliydi. Kesinlikle etmemeliydi. Lütfen Tanrım, diye dua etti sessizce, bana güç ver. Dürüstlüğümü ve benliğimi kaybetmeyeyim. Lütfen Tanrım.

At arabasının sesi yakınlaştığı halde ayağa kalkıp dışarı bakmadı. Omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve derin derin nefes almaya başladı.

Kapı açıldığında ayağa kalktı. Adam, Chapman'ı geçip içeri girdi.

Gelenin Matthew olmadığını anlaması birkaç dakikasını almıştı. İlk başta gözleri beynine gördüklerinin mesajını iletemedi. Sonra tüm nefesinin boşaldığını hissetti.

"Sizin Matthew olduğunuzu zannettim. Gelenin Matthew 'un arabası olduğunu sandım. O geldi sandım."

Ama Matthew değildi. Matthew'un olmadığı her şeydi. Güvenlikti, rahatlıktı ve sıcaklıktı. Evdi. Umudun ve güneş ışığının kaynağıydı. Fleur'e doğru bir adım attı ve kollarını ona açtı. Fleur ne olduğunu anlamadan kendini onun kolları arasında buldu.

"Ah, sizi Matthew zannettim," dedi, dükün kollarının sıcaklığını ve güçlü kaslarım hissederek. Onun kendisine özgü kokusunu duyuyordu. "Sizi Matthew zannettim."

Dükün sıcak nefesi kulaklarını okşadı. "Hayır, benim aşkım."

Fleur onun omuzlarına dokundu, gücünü, sertliğini hissetti. Dük kulağına rahatlatıcı sözler fısıldıyordu. Onun karanlık, sert yüzüne baktı, bir daha asla göremeyeceğini zannettiği yüzüne. Hiç düşünmemeye çalıştığı yüzüne. Elini uzattı ve yara izine dokundu. Ne kadar tanıdıktı.

"Sizi bir daha göremeyeceğimi zannettim," dedi. Endişesi yüzünde, parmak uçlarında, vücudunda, burun

deliklerindeydi. Ama henüz beyninde değildi. Sadece hislerinde. Ve hislerinden daha da derinlerde. Dükün yüzü gözlerinin önünde bulanıklaştı.

"Buradayım."

Dük konuşurken Fleur onun dudaklarını seyretti, derinden gelen sesini dinledi, koyu gözlerine baktı ve sonra gözlerini yumdu.

Bir anda güven içinde buldu kendini. Hatta güvenden de öteydi bu. Sıcağın ve gücün içinde sarmalanmıştı. Dudaklarını daha fazlası için araladı. Boğazından göğüslerine, karnına ve bacaklarının arasına doğru özlem sancıları saplandı.

Gözlerini açmadı, başını daha da arkaya attı ve dükün dudakları onun dudaklarını öptü. Dük, Fleur'ün omuzlarını güçlü elleriyle tutuyordu.

"Güvendesin aşkım," dedi kulağına. "Seni bir daha hiç kimse incitemeyecek."

Aşkım. Aşkım. O, Ridgeway Dükü'ydü. Heron House' taydı. Fleur için Willoughby Hall'dan gelmişti.

Fleur onu uzaklaştırdı ve arkasını dönerek cama doğru yürüdü. Bir sessizlik oldu.

"Üzgünüm." Dükün sesi odanın diğer tarafından geliyordu. Fleur'ün beklediği gibi yanına gelmemişti. "Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Ne olacağını düşünmüştünüz? Burada ne arıyorsunuz? Sizin evinizden hiçbir şey çalmadım. Sadece Londra'da sizin paranızla aldığım kıyafetler... İsterseniz onları da hemen iade edebilirim."

"Fleur," dedi dük yavaşça.

"Benim adım Isabella. Isabella Bradshaw. Sadece annem ve babam bana o isimle hitap ederdi. Siz benim babam değilsiniz."

"Neden kaçtın? Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır," dedi Isabella ve düke bakmak için döndü. Kendi kendine çaresizce onun Bull and Horn Hanı'nda müşterisi olduğunu hatırlattı. Dükün onu her zaman korkutan ellerine baktı. "Size neden güveneyim? Hem ben kaçmadım. Kaçmaktan vazgeçtim. Eve döndüm. Burada doğdum, biliyorsunuz. Bu evde. Ben buraya aidim."

"Evet. Sonunda seni, sana uygun olan yerde görebildim. Kuzeninin eve gelmesini mi bekliyorsun? En kötüyü mü bekliyorsun?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Neden geldiniz? Sizinle geri dön-meyeceğim."

"Hayır. Seni geri götürmeyeceğim Fleur. Sen, kızımın odasına ait değilsin ve bundan sonra seni evlerimden birine götürmeye de niyetim yok."

Fleur masaya döndü ve çiçekleri düzeltmeye başladı. Anlamsız bir biçimde incindiğini hissetmişti.

"Ya da eğer korkun buysa, senin için başka bir ev ayarlamaya da çalışmıyorum. Seni özgür bırakmaya geldim Fleur."

"Hiçbir zaman sizin esiriniz olmadım," dedi. "Bana verdiğiniz paralara karşılık ben de size hizmet sundum. Kıyafetleri giderken alabilirsiniz. Özgür bırakılmaya ihtiyacım yok benim. Hiçbir zaman size bağlı olmadım."

Dük, Fleur'e doğru bir adım attı ama o sırada kapı vuruldu. Fleur kapının açılmasını hareketsiz bekledi.

"Bayan Isabella, Papaz ve Bayan Booth sizinle görüşmek istiyorlar," dedi kâhya. Bakışları dükün üzerindeydi.

"Onları içeri alın lütfen," dedi Isabella, içi rahatlamıştı. Odanın öbür ucuna koşup Miriam'ı kucakladı ve Daniel'a gülümsedi.

Dük, Fleur'ün az önce durduğu camın önüne yürüdü.

"Miriam, Daniel," dedi Isabella. "Size saygıdeğer Ridgeway Dükü'nü takdim edeyim. Arkadaşlarım Miriam Booth ve Papaz Daniel Booth, sayın dük."

Adamlar birbirlerine eğilerek selam verdiler. Miriam reverans yaptı. Hepsi birbirine meraklı gözlerle bakıyordu.

"Sayın dük, eve sağ salim varıp varmadığımı merak etmiş," dedi Fleur. "Artık emin olduğuna göre sanırım gitmek üzeredir.".: "Dükün böyle bir niyeti yok," dedi dük

ellerini arkasında5 kenetleyerek. "Az önce büyük bir karşılama yaşanmadı. Acaba üçünüzün Bayan Bradshaw döndükten sonra görüştüğünüzü düşünebilir miyim?" i "Dün gece buradaydık," dedi Papaz Booth, bir adım atarak. "Bayan Bradshaw'un yanında onu sevenler var efendim.Biz kendisine göz kulak oluruz. Onun için endişelenmenize i gerek yok."

Dük başını eğdi. "Öyleyse, Lord Brocklehurst birkaç gün içinde kamuya bir açıklamada bulunacağı, hizmetkârının kaza sonucu öldüğünü, bunun kesinlikle cinayet olmadığını ve çalınan mücevherler konusunda yanlış anlaşılma olduğunu söyleyeceği için, Bayan Bradshaw adına çok sevineceksiniz. Hatta hiç hırsızlık olmadığını söyleyecek."

Fleur'ün arkadaşı gülümsüyor ve onun ellerini sıkı sıkı tutuyordu.

"Eğer açıklama yapılmazsa, ki yapılmayacağını hiç zannetmiyorum, o zaman Bayan Bradshaw hakkında bir mahkeme olacak. Bayan Bradshaw bu mahkeme sonucunda temize çıkaçak."

Miriam kollarını Fleur'e doladı ve kahkahalar attı. "Biliyordum. Bütün her şeyin en başından beri çok saçma olduğunu biliyordum. Isabella, hayatım, buz küpü gibisin."

"Umarım Bayan Bradshaw'u boş yere umutlandırmıyorsunuzdur efendim," dedi Papaz Booth.

"Böyle zalimce bir şeyi asla yapmam," dedi dük. Fleur ona baktı. "Brocklehurst ile uzun uzun konuştum ve ondan gerçekleri dinledim. Konuşmamız sırasında bir şahidim de vardı ve Brocklehurst bu şahidin varlığından haberdar değildi."

"Matthew gerçeği kabul mü etti?" dedi Fleur.

"Kesinlikle, Bayan Bradshaw. Artık ondan korkmanıza gerek yok."

Isabella elleriyle yüzünü kapattı ve Miriam'ın kahkahalarını dinledi. Daniel'ın düke doğru gidip onun elini sıktığını fark etti.

"Ne harika bir sabah," diyordu Miriam. "Okulu kapattığım için kendimi suçlu hissediyordum ama şimdi bunu yaptığım için çok mutluyum." Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

"Oturması gerekiyor," dedi başka bir ses, güçlü eller Isabella'nın kollarını tuttu ve onu sandalyeye oturttu. O ellerden biri başını tuttu ve dizlerine doğru eğmeye çalıştı. "Her şey bitti Fleur. Sana güvende olduğunu söylemiştim."

RIDGEWAY DÜKÜ, MIRLAM BOOTH'U sevmişti. Fleur'ün ihtiyacı olan bir arkadaştı Miriam. Mantıklı, pratik, neşeli ve sıcakkanlıydı. Fleur kendine gelince Miriam onu itirazlarına rağmen odasına götürdü.

Dük, Daniel Booth'u sevip sevmediğinden emin değildi. Adam sarışın ve yakışıklıydı. Sessiz ve kibardı. Bir kadını kendine âşık etmesini sağlayacak bütün özelliklere sahipti. Bu özellikler, ruhban kıyafetleriyle de birleşince hiçbir kadın ona ilgisiz kalamazdı.

Ve Fleur'ü önemsiyordu. Kadınlar odadan çıkar çıkmaz, konuyla ilgili detaylı ve kapsamlı sorular sormuştu.

"Böyle bir adam cemiyetimizin sosyal lideri olmamalı," dedi. "Aleyhine dava açılmalı. Ne yazık ki bunları yapmak Isabella'yı daha fazla strese sokabilir. Sanırım sizin yaptıklarınızı yeterli bulmak durumundayız."

"Ben de aynı sonuçlara vardım," dedi dük. "Şahsen ben adamın kemiklerini tek tek kırabilirdim ama bu Bayan Bradshaw için pek uygun olmayacaktı."

Papaz Booth dosdoğru dükün gözlerinin içine baktı. Sanki ruhunun içini görebiliyordu.

"Bayan Bradshaw burada kalmamalı," dedi dük. "Kuzeni onun açısından bir tehlike oluşturmasa bile. Onun sınıfındaki bir leydinin benim evime kızımın mürebbiyesi olarak dönmesi de pek uygun olmaz.

Brocklehurst'ü bulmayı ve Fleur servetinin tamamına yirmi beş yaşında kavuşuncaya kadar ona yeterli miktarda para vermeye ikna etmeyi planlıyorum. Bunu yapamazsam da Fleur'ü yaşlı bir bayanın yanına yerleştireceğim."

O gözler yine ruhunun derinliklerine baktı ve her şeyi gördü.

"Sizin bir işverenin kendisine bağlı kişiler için yapabileceğinden daha fazlasını yaptığınıza inanıyorum," dedi Papaz Booth. "Isabella çok şanslıymış. Ama artık yeniden dostlarının arasında. Kız kardeşim ve ben onun geleceği ile ilgili bazı planlar yaptık. Şimdi onun mahkemeye çıkmayacağını bildiğimize göre, planlarımızı kendisinin de onayına sunabiliriz."

Dük bu planların arasında papaz yardımcısıyla evlenmenin de olduğunu düşündü. Belki Fleur de onunla evlenirdi. Eğer Londra'da başından geçen olayı örtbas edebilirse tabii. Belki de bu evlilik Fleur'ün başına gelebilecek en iyi şey olurdu. Brocklehurst'ün hizmetkârının ölümü her şeyi değiştirmeden önce zaten onunla evlenmeyi planlıyordu. Muhtemelen papazı seviyordu ve papaz da onu önemsiyordu.

Ama dük, Fleur'ün Daniel Booth'u sevip sevmediğinden emin değildi.

Artık gitmeliydi. Dostları, Fleur'ü Heron House dışında bir yere yerleştirmek konusunda gönüllüydü madem, daha fazla burada kalmasının bir anlamı yoktu. Fleur'ü beklemeli ve onunla resmi bir şekilde vedalaşıp eve doğru yola koyulmalıydı.

Willoughby'ye varması bir haftadan daha az sürerdi. Pamela'nın yanına dönecekti. Belki Thomas gitmeden var mış olur ve Sybil'ı Thomas'ın gidişi yüzünden acı çekerken teselli edebilirdi... Gerçi Sybil onu yanına yaklaştırmazdı tabii.

Geri dönüp unutmaya çalışmalıydı. Bunu en kısa sürede yapmalıydı. Neden daha fazla erteleyecekti ki?

Yine de öğle yemeği davetini kabul ederek neredeyse hiç sesi çıkmayan Fleur ile meraklı Bayan Booth'a hikâyeyi yeniden anlattı. Fleur ne rahatlamış ne de heyecanlı görünüyordu. Ama tabii ayların stresi omuzlarından kalkmıştı. Beynini yeniden özgür olduğu bilgisine alıştırması zor olmalıydı.

Tabii ki her şey bitmemişti. Yüreğindeki yara izleri uzun bir süre kalacaktı. Ve bir gerçek hayatı boyunca peşini bırakmayacaktı. Miriam konuşurken, dükün gözleri Fleur'ünkilerle karşılaştı ve orada kuşku ile acıyı gördü. Elini uzatıp derdinin ne olduğu sormak ve ona yardım etmek istedi.

Ama ona yardımcı olamazdı. Bakışlarını tekrar tabağına çevirdi. Son aylarda yaşanan olaylara dönüp bakacak olsa Fleur kendisine kalıcı zarar veren tek kişinin o olduğunu açıkça görürdü. Belki de bunu çoktan düşünmüştü.

Yemekten sonra hemen ayrılmalıydı.

"Isabella, bir zamanlar Bayan Galen'a ait olan küçük evi mi alacaksın?" diyordu Miriam Booth. "Ve daha önce planladığımız gibi bana okulda yardımcı olacak mısın? Bir süre için harika olabilir değil mi? Diğer ayarlamaları yapana kadar. Belki Lord Brocklehurst'ün ikna edilmesi halinde..." Gülümsedi. "Belki eskisi gibi zorba davranmaz artık."

"Düşünmem gerek Miriam," dedi Fleur. "Evet, sanırım bu iyi bir fikir olabilir. Her zaman Bayan Galen'ın evini beğen- mişimdir. Hele o gülleri!"

"Miriam, Isabella'nm kafasının karışık olduğunu göremiyor musun?" dedi Papaz Booth yavaşça. "Geleceğini düşünmek için zamana ihtiyacı var. Benim de kasabaya dönmem gerek. Hastalan ziyaret etme günüm. Benimle geliyor musun?"

Miriam sandalyesini arkaya doğru itti ve ayağa kalktı. "Evet," dedi. "Tabii Isabella, seninle kalmamı istersen gitmem."

Fleur başını salladı ve gülümsedi.

Papaz Booth da ayağa kalktı ve düke soran gözlerle baktı.

"Ben de bu öğleden sonra eve döneceğim," dedi dük. "Bayan Bradshaw... Bahçede benimle biraz yürümek ister misiniz?"

"Evet," dedi Fleur düke bakmadan.

Papaz Booth düke baktı ve dük bu adamdan hiç hoşlanmadığını anladı.

"GELMENİZ BÜYÜK İNCELİK. YAPTIKLARINIZ DA. Teşekkür ederim efendim," dedi Fleur.

Bahçede birbirlerine dokunmadan yürüyorlardı. Papaz Booth ile Miriam kasabaya yolcu etmişlerdi.

"Mutlu değilsin. Sorun nedir?"

"Tabii ki mutluyum. Nasıl olmam? Birkaç aydır er ya da geç asılacağım düşüncesiyle yaşıyordum. Bu pek hoş bir beklenti değildi. İnsan kendini sürekli kötü ayrıntıları düşünür- len buluyor. Dün buraya döndüğümde herkes bana katil ve hırsız mıyım diye bakıyordu. Adımın temize çıkması harika olacak."

"Evet," dedi dük ve sessizce onun yanında yürümeye devam etti. "Sorun nedir?"

Fleur bir süre cevap vermedi. "Buraya neler olduğunu araştırmak için geldim. Ya da belki masumiyetimi

kanıtlamak için kanıt bulmaya. Artık kanıta ihtiyacım yok gibi görünüyor. Ama bir sürü cevaplanmamış soru var. Ve burada sert bir kayaya çarptım."

"Açıkla."

"Hizmetkârım başka bir iş bulmuş. Mücevherleri valizimde bulan oydu. Mücevherlerin nerede olduğunu öğrenmek istedim. Dikkatlice mi saklanmışlardı yoksa en üstte mi duruyorlardı? Eğer ben bir hırsızsam, onları en üste koyacak kadar aptal olamam, öyle değil mi?"

"Valizin kilitli miydi?"

"Tabii ki değildi. Sadece papaz evine kadar gidecektim."

"Evin önüne mi bırakmıştın?"

"Evet. Tabii ki. O kadar pahalı mücevherlerin olduğu valizi ortada bırakacak kadar salak olamam. Onları başka bir şekilde evden çıkarmaya çalışırdım ya da saklardım. Ama hangi parçalar olduğunu ve ne kadar büyük olduklarını bilmiyorum. Her neyse, Annie artık yok ve ona hiç soru soramam."

"Çok sıkıntılı bir durum. Eğer senin için çok önemliyse onu bulduruyorum."

"Bay Houghton?" dedi Fleur hafifçe gülümseyerek. "Hayır, asıl mesele bu değil. En kötüsü Hobson'ı bulamıyor olmam."

"Uşak mı? Kilisenin bahçesinde toprağın altında değil mi?"

"Cenaze için kendi memleketine götürülmüş. Ama kimse onun nereli olduğunu bilmiyor. Tabutunu taşıyan seyis Yorkshire'a gitmiş ve Matthew'u götüren adam da şu an onunla birlikte. Adı Yardley. Matthew'un cesedi kaldırıp tabuta yerleştirmesine yardım eden o."

"Gerçekten mi?" dedi dük.

"Onun mezarını görmek benim için çok önemli. Onu kasten öldürmedim ama ölümünden de ben sorumluyum. Eğer öyle sinir krizi içerisinde olmasaydım onu itmezdim ve o da düşüp ölmezdi. Onu ben öldürdüm. Bir şekilde bu vicdan azabıyla yaşamayı öğrenmem gerek. Onun mezarını görmem gerek."

"Adamın kendi kaderini kendisinin yazdığım ve kuzeninin de bundan sorumlu olduğunu kendi kendine söyleyerek bu yükü omzundan atamaz mısın? Kendine hiçbir suçunun olmadığını söyleyemez misin?"

"Evet. Kafamda bunu yapabilirim. Ama onu ittiğimi ve onun da öldüğünü hep bileceğim. Çok aptalca olduğunu biliyorum. Ben sizi oyalamayayım efendim. Evinize dönmek için sabırsızlanıyor olmalısınız. Gün bitmeden yola çıkmak istiyorsunuzdur."

"Uşağın nereli olduğunu bilen biri olmalı. Diğer hizmetkârlar arasında arkadaşı var mıydı? Kasabada?"

"Bilmiyorum."

"O zaman bulmamız gerek. Kâtibime söyleyeyim de bu işi araştırsın. Kasabaya da soralım. Sen de hizmetkârlara sorar mısın?"

"Çoğuyla konuştum. Hiçbir şey bilmiyorlar. Hem onlar benim değil, Matthew'un hizmetkârları. Zaten bunların hiçbiri sizin sorununuz değil efendim. Siz yola çıkmak istiyor- sunuzdur."

"Öyle mi dersin?" diye sordu dük, durdu ve Fleur'ün ellerini tuttu. "Seni mutlu görmek istiyorum Fleur. Ve tamamen özgür olmanı istiyorum. Her ikisi olmadan buradan ayrılamam."

"Ama neden?" diye sordu Fleur, gözleri kocaman açılmıştı.

"Nedenini çok iyi biliyorsun," dedi dük öfkeyle. Genç kadının ellerini acıtacak kadar sıktı ve dönüp ahıra doğru yürümeye başladı.

Fleur ona yetişmek için koştu. "Bana yaptıklarınız yüzünden mi? Ama ben tiyatronun önünde o amaçla bekliyordum. Eğer o siz olmasaydınız, başka biri olacaktı. Belki o gece değil. Ama bir sonraki gece."

Dük bir anda durdu ve tekrar Fleur'ün ellerini tuttu. "Tanrı'ya şükürler olsun ki o bendim," dedi. Gözleri alev alevdi. "İyi ki o bendim." Ellerini bıraktı. "Sabah erkenden dönerim. Umarım sana biraz bilgi getirebilirim."

Tekrar yürüdü ve bu sefer Fleur onun peşinden gitmedi. Arkasından baktı.

Kafasında tek bir düşünce vardı. Beraber geçirecekleri bir gün daha vardı. Yarın, dük veda edip temelli gidecekti. Ama bugün değil. Henüz değil.

Yarın.

Yirmi İkinci Bölüm

"EVE DÖNMENİZE ÇOK SEVİNDİK HANIMEFENDİ. Affınıza sığınarak söylüyorum." Annie'nin yerini almak için gönderilen hizmetkâr Fleur'ün çıkardığı elbiseyi dolaba asıyordu. Birden gizli bir şey söyleyecekmiş gibi bir havaya büründü. "Ted Jackson'ın dediği gibi, eğer siz kendi ayağınızla geldiyseniz, o suçlamalar doğru olamaz. Zaten sizin suçlu olmanız imkânsız hanımefendi."

Fleur bir an rahatladı. "Teşekkürler Mollie. Çok naziksin."

Fleur'ün kapısının sıkı sıkı kapalı olmasına ve kapının dışında kimse olmamasına rağmen Mollie'nin sesi oldukça kısıktı. "Eğer bana soracak olursanız hanımefendi, Bay Hobson daha da fazlasını hak ediyordu. Onu hiç sevmemiştim. Kendini Tanrı'nın kadınlara bir lütfü olarak görüyordu."

Hobson yakışıklı bir adamdı. Mollie de güzel bir kızdı. Fleur hizmetkârın adamı reddettiğini tahmin etti.

"Karşılık vermeden bazı hizmetler bekliyordu," dedi Mollie, Fleur'ün şüphelerini doğrularcasına. "Ama onun tatlı konuşmalarını hiç dinlemedim hanımefendi. Hatta birkaç kez denedi."

"Gerçekten mi?" Fleur, Ridgeway Dükü gittikten sonra hizmetkârlarım iki saat boyunca sorgulamıştı. Yorulmuş-tu ve ona hiçbir şey söylememiş olmayı diliyordu. Dük Dorsetshire'a varmış olmalıydı. Artık o da kendi hayatını düşünmeye başlayabilirdi. Dük, ertesi sabah geri dönecekti. Fleur, onun hikâyesinin kendisine yaşatmış olması gereken sevinci bile tam olarak hissedemiyordu.

"Hobson hiç kendinden bahseder miydi Mollie?"

"Her zaman. En sevdiği konu buydu hanımefendi."

Kelimeleri tükürürcesine söylemişti. Fleur kendini tutamayıp gülümsedi.

"Babası Wroxford'da kasaplık yaparmış hanımefendi; Bay Hobson da böyle bir beyefendinin evinde babasının sayesinde işe başlamış."

"Yani oralı mıymış? Wroxfordlu mu?"

"Ah!" Mollie eliyle ağzına vurdu. "Bay Chapman beni öldürecek. Bize maaşlarımızın kimin tarafından ödendiğini unutmamamızı ve ağzımızı asla açmamamız gerektiğini tem- bihlemişti."

"Bana mı? Bana bir şey söylememen mi gerekiyor?"

"Lordum eve döner dönmez sizi hapse attıracağı için hanımefendi. Aslında sizin hapse gitmeyi hak etmediğinizi düşünüyorum. Ve kesinlikle Bay Chapman beni öldürecek."

"Kâhya benden hiçbir şey duymayacak Mollie. Bana bildiklerini söylediğin için teşekkür ederim. O zaman Bay Hobson'ı oraya gömdüler?"

"Sanırım hanımefendi. Tam olarak bilmiyorum ve umursamadım da. Wroxford sadece otuz mil uzaklıkta. Ben onun mezarına çiçek bırakmak için otuz adım bile yürümem. Ted sadece bahçıvan olsa bile onu Hobson'a tercih ederim. Ted bayanlara çok özel davranıyor."

Fleur ayağa kalktı ve ipek gece elbisesinin eteklerini silkeledi. Neden üzerini değiştirmiş olduğunu bilmiyordu; zaten tek başına akşam yemeği yiyecekti. Ama tekrar bir leydi olmak güzeldi.

"Aşağıya yemeğe inmeliyim. Teşekkürler Mollie. Sana daha sonra ihtiyacım olacak. Birilerinin sana aşağıda ihtiyacı olana kadar bu akşam serbestsin. Ted de bu akşam serbest mi?" Gülümsedi.

Mollie sırıttı. "Evet hanımefendi," dedi. Yürüyüp Fleur'ün önüne geçti ama kapı koluna elini uzattığında tereddiit etti. Odanın içinde göz gezdirdi, kâhyanın veya başka hizmetkârların dolapların içine saklanmış

olmasından korkar gibi bir hali vardı. "Ben Annie'nin arkadaşıydım hanımefendi. Beni hep kollardı."

"Evet?" dedi Fleur kızın kızarmış yanaklarına bakarak.

"O gece. Tuvalet masanızda bir çift eldiven bırakmıştınız hanımefendi. Annie onları valizinize koymak için aşağı indi."

"Öyle mi?"

"O zaman hiç mücevher yoktu. Fakat Annie daha sonra valizi açtığında, mücevherler eldivenlerin üzerindeydi. Tam valizi açtığı sırada içeriye kapıyı vurmadan Lord Brocklehurst ve Bay Chapman girdiler. Annie onlara size az önce söylediklerimi söyledi hanımefendi. Bir sonraki gün de işten kovuldu. Çok korktuğunu söyledi ve bana kimseye bir şey söylemememi tembih etti. Ona oldukça büyük miktarda para vermişler."

"Öyle mi?"

"Eğer bunu öğrenirse Bay Chapman beni öldürür hanımefendi," dedi Mollie.

"Öğrenmeyecek," dedi Fleur. "Eminim Lord Brocklehurst gelip herkese mücevher olayının bir yanlış anlama olduğunu söyleyecek Mollie. Ama yine de bu konuda bir kanıtım olduğu için mutluyum. Teşekkür ederim. Sen bu evdeki en cesur hizmetkârsın ve bunu hiç unutmayacağım."

Wroxford, diye düşündü yemeğe inerken. Otuz mil uzaklıkta. Mollie haklıydı. Hobson'ın mezarı için otuz adım yürümeye değmezdi. Ama onu öldürmüştü ve hiçbir insan başka bir insan tarafından öldürülmeyi hak etmiyordu. En azından mezarında diz çöküp ondan özür dilemeliydi.

Otuz mil. Bir gün içinde oraya gidip dönemezdi.

"AMA WROXFORD OTUZ-OTUZ BEŞ MİL uzakta olmalı," dedi Papaz Booth. "Oraya gitme isteğini anlayamıyorum Isabella. Oraya gittiğinde tek göreceğin mezar olacak ve belki bir de mezar taşı. Neden bunun için otuz mil yolculuk edesin ki?"

Ertesi sabah oldukça erken bir saatti. Fleur evde birilerinin onu aramasını beklemek istememişti. Bir an önce yola çıkmak istiyordu. Wroxford'a gitmezse kafası huzura ermeyecekti.

"Kaçtığımda, arkamda tek bıraktığım yarım kalmış bir hikâyeydi. Dün saygıdeğer efendimin dediği gibi hiçbir şey sona ermedi. Ve Matthew açıklamasını yapsa bile hâlâ aynı duyguları hissedeceğim. Ben bir adamın ölümüne sebep oldum ve cenazesine kalmadım. Sanırım cenazelerin nedenlerinden biri de bu değil mi? Geride kalanların ölüm gerçeğini kabullenmelerine yardımcı olmak?"

"Şansın yardım etti de bu işten kurtuldun," dedi Papaz Booth. "Neden bütün bunları arkanda bırakmıyorsun Isabella? Neden bugün her şeye yeniden başlamıyor ve geçmişi unutamıyorsun?"

"Wroxford'a gittikten sonra unutacağım. Düşünüyorum da, Daniel ve Miriam'ın önerileri benim için en iyisi olacak. Bayan Galen'ın evinde yaşamaktan ve Miriarn'ın okulunda öğretmenlik yapmaktan mutlu olacağım. Yeni bir hayata başlayacağım ama önce Wroxford'a gitmeliyim. Senin de benimle gelmeni umuyordum. Gelir misin?"

"Seninle birlikte gelmek mi? Aklını mı kaçırdın Isabella? Miriam okuldayken seninle burada yalnız kalmam bile doğru değil. Wroxford'a gidip gelmek iki günümüzü alır."

"Evet. Benim yalnız gitmemi istemeyeceğini düşün-müştüm."

"İstemiyorum." Papazın sesi öfkeli çıkıyordu, Fleur'ün ellerini tuttu ve sıktı. "Bu çılgınlığı unutmaksın. Bir skandaldan kurtulmak üzeresin. Başka bir skandalin seni lekelemesine izin verememem. Benim karım olmanı istiyorum. Belki Lord Brocklehurst artık evlenmemize izin verir. Eğer vermezse önceki planımızı uygularız. Seninle özel izinle evlenirim. Evlenir misin Isabella?"

Fleur'ün gözleri, kenetlenmiş ellerindeydi. "Hayır Daniel. Şu an bu söz konusu bile olamaz."

"Skandal yüzünden mi? Ama bunların hepsi bitti. Çok kısa süre önce benimle evlenecek olmaktan dolayı mutluydun. Beni sevdiğini söylemiştin."

"Seninle evlenemem Daniel. Çok şey oldu."

Daniel, Fleur'ün ellerini bıraktı ve masasının üzerindeki kâğıtlara döndü. "Sana Ridgeway Dükü'nü sormak istiyordum. Onun buraya gelmesini ve senin temize çıkman konusundaki garip tutumunu. Neler oluyor Isabella?"

"Çalışanlarını önemseyen iyi bir adam. Çalışanları da onu çok seviyor ve sayıyor diyebilirim."

"Ya sen? Sen de onu sevip sayıyor musun?" Mavi gözleriyle Fleur'e bakıyordu.

"Tabii ki hayır," dedi Fleur.

"Sana olan hisleri nedir? Evli bir adam değil mi?"

"Sana söyledim. Çalışanlarını önemsiyor. Sorumluluklarını ciddiye alıyor."

"Benimle evlenme konusundaki gönülsüzlüğünle bir ilgisi yok mu?"

Fleur başını salladı.

"O zaman bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağım," dedi papaz gergin bir tavırla. "Ama eve döndüğüne ve güvende olduğuna sevindim Isabella. Miriam'la

çalışacak olmana da seviniyorum. Yardıma ihtiyacı var ve senin arkadaşlığın da onun için çok önemli."

"Teşekkür ederim," dedi Fleur. Uzun uzun Daniel'a baktı. "Daniel, sana bütün gerçeği anlatmak istiyorum."

"Her zaman gerçeklerin yükünden kurtulmak en iyisidir."

"Ben Londra'dayken açlıktan ölüyordum ve iş bulamadım. İki gün boyunca yemek yemediğim oldu."

Daniel üzgün gözlerle Fleur'e bakıyordu.

"O zaman bana doğru gibi gelen üç kurtulma yöntemi vardı. Dilenebilirdim, çalabilirdim ya da..." Fleur yutkundu. "Ya da vücudumu satabilirdim."

Daniel ona yardımcı olmuyordu. Birkaç dakika boyunca sessizce durdular.

"Ben de vücudumu sattım. Sadece bir kere. Eğer bana mürebbiyelik teklif edilmeseydi bunu tekrar tekrar yapabilirdim."

"Sen bir fahişesin," dedi Daniel fazlasıyla yumuşak bir sesle.

Fleur titreyen eliyle ağzını kapattı. "Fahişesin mi? Bunu hep şimdiki zaman kipinde mi söyleyeceksin?"

"Isabella." Daniel döndü ve ellerini masaya dayadı. "Başka bir seçenek olmalıydı."

"Londra'daki hırsızlar bebeklikten yetiştiriliyorlar. Onlarla yarışabileceğimi zannetmiyordum. Ölmeli

miydim Daniel? Fahişe olacağıma ölseydim daha mı iyi olurdu?"

"Ah Tanrım. Tanrım."

Takip eden sessizlikten Fleur bu kelimelerin sadece bir nida olmadığım anlamıştı.

Sonunda Daniel başını kaldırdı ama arkasını dönmedi. "Üzgün müsün? Pişman oldun mu Isabella?"

"Evet ve hayır," dedi Isabella kısa bir duraksamadan sonra. "Böyle bir şey olduğu için anlatamayacağım kadar üzgün olduğumu söyleyebilirim ama yaptığımdan pişman değilim. Eğer kurtulmam gerekirse tekrar yaparım."

Daniel yine başını eğdi. "Ama eğer pişman değilsen Tanrı'dan nasıl af dilersin?"

"Belki Tanrı anlayış gösterir. Eğer göstermezse sanırım onunla bozuşuruz."

Daniel uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Gördüğün gibi. Ne seninle ne da başkasıyla evlenebilirim Daniel. Çünkü yaptığım şeyden pişman olmasam bile, düşmüş bir kadın olduğumu biliyorum ve bu şartlar altında yaşamaya alışmam gerek. Wroxford'a gidiyorum. Döndüğümde Miriam'ın okulunda çalışmaya layık mıyım değil miyim kararını verirsin." Fleur sessizce kapıya doğru gitti.

Daniel'ın sesiyle durdu. "Isabella, oraya gitme. Bir hanımefendinin tek başına gitmesi için uygun bir yer değil orası."

"Ama ben gerçek bir hanımefendi değilim öyle değil mi? Beni merak etme Daniel. İki gün içinde geri dönerim."

Odadan ve Papaz evinden sessizce çıktı. Planladığı gibi Miriam'a ve çocukların olduğu okula doğru yürümedi. Atın bağını çözdü ve eve doğru yol almaya başladı.

Daniel'a olan aşkının geçmişte kaldığını düşündü. Tekrar alev almayacak tatlı bir bir anıydı artık.

RIDGEWAY DÜKÜ KASABANIN hanının önünde duran arabasına bindi ve Heron House'a doğru yola çıktı. Değerli bir bilgiye erişememişti. Hanın sahibi ve müşterileri Hobson'ı tanıyorlardı. Ama hiç kimse onun nereli olduğunu ya da nereye gömüldüğünü bilmiyordu. Bir adam onun Londralı olduğunu söylemiş ama diğerleri öyle olmadığını iddia etmişlerdi. Demek ki Hobson'ın belirgin bir aksanı yoktu.

Konuşmalar kaçınılmaz biçimde uşaktan Fleur'e ve onun beklenmedik dönüşüne kaymıştı. Kimse onun suçlu olduğuna inanmıyordu. Hobson, kötü bir müşteriydi ve Brocklehurst de pek saygıdeğer bir insan değildi.

Yakında yapılacak olan duyuru zaten insanların bildiklerini onaylayacaktı.

Dük, Fleur'ün istediği bilgiye ulaşabilmeyi çok arzu ediyordu. Onun adamın mezarına gidip son aylardaki kâbuslarından kurtulmasını istiyordu. Onun en azından kendiyle barışmasını istiyordu.

Heron House'un kâhyası Fleur'ün evde olmadığını söyledi. Dük, Fleur gerçekten evde değil miydi yoksa kendisiyle görüşmek mi istemiyordu bilemiyordu. Zaten zorlamanın anlamı yoktu çünkü ona söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Daha fazla zahmete girmeden dönmeliydi.

"Lütfen Bayan Bradshaw'a istediği bilgiye ulaşamadığımı söyleyin," dedi.

Londra'ya gidecekti. Brocklehurst muhtemelen oraya gitmişti. Onu takip etmek ve her şeyi yaptığından emin olmak istiyordu. Fleur yirmi beşine basana kadar bazı düzenlemeler yapmaları gerekiyordu. Ayrıca Brocklehurst'ün seyisiyle görüşüp Hobson'ın mezarını da soracaktı.

Sonra Willoughby'ye dönecekti. Fleur Bradshaw'u aklından ve hayatından çıkartacaktı. Bütün enerjisini iyi bir baba olmaya harcayacaktı. Belki de Sybil'la aralarını düzeltebilirdi. En azından deneyecekti.

Kararını vermişti. Ama evden uzaklaşırken Fleur'le karşılaşınca bütün çözümler kafasından uçtu gitti. Fleur

siyah bir kadife binici elbisesi giymiş ve binici şapkası takmıştı.

"Ah beni ürküttünüz."

"Günaydın Fleur. Seni arıyordum. Korkarım iyi haberlerle gelmedim ama umarım sana yakın zamanda haber gönderebilirim. Londra'ya gidiyorum, kuzeninin seyisiyle görüşeceğim."

"Wroxford. Hizmetkârım dün gece ağzından kaçırdı. Et- rafımdaki bütün hizmetkârlara ağızlarını sıkı tutmaları tembihlenmiş."

"Wroxford mu? Orası neresi?"

"Otuz mil kadar uzakta. Daniel oraya gitmek için aptal olmam gerektiğini söylüyor. Sanırım haklı ama gitmem gerek."

"Evet. Bunu anlayabiliyorum." Dük, Fleur'ün hareketli atına ustalıkla gem vuruşunu seyretti. Çok canlı ve çok güzel görünüyordu. İlk gördüğü halinden tamamen farklıydı. "O ve Bayan Booth seninle mi geliyor?"

"Ah hayır. Miriam'ın okulu var. Zaten dün okulu benim yüzümden kapattı. Daniel da gelemez. Bu pek uygun olmaz."

"Ama seni nasıl yalnız bırakır? Bu daha uygunsuz değil mi?"

"Fakat adil olmak gerekirse..." dedi Fleur gülümseyerek. "Bana hiçbir şey yapmıyor ya da beni durdurmuyor. Zaten- bunu yapmaya hakkı da yok."

"Sen yine de gidecek misin?"

"Evet."

Atı sabırsızca yeri tekmeliyor ve gitmek istiyordu.

"Bu sabah koşturdun mu atını?"

"Hayır. Ama birazdan koşturacağım."

"Gel o zaman," dedi dük ve kayın ağaçlarının sıralandığı parka doğru ilerlemeye başladı. Arkasına dönüp peşinden gelen Fleur'e baktı.

"Belki bu sefer bana yetişebilirsin. Çünkü bildiğin bir atın üzerindesin ve ben de Hannibal'a binmiyorum."

Fleur gülümsedi ve atın beklediği sinyali verdi.

"Bunu yapmamalıydım," diye düşündü dük. "Bu son yarım saati onunla bu kadar mutlu geçirmemeliydim." Kısa bir mutluluktu ve onunla son defa at biniyordu. Fleur Bradshaw görünüşe göre atın üzerinde canlanmıştı. Atı dükün atını geçtiğinde kahkahalarla gülüyor, sonra ahırların ve evin etrafında dönerlerken dük tekrar onu geçtiğinde gülümsüyordu.

Dük, ilk karşılaştıklarında Fleur'e veda etmeli ve yoluna devam etmeliydi. Onun hayatından çıkmalıydı.

Hatta hiç gelmemeliydi. Houghton'ı göndermeliydi. Yasak aşkı beslememeliydi.

Fakat onu bir daha görmeyecekti. Yakında gitmiş olacaktı ve bir daha onu hiç düşünmeyecekti. Hayatına devam etmesi gerekiyordu ve kendisi mutlu olmasa bile ondan mutluluk bekleyen insanlar vardı.

Son bir yarım saat. Kendisi için zamandan bu kadar çalmaya hakkı vardı herhalde.

Fleur bir kere daha onu geçti ve atını yavaşlatarak başını eve doğru çevirdi.

"Bu sizi tatmin etmiştir herhalde," dedi atının boynunu okşayarak.

Dük atından indi ve atı seyise teslim etti. Kollarını uzatarak Fleur'ün inmesine yardımcı oldu ve seyisin iki atı da uzaklaştırmasını bekledi. Elleri hâla Fleur'ün belindeydi.

"Şimdi Dorsetshire'a mı gidiyorsunuz?" diye sordu Fleur.

"Önce Londra'ya. Eve dönmeden önce yapmam gereken işler var."

"Anlıyorum. Leydi Pamela'ya sevgilerimi iletir misiniz? Onu çok özledim."

"Tabii," dedi dük. Fleur'ün elleri onun kollarındaydı. "Fleur."

Fleur ona gülümsedi. "Hoşça kalın. Geldiğiniz için teşekkürler."

Seni seviyorum, demek istedi dük. Senden ayrılmak zorunda olsam da seni hep seveceğim.

"Ben de seninle Wroxford'a geliyorum," dedi. "Eğer bir saat içinde yola çıkarsak gece yarısı oraya varmış oluruz. Yarın sen görmek istediklerini görürsün. Akşam da döneriz. Kasabaya dönüp at arabamı alayım."

"Hayır," dedi Fleur. Dükün gözlerinin içine bakıyordu. "Bunu yapamayız efendim. Siz ve ben yalnız gidemeyiz."

"Sen bunu yalnız başına da yapamazsın. Yollarda tekinsiz adamlar var. Yemek yemek için mola vermek, geceyi geçirmek için de oda tutmak zorundasın. Bu işleri tek başına yapamazsın."

Fleur düke baktı. Elleri hâlâ dükün kollarını tutuyordu ve dükün elleri de Fleur'ün belindeydi. "Neden?" diye sordu neredeyse fısıltı gibi bir sesle. "Eviniz, karınız ve kızınız var, gitmeniz gerek. Neden benim yüzümden her şeyi geciktire- siniz ki?"

"Fleur..." dedi dük. Sonra durdu ve gözlerini Fleur'ün gözlerinden kaçırdı. Fleur'ün üzerinden ahıra doğru baktı, atları götüren seyis eyerleri çıkarmakla meşguldü. "Ben de seninle beraber geliyorum. Git, üzerini değiştir ve çantanı hazırla. Bir saat içerisinde burada olacağım."

Fleur başka bir şey söylemedi ama onun yürüyüşünü, atının yularını çözüşünü ve eyerin üzerine çıkışını seyretti.

"Bir saat," dedi dük.

Yarım saat çalmış ve kendini bunun ailesine ve kendisine bağlı kişilerle ilgili sorumluluklarına ilişkin ciddi bir günah olmadığı konusunda ikna etmişti.

Şimdi iki gün çalıyordu. Bu kez vicdanını susturabileceğinden pek emin değildi.

Ama Fleur'ün kendisine ihtiyacı vardı. Fleur kazara öldürdüğü adamın mezarını ziyaret etmek istiyordu nedense. Mezar otuz mil uzaktaydı. Onun refakatine ihtiyacı vardı.

Üstelik Fleur'ü seviyordu.

ÇOK RAHAT BİR AT ARABASIYMIŞ, diye düşündü Fleur. Yumuşak yeşil yastıklara sırtını dayadı; yaylar sert ve engebeli yoldan geçerken hiç rahatsız etmiyordu. Birkaç gün önce yaptığı yolculuktan ne kadar da farklıydı.

Ama içi rahat değildi. Ridgeway Dükü yanındaydı ve ikisi de sessizlerdi, ikisinin omuzlarının arasında küçük bir boşluk vardı.

Neden gelmişti? Neden dük onun dertleriyle bu kadar ilgileniyordu? Neden dükün kendisiyle beraber gelmesine izin vermişti? Hayır diyebilirdi. Daha şiddetli karşı koyabilirdi.

"Neden?" diye sordu bir saat önce ahırın önünde sorduğu gibi. "Neden Wiltshire'a geldiniz? Neden beni Wroxford'a götürüyorsunuz?"

Dük, Fleur'e bakmadı, camdan dışarı bakıyordu. Fleur bir an onun cevap vermeyeceğini düşündü.

"Kuzeninin uşağını kasten öldürmediğini biliyorsun. Yani onun ölümünün sorumluluğu sana ait değil aslında. Ama yine de bu sonda senin de payının olduğunu düşünüyorsun. Bu seyahati yapmak zorundasın ve çok az insan seni anlayabilir. Ben de seninle aynı duyguları hissediyorum."

Fleur bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Anlamıyorum," dedi en sonunda. "Hiç anlayamadım. Gerçi sizin durumunuzu da anlamakta zorluk çekiyorum. Düşes çok güzel. Sizi çok seven bir kızınız var ve ingiltere'nin en güzel evinde oturuyorsunuz. Neden sizin gibi adamlar sıradan ve kirli bir ilişki ararlar? Anlayamıyorum?"

Dük camdan dışarı bakmaya devam etti. "Diğer erkekler adına cevap verememe, sadece kendim için cevaplayabilirim. Evliliğim hakkında çok fazla şey söylemek istemiyorum Fleur, çünkü karımın özel hayatına saygı duyuyorum. Sadece
bunun zor ve mutsuz bir evlilik olduğunu söyleyebilirim ve en başından beri böyleydi. Bazen bazı arzuları hissetmemek çok zor. Ama sana rastlayana kadar evliliğime sadıktım."

Fleur dükün profiline ve yüzündeki yara izine baktı. Arzular mı? Normal bir evliliği yok muydu?

"Neden böyle olduğunu bilmiyorum," dedi dük. "Ben planlamadım ve sen de beni ayartacak bir şey yapmadın. Sen gölgelerin altında sessizce ve kıpırdamadan duruyordun. Seni açık seçik göremiyordum da. Belki..." Bir an sustu ve Fleur onun devam etmeyeceğini düşündü. Ama dük çok geçmeden devam etti sözlerine. "Belki içimdeki bir şeyler seni tanıdı. Bilmiyorum."

"Tamdı mı?" Fleur'ün sesi fısıltı halinde çıkmıştı.

"Sen benim paha biçilmez incimsin," dedi dük sessizce.

Fleur onun yutkunuşunu seyretti.

"Ve sonra sinirlendim çünkü sadakatsizlik etmiştim ve o geceyi unutmak istiyordum. Seni suçlayabilmek istedim. Ama sen hiçbir şey yapmadın. Sadece seni kullanmama izin verdin. Senin için korkunç bir tecrübeydi Fleur ve benim için de oldukça tatsızdı. Sanırım hak ettiğimi aldım."

"Neden Bay Houghton'ı beni bulması için gönderdiniz? Suçluluk duyduğunuz için mi sadece?"

Dük döndü ve ilk defa Fleur'e baktı. "Üzün zaman ben de kendime nedenin bu olduğunu söyledim. Sanırım kafamda hâlâ bunu söylüyorum. Daha fazla kurcalama, Fleur."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra Fleur gözlerini ellerine indirdi. Tamam, daha fazla kurcalamayacaktı. Doğruyu bilmek istemiyordu. Ancak kaderin onları bir araya getirmesi çok garip ve aynı zamanda çok zalimceydi.

Dükün gözlerini de ellerinin üzerinde hissedebiliyordu. Dük de kendi elini, bir keresinde Fleur'ü çok korkutan, onu hâlâ rahatsız eden ve soluğunun kesilmesine neden olan, uzun parmaklı, güzel elini Fleur'ün elinin yanma koydu. Parmakları neredeyse birbirine değiyordu.

Bir süre sessizce ve kıpırdamadan oturdular. Çok geçmeden dük parmaklarını oynattı ve hafifçe Fleur'ün elini okşadı. Ardından parmakları birbirlerine kenetlendi.

Ellerine baktılar. Sadece bir noktada birbirlerine değiyorlardı. Tek kelime dahi etmediler.

Yirmi Üçüncü Bölüm

NE ÖĞLEN NE DE AKŞAM YEMEĞİ sayılabilecek bir yemek yemek için durdular ve sonra da yollarına devam ettiler.

Ridgeway Dükü aralarında garip bir rahatlık olduğunu düşünüyordu. Garipti çünkü neredeyse hiç konuşmadan

seyahat etmişler ve yemeklerini de pek fazla konuşmadan yemişlerdi. Garipti çünkü aralarında geçen onca olaydan sonra baş başa kalmışlardı. Ortada bir uygunsuzluk, bir utanç olması gerekirdi ama yoktu.

Yemeklerini bitirip tekrar arabaya binerek yola çıktıkları zaman dük Fleur'ün elini tuttu ve birbirlerine kenetli olan ellerini aralarındaki koltuğun üzerine koydu. Fleur karşı çıkmadı, o da parmaklarıyla dükün elini kavradı.

Dük, keşke otuz değil üç yüz mil yolumuz olsaydı, hatta üç bin mil, diye düşündü.

Fleur'ün bakışlarını kendi üzerinde hissetmesine rağmen başını çevirip bakmadı. Yolculuklarının en başında olduğu gibi yine kendi kendine yazıklanarak düşündü: Keşke Fleur'ün diğer tarafında oturmayı akıl edebilseydim, böylece yüzümün yara izi olmayan tarafı ona dönük olurdu.

"Nasıl oldu?" diye sordu Fleur hafif bir sesle.

"Bu mu?" dedi dük, boşta olan eliyle yüzündeki yara izini göstererek. "Tam olarak neler olduğu hakkında pek az şey hatırlıyorum. Waterloo Savaşı'ndaydık. Ben de piyade alayında görevliydim. Kare şeklinde mevzi almıştık, kıyıdaki bir

süvari saldırısını durdurmaya çalışıyorduk. Süvarilerin bize doğru saldırıya geçtiğini görmek ve savunma olarak

yalnızca süngülere ve kare şeklinde bir mevziye sahip olmak ordu- muzdaki bazı genç çocuklar için oldukça ürkütücüydü. Aslında hepimiz için ürkütücüydü. Bu tarz bir savunma aslında iyi bir savunmadır, neredeyse zapt edilemez derecede kuvvetlidir ama insana güvendeymiş hissi vermez. Böylece birkaç adamımız panikledi ve geri çekilip uzaklaşmaya başladı. Ben de onları cesaretlendirip mevzimizin bozulmasını engellemek için ileriye atıldım ve yüzüme bir süngü yedim."

Fleur yüzünü buruşturdu.

"Bu bir düşman süngüsü bile değildi," dedi dük gülümseyerek. "Ne kadar ironik, değil mi? Duyduğum keskin acıyı ve yüzüme götürdüğüm elimin nasıl kan içinde kaldığını hatırlayabiliyorum. Hatırladığım en son şey de bu. Vücudumdaki diğer yaralara ise o anda yakınlarda bir yere düşen bir bomba neden olmuş olmalı."

"iyileşmeniz bir sene sürmüş," dedi Fleur. "Çok acı çekmiş olmalısınız."

"Sanırım öyle oldu," dedi dük. "Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki en kötü acıları yaşarken kendimde değilmişim. Yine de meydana gelen bu olayın görülür etkilerini hayatımın geri kalanı boyunca yüzümde ve vücudumda taşıyacağıma kendimi zihnen alıştırmam çok zor oldu."

'Yaralar bazen hâlâ acıyor mu?" dedi Fleur.

"Çok sık değil." Tekrar Fleur'e gülümsedi.

"Topalladığınızı gördüm."

'Yorgun ya da stres altında olduğumda... Böyle zamanlarda özel hizmetkârım Sidney zorbalık taslar ve bana masaj yapacağını söyler. Çok arsız bir dili ve sihirli elleri vardır."

Fleur düke gülümsedi. "Neden gittiniz?" diye sordu. "Eğer dükseniz, orduya katılmanız, hele ki bir piyade subayı olmanız hiç alışılmadık bir şey. Mutlu bir çocukluk geçirme- diniz mi?"

"Tam tersi," dedi dük. "Ayrıcalıklı, mutlu ve korunaklıydim. Hiçbir insanın birazcık geri ödeme yapmadan böylesine bir hayatın keyfini sürme hakkı yoktur. Savaşta ülkemiz için savaşan binlerce erkek vardı ve ingiltere'de doğmuş olmak dışında esasen ülkelerine karşı hiçbir borçları yoktu. Ve onlar için ingiltere'de doğmuş olmak ingiltere uğruna savaşmak için yeterli bir sebepti. Onlarla omuz omuza savaşmakla çok büyük bir şey yapmış olmadım yani."

"Bana çocukluğunuzu anlatır mısınız?"

Dük gülümsedi. "Bu oldukça geniş kapsamlı bir soru," dedi. "Ne kadar iyi bir çocuk olduğumu mu yoksa istediğim zaman ne kadar yaramaz bir çocuk olabildiğimi mi dinlemek istersin? Ne yazık ki kimi zaman babamın ve evdeki uşakların dikkatlerini dağıtıp onları korkuturdum. Evimizde çalışan ve hayalet ve cinlerden ölesiye korkan

zavallı bir adam, malikânenin büyük holünde iki hayaletle karşı karşıya bulurdu kendisini. Bu hayaletlerin isimleri Adam ve Thomas'tı. Uşak gece nöbetindeyken, sözünü ettiğim iki küçük hayalet kubbenin altındaki balkona yerleşir ve garip sesler çıkarırdı. Uç hafta adamın başına musallat olmuşlar ve en sonunda yakalanmışlardı. Bu yüzden yediğim dayağın acısını hâlâ hatırlarım. Sanırım yediğim dayaktan sonra en azından birkaç saat yatağımda yüzükoyun yatmak zorunda kaldım."

Fleur kahkaha attı.

"Harika bir çocukluktu," dedi dük. "Tapınakların içinde Yunan tanrısı, gölde Viking, şelalelerin yanında da ayı avcıları olurduk. Babamız bizimle bolca vakit geçirirdi, balık tutmayı, ateş etmeyi ve at binmeyi bize o öğretti. Gerçi senin kadar yetenekli değilim ama üvey annem de bana piyano çalmayı öğretti. Üvey annem dans etmeyi de öğretti bize. Dans dersleri boyunca çok eğlenirdik, ikimizi de beceriksiz olmakla suçlardı."

"Ama şu an harika dans ediyorsunuz."

"Keşke Pamela'nın çocukluğu da bu kadar mutlu geçseydi," dedi dük. "Keşke başka çocuklarımız da olsaydı. Her zaman daha büyük bir aile istemişimdir."

Fleur'ün kendisine meraklı bakışlarla baktığını görünce, dük ne söylemiş olduğunun farkına vardı.

"Eve döndüğümde kendimi onun mutlu olmasına adayacağım," dedi. "Onun yanında kalacağım. Onu bir daha asla bırakmayacağım."

Gözlerini kapattı ve çizmeli ayaklarından birini karşısındaki koltuğa uzattı. İkindi olmuştu. Mayışma saatiydi.

Daha önce bu rüyasını hiç sesli olarak ifade etmemişti. Yani Willoughby'de koşturup duran ve bağırış çağırışlarıyla, kahkahalarıyla Willoguhby'ye tekrar hayat veren kendi oğullarına ve kızlarına sahip olma rüyasını... Pamela'nın bu kadar yalnız olması hiç adil değildi.

Onun ve Fleur'ün çocukları. Onları at binmeye, pikniğe ve kürek çekmeye götürürlerdi. Balık tutmaya da götürürlerdi. Fleur'e balık tutmayı öğretirdi. Fleur de çocuklara piyano çalmayı öğretir ve bazı akşamlar kendisi de piyano çalarak onları eğlendirirdi. Ve ikisi birlikte çocuklara dans etmeyi öğretirlerdi. Onlara vals yapmayı öğretirlerdi.

Ve de onu gece boyu severdi. Her gece, bütün gece, kendisinden önce babasına ait olan ve babasının ölümünden bu yana hiçbir kadının girmediği sayvanlı, büyük yatakta onunla birlikte uyurdu. Ve Fleur'e kendi tohumlarını yerleştirirdi. Fleur'ün çocuklarıyla birlikte büyümesini seyrederdi. Çocuklarını doğurmasını izlerdi.

İnanılmaz ayrıcalıklarla çevrili hayatının ve mükemmel bir güven duygusu içerisinde geçirdiği çocukluğunun borcunu ödemişti. Tekrar ve sonsuza kadar mutlu olabilirdi. İstiridyenin kabuğunu açabilir ve içindeki inciyi bulabilirdi.

Fleur'ün başı omzuna değince gözlerini açtı ve nerede olduğunun farkına vardı. Fleur derin derin düzenli nefesler alıyordu. Dük onu uyandırmamak için başını çok yavaş bir şekilde çevirdi ve yanağını Fleur'ün yumuşak saçlarına yasladı. Kokusunu içine çekti. Elleri hâlâ birbirine kenetlenmiş haldeydi.

Gözlerini tekrar kapadı.

WROXFORD TAM OLARAK bir kasaba değildi. Büyük bir köydü. Oraya vardıklarında karanlık inmeye başlamıştı. Kilise mezarlığı da oldukça büyük görünüyordu. Tüm mezarlığı arayıp da aradıkları mezarı bulamadıkları zaman, Ridgeway Dükü bu kadar az ışıkta doğru mezar taşını gözden kaçırmış olabileceklerini söyleyerek Fleur'ü teselli etti. Hatta belki de Hobson'ın mezar taşı henüz yerleştirilmemişti. Kilise papazına sorup öğrenmeleri gerekiyordu.

Ama papazı evde bulamadılar. Karısı, papazın hasta olan bir cemaat üyesinin yanına gittiğini söyledi. Kadın böyle bir mezardan haberdar değildi. Kilise mezarlığında yatan Hobson soyadlı kişiler vardı, evet, ama buraya en

son defnedilen Hobson soyadlı kişi yaşlı Bessie Hobson'dı ve o da yedi sekiz yıl önce ölmüştü. Son altı aydır buraya gömülen hiç kimse olmamıştı. O arada sadece tek bir cenaze olmuştu ve o da kesinlikle Hobson adında birinin cenazesi değildi.

"Bu adam Heron House'ta yaşayan Lord Brocklehurst'ün hizmetkârıydı," diye açıkladı dük. "Sanırım babası da bir zamanlar burada kasaplık yapmış."

Papazın karısı başıyla onayladı. "Sözünü ettiğiniz kasap Maurice Hobson olmalı efendim," dedi kasap. "Artık şu te-penin üzerinde yaşıyor." Eliyli doğuyu gösterdi. "Kırmızı tuğlalardan yapılmış bir ev, efendim. Ön bahçesinde güller vardır."

"Ne garip," dedi Fleur arkalarını dönüp oradan ayrılırlarken. Papazın karısı merdivenlerde durmuş nazikçe onların gitmesini bekliyordu. "Mollie, Hobson'ın buralı olduğundan emindi. Yanlış yere de gelmiş değiliz, şu anda Wroxford'dayiz. Babası da burada yaşıyor. Ama kendisi buraya gömülmemiş öyle mi? Babasıyla, yani Bay Hobson'la konuşmam gerek. Henüz saat çok geç değil, değil mi?"

"Korkarım geç," dedi dük. "Bu geceyi handa geçirelim. Ben yarın sabah erkenden Bay Hobson'ı görmeye giderim. Ama tek başıma, Fleur. Senin onunla karşılaşmanın pek uygun düşeceğini sanmıyorum."

"Ama benim için bunu yapmanızı sizden bekleyemem."

"Yine de yapacağım," dedi dük, Fleur'ü elinden tutup arabaya bindirirken. "Ayrıca bu gece Bayan Kent olacaksın, yani benim kız kardeşim."

"Tamam," dedi Fleur. "Teşekkürler. Ama bütün bunlar ne anlama geliyor olabilir ki? Matthew, Hobson'ı Daniel'ın gömmesine izin vermedi çünkü onu kendi kasabasına getirmek istedi. Ama burası Hobson'ın kasabası ve mezarı da burada değil."

"Eminim iyi bir açıklaması vardır," dedi dük, Fleur'ün elini tekrar kavrarken. "Bütün bunların ne anlama geldiğini yarın öğrenirim. Aç mısın? Sakın hayır deme. Çünkü ben açım ve tek başıma yemek yemekten nefret ediyorum."

"Biraz," dedi Fleur. Düke çabucak gülümsedi. "Ama çok değil. Bütün bunların ne anlamı olabilir ki? Buraya bir hiç için mi geldik? Bu işin bir sonu olmayacak mı?"

'Yarın..." dedi dük. "Gecenin kalan kısmında oturup benim yemek yememi seyredecek ve biraz da olsa sen de yiyeceksin. Bu esnada da bana çocukluğunu anlatacaksın. Bu öğleden sonra ikimiz de uyuyakalana kadar ben seni eğlendirdim. Şimdi sıra sende."

"Anlatacak çok fazla bir şey yok," dedi Fleur. "Annem ve babam ben sekiz yaşımdayken öldüler. Çok fazla hatırlamıyorum."

"Tahmininden çok daha fazlasını hatırladığına iddiaya girerim," dedi dük. "İşte geldik. Umarım bu han yatacak yer ve yemek açısından sizin köydeki handan daha iyidir."

Yan yana iki küçük oda tuttular. İki odanın da pek bir özelliği yoktu ama hanın özel bir misafir salonu vardı ve dük o gece için bu salonu da kiraladı. Hanın meyhanesinde bir düzine kadar erkek vardı.

Fleur utanmalıyım diye düşündü. Gecenin karanlık saatleri boyunca Ridgeway Dükü'yle yalnız kalacaktı. Bir kasaba hanında bitişik odalarda uyuyacaklardı. Tüm gün baş başa
olmuşlardı ve bütün bu süre boyunca el ele tutuşmuşlardı. İkindi vakti bir ara uyandığında da başını dükün omzuna yaslanmış halde bulmuştu.

Dükün de uyuyor olmasını ve fark etmemesini umut ederek, başını dikkatli bir şekilde kaldırmıştı. Ama dük o sırada sessizce camdan dışarıya bakıyordu. Elleri hâlâ birbirine kenetliydi. Dük dönerek Fleur'e gülümsemişti. Fleur de biraz utanmış bir yüz ifadesiyle ona aynı şekilde karşılık vermişti.

Sanki Heron House'tan ayrıldıkları zaman tüm dünyayı ve görgü kurallarını arkalarında bırakmışlardı. Sanki bu iki günü hayatlarındaki son iki günleriymiş gibi yaşamak için konuşulmamış bir sözleşme yapmışlardı aralarında.

Aslında bir nevi de öyleydi. Bir sonraki gece Heron House'a geri dönmüş olacaklardı. Ertesi sabah da dük gidecek ve Fleur onu bir daha ne duyacak ne de görecekti.

İki gün çok kısa bir zamanmış gibi geliyordu Fleur'e.

Hayır, utanmaya vakitleri yoktu. Yalnızca bu gecenin geri kalanı ve bir sonraki gün vardı önlerinde.

Akşam yemeği masasında oldukça uzun bir zaman geçirdiler. Bu süreç boyunca Fleur dükün oldukça haklı olduğunu anladı. Zira çocukluğu hakkında konuşmaya başlayınca yıllardır aklına gelmeyen olayları ve duyguları hatırladığını fark etti.

"Eminim..." dedi en sonunda Fleur. "Annem ve babamla geçirdiğim o sekiz yıl için minnettar olmalıyım. Birçok çocuk bu kadar kısa süreli bir sevgi ve güvenlik dönemi bile yaşayamıyor hayatında. Uzun zamandır çok zor günler geçirdiğimi sanıyordum. Hatırlamak iyi geldi."

"Fleur..." dedi dük, koyu gözleriyle gülümseyerek. "Gerçekten de çok zor günler geçirdin. Ama sen çok güçlü bir insansın. Umarım bir gün mümkün olabileceğini asla hayal bile etmediğin bir mutluluğa kavuşursun."

"Gönlüm rahat olsun, razıyım," dedi Fleur. Ve düke planlarından bahsetti.

"Çocukların çok şanslı olacak," dedi dük. "Senin iyi bir

öğretmen olduğunu ve çocuklara önem verdiğini biliyorum Fleur. Eminim Bayan Booth da senin gibidir. Bu arada, Papaz Daniel Booth ne âlemde?"

"Neyi soruyorsunuz?" diye sordu Fleur dikkatli bir şekilde.

"Onunla evlenecektiniz," dedi dük. "Onu seviyordun, değil mi?"

"Sevdiğimi sanıyordum," dedi Fleur. "Hiç kimsenin iyi davranmadığı bir zamanda bana çok iyi davrandı. Ayrıca yakışıklı da bir adam."

"Onu artık sevmiyor musun?" diye sordu dük.

"Sanırım bana göre biraz fazla iyi bir insan," dedi Fleur. "Doğru ile yanlış arasında net bir ayrım yapıyor ve ne olursa olsun doğru olduğuna inandığı şeyden vazgeçmiyor. Benim içinse grinin pek çok tonu söz konusu. Benden iyi bir papaz eşi olmaz."

"Sana tekrar evlenme teklif etti mi?"

"Evet," dedi Fleur. "Ve ben de hayır dedim." Biraz tereddüt etmişti. "Ona her şeyi anlattım. Sizin adınız dışında her şeyi."

"Evet," dedi dük. "Ona anlatacağını biliyordum. Peki, sonrasında teklifini yinelemedi mi?"

"Ben zaten reddetmiştim," dedi Fleur.

"O seni sevemez Fleur. Sana layık değil. Eğer ben onun yerinde olsaydım, senin fikrini değiştirmek için ömrümün

sonuna kadar mücadele ederdim. Sana cesaretin ve dürüstlüğünden dolayı daha da fazla saygı duyardım."

Fleur tabağındaki kaşıkla oynadı. "Yani bir papaz bir fahişeye layık değil mi diyorsunuz? Ne oldu böyle, tepetaklak olmuş bir dünyada mı yaşıyoruz artık?"

"Sanz/ahişe mi dedi?" diye sordu dük.

"Evet, bu kelimeyi kullandı." Fleur ellerini kaşığından çekti ve dizlerinin üzerinde kenetledi. "Ama işin özü bu, öyle değil mi, fahişelik ettiğim doğru."

"Daniel'ın şu anda bizden otuz mil uzakta olması çok iyi,"
dedi dük. "Yüzünün şeklini değiştirmek için ellerim kaşındı bir an." Peçetesini boynundan çıkarıp hızla masaya vurdu ve ayağa kalktı. "Onu öldürebilirim, pis sofu."

"Sanırım şunu eklesem iyi olacak," dedi Fleur. "Fahişe kelimesini ayıplar gibi değil de daha çok kapıldığı dehşet ve acının bir ifadesi olarak kullandı."

Dük masanın etrafından dolaştı ve bir elini masanın üzerine koyarak Fleur'ün üzerine doğru eğildi. "Fleur... Sakın kendini o damga altında hissetme. Hissetmeyeceğine dair söz ver bana."

"Ben, o zaman yapılması mümkün gözüken yegâne şeyi yapmış olduğum gerçeğini artık kabullendim," dedi Fleur, dükün gözlerinin içine bakarak. "Artık geçmişte kaldı.

Benim yaptığım şey de, tıpkı sizin yara izleriniz gibi, her zaman benimle beraber gelecek ve her zaman hayatımı etkileyecek. Ama bu yaptığımın beni mahvetmesine asla izin vermeyeceğim."

"Mümkün olsaydı yara izlerimi ikiye katlar onlarla yaşardım. Yeter ki seninkileri senden alabilseydim Fleur."

"Böyle konuşmayın." Fleur bir elini uzattı ve dükün yaralı yanağını avuçladı. "Böyle konuşmayın. Olanlar sizin hatanız değildi. Hiçbiri değildi. Zaten bence hayatta meydana gelen her şey bir amaç için oluyor. Eğer hayatımızda zorlu durumlarla karşılaşmasaydık, bu kadar güçlü insanlar olamazdık."

"Fleur." Fleur'ün elini yanağına bastırdı. "Peki bu yaşadığımızın da bir amacı var mı? Senin, benim ve yarından sonra birbirimizi bir daha asla görmeme zorunluluğumuzun bir amacı var mı?"

Fleur dudağını ısırdı.

Dük doğruldu ve Fleur'ün elini bıraktı. "Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi. "Gel. Önce seni odana çıkartayım. Uzun ve hareketli bir akşam oldu. Yarın bulmaya geldiğimiz şeyi bulacağız, söz veriyorum."

Fleur dükle beraber yukarıya çıktı ve kendi kapısının kilidini açtı. Fleur başını çevirip baktığında, dük biraz uzağında duruyordu.

"İyi geceler Fleur."

"İyi geceler saygıdeğer efendim."

"Adam," dedi dük. "Adam de bana. Böyle söylediğini duymak istiyorum."

"Adam," diye fısıldadı Fleur. "İyi geceler Adam."

Fleur daha kapıyı bile kapatmadan, dük oradan ayrılmıştı. Merdivenlerden aşağı inerken çizmeli ayaklan ağırlaşmıştı.

ERTESİ SABAH RIDGEWAY DÜKÜ tepedeki kırmızı tuğlalı evden geri dönüyordu. Düşüncelere dalmıştı. Acaba Brocklehurst Fleur'ü bu denli büyük bir saplantı haline mi getirmişti? Eğer Fleur'ü kendi kontrolüne almak için bu denli sıradışı yöntemlere başvurabildiyse, onu gerçekten de saplantı haline getirmiş olmalıydı.

Ama bununla birlikte, Fleur'ün kendisini sevmeyip saygı da duymadığını ve asla da sevemeyeceğini çok iyi bildiği için, onu tuzağa düşürmeye tevessül etmişti. Dünyada ne garip insanlar vardı.

Brocklehurst'ün hiç de normal olmayan bazı tarafları vardı.

Tabii olayları tümüyle yanlış yorumlamadıysam eğer, diye düşündü dük. Fakat yaşananların başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki?

Fleur handaki özel misafir salonundaydı. Dük erken saatte birlikte ettikleri bir kahvaltıdan sonra onu orada

bırakıp Bay Hobson'ın evine gitmişti. Bay Hobson'ın evine yalnız gitmesine izin vermesi için Fleur'ü zar zor ikna edebilmişti.

"Evet?" Dükün kapıyı açmasıyla birlikte Fleur gözlerini gergin bir şekilde onun üzerine dikmişti.

"Görünüşe göre cenaze Taunton'da olmuş," dedi dük. "Buradan yirmi beş, Heron House'tan da kırk mil ötede. Bay Hobson oraya gidip mezarı görmüş. Yani aradığımız kişinin mezarı şu anda Taunton'da."

Fleur gözlerini dükün üzerine dikerek, "Taunton mı?" dedi. "Ama neden?"

"Görünüşe göre Hobson, Brocklehurst'le birlikte Lond ra'dan dönerken oranın yakınlarında öldürülmüş. Brocklehurst de bu haberi aileye haber vermek için buraya seyahat ederken Hobson'ı oraya gömmüş."

Fleur boş gözlerle düke baktı. "Anlamıyorum," dedi. "Hobson, Heron House'ta öldü."

"Elbette," dedi dük.

"Hobson'ın Heron House'ta gömülmemesinin tek nedeni, ailesinin burada olmasıydı," dedi Fleur.

"Evet."

Fleur'ün kaşları çatıldı.

"Taunton'a gidip bu olayı çözeceğiz," dedi dük. "Çıkmaya hazır mısın?"

Fleur kaşlarını çatarak bakmaya devam etti. Gerçeği henüz anlayamamıştı. Belki de bu daha iyiydi. Belki de gerçek bildikleri gibiydi. Dük kendi kuşkuları hakkında Fleur'e hiçbir şey söylemeyecekti.

"Evet," dedi Fleur.

On beş dakika sonra yola çıkmışlardı.

"Hiç anlamıyorum," dedi Fleur. "Taunton, doğrudan doğruya Wroxford'a giden yolun üzerinde bile değil."

Elini düke doğru uzattı, ne yaptığının farkına bile varmamıştı. Dük de Fleur'ün uzanan elini tuttu ve bacağının üzerine koydu.

"Rahatla ve yolculuğun tadını çıkar," dedi dük. "Sorularımızı oraya gittiğimizde soracağız."

"Bugün eve dönemeyeceğiz," dedi Fleur. "Senin evine dönüş yolculuğun bir gün daha gecikecek."

"Evet," dedi dük. Sonra da Fleur'ün elini kaldırarak dudaklarına götürdü. Fleur'ün gözlerinin içine baktı.

"Üzgünüm," dedi Fleur.

"Ben değilim."

Fleur alt dudağını ısırdı.

"Söyle bakalım bugün hangi konudan bahsedelim?" dedi dük. "Okul olur mu? Bana kendi okulundan bahset. Çok mutlu bir dönem değildi, değil mi?"

"Bazı yönlerden mutlu bir dönemdi," dedi Fleur. "Kitapları sevmeyi ve müziği eskisinden daha da çok

sevmeyi orada öğrendim. Hayallerimde yaşamayı orada öğrendim. Okul insanın hayatına farklı bir boyut katabiliyor."

"Evet," dedi dük. "Kasvetli bir hayata parlaklık getirebiliyor, değil mi?"

Birbirlerine gülümsedikten sonra Fleur konuşmaya devam etti.

TAUNTON ÇOK KÜÇÜK bir köydü. Kiliseden, birkaç evden, bir dükkândan ve küçük bir meyhaneden başka hiçbir şey yoktu. Dük birkaç mil geride, bir anayolun üzerinde düzgün bir han görüp Fleur'e de göstermişti. Geceyi orada geçireceklerdi.

Fakat Fleur buna pek dikkat etmemişti. Yaklaşmışlardı. Fleur koltuğunun ucunda oturuyordu artık. Kalbi heyecanla atıyordu.

Bu kez mezar taşını elleriyle koymuş gibi buldular. Bu yeni ve büyük taşın üzerinde şöyle yazıyordu: John Hobson. John ve Martha Hobson'ın sevgili oğlu, 1791-1822. Huzur içinde yatsın.

Tanrım. Aman Tanrım. Fleur mezar taşının yanında durdu. Onu öldürmüştü. Otuz bir yaşındaydı Hobson. Birilerinin sevgili oğluydu. Onu Martha Hobson doğurmuştu. John Hobson, kendi adını taşıyan oğlunun büyümesini izlemişti. Oğulları Heron House'taki Lord

Brocklehurst'ün özel hizmetkârı olduğunda ikisi de gurur duymuş olmalıydılar. Bunu arkadaşlarına böbürlenerek anlatmış olmalıydılar. Ama artık yaşamıyordu oğulları, soğuk toprağın altında öylece yatıyordu.

Onu öldürmüştü.

"Ah Tanrım," dedi ve mezarın yanında diz çökerek soğuk mezar taşına dokundu.

"Fleur." Omzunda hafif bir el hissetti. "Birkaç dakikalığına kilise papazının evine gideceğim. Hemen geri dönerim."

Ama Fleur onu duymadı bile. Hobson... O güçlü, yakışıklı adam toprağın altında yatıyordu. Ölmüştü. O öldürmüştü onu.

Fleur mezar taşının yanında ne kadardır yere çömelmiş durduğunun farkında değildi. En sonunda iki güçlü kol onu ayağa kaldırdı.

"Seni hana götüreyim," dedi dük. "Orada biraz dinlenirsin."

Tekrar arabanın içindeydiler. Fleur arabaya kadar nasıl yürüdüğünü hatırlamıyordu bile.

"Böyle olacağını tahmin etmemiştim," dedi. "İlk başlarda onu pek düşünmedim. Kendim için endişeleniyordum. Çok fazla kâbus da görmüyordum. Sonra da, çok üzülmeme rağmen, belki de bu sonu hak etmişti diye düşünmeye başladım. Son hafta içerisinde de

buraya gelmem gerektiğini anladım. Onun mezarını görmek zorundaydım. Ama böyle olacağını tahmin etmemiştim." Elleriyle yüzünü kapattı.

"Birazdan uzanıp dinlenebileceksin," dedi dük. Kollarıyla Fleur'ü sarmış, bir eliyle de Fleur'ün şapkasının bağcıklarını açıp şapkasını çıkararak bir kenara atmıştı. Fleur'ün başını alıp omzuna yasladı ve saçlarını okşamaya başladı. Mırıldanarak bir şeyler söylüyordu ona.

"Onun ölmesini istemedim," dedi Fleur. "Onu öldürmek istemedim."

Dük handa iki oda ayarladı. Bu odalar önceki gece kaldıkları odalardan çok daha büyük ve çok daha iyi döşenmişti. Odalarının arasında da özel bir misafir odası vardı.

"Bir saat yatıp dinlenmeni istiyorum," dedi dük, Fleur'ü odasına doğru götürürken. İçeri girince Fleur'ü ellerinden tutup yatağına oturttu. "Bu akşam yemeğimizi geç yiyeceğiz. Uyumanı istiyorum."

Fleur dükün ellerinin baskısına itaat ederek sırtını yastıklara yasladı. Dük de Fleur'ün ayakkabılarını çıkarttı. Fleur kendisini uyuşmuş gibi hissediyordu.

"Dışarı çıktığım zaman elbiseni çıkarmak istersin herhalde," dedi dük.

"Evet."

"Benim birkaç yere uğramam gerekiyor. Geri döneceğim."

"Tamam," dedi Fleur. Dükün hiç tanımadığı, hiç bilmediği bir yerde kime uğrayacağını merak etmek aklına gelmemişti hiç. Gözlerini yumdu.

Ve odadan çıkmak üzere olan dükün dudaklarını kısa bir süreliğine kendi dudakları üzerinde hissetti.

Uyumuş olmalıyım, diye düşündü. Üzerinde hâlâ elbisesi bulunuyor olmasına rağmen... Gözlerini kapadığı sırada dük nasıl başında bekliyor idiyse yine aynı şekilde duruyor olmasına rağmen... Sanki uzun bir süre uyumuş gibi hissediyordu kendisini. Ama odada gerçekten bir mum yanıyordu ve pencerelerden görebildiği kadarıyla hava da kararmıştı. Demek gerçekten de uzun uzun uyumuştu.

"Kaybolduğumu düşünerek uzun bir süre önce benden ümidi kesmişsindir diye düşünmüştüm," dedi dük. "Yemeğini yemişsindir ve benim çoktan soğumuş olan yemeğimi de geri göndermişsindir diye düşünmüştüm. Bunca zamandır uyuyor musun?"

Fleur sersemlemiş bir halde düke baktı. Dük ise dudağının sağ tarafını'yukarı kaldırarak gülümsedi. Koyu gözleri parlıyordu. Fleur ise, bir han odasında yatıyorum ve Ridgeway Dükü de yanımda duruyor, diye düşündü.

"Sana iyi haberlerim var," dedi dük. "Ne olduğunu duyana kadar ayağa kalkmasan iyi edersin. Hatta yatağında doğrulma bile."

"İyi haberler mi?"

"Hiç kimseyi öldürmemişsin," dedi dük. "Ne kasıtlı olarak, ne kazara, ne de başka bir şekilde. Hobson'ı öldürmüş değilsin. Herif hâlâ hayatta, cepleri de muhtemelen Brocklehurst'ten aldığı paralarla dolu."

Fleur gözlerini düke, biraz önce uykusuna girmiş olan bu tuhaf rüyanın üzerine dikti.

"Buradaki mezarlığa gömülü olan tek şey..." dedi dük. "İçi taşla doldurulmuş bir tabut. Görünüşe bakılırsa adamımız

başını şömineye çarpınca yalnızca bayılmış. Artık hepsinden kurtuldun aşkım. Başına geçirmek istedikleri yağlı urgandan da, çektiğin vicdan azabından da kurtuldun."

Yirmi Dördüncü Bölüm

AKŞAM YEMEKLERİNİ çok geç yediler. Ne dük dışarıda bu kadar fazla kalacağını ummuştu, ne de Fleur bu kadar uzun ve derin bir uyku uyuyacağını.

"En erken yarın sabaha kadar herhangi bir şey yapabileceğimizi zannetmiyordum," dedi dük, yemek yemek için özel misafir odalarındaki masaya otururlarken. "Sör Quentin Dowd'un merak ve hevesini hesaba katmamıştım." Dük açıklama yaptı, Sör Quentin yerel sulh hâkimiydi. "Eğer hemen altında hizmetkârlar olmasaydı ve ben de aradığımız mezarı tam olarak gösterememiş olsaydım, eminim tüm mezarlığı tekeliyle kazıp altını üstüne getirirdi."

"Ama şüphe duymana ne sebep oldu? Anlamıyorum." Bütün gün hep aynı sözcüğü söyleyip durdum galiba, diye düşündü Fleur, anlamıyorum, anlamıyorum.

"Bir insan ölmüş bir adamı niçin öldüğü ve tanındığı bir yerde ya da ailesinin yaşadığı yerde gömdürmek istemez?" dedi dük. "Görünüşe bakılırsa kuzeninin aklında başka bir tercih varmış ve her ikisini de tercih etmemiş. Hatta defin işleminin tuhaf bir yerde, insanların ne kendisini ne de Hobson'ı tanıdığı bir yerde gerçekleştirilmesi için kelimenin tam anlamıyla yoldan çıkmış."

"Cesedi görmek isteyen birileri olabilirdi ama?" dedi Fleur.

"Tahminimce ailesi ısrar ederdi zaten," dedi dük. "Belki Heron House'tan birkaç hizmetkâr veya Hobson'ın kendi

kasabasındaki arkadaşları da bu isteklerini ifade ederdi. Ama
kuzenin bu riski göze alamazdı. Yine de geride bıraktığı izleri yeterince gizleyememiş. Farklı farklı insanlara da çelişkili öyküler anlatmış. Ama herhalde birilerinin böyle dikkatli bir araştırma yapacağını hiç düşünmemiş. Yemeğini yesene."

Fleur tabağına baktı, yemeğin önüne nasıl geldiğini hatırlamıyordu bile. "Bu durumda nasıl yemek yiyebilirim ki?" diye sordu.

"Çatal bıçağını kullanarak," dedi dük. "Kendini özgür hissetmek nasıl bir duygu?"

"Ama Hobson nereye gitmiş?" diye sordu Fleur. "Ve neden? Ailesinin, öldüğüne inanmasına neden izin vermiş?"

"Kesinlikle para için," dedi dük. "Tahmince şu anda Avrupa'da bir yerdedir."

"Peki Matthew bütün bunları neden yapmış?" Kaşlarını çatmıştı. "Bu şeytanca bir plan. Ayrıca sonucunda asılma riskim de var. Benden bu kadar mı nefret ediyor?"

"Bunun cevabını biliyorsun," dedi dük. "Asla seni astırmak gibi bir niyeti olmadı. Sadece hayatının sonuna kadar seni kendi esiri yapmak istedi. Sana karşı güçlü takıntıları vardı Fleur."

"Ama ben hiçbir zaman ondan hoşlanmadım. Bunu bile bile beni nasıl ister? Beni böyle bir şeye zorladığı için ondan nefret edeceğimi bile bile beni nasıl ister?"

"Bazı erkekler için, arzuladıkları bir şeyin üzerinde kontrol sahibi olmak yeterlidir. Hatta bazen bir kadının nefretine maruz kalmak bile onları heyecanlandırabilir. Kuzenin bu tip adamlardan birisi mi bilmiyorum. Willougby'den tanıdığım kadarıyla onun hakkında böyle bir yorum yapamam. Öyle şeytani bir hali yoktu. Fakata giriştiği eylemler, kesinlikle öyle biri olduğuna işaret ediyor."

"Onun tekrar eve dönüp bana yakın bir yerde yaşamaya başlamasını hiç istemiyorum."

"Fleur." Dük elini uzatarak Fleur'ün eline dokundu. "Böyle bir şeyin olabileceğini gerçekten umuyor musun? Sör

Quentin §u an ateş püskürüyor. Kuzeninin başı büyük belada, bana inan. Korkma, çok uzun bir süre eve geri dönemez."

"Ah..." dedi Fleur. Tekrar tabağına baktı. "Ben aç değilim."

Dük ayağa kalktı ve bir garsonun gelip tabakları kaldırması için zili çaldı. Masanın temizlenmesi tamamlanana kadar ikisi de sessizce beklediler.

"Hâlâ uyanmayı bekliyorum," dedi Fleur. Odanın içinde yürüdü ve boş şöminenin içine baktı. "Kaçmakla çok aptalca davranmışım, değil mi? Planladığım gibi papaz evine gitmem gerekirdi."

"Ama o zaman Matthew da aynı planına devam ederdi," dedi dük. "Hem belki bu planıyla başarıya bile ulaşırdı."

"Evet," dedi Fleur. "Birileri gerçeği tahmin eder miydi edemez miydi bilmiyorum. Ben edemezdim. Bunu bir tek sen tahmin edebildin. Ayrıca eğer kaçmamış olsaydım seninle de tanışamazdım."

Dük Fleur'den çok az uzakta duruyor, onun şömineye bakışını izliyordu. "Keşke bu kadar acı çekmek zorunda kalmamış olsaydın," dedi sessizce. "Keşke benden yardım isteseydin Fleur. Keşke ben de yardımıma ihtiyacın olup olmadığını sormayı akıl edebilseydim. Keşke her şey daha farklı olsaydı."

"Ama olmadı," dedi Fleur.

"Evet, olmadı."

"Bütün bunları benim için neden yaptın?" Düke bakmak için kafasını çevirdi. "Bana doğruyu söyle."

Dük başını hafifçe salladı.

"Senden çok korkuyordum," dedi Fleur. "Şeytandan bile o kadar korkabileceğimi sanmıyorum. O ilk geceden sonra tüm düşüncelerim, tüm kâbuslarım korkuyla

yüklüydü. Willoughby'ye geldiğinde ve Ridgeway Dükü'nün sen olduğunu fark ettiğimde, korkudan öleceğimi zannettim."

Dükün yüzü ifadesizdi. "Biliyorum," dedi.

"En çok ellerinden korkuyordum," dedi Fleur. "Ama ellerin de çok güzel aslında."

Dük hiçbir şey söylemedi.

"Her şey ne zaman değişti?" diye sordu Fleur. Tamamen düke doğru dönmüş ve aralarındaki mesafeyi kapatmıştı. "O kelimeleri söylemeyeceksin, biliyorum. Ama bunlar benim dudaklarımdaki kelimelerle aynı kelimeler, değil mi?"

Dükün yutkunmasını seyretti.

"O kelimeleri ben söylersem hayatım boyunca pişman olacağım," dedi Fleur. "Ama onları şu an söylemezsem daha da çok pişman olacağım."

Dük, "Fleur," dedi ve elini uzattı.

"Seni seviyorum," dedi Fleur.

"Hayır."

"Seni seviyorum."

"Sadece birkaç gün beraber geçirdiğimiz için böyle söylüyorsun," dedi dük. "Uzun uzun sohbetler edip birbirimizi tanıdığımız için. Sana az da olsa yardım edebildiğim ve bana minnettar olduğun için."

''Seni seviyorum," dedi Fleur.

"Fleur."

Fleur elini uzatıp dükün yanağındaki yara izine dokundu. "Bu yaralar olmadan önce seni tanımadığım için seviniyorum. Yoksa bu acıya dayanamazdım."

Dük, "Fleur," dedi ve onun bileğini tuttu.

"Ağlıyor musun?" dedi Fleur. İki koluyla boynuna sarıldı ve yanağını omzuna dayadı. "Ağlama aşkım. Senin sırtına bir yük yüklemek istemedim. Öyle bir amacım yok. Sadece sevildiğini ve her zaman sevileceğini bil istedim."

"Fleur," dedi dük, gözyaşları arasında sesi kısık çıkmıştı. "Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok aşkım. Sana verebilecek hiçbir şeyim yok. Sadakatim başkasına ait. Bunun olmasını istemedim. İstemiyorum. Başka biriyle tanışırsın. Gittiğimde beni unutur, mutlu olursun."

Fleur başını kaldırdı ve dükün yüzüne baktı. Dükün gözündeki yaşlan parmağıyla sildi. "Karşılığında senden bir şey istemiyorum," dedi. "Ben sana bir şey vermek istiyorum

Adam. Bir hediye. Aşkımı. Bir yük değil, bir hediye. Giderken yanında götürmen için. Birbirimizi bir daha asla görmeyecek olmamıza rağmen."

Dük elleriyle Fleur'ün yüzünü çevreleyip gözlerine baktı. "Az daha seni tanıyamayacaktım. O ilk gün çok bitkin, zayıf ve solgundun. Dudakların kuru ve çatlaktı, saçların donuk ve cansızdı. Ama bütün bunlara rağmen

seni tanıdım. Eğer o iş bulma bürosuna gitmemiş olsaydın seni hâlâ Londra'da arıyor olurdum. Ama geç kaldık aşkım. Altı yıl geç kaldık tanışmak için."

Fleur'ü öpmek için başını eğdi ve bir anda içinde bir yangın hissetti. Başını kaldırdı.

"Sana yalnızca bu geceyi Verebilirim," dedi dük. "Yarın seni evine götürüp sonra da kendi evime döneceğim."

"Evet," dedi Fleur.

"Sadece bu gece Fleur."

"Evet."

"Bu bize yetecek mi?"

"Evet."

"Sonsuza kadar yetecek mi?"

"Daha da fazla."

"Fleur,"dedidük. "Sevdiğim. SeniDrury Lane Tiyatrosu'nun dışında gördüğümde hayatımın aşkı olduğunu anlamıştım. Bunu biliyorsun değil mi?" Dudaklarını dudaklarına bastırdı.

"Evet," dedi Fleur. "Evet."

"Seni seviyorum. Şunu bil ki o gölgelerin arasında ilk gördüğümde âşık olmuştum sana."

"Evet." Fleur ağzım açtı ve diliyle Adam'ın dudaklarına dokundu. "Adam. Beni sev. Korkularımı al benden."

Dük Fleur'ü uzun uzun öpmeye başladı. Diliyle ağzının en ılık yerlerine dokunuyor, elleriyle vücudunu kendi

vücuduna bastırıyordu. Fleur'ün kendisine tümüyle teslim olmasını bekliyordu.

"Hâlâ korkuyor musun?" diye sordu, dudaklarını Fleur'ün dudaklarından çekmeden.

"Ölümüne korkuyorum." Fleur gözlerini kapadı. "Ama senden değil, bundan sonra sensiz yaşayacağım günlerden korkuyorum. Yine de her şeyi seninle yapmak istiyorum Adam. Ellerini üzerimde istiyorum. Vücudunu da. Seni içimde istiyorum."

Dük Fleur'ü tekrar öptü ve ellerini vücudunda gezdirmeye başladı. Fleur'ün dolgun ve sıkı göğüsleri elbisesinin altında semsert olmuştu. İnce beliyle şekilli ve yumuşak kalçası çok güzeldi.

"Fleur." İsmini ağzına fısıldamıştı sevdiğinin. Onu şiddetle istiyordu.

"Bana dokunmaya devam et," diye fısıldadı Fleur. "Bana cesaret ver. Ellerin çok sıcak ve güçlü. Bana cesaret ver."

Dük eğildi ve Fleur'ü kucağına alarak açık kapıdan yatak odasına götürdü. Yatağın üzerine yatırdı.

Fleur yaptığının farkındaydı, geri dönemezdi. Ama istemediğini söylediği anda dükün hemen duracağının da farkındaydı. Onu her şeyden çok seviyor ve o ilk gecelerinin kötü anısını zihninden silip yerine bir aşk hatırası koymak istiyordu.

Ama korkuyordu. Ölümüne korkuyordu. Onun koyu gözlerindeki yakıcı bakışlardan korkuyordu. Onun köşeli yüz hatlarından ve yanağındaki uzun yara izinden korkuyordu. Göğüslerini kavrayıp uçlarını başparmaklarıyla okşayan ve ilk olarak saçındaki tokaları çıkarmak için başının arkasına, sonra da elbisesinin düğmelerini açmak için sırtına doğru kayan ellerinden korkuyordu. Hâlâ kıyafetinin içerisinde saklı duran vücudundan korkuyordu.

"Bu kadarını yeterli görebiliriz," dedi dük Fleur'ün yüzüne bakarak. Elleriyle Fleur'ün sırtını okşayıp onu yatıştırmaya çalışıyordu. "Bu kadarıyla yetinebiliriz. Gitmene izin vermek için kendimi cesaretlendirmek adına seni burada birkaç dakika daha tutacağım, o kadar. Sonra gidebilirsin."

"Hayır," dedi Fleur. "Hepsini istiyorum Adam. Her şeyini istiyorum. Sana her şeyimle teslim olmak istiyorum."

Dük Fleur'ün elbisesini omuzlarından aşağı sıyırarak, kollarından, kalçalarından ve bacaklarından çekip çıkarttı. İç gömleği, iç çamaşırları ve çorapları sırayla üzerinden çıkartılırken, Fleur dükün bakışlarını seyretti. Ve onun önünde o ilk gece nasıl çıplak durduğunu hatırladı. Kıyafetlerini düzgünce katlayıp yere koymuştu o gün.

"Unuttur bana," dedi. "Adam, unuttur bana." Kollarıyla düke uzandı.

"Çok güzelsin," dedi dük, yüzünü Fleur'ün saçlarının arasına gömerek. "Dünyanın en güzel kadını." Bir eliyle göğsünü avuçladı.

Fleur dükün ceket ve gömleğindeki düğmeleri açmak için elini uzattı.

Dük korkuyordu. Fleur çok güzeldi. Onun için mükemmel olmak istiyordu. Doğruldu ve oturur pozisyona geçti.

"Kapıyı kapatacağım," dedi. Kapının arka tarafında yanan mumlardan içeriye ışık sızıyordu.

"Hayır," dedi Fleur, düke ellerini uzatarak.

"Fleur," dedi dük. Gözlerine baktı, altüst olmuş gibiydi. "Beni bir daha görmeni istemiyorum. Çok çirkinim."

"Hayır." Dükü kollarından tutarak kendisine doğru çekti. "Seni görmek istiyorum. Seni görmeliyim. Lütfen Adam. Karanlıktan korkarım."

Dük yatağın yanında ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkardı. Ve Fleur'ün kendisini izlemesini izledi. Tıpkı o ilk gecelerinde olduğu gibi. Ama arada bir fark vardı, dük ilk seferinde çok öfkeliydi, beğenmediğini belli etmesi için Fleur'e meydan okumuştu. Oysa şu anda Fleur'ün kendisini beğenmeyeceğini ruhsuz bir kesinlik içerisinde biliyordu.

Dük en sonunda yatağın yanında çıplak kaldığı zaman, Fleur, "Adam..." dedi. "Sen çirkin değilsin. Hiç çirkin değilsin. Ama seni yara izlerinden önce tanımadığım için mutluyum. Buna dayanamazdım." Elini uzatarak dükün vücudunun sol tarafına hafifçe dokundu. "Sen çirkin değilsin."

Dük Fleur'ün yanına yatağa uzandı ve gözlerinin içine baktı. Biraz önce kendi eliyle açtığı, Fleur'ün kızıla çalan altın rengi saçlarını okşadı ve onu tekrar öptü.

Fleur de dükün göğsündeki yoğun kılları bir eliyle okşarken, diğer eliyle de kol ve omzundaki güçlü kaslara dokunmaya başladı. Aynı elini dükün göğsüne indirerek sırtına götürdü. Diliyle dükün dili üzerinde daireler çiziyordu. Derken dükün ellerini kendi üzerinde hissetti; dük elleriyle dokunuyor, keşfediyor, tahrik ediyordu.

Artık korkmuyordu Fleur. Göğüsleri onun dokunuşlarına karşı hassastı. Dük elleriyle Fleur'ün göğüslerinden boğazına doğru sızım sızım titreşimler gönderiyordu. Bacaklarının arasında ağır bir sızlama vardı Fleur'ün.

Dük bir keresinde ona kısa sürede ve şehvetsiz bir şekilde sahip olmuştu. O ilk geceki sevişmeleri dışında bir kadınla beraber olmayalı yıllar olmuştu. Onun için mükemmel olmak istiyordu. Kendisini onun derinliklerinde kaybetme ve birkaç hızlı hareketle

tohumlarını bırakmak istiyordu. Ama onun için mükemmel olmak istiyordu.

Elini bacaklarının arasına götürdü ve kadınlığını parmaklarıyla kibarca açarak ona dokundu, hafifçe okşamaya başladı. Fleur dükün dokunuşlarıyla ıslanmıştı, sımsıcaktı. İnleyip kıvranıyordu.

"Canını acıtmayacağım," dedi dük, dudaklarını dudaklarına bastırarak. "Bu sefer canın acımayacak Fleur. Sana söz veriyorum. Hâlâ korkuyor musun?"

"Evet." Sesi hıçkırır gibi çıkmıştı Fleur'ün. "Evet. Ama gel bana Adam. Gel bana."

Dük yatakta kendisini yukarı kaldırdı ve vücudunu Fleur'ün üzerine getirip uzandı. Bacaklarını Fleur'ün bacakları arasına sokup açtığı ve ellerini vücudunun altına kaydırıp belinden hafifçe kaldırdığı zaman, Fleur o eski dehşet anını tekrar hissetti.

Dük tam o anda içine giriyordu işte. Sert ve sıcak erkekliğiyle derinliklerine işliyordu. Zarar vermeden... Acıtmadan...Yalnızca o sızıyı hissediyordu vücudunda Fleur. Adam'ın bu sızıya, bu ateşli sızıya bir son vermesini bekliyordu. Onun inleyişini duyabiliyordu.

Dük ellerini Fleur'ün belinden çekti ve kollarından destek alarak Fleur'e baktı. Fleur de onun gözlerine baktı. Saçları başının etrafına bir hale gibi saçılmıştı.

"Senin için iyi olmasını istiyorum," diye fısıldadı dük. "Senin için mükemmel olmasını istiyorum Fleur. Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Çabuk bitmesini mi istiyorsun?" İçinden çıktı ve sonra tekrar yavaşça içine girdi.

Fleur bacaklarını dizlerinden bükerek ayak tabanlarını dükün her iki yanına yerleştirdi. Gözlerini kapadı ve başını geriye attı. Tekrar inledi. Dük Fleur'ün içinde yavaş yavaş, derin derin, tekrar tekrar gidip geldi.

Başını eğerek dudaklarını dudaklarına sürttü. "Senin için mükemmel olmasını istiyorum," dedi. "Ne zaman gelmem gerektiğini söyle Fleur. Ne zaman gelmemi istiyorsun söyle."

Fleur gözlerini açtı ve dükün gözlerine baktı. Ve koyu saçlarını, sert yüz hatlarını, yara izini, güçlü omuz kaslarını, koyu göğüs kıllarını gördü. Derinliklerine inen gücünü hissetti. Onunla ilk birleşmelerini hatırladı. Sonra da bu anıları hafızasından çıkarıp attı.

"Sanırım bu sızı beni delirtecek," diye fısıldadı. "Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum."

Fakat dük kendisini tekrar Fleur'ün vücuduna bastırdığı, kollarıyla onu sarmaladığı ve ritmini hızlandırdığı zaman, Fleur dizlerini kaldırarak dükü kalçalarından sardı ve sonsuzun bir anla sınırlandırılması gerektiğini

anladı. Kıvrandı, iyice gerildi ve aklının parça parça olmasını bekledi.

Fleur hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen dük onun gelmekte olduğunu hissetti. Ellerini tekrar Fleur'ün vücudunun altına minnetle soktu ve içine derin derin birkaç kez daha girip çıktı. Ta ki Fleur'ün gerginliğinin yumuşamasını ve titremesini hissedene kadar.

"Şimdi aşkım," dedi kulağına. "Şimdi. Benimle beraber gel."

İçine bir kez daha girerken Fleur'ün tuhaf çığlığını dinledi ve tohumlarını onun içine bırakırken hızlı hızlı nefes aldı.

Fleur titreyip ürperdi ve kendisini bu aşk anının akışına bıraktı. Dükün rahatlayıp tüm vücuduyla üzerine uzanışını hissetmekten, kendi uyluklarının onun bacakları altında bulunuyor olmasından, göğüslerini avuçlayan ellerini duyumsamaktan ve kendi derinliklerinde onun tir titrediğini hissetmekten mutluydu. En büyük mahremiyetini, seçtiği adama vermişti.

Onu seçmişti Fleur. Sadece onu. Sadece bu kez için ve sonsuza kadar onu.

Dük Fleur'ün üzerinden kalktı ve yanına yatarak ona sarıldı. Sonra da çarşafı üzerlerine çekti.

"Fleur." Sıcacık ve uzun uzun öptü. "Hayaletler gitti mi?"

"Adam." Fleur'ün gözleri kapalıydı. Parmaklarıyla dükün yüzüne hafifçe dokundu. "Çok güzelsin.' Çok ama çok güzelsin."

İkisi de uyumuyordu. Dük sımsıkı sarılmıştı Fleur'e. Bir eliyle de saçlarını okşuyordu. Kelimelerin aracılığı olmadan onunla iletişim kuruyordu. Sadece tek bir geceleri vardı. Ne konuşmak için vakitleri vardı ne de uyumak için.

Tekrar sevişinceye kadar hiç konuşmadan sarmaş dolaş uzandılar.

FLEUR ŞAFAK SÖKMEDEN kısa bir süre önce uyudu. Dük Fleur'ün başını kendi omzuna koydu ve kendi yanağını hafifçe Fleur'ün başının üstüne yasladı. Gözlerini yukarı dikip karanlığın içine baktı. Misafir odasındaki mumlar kendi kendilerine uzun bir süre önce sönmüştü.

Fleur'ü bir yerlerde kendisinin olacak bir eve, hatta belki de Willoughby'den çok uzak olmayan bir yere ya da Londra'ya yakın bir yere yerleştirmek mümkün olmalı, diye düşündü dük. Böylece

onu bir seferde günler veya haftalar boyunca ziyaret edebilirdi. Fleur'ün evini kendi evi gibi bilirdi.

İmza atmadan, ama tıpkı evli bir çift gibi yaşayabilirlerdi. Sybil'la bunu hiçbir zaman yaşayamamıştı. Nikâhtan sonra Sybil'la aynı yatağa bile girmemişlerdi. Ama Fleur'e sadık kalabilirdi. Belki bir çocukları bile olabilirdi. Belki birden bile fazla.

Bu mümkün olabilirdi. Başını çevirip Fleur'ün alnını öptü. Onu ikna etmek mümkün olmalıydı. O nasıl Fleur'ü seviyorsa, Fleur de onu seviyordu çünkü. Fleur ona bunu söylemiş ve ona olan aşkını gece boyunca göstermişti.

Belki de deniz kenarında minik bir evi olurdu Fleur'ün. Kayalıkların kenarında rüzgâra karşı beraberce yürürken denizi seyredebilirlerdi. Plajda yürüyüşe çıkabilirlerdi. Çocuklarını koşturup oynasınlar diye kumsala götürebilirlerdi.

Yanağını tekrar Fleur'ün saçlarına sürttü. Pamela plajdan büyük keyif alırdı. Onu da almalıydı. Willougby denize en fazla on mil uzaklıktaydı. Yaz bitmeden onu denize götürmeliydi, belki de Duncan Chamberlain ve çocuklarıyla böyle bir gün ayarlamalıydı. Pamela çocuklarla çok eğlenirdi.

Ama Pamela, Fleur ile babasının ortak çocuklarının yanında asla eğlenemezdi. O hayali dünyada o efsanevi evde yaşayan efsanevi çocuklardı bunlar.

Eğer istese, Sybil'la olan evliliğini bir yıl içerisinde sonlandırabilirdi. Ama bunu istememişti. Sybil

evliliklerinin gerçek bir evlilik olmasına asla izin vermediği halde, dük evlenirken ettiğe yemine sadık kalmıştı. Sadık kalmıştı çünkü o zamanlar içinde Sybil'a karşı hâlâ az da olsa bir sevgi vardı. Ve bunu Pamela için yapmıştı. Pamela'nın piç damgası yemesini istememişti.

Yarım bir sadakat aslında sadakatsizlik demekti. Ya sadece Sybil ve Pamela'ya aitti ya da sadece Fleur'e. İki hayatı olamazdı. Bu onun karakterine uygun değildi.

Fleur'e daha da sıkı sarıldı ve yukarı doğru bakmaya devam etti.

"Ne oldu?" diye sordu Fleur düke doğru dönerek.

Dük onu acele etmeden öptü.

"Sabah olmadan sana bir şeyler söylemek istiyorum," dedi dük.

"Evet."

Şafak tehditkâr bir şekilde odanın içine doluyordu.

"Yarından sonra," dedi dük. "Kendimi tekrar evliliğime adayacağım. Umarım hayatım boyunca bu sorumluluğu yaşayabilecek gücüm olur. Bunu Pamela için umut ediyorum."

"Evet," dedi Sybil. "Biliyorum Adam. Bana kendini borçlu hissetmeni istemiyorum. Sadece bu gecelik bir ilişki olacağı konusunda anlaştık. İstesen bile senin metresin olmam."

Dük bir parmağını Fleur'ün dudağına götürdü ve alnını öptü. "Ben de bunu söylemek istiyorum," dedi. "Bir şekilde Fleur, sen benim her zaman karım olacaksın, Sybil'ın olduğundan daha fazla. Ayrıca fiziksel olarak da sana her zaman sadık kalacağım. Yatağıma asla başka bir kadın girmeyecek."

Dudakları hâlâ dükün parmağının altında kıpırdamadan duruyordu.

"Evliliğim sadece kâğıt üzerinde," dedi dük. "Zaten hep öyle oldu."

Fleur'ün yutkunduğunu duydu. "Pamela?" diye fısıldadı Fleur.

"Thomas'tan," dedi dük. "Sybil'ı hamileyken terk edip gitti. Belçika'dan yeni dönmüştüm ve hâlâ Sybil'a âşık olduğumu sanıyordum."

Fleur tuttuğu nefesini bıraktı.

"Pamela doğduğu andan itibaren onu ben sahiplendim," dedi dük. "Onun için ölürüm. Eğer seninle beraber olmak için evliliğimi feshetmem ciddi ciddi söz konusu olsa bile, bunu sırf Pamela için yapmam. Eğer sen ve Pamela arasında seçim yapmam gerekse, Fleur -ki gerekiyor- o zaman onu seçerim."

Fleur başını dükün göğsüne yasladı.

"Evet," dedi. "Evet."

"Bunun için benden nefret ediyor musun?"

"Hayır." Uzun bir sessizlik oldu. "Tam aksine, seni tam da bu yüzden çok seviyorum. Hayatında kendin için çok az yer var. Hep başkaları için endişe duyuyorsun. En başta bunu bilmiyor ya da beklemiyordum, gitgide görüp anlamaya başladım."

"Ama bu geceyi kendime ayırdım işte," dedi dük. "Bu bir bencillik, ahlaki bir hata Fleur ya da en azından senin papaz arkadaşın böyle söyleyebilir." Fleur'ün dudaklarına bir buse kondurdu. "Ama konuşmak istemiyorum. Seninle bir kez daha sevişmek istiyorum. Sadece sana her zaman sadık kalacağımı ve seni her zaman karım olarak göreceğimi bil istedim."

"Sonsuza kadar," dedi Fleur, parmak uçlarıyla dükün dudaklarına dokunarak. "Bu gece kelimelerle anlatılamayacak kadar harikaydı. Ömrüme on yıl ekleneceğini bilsem yine de bu geceden vazgeçmezdim. Ama gece henüz bitmedi, az da olsa dışarıda biraz karanlık var."

Dönüp sırtüstü yatan Fleur, üzerine bir kez daha uzanan dükün boynuna kollarını doladı.

Yirmi Beşinci Bölüm

EVE YAKLAŞIRLARKEN arabanın camından görünen manzara gitgide tanıdık hale geliyordu. Yolculuk boyunca yan yana oturmuşlardı, omuzları birbirine değiyordu, el ele tutuşmuşlardı. Ama tek kelime etmemişlerdi.

"Sadece birkaç mil mi kaldı?" diye sordu dük.

"Evet."

Dük bir an için Fleur'ün elini daha da sıkı kavradı.

"Brocklehurst'ün işlerini kim yapıyorsa ona müracaat etmelisin," dedi. 'Yirmi beşinci doğum gününden önce paranın en azından bir kısmını elde etmenin bir yolu muhakkak olmalı. O zaman biraz daha rahat yaşayabilirsin."

"Evet," dedi Fleur.

"Houghton'a bu konuyla ilgilenmesi talimatı vereceğim."

"Teşekkürler."

Bir süre tekrar bir sessizlik oldu.

"Buraya bir daha gelemem Fleur," dedi dük. "Sana yazamam bile."

"Evet. Biliyorum. Ben de yapamam."

"Bana söz vermeni istiyorum... Eğer herhangi bir ihtiyacın olursa ya da başın belaya girerse Houghton'a yazacağına dair bana söz verir misin?" dedi. "Söz mü?"

"Yalnızca aşırı derecede kötü koşullar altında kalırsam," dedi Fleur. "Hayır, Adam. Hayır. Sana hiçbir şart altında yazmayacağım."

Dük Fleur'ün parmaklarını kendi parmaklarıyla okşadı. "Fleur..." dedi. Eğer hamileysen..."

"Değilim," dedi Fleur.

"Ama eğer hamileysen," dedi Fleur'ün elini dudaklarına götürerek. "Eğer hamileysen bana haber vermek zorundasın. Eminim içgüdülerini dinleyip bunu benden saklamaya çalışacaksın. Fakat bana haber vermek zorundasın. Çünkü eğer olursa benim de çocuğum olacak o. Sahip olabileceğim tek çocuğum. Sizi diğer evlerimden birine gönderip ikinizin de iyi bir bakım görmesini sağlayabilirim."

"Hamile değilim," dedi Fleur.

"Ama eğer hamileysen bana haber vereceksin değil mi?"

"Evet."

Dük ellerini indirdi ve bacaklarının üzerine koydu.

Köye en fazla iki, Heron House'a da en fazla dört mil kalmıştı. Fleur sessizce ve düzgünce nefes alıp vermeye,

ruhunu karman çorman eden panik duygusunu engellemeye çalışıyordu.

"Yeni kulübene hemen taşınacak mısın?" diye sordu dük.

"Evet." Zihnini gelecek planlan üzerinde yoğunlaştırdı. "Bu gece son bir kez Heron House'ta kalacağım ve yarın köye taşınacağım. Bir sonraki gün de okulda çalışmaya başlayabilirim, tabii eğer Miriam benim için hazırsa. Bu iş bana son derece iyi gelecek."

"Gerçekten mi? Çocuklara müzik mi öğreteceksin Fleur?"

"Evet, şarkı söylemeyi öğreteceğim. Hiçbir enstrüman yok ama sorun değil."

Dük Fleur'e gülümsüyordu. 'Yakınlarında bir arkadaşın olacak, bundan çok memnunum."

"Miriam mı? Köyde başka arkadaşlarım da var Adam. Ayrıca tanıdıklar da var, evden ayrılıp aralarında yaşamaya başladığım zaman onlar da birer arkadaşım olacaktır. Beni merak etme. Mutlu olacağım."

"Olacak mısın?" Dük Fleur'ün yüzüne iştahla baktı. Aralarında yalnızca birkaç santim vardı.

"Evet," dedi Fleur. "Bir süre yoğun bir acı çekeceğim. Bunu biliyor ve bekliyorum. Ama geçecektir. Dert yüzünden iğne ipliğe dönmek gibi bir niyetim yok. Yaşamayı planlıyorum, yaşamayı istiyorum. Cenneti ucundan da

olsa gördüm ki çoğu insana bu bile nasip olmuyor. Artık yaşamaya kaldığım yerden devam edeceğim."

"Pamela gidiyorum diye çok öfkelendi," dedi dük. "Bencillik edip onu ihmal ettiğim zamanlar çok oldu. Onu çok fazla yalnız bıraktım. Onun yanına geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet..." dedi Fleur. "Sabırsızlanmaksın da. Onun için yaşamaya değer, Adam."

Araba onları köye götüren tahta köprüden geçerken sarsıldı. Fleur gözlerini kapadı ve yanağını dükün omzuna yasladı. Dük de Fleur'ün ellerini tekrar sıkıca kavradı.

"Ah Tanrım," dedi Fleur.

"Cesaret." Dük yanağını Fleur'ün başının üzerine yasladı. "Eğer bu acıyı yaşamakla yaşamamak arasında bir tercih yapmam istenseydi, Fleur, acıyı seçerdim çünkü eğer o olmasaydı sen hiç olmazdın."

"Çok açgözlüyüm." Fleur derin derin ve sesli bir nefes aldı. "Bu acının dinmesini istiyorum, Adam, seni istiyorum. Bunu yapabilecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyorum."

Dük Fleur'ün elini acıtacak kadar sıkıyordu artık. "O zaman seni ara sıra beraber olabileceğimiz bir yere götürmemi ister misin?"

"Yılda bir kere ya da iki kere mi yani?" diye sordu Fleur. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Yılda iki kere olması bana yetecek mi sanıyorsun?"

"Eğer benim yaşadığım yerin yakınlarında yaşıyor olsaydın daha sık olurdu," dedi dük.

"Willoughby'de şirin bir kulübe gibi mi yani?" Fleur gülümsedi. "Beni sık sık ziyaret etmeni sabırsızlıkla beklerdim. Ayrıca hiçbir zaman veda etmek zorunda da kalmazdın. Çocuklarımız bile olurdu belki de. Bizim çocuklarımız. Sence koyu saçlı mı olurlardı yoksa kızıl saçlı mı?" Sesi bir an incelip titredi.

"Eğer istediğin buysa," dedi dük. "Sana bu hayatı verebilirim."

"Hayır," dedi Fleur. "Sadece rüyalardan bahsediyorum Adam. İçine biraz da cazibe kattım, o kadar. İkimiz de gerçekte böyle bir şeyi kabullenemeyiz."

Araba ana yoldan Heron House'a çıkan uzun ve kıvrımlı yola sapmıştı.

"Oraya vardığımızda," dedi Fleur. "Benimle beraber eve girme Adam. Sadece git."

"Tamam," dedi dük.

Daha fazla bir şey konuşmayıp oldukları gibi öylece oturdular. Fleur dükün kendisini kollarına almasına istiyor ama yapmamasını umut ediyordu. Zira dük böyle bir şey yaparsa Fleur buna dayanamazdı. O zaman

rüyaların gerçeğe dönüştürülebileceğini düşünmeye başlayabilirdi.

Yolda son bir dönüş daha yaptılar. Kısa süre sonra arazinin dış kapılarından geçeceklerdi. Eve varmalarına en fazla iki dakika vardı.

"Sana bir şey söyleyebilecek durumda değilim," dedi Fleur. "Sadece git."

"Seni seviyorum," dedi dük. "Tüm hayatım boyunca, sonsuza kadar seveceğim. Seni seviyorum Fleur."

Fleur başını salladı ve yüzünü kısa bir süreliğine dükün omzuna yasladı.

"Evet," dedi. "Evet."

Araba evin önüne yanaşırken, merdivenlerden aşağı iki kişi iniyordu. Miriam ve Daniel'dı bu iki kişi.

"Isabella!" diye seslendi Miriam, Ned Driscoll arabanın kapısını açarken. "Biz de senin eve gelip gelmediğine bakmak için daha yeni gelmiştik. Seni dün bekliyorduk. Ah, iyi günler saygıdeğer efendim." Aceleyle reverans yaptı.

Papaz Booth elini uzattı ve Fleur'ün inmesine yardım etti.

"Isabella," dedi dükün Fleur'ün arkasından aşağı inişini izlerken. "Yanına bir hizmetkâr almadın mı? Neden almadın?"

"Hobson'ın mezarını buldun mu?" diye sordu Miriam. "Ruhun biraz huzura kavuştu mu Isabella? Dün köyde

sana karşı artık hiçbir suçlamanın bulunmadığına dair laflar dolanıyordu. Ölüm bir kazaymış. Hırsızlık da bir yanlış anlamadan ibaretmiş. Hepsi bitti, bütün korkunç olaylar bitti. Değil mi Daniel?"

"Bayan Bradshaw," dedi Fleur'ün arkasından kısık bir ses. "Ben gidiyorum."

"Eve gelmiyor musunuz saygıdeğer efendim?" diye sordu Miriam.

Fleur döndü, arkadaşları onun birkaç adım arkasındaydılar. Ellerini kaldırdı ve dük Fleur'ü ellerinden tuttu. Derin derin gözlerine baktı ve ellerinden birini dudağına götürdü.

"Hoşça kalın," dedi dük.

Adam. Fleur dudaklarını Adam der gibi hareket ettirmiş ama ağzından hiçbir ses çıkmamıştı.

Dük gitmişti işte, arabanın içine girip uzak tarafına oturmuştu. Ned kapıyı kapattı, dönüp Fleur'e gülümsedi, başıyla selam verdi ve yukarı sıçrayıp arabacının yanına oturdu.

Gitmişti işte. Yoldan aşağı inecek, sonra da kapıların arasından geçip ana yola doğru sapacaktı.

Gitmişti.

"Gitmek için acelesi varmış," dedi Miriam neşeyle. "Isabella, seni aptal, bağımsız kadın. Seninle gelmem için neden beni çağırmadın? Biliyorsun, senin için okulu

birkaç günlüğüne kapatabilirdim. Fakat Daniel'dan sana eşlik etmeyi reddettiğini duyduğum zaman sen çoktan yola çıkmıştın. Ridgeway Dükü'yle gittiğini öğrenince nasıl korktuğumuzu tahmin bile edemezsin."

'Yeter Miriam," dedi Papaz Booth. "Sitemi daha fazla uzatmanın anlamı yok. Eğer mümkünse seninle içeri girmek istiyoruz Isabella? Olan bitenleri anlatmak hiç şüphesiz senin içini rahatlatacaktır."

"Çok yorgun olmalısın," dedi Miriam. Arkadaşına doğru bir adım atarak kolunu tutu. Gülümsedi ve tekrar kardeşine döndü. "Isabella'nın çantasını içeri alır mısın Daniel? Seninle içeride buluşmadan önce onunla kısacık bir şey konuşmak istiyorum."

Kardeşi içeri girene kadar bekledi.

"Ah Isabella," dedi sessizce, arkadaşının kolunu hafifçe okşayarak. "Benim zavallı arkadaşım."

Fleur taş kesmiş gibi araç yoluna bakıyordu.

EN AZINDAN kendini meşgul edebileceği pek çok işi vardı. Fleur bir sonraki birkaç gün ve hafta boyunca en çok bu duruma minnettar kaldı. Yapacak bir dolu işi vardı en azından.

Tüm eşyalarını eskiden Bayan Galen' ın yaşadığı kulübeye taşıdı ve kulübe içerisinde eşyalarının yerlerini kendi zevkine göre değiştirip durdu. İlk başta, yemek

pişirmek de dahil her şeyi her şeyi kendisi yaptı, çünkü hizmetçi tutabilecek kadar parası yoktu. Küçük bahçesinde de epey vakit geçirdi. Aşırı uzamış çalıları ve gül ağaçlarını güzelce budadı,

Miriam'ın okulunda arkadaşıyla beraber yirmi iki öğrenciye ders vermeye başladı ve aynı anda birden fazla öğrenciye ders anlatmanın zorluğuyla tanıştı.

Ayrıca yan komşusu olan yaşlı bir çifte de göz kulak oluyordu. Kek yaptığı zaman onlara da götürüyor, onların geçmişleriyle ilgili sonsuz öykülerini dinliyordu. Bu öykülere kendi anne ve babasıyla ilgili hikâyeler de dahildi.

Hem ziyaret edeceği hem de ziyaretlerinden keyif alacağı arkadaşları da vardı. Tabii Miriam bu arkadaşlarının başında geliyordu. Boş zamanlarının büyük bir bölümünü Fleur'le birlikte geçiriyor, onun özel hayatını kurcalamadan daima neşeli bir tavır takınıyordu Miriam. Çünkü hiç şüphesiz biliyordu. Adam gittikten sonra Daniel'ı evin içine gönderme inceliğini göstermiş, Fleur'e anlayışlı sözler söylemişti. Ama merak etse bile bunu asla belli etmezdi Miriam. Asla soru sormazdı. Gerçek bir arkadaştı.

Daniel da vardı elbette. Ona yaptığı itirafa ve daha sonra münasebetsiz bir şekilde Wroxford'a Adam'la birlikte gitmiş olmasına rağmen, Daniel Fleur'ü

dışlamamıştı. Ayrıca bir de köyün başkaca sakinleri ile komşu malikânelerde oturan soylular vardı. Fleur Heron House'ta akrabalarıyla beraber yaşarken, bu komşuları ondan uzak dururlardı, oysa artık onunla arkadaşlık yapıyor olmaktan çok memnunlardı.

Matthew eve geri dönmemişti. Londra Sezonu bittiği halde Kuzin Caroline ile Amelia da eve geri gelmemişti. Arkadaşlarıyla birlikte kuzeye seyahate çıktıkları yönünde dedikodular dolanıyordu köyde. Söylenenlere göre Matthew da utancından dolayı ingiltere'yi terk edip Kıta Avrupası'na gitmişti. Fleur bu anlatılanların gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Ama onlardan uzakta olduğu müddetçe bu öykülerin doğruluğunu umursamıyordu da. Kuzin Caroline'ın geri döneceği fikrinden nefret ediyordu. Matthew gelir diye ödü de kopuyordu.

Heron House'un kâhyasıyla konuştu ve adam Fleur'ün işleriyle ilgili olarak Lord Brocklehurst'ün Londra'daki vekilharcıyla iletişime geçeceğine söz verdi.

Beklediği cevabı ise hiç beklemediği bir şekilde aldı. Bir ikindi vakti oturma odasında oturmuş, okuldaki yorucu bir günün ardından çayını yudumluyor ve tekrar uzamış olan çalılıkları budamak için enerjisi olup olmadığını düşünüyordu. Kapısı tıklatılınca derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Kapıyı açtığındaysa karşısında

Houghton'ı buldu. İnanılmaz derecede heyecanlanmıştı. Heyecandan midesi bulanıyordu.

"Bayan Bradshaw," dedi Houghton, kibarca eğilip selam vererek.

"Bay Houghton?" Fleur yana çekilerek kâtibi içeri buyur etti.

"Sizin bazı işlerinizi halletmek için Londra'ya gönderilmiştim hanımefendi," dedi Houghton. "Sonra da size mektup yazmaktansa Willoughby Hall'a dönüş yolumda yanınıza uğramayı daha uygun gördüm."

"Ah tabii," dedi Fleur. "Teşekkürler." Willoughby'dan gelen fakat kâtip tarafından yazılmış bir mektup almak hiç hoşuna gitmezdi. "Çay almaz mıydınız?"

Kâtibi dinlerken sandalyesinin ucuna oturdu ve hem Willoughby'yle hem de Adam'la arasında kırılgan bir bağlantı oluşturan bu adamın görünüşünü zevkle izlemeye, sesini de keyifle dinlemeye başladı. Sonra da onu ilk defa Bayan Flemming'in iş bulma bürosunda gördüğü anı hatırladı.

Matthew gerçekten ülkeden ayrılmıştı. Birileri ona çevirdiği dolapların anlaşıldığı haberini uçurmuş olmalıydı. Görünüşe bakılırsa Bay Houghton, Matthew'un vekilharcıyla konuşmuş, sonra nüfuzlu tanıdıkları araya sokmuş ve en sonunda da Fleur'ün vasiliğine Fleur'ün yalnızca bir kez karşılaştığı uzaktan bir kuzeninin

getirilmesini sağlamıştı. Houghton sonradan bu adamın yanma da uğramıştı. Adam hiç tanımadığı yirmi üç yaşındaki bir kadının kişiliği ya da servetiyle hemen hemen hiç ilgilenmiyordu.

Fleur'e bir buçuk yıl içinde oldukça cömert bir ödeme yapılacak ve bunu izleyen süreçte de ister evlensin ister bekâr kalsın çeyizi ve serveti kendisine verilecekti.

Bay Houghton öksürdü. "Vasiliğinize yeni getirttiğimiz kuzeniniz baca temizlikçisinin oğluyla hemen yarın evlenseniz bile hiç umrunda olmadığını söyledi, hanımefendi," dedi. Bir an için gözünde bir ışık parlamıştı.

Bay Houghton'ın esprili bir tarafı olduğunu hiç bilmiyordum, diye düşündü Fleur gülümseyerek.

Bay Houghton akşam yemeğine kalmayacaktı, hatta ikinci bir çay almayı bile istemiyordu. Karanlık inmeden biraz daha yol kat etmek istiyordu, böyle söylemişti.

Fleur ayağa kalktı ve ellerini önünde kavuşturdu. Houghton birkaç dakika içinde gitmiş olacaktı. O zamana kadar Fleur sağlam duracaktı. Onun hakkında hiçbir soru sormayacaktı. Tek bir tane bile.

Peter Houghton tekrar öksürdü ve dış kapıyı iterek açmadan önce duraksadı. "Tabii ki saygıdeğer efendimizin kendisi Londra'ya gidemezdi. Yerine beni gönderdi."

"Evet," dedi Fleur. "Size çok minnettarım efendim. Ayrıca dükün kendisine de."

"Kış için düşesi ve Leydi Pamela'yı italya'ya götürme planlan yapıyor."

"Gerçekten mi?" Zar zor iyileşmiş olan yaralan tekrar açılıyordu sanki.

"Saygıdeğer hanımefendinin sağlığı için," dedi Houghton. "Ve sanırım dükün kendi sağlığı için de. Çünkü son zamanlarda pek iyi değil."

Fleur'ün yarası keskin bir bıçakla oyuluyordu sanki.

"İtalya'nın havası ikisine de iyi gelir," dedi.

Houghton kapının koluna uzandı ve kolu çevirdi.

"Dükün talimatı gereği Londra'dayken sizin için bir şey satın aldım," dedi Houghton. "Bir hafta içerisinde elinize ulaşır. Sizi bilgilendirmek isterim ki bu kişisel bir hediyeden ziyade okulunuza yapılmış bir katkı mahiyetindedir."

"Peki nedir bu bahsettiğiniz şey?" diye sordu Fleur.

"Bir hafta içerisinde elinize geçer," diye tekrarladı Houghton.

Sonra da eğilip tekrar selam vererek iyi günler diledi ve gitti.

Fleur içinde büyük bir acı hissetti. Kâtibini Fleur'ün işleri için Londra'ya göndermesi dükün onu ne kadar sevdiğini gösteriyor, ama bu yine de Fleur'e acı veriyordu.

Okul için -ama aslında Fleur için- bir hediye göndermesi de öyle...

Ayrıca Adam'ın kısa süre sonra -yani birkaç ay içerisinde- İngiltere'den ayrılacağını bilmek de acı veriyordu ona. Aslında pek bir şey fark etmezdi. Onu zaten hiçbir zaman görmeyecekti. Ama İtalya! İtalya çok uzaktı.

Bazen acısı katlanılamayacak kadar artıyordu.

Kendisini meşgul edeceği bir sürü işi vardı ama elleri ve vücudu kadar aklını da meşgul edebilmeyi istiyordu.

Onunla ilgili düşünceleri kafasından atamıyordu. Ki bu düşünceler inanılmaz ölçüde acı vericiydi. Onu bir daha görmeyecek, onun sesini bir daha duymayacaktı. Ama hayatının
geri kalanı boyunca dükün kendisini seviyor olduğunun bilinci ve inancıyla yaşamak zorunda kalacaktı. Yirmi yıl sonra eğer hâlâ hayatta olursa ve onun da hayatta olduğunu bilirse, dükün kendisini sevdiğine inanıyor olacaktı. Ama bunun gerçek olup olmadığını asla doğrulayamayacaktı. Kendine merakla soracaktı -zaten şu an bile soruyordu- beni hâlâ seviyor musun? Beni hatırlıyor musun?

Kimi zaman dükün kendisini sevmediğini, başka bir yerde başka birisiyle mutlu olduğunu düşünse daha rahat edermiş gibi geliyordu. Böyle düşünebilmeyi başarsa, en

azından • kendi hayatını yaşama görevine biraz daha kararlılıkla girişebilirdi.

Belki de. Ayrıca geceleri yatağa yattığı zaman, onunla yaptığı seyahatleri, birbirleriyle kolayca konuşabilmelerini, zamanla arkadaş olmalarını, beraberce mükemmel bir huzur ve ahenk içerisinde sessizce oturuşlarını ve el ele tutuşmalarını her düşündüğünde, onun başka bir yerlerde başka biriyle mutlu olduğunu ve artık kendisini sevmediğinin bilerek yaşamaya devam edebileceğine ihtimal vermiyordu. Ayrıca aşklarını birbirlerine vücutlarıyla tekrar tekrar anlattıkları o geceyi kendi hayalinde yeniden yaşadığı zamanlarda, Adam'ın hayatında başka bir kadının olabileceğini bilmeye katlanabileceğim de hiç sanmıyordu.

Fakat her şeye rağmen onun mutsuz olduğunu bilmek, kendi kızı olmadığı halde sırf Pamela'nın iyiliği için kâğıt üstünde saçma bir evliliğe tutsak olduğunu bilmek canını acıtıyordu.

Onları birbirinden ayıran ve hayatlarının geri kalanı boyunca da ayıracak olan engellerin örümcek ağı kadar ince ama yine bir örümcek ağı kadar güçlü olduğunu bilmek içini acıtıyordu.

Katlana katlana büyüyen bu acıları, kulübesine taşınmasından bir ay sonra aynı gün meydana gelen iki olayla iyice kendini belli etti.

O gün, Londra'dan okula getirilmiş olan bir piyanoyu teslim alması için öğlen vaktinin erken saatlerinde okula çağrıldı. Sokakta birtakım meraklı insanlar vardı. Nasıl olduysa tüm çocuklar da dışarıdaydı. Hepsi bu büyük enstrümanı getirmiş olan yük arabasının etrafını sarmıştı.

"Bir piyano!" Miriam bunu nefes nefese söylemiş, sonra da ellerini vücudunun önünde kavuşturmuştu. "Senin için mi Isabella? Sen mi sipariş verdin?"

"Okul için," dedi Fleur. "Bir hediye."

"Hediye mi? Okul için mi?" Miriam fal taşı gibi açılan gözlerini arkadaşına çevirdi. "Ama kimden?"

"Bunu içeriye taşıtmalıyız," dedi Fleur.

Daniel'ın nereden geldiğini bilmiyordu ama o da oradaydı.

"Bir derslik için çok çok değerli bir şey bu," dedi Daniel. "Onu senin evine taşımalıyız Isabella."

"Ama bu piyano çocuklar için," dedi Fleur. "Onlara müzik öğretebileyim diye."

"O halde onları müzik dersi için birer ikişer kendi evine çağırmalısın," dedi Daniel.

"Ah evet," dedi Miriam. "Bence de en iyi fikir bu Isabella. Ne kadar harika bir hediye." Arkadaşının kolunu

sıkmış ama piyanonun kimden geldiğine dair başka bir soru sormamıştı.

Böylece Fleur kendisini evinin oturma odasında bir piyano ve bir kutu nota kâğıdıyla buldu. Miriam tarafından artık okulun çıkış saatine yakın zamanlarda kendisine ihtiyaç olmadığı güvencesi verildikten sonra, en nihayetinde yalnız kaldığında tabureye oturdu ve titreyen parmaklarıyla tuşlara dokundu.

Ama çalmadı. Piyanonun parlak kapağını tuşların üzerine indirdi, kafasını kollarının üzerine dayadı ve ağlamaktan bitkin düşene kadar ağladı. Dükün gidişinden beri döktüğü ilk gözyaşlarıydı bunlar.

Onun sabahın erken saatlerinde kütüphaneyle müzik odası arasındaki kapıyı aralayışını, göz göze gelene kadar kasten kapının önünde duruşunu hatırlamıştı. Dük Fleur'ün bilgisi dışında onu gizlice dinliyormuş gibi gözükmemek için bile

rek böyle davranırdı. Fleur piyano çalarken müziğin ahenginde kaybolurdu ama dükün diğer odadan sessizce kendisini dinlediğini de bilirdi. İşte şimdi bunu da hatırlamıştı.

Çok uzun bir süre boyunca dükten nefret ettiğini, dükten korktuğunu düşünmüş ve ona karşı tiksinti duymuştu. Ona karşı duyduğu garip ve beklenmedik çekimden de delicesine ürkmüştü.

Dük ona bu değerli hediyeyi müziğin Fleur için ne anlama geldiğinin bilinciyle göndermişti. Ama Fleur'ün bu piyanoyu çalışını asla duyamayacaktı. Fleur bu piyanoyu asla dük için çalamayacaktı.

Gözyaşları gecenin geç saatlerine kadar akmaya devam etti. Gözyaşları tükendiğinde de kanaması olduğunu fark etti, yani dükün çocuğuna hamile değildi. Oysa bir haftadan fazla gecikmişti.

Hamile olmayı umut etmiş olması çok aptalcaydı elbette. Aksine, o geciktiği hafta boyunca paniklemiş olması gerekirdi. Çünkü gerçekten hamile olsaydı, bu büyük bir felaket olurdu.

Ama kalp her zaman mantıkla hareket edemezdi. Temizlenip yatağına uzandığı zaman, kendisini dükün oradan ayrıldığı günkü kadar kötü ve boş hissetti.

"Adam..." dedi karanlığa doğru fısıldayarak. "Adam, çok fazla sessizlik var. Sessizliğe dayanamıyorum. Seni duyamıyorum."

Ağzından çıkan bu kelimeler kulağına ulaştığında ona gülünç ve saçma geldi. Yan tarafına dönerek yüzünü yastığına gömdü.

PETER HOUGHTON'IN ZİYARETİNDEN kısa bir süre sonra, Fleur Heron House'ta çalışan Mollie'ye yanına taşınarak ev işlerini idare etmesi teklifinde bulundu. Mol-

lie kendisine yapılan bu ev idarecisi olma teklifi karşısında büyük bir sevince kapıldı. Hizmetçilik yapmak dışında artık hem yemek pişirecek hem de bir evin idaresinden sorumlu
olacaktı. Ama Mollie Heron House'tan uzaklaşmasının kocası Ted Jackson'ı üzeceğini de eklemeyi ihmal etmedi. Böylece daha bir ay bile geçmeden Bay ve Bayan Ted Jackson'ın ikisi de Fleur'ün kulübesine taşınmıştı. Fleur de bir ev idarecisine ek olarak artık Bay Jackson gibi hünerli bir işçi ve bahçıvana da sahip olmuştu.

Artık evde yalnız olmadığı için Papaz Booth da arada sırada kız kardeşi olmadan onun ziyaretine geliyordu. Daniel -kendi söylediğine göre- Fleur'ün el işi yapmasını seyrederken çok rahatlıyordu. Ayrıca Fleur'ün piyano çalmasını dinlemekten de çok hoşlanıyordu.

Fleur onun ziyaretlerini çok seviyor ve Daniel'a âşık olduğuna inandığı zamanlan bir parça nostaljiyle hatırlıyordu. Sık sık düşünüyordu; eğer bütün bu olaylar olmamış olsaydı, eğer KuzinCaroline ve Amelia Londra'ya gitmemiş olsalardı, eğer Matthew onun evden ayrılmasına engel olmamış olsaydı, eğer Hobson düşmemiş, kendisi de onun öldüğünü düşünerek kaçmamış olsaydı, hayat şu anda çokfarklı olabilirdi. Planladığı gibi papaz evine taşınmış ve Daniel'ın özel

evlenme ruhsatıyla geleceği güne güne kadar orada Miriam'la birlikte yaşıyor olurdu.

Eğer bütün bunlar olmamış olsaydı, şu anda Daniel'la birkaç aylık evli olurdu. Şimdi sık sık oturdukları gibi her akşam karşılıklı otururlardı. Belki şu an Daniel'ın çocuğunu karnında taşıyor olurdu.

Ve mutluluğa ulaşmış olurdu. Çünkü son birkaç ay içerisinde yaşadıklarım yaşamamış olsaydı, Daniel'ın bakış açısının darlığını asla görmemiş olurdu. Belki kendisi de ahlaki meseleleri hâlâ kesin bir şekilde siyah ve beyaz olarak görmeye devam ediyor olurdu. Ve Adam'la da hiç karşılaşmamış olurdu. Onun için hissettiği o tutkulu aşkı hiç tatmamış olurdu.

Daniel'ın kendisine verdiği şefkatli aşkla mutlu olurdu. Bazen son birkaç ayda yaşadığı olayları silip eski günlere geri dönebilmeyi istiyordu. Ama artık anlamıştı; insan asla geriye

dönemez ve aslında bunu yapmayı da istemezdi. Zira kişinin deneyimleri zenginleşmiş olurdu, artık geçmişin dar deneyimleriyle asla tatmin olamazdı.

Üstelik çektiği tüm acılara, tüm çaresizliğe rağmen, yaşamını Adam'ı tanımaksızın, ona âşık olmaksızın yaşamış olmayı istemezdi.

"Burada mutlu musun Isabella?" diye sordu Papaz Booth bir akşam.

"Evet." Fleur gülümsedi. "Çok talihliyim Daniel. Böyle bir eve, okula ve arkadaşlara sahibim. Ayrıca Matthew yüzünden yaşadığım tüm kaygı ve korkulardan sonra muhteşem bir güvenlik ve emniyet hissi içerisindeyim."

"Çok seviliyor, çok sayılıyorsun," dedi Daniel. "Başından geçen tüm bu olaylardan sonra senin buraya yerleşmekte zorluk çekeceğini düşünmüştüm."

Fleur, Daniel'a gülümsedi ve başını eğerek tekrar el işine döndü.

"Bazen o korkunç geceden önceki hayatımıza dönebilme- yi diliyorum," dedi Daniel, Fleur'ün zihnindeki düşünceleri yankılarcasına. "Ama dönemeyiz, değil mi? Asla geri dönemeyiz."

"Hayır," dedi Fleur.

"Eskiden yalnızca aşkıma layık olduğunu düşündüğüm birisini sevebileceğimi sanırdım. Diğer insanları Hıristiyanca bir sevgiyle sevebileceğimi ve eğer tövbe etmişlerse onların hatalarını affedebileceğimi düşünürdüm. Ama ciddi hatalar yapmış bir insanı sevebileceğimi ya da onunla evlenebileceğimi asla hayal edemezdim. Yanılmışım."

Fleur gülümsedi.

"Ben korkunç bir kibir göstererek suç işledim," dedi Daniel. "Bir kadının bana layık olma zorunluluğu olduğuna inanıyordum. Ama ben ölümlülerin en zayıfıyım

Isabella. Sana bakınca, yaşadığı olaylardan hayata küsmemiş ya da kabalaşmamış bir insan görüp hayrete düşüyorum. Daha önceki halinden daha güçlü ve daha bağımsızsın değil mi?"

"Oyle düşünmek istiyorum," dedi Fleur. "Sanırım hayatımın kendi ellerimde olduğunu, hayatımda yanlış giden bir şeyler olduğunda diğer insanları suçlayamayacağımı eskiye nazaran daha iyi anladım."

"Bana benimle evlenme onurunu bahşeder misin?" diye sordu Daniel.

Fleur, bu teklifte bulunana kadar Daniel'ın söylediği tüm pişmanlık sözlerine rağmen çok şaşırmıştı. Daniel'a baktı. El işi iğnesi havada asılı kalmıştı.

"Ah Daniel," dedi. "Hayır. Özür dilerim ama hayır."

"Senin geçmişini biliyor olsam bile mi?" dedi Daniel. "Yaşadıklarının sana olan hislerimi hiçbir şekilde değiştirmediğini söylesem bile, yine de 'hayır' mı diyorsun?"

Fleur gözlerini kapattı.

"Daniel," dedi. 'Yapamam. Yapamam."

"O zaman tahmin ettiğim gibi," dedi Daniel. Ayağa kalkıp Fleur'ün omzuna dokundu. "Ama onunla olan tüm ilişkini kesmiştin, değil mi? Senden bunu beklerim. Çünkü o evli bir adam. Üzgünüm Isabella. Gerçekten üzgünüm. Senin mutluluğunu istiyorum. Senin için dua edeceğim."

Fleur el işine sabit gözlerle bakarken, Daniel evden sessizce çıktı.

Arada sırada kız kardeşiyle uğrasa da, birkaç hafta boyunca Fleur'ün evine tek başına gelmedi. Ama okula sık sık gitmeyi sürdürdü.

Bir keresinde tek başına geldiğinde, okulun olmadığı bir günün öğleden sonrasıydı. Beraberinde bir mektup getirmişti.

"Senin yerinde olsam açmadan geri gönderirdim," dedi mektubu uzatırken. "Papazın olarak sana bunu tavsiye ediyorum Isabella. Kendi zayıflıklarına karşı güçlü bir savaş verdin ve savaşı kazanmana çok az kaldı. Bırak senin için bu mektubu geri göndereyim. Ya da okumadan yırtıp atayım."

Fleur mektubu Daniel'ın elinden aldı. Mektubun üzerindeki Ridgeway Dükü damgasını gördü ve Bay Houghton'a ait olmayan el yazısını gördü. Dört aydan fazla olmuştu. Ama ona dört yıl, hatta kırk yıl, hatta hatta dört yüz yıl gibi gelmişti.

"Teşekkür ederim Daniel," dedi.

"Güçlü ol," dedi Daniel. "Şeytanın ayartmasına izin verme."

Fleur hiçbir şey söylemeden mektuba bakmaya devam etti. Daniel da döndü ve hiçbir şey söylemeden çıktı.

Fleur dükten nefret ediyordu. Ona karşı bir daha nefret duyabileceğini hiç düşünmemişti oysa ki. Ama ondan nefret ediyordu. Çünkü dük asla karşısına çıkmayacağını, ona mektup yazmayacağını söylemişti. Fleur da ona inanmıştı.

Onu fena halde özlemişti ama onu tek bir kez görmeye ya da onun hakkında herhangi bir şey duymaya dayanamazdı.

Fakat dük mektup yazmıştı işte. Fleur'ün hâlâ iyileşmemiş olan yarasını deşmek için... Onu her şeye yeni baştan başlamaya zorlamak için... Fleur gelecekte ona bir daha asla güvenemeyecekti.

Daniel haklıydı. Aslında mektubu hiç açmadan geri göndermeliydi. Böylece dük onun kendisinden daha güçlü olduğunu anlardı. Ya da mektubu okumadan yok edebilirdi. Geri göndermesi ya da yok etmesi için mektubu Daniel'a vermeliydi.

Oturma odasına giderek mektubu açmadan piyanonun üzerindeki bir vazoya dayadı. Sonra da en sevdiği taburesine sessizce oturup ellerini dizlerine koydu ve gözlerini piyanonun üzerindeki mektuba dikti.

Yirmi Altıncı Bölüm

"EVİNİZE HOŞGELDİNİZ saygıdeğer efendim," dedi Jarvis, eğilip o alışıldık kasıntı selamını vererek.

Ridgeway Dükü kâhyanın selamına başını eğerek karşılık verdi ve şapkasıyla eldivenlerini uzattı.

"Ev oldukça sessiz," dedi dük. "Herkes nerede?"

"Tüm misafirler gittiler saygıdeğer efendim," dedi kâhya. "Birçoğu iki gün önce ayrıldı."

"Ya Lord Thomas?"

"Dün gittiler saygıdeğer efendim."

"Düşes nerede?"

"Kendi dairesinde saygıdeğer efendim."

Dük kâhyanın yanından ayrılıp yürümeye başladı. "Bana Sidney'i gönder," dedi. "Banyo için de sıcak su," dedi.

Mermer kaplı koridordan kendi özel dairesine doğru yürürken, en sonunda arabadan inip evine girdiği için inanılmaz bir rahatlama hissetti. Fleur olmadan ev inanılmaz derecede boş ve sessiz geliyordu. Yolculuk boyunca onu düşünmek ve hatırlamaktan başka pek bir şey "yapmamıştı.

Aslında ne düşünmek ne de hatırlamak istiyordu. Hemen hızlıca bir banyo yapıp temiz kıyafetler giyecek, Pamela'yı görmek için yukarı çıkacak ve sonra da Sybil'ın yanına uğrayacaktı. Demek Thomas Sybil'ı almadan

gitmişti. Bu yüzden Sybil dükü eskisi gibi bir zalim olarak görecekti yine.

Zavallı Sybil. Dük onun için gerçekten üzülüyordu. Sybil'ın kendisini kötü ve bomboş hissettiğini, hayatın kendişine bundan böyle herhangi bir mutluluk getirebileceğine ne kadar inanmak istese de buna inanamadığım biliyordu.

"Suyum hangi cehennemde kaldı?" dedi sert bir şekilde, soyunma odasının kapısından içeri giren özel uşağına.

"Mutfakla burası arasında bir yerlerde efendim," dedi Sidney. "Eğer boyunbağınızı biraz daha sıkacak olursanız kendinizi boğacaksınız. Bırakın ben doğru düzgün çıkartayım."

"Lanet olsun senin küstahlığına," dedi dük. "Burada olmadığım bir hafta boyunca koca karılar gibi dırdırlanmadan nasıl yaşayabildin?"

"Oldukça huzurlu yaşadım efendim," dedi Sidney. "Gerçekten de oldukça huzurlu. Vücudunuzun yan tarafı ağrıyor mu?"

"Hayır, ağrımıyor," dedi dük sabırsızca. "Ah en sonunda." içinde kaynar su bulunan büyük kovalarla iki hizmetkârın içeri girdiklerini görünce rahatlamıştı.

"Siz banyo yaptıktan sonra ben yine de biraz masaj yapayım efendim," dedi Sidney. "Siz oturun, ben de izin

verin boyunbağınızın çaresine bakayım. Yoksa bıçakla kesmek zorunda kalacağız."

Dük oturdu ve itaatkâr bir çocuk gibi çenesini yukarı kaldırdı.

Banyo yapıp temiz kıyafetler giyinmek ve sonra da yukarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Pamela'yı görmek için. Evet, kesinlikle Pamela'yı görmek için. Başka kimse yoktu. Yukarıya çıkıp derslikte oturmak, Fleur'ün konuşmasını dinleyip her dersi bir maceraya dönüştürmesini izlemek adına o eski arzuyu duymuyordu artık, duymayacaktı. Bundan böyle artık bir tek Pamela olacaktı.

Ama kızını görme arzusunu bir kenara bırakacak olursak, yine de yukarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Belki de kendisine Fleur'ün gerçekten gittiğini kanıtlamak istiyordu. Fleur bazı yönlerden oldukça talihli, diye düşündü. Çünkü dükün daha önce hiç bulunmadığı bir yerde yaşıyor olacaktı. Peşinde gezinen bir hayalet olmayacaktı. Dük ise şimdi evde

çocuk odasına, dersliğe, müzik odasına ve kütüphaneye, yani Fleur'le özdeşleştirdiği tüm mekânlara girmek zorunda kalacaktı.

Ama düşünmek istemiyordu. Düşünmeyecekti. Sidney boyunbağının düğümünü neredeyse küstahça bir kolaylıkla çözdükten sonra dük sabırsız bir şekilde ayağa

kalktı ve gömleğinin düğmelerini hızlı hızlı açmaya başladı. Düğmelerinden biri elinde kalmıştı. Küfretti ve düğmeyi lavabonun içine attı.

"Dün gece birileri yamru yumru kömür parçalarının üzerinde yatmış olmalı," dedi Sidney neşeli bir şekilde.

Dük de, "Birileri de kulağından tutulup bu evden kapı dışarı edilmeyi istiyor," dedi. Gömleğini çıkarttı ve hizmetkârının çizmelerini çıkarması için tekrar yerine oturdu.

RIDGEWAYDÜŞESİ oturma odasında oturuyordu. Dük kapıya yaklaşırken karısının öksürük seslerini işitebiliyordu. Odanın önüne gelince kapıyı tıklattı. Düşesin nedimesi kapıyı açtı, reverans yaptı ve odadan çıktı.

Sybil odanın uzak köşesinde, binanın saçağını tutan ince sütunların arasında ayakta duruyordu. Üzerinde beyaz bir gecelik vardı, saçları sırtından aşağı doğru gevşekçe sarkıyordu. Elmacıkkemiklerinin üzerindeki iki renkli nokta dışında, üzerindeki gecelik kadar solgun bir görünümü vardı. Zayıf ve sıskaydı. Dük karısına doğru yürürken, son gördüğünden beri Sybil'ın kesinlikle kilo kaybetmiş olduğunu düşündü.

"Sybil," dedi ellerini uzatarak. Eğildi ve karısının yanağını öptü. "Nasılsın?"

Karısının elleri ve yanağı buz gibiydi.

"İyiyim," dedi Sybil. "Teşekkürler."

"Öksürdüğünü duydum," dedi dük. "Hâlâ öksürüyor musun?"

Sybil güldü ve ellerini dükün ellerinden çekti.

"İyi görünmüyorsun," dedi dük. "Seni ve Pamela'yı Londra'ya götüreceğim. Orada işini iyi bilen bir doktora gözükeceksin. Sonra da bir iki aylığına kaplıcalara gideceğiz. Hava değişikliği hepimize iyi gelecektir."

"Senden nefret ediyorum," dedi Sybil o hafif ve tatlı bir sesiyle. "Keşke daha güçlü bir kelime olsaydı, çünkü sana karşı nefretten daha fazlasını hissediyorum. Ama aklıma başka bir kelime gelmiyor."

Dük kafasını çevirdi. "Dün mü gitti?" diye sordu.

"Gittiğini biliyorsun," dedi Sybil. "Ona gitmesini sen emrettin."

Dük elini alnına götürdü. "Eminim seni de yanında götürmesi için ona yalvarmışsındır," dedi. "Sence Thomas bunu neden reddetti Sybil?"

"Çünkü benim itibarıma ve saygınlığıma büyük önem veriyor."

"Yani senin itibar ve saygınlığına hem senin mutluluğundan hem de kendi mutluluğundan daha fazla önem veriyor, öyle mi?" dedi dük. "Seni yanında

götürmeyi reddetme sebebini gerçekten inandırıcı buldun mu?"

'Yalnız kalmak istiyorum," dedi Sybil. Yatağına doğru yürüdü ve oturdu. "Senin gitmeni istiyorum. Bu sefer gerçekten hiç geri dönmemeni diledim. O kadının baştan çıkarmalarına kapılıp bir daha hiç geri gelmemeni diledim. Umarım tekrar onun yanma dönersin de seni bir daha asla görmek zorunda kalmam."

Dük derin bir nefes aldı ve dönüp karısına baktı. "Altı yıl önce..." dedi. "Seni acıdan kurtarmak için canımı bile verirdim Sybil. Sanırım sana bundan daha da fazlasını verdim. Seni hâlâ bu ıstırabın içerisinde görmekten nefret ediyorum. Sen benim karımsın. Senin güvenliğin ve mutluluğun için elimden geleni yapmaya söz verdim. Dayanılmaz bir acı çektiğinin farkındayım. Ama geçmişe bakarak hiçbir şey elde edemeyiz. Beraberliğimize devam edip, hayatlarımızdan geriye kalanları en azından huzurlu hale getirmeye çalışamaz mıyız?"

Sybil kocasına bakmadan bir kez daha güldü.

"Evlilik iki taraflı bir kurumdur," dedi dük. "Ben senin koçanım, Sybil. Sen de benim mutluluğum için elinden geleni yapmaya söz verdin. Beni mutlu etmeye çalışırsan, en azından kafan başka bir şeyle meşgul olmuş olur. Hem beni mutlu etmek o kadar da zor bir şey değil. Azıcık bir şefkat, azıcık bir dostluk beni mutlu etmeye yetecektir."

Bu sefer Sybil gülerken dükün yüzüne baktı. Ama kahkahası uzun bir öksürüğe dönüştü.

Dük Sybil'ın önünde diz çöktü, elini karısının başının arkasına koydu ve ona mendilini uzattı. Sybil ise kocasının elini itti.

Karısının öksürük nöbeti bitince dük, "Pazartesi..." dedi. "Londra'ya gitmek üzere ayrılacağız. Yani üç gün içerisinde. Armitage'a söyle bavullarını hazırlamaya başlasın."

Sybil tekrar güldü. "Doktorların senin olsun, Adam. Benim için hiçbir doktor bir şey yapamaz. Onlardan hiçbir şey istemiyorum." Mendilini açtı ve gülümseyerek mendilinin içindeki kırmızı kan lekelerini gösterdi.

Dük mendilin içindeki kırmızılıklara baktı. Başından aşağıya kaynar sular dökülmüştü sanki. Başını eğip alnını karısının dizlerine dayadı.

"Bunu tahmin etmiş olmalısın," dedi Sybil. "Eğer etmediysen oldukça aptal olmalısın. Hadi git Adam. Ne senden bir şey istiyorum ne de doktorlarından."

Dük başını kaldırıp karısının yüzüne baktı. "Sybil," diye fısıldadı. "Benim zavallı karım. Neden daha önce hiçbir şey söylemedin. Doktor Hartley'in haberi var mı? Neden bana söylemedi? Bununla tek başına mücadele etmemen gerekirdi."

"Neden?" diye sordu Sybil. "Benimle birlikte ölmeyi mi planlıyorsun Adam? Yoksa ben ölürken yalnızca elimi mi tutacaksın? Hayır teşekkürler. Tek başıma ölmeyi tercih ederim."

Başını hızlıca diğer tarafa çevirdi.

Dük ayağa kalktı ve karısını da oturduğu yerden kaldırıp kollarına aldı. Sımsıkı sarıldı ve başını öptü.

Ama Sybil yeniden kontrolünü kazanır kazanmaz dükü kendisinden iterek uzaklaştırdı. "Yalnız kalmak istiyorum," dedi. 'Yalnız ölmek istiyorum. Eğer Thomas burada benimle olmayacaksa, o zaman yalnız öleceğim. Evet!" Dük elini ona doğru uzatırken Sybil hızla arkasını döndü. 'Yiğitlik yapıp da onu geri çağırtmak zorunda değilsin. Az önce bunu önerecektin değil mi Adam? Seni çok iyi tanıyorum."

Dük hiçbir şey söylemedi.

"Gelmeyeceğini biliyorum," dedi Sybil. "Sağlıklı olsam ve sen ona bir milyon pound önersen bile gelmez. Ölüm döşeğimde yanımda olmak için geleceğini mi sanıyorsun?"

"Sybil," dedi dük elini karısına uzatarak.

Sybil daha öncekilerden daha sert bir kahkaha attı. "Gerçeği bilmiyor muyum sanıyorsun?" dedi. "Hiçbir şeyden haberdar olmadığımı mı sanıyorsun? Ama yine de senden daha az nefret etmemi sağlamıyor. Bu kadar soylu

ve bu kadar anlayışlı olduğun için nefret ediyorum senden. Her zaman suçu kendi üzerine aldığın için nefret ediyorum. Verem olduğum için mutluyum. Öleceğim için mutluyum." Arkasını dönüp sırtını kocasına çevirdi.

"Senin savaşmadan ölmene izin vermeyeceğim," dedi dük. "Durumunu iyileştirebilecek tedavi yöntemleri mevcut. Keşke bana daha önceden söyleseydin ya da doktor söyleseydi... Eminim ona bu durumu gizli tutmasını sen söyledin... Eğer haberim olsaydı tedavine çoktan başlardık Sıcak iklimin verem hastalarına iyi geldiğini duymuştum. Seni böyle bir yere götüreceğim. İspanya'ya ya da belki de İtalya'ya. Kışı orada geçiririz. Gelecek yaza kadar iyileşmiş olursun. Sybil sakın umudunu kaybetme. Yaşama iradenden vazgeçme."

"Uzanmak istiyorum," dedi Sybil. "Zile bas da Armitage gelsin Adam. Çok yorgunum."

Dük hemen zile bastı ve sonra karısına döndü. "Seni özenli bir bakımla iyileştireceğim," dedi. "Hoşuna gitse de gitmese de. Benden nefret etsen de etmesen de. Seni yaşatacağım. Benimle beraber, Pamela'yla beraber. Onu düşün Sybil. Pamela'nın sana ihtiyacı var. Sana tapıyor."

"Benim zavallı minik kızım," dedi Sybil. "Ben öldüğüm-de yetim kalacak."

"Ben her zaman onun yanında olacağım," dedi dük. "Babası olarak. Ayrıca sen de olacaksın. Houghton'a

talimat vereceğim, kış için italya seyahatimizle ilgili işlemlere başlasın."

Tam o anda odaya düşesin nedimesi Armitage girdi.

"Saygıdeğer hanımefendi kendini kötü ve yorgun hissediyor," dedi dük. "Onu lütfen yatağa yatırır mısın Armitage."

Dük kırılgan ve güzel düşesinin nedimesinin koluna dayanarak yavaş yavaş giyinme odasına doğru yürümesini seyretti. Onu kollarına alıp yatağına taşıma isteğine zor direnebilmişti. Sybil'ın böyle bir jestten memnun olmayacağını biliyordu.

DÜKÜN DÖNÜŞÜNDEN İKİ GÜN SONRA, Peter Houghton Londra'ya gönderildi. Dükün ve Lord Brocklehurst'ün avukatlarıyla bir araya gelerek Fleur'ün rahatı için ne gibi düzenlemelerin yapılabileceğini görüştü. Ayrıca Londra'dan bir piyano satın alıp bu piyanoyu Fleur'ün çalıştığı okula hediye olarak göndermesi de gerekiyordu. Fk- ur bir piyanoya sahip olmak. Dük kendi kendisini böyle ikna etmişti.

Tek bir hediye. Hepsi bu kadar. Tek bir hediye ve daha sonra aralarında hiçbir iletişim olmayacaktı.

Dük evdeki ilk gününün sabahında kızını ve köpeğini uzun bir yürüyüşe çıkardı. Sonra da Pamela'ya öğleden

sonra ata binerek Bay Chamberlain'in evine gitme sözü verdi. Pamela orada çocuklarla oynayabilecekti böylece.

"Oraya giderken ben seninle aynı ata bineceğim baba," dedi küçük kız kaygısızca.

"Asla olmaz," dedi dük gülerek. "Sen kendi atına bineceksin Pamela. Korkularını yendiğini sanıyordum."

"Ama Bayan Hamilton diğer tarafımda olmayacak."

"Kimsenin yardımına ihtiyacın yok," dedi dük. "Artık kendi başına gayet iyi at binebilirsin. Sana yeni bir mürebbiye bulsam iyi olacak. Bizimle italya'ya gelmek isteyecek birisini."

"Başka bir mürebbiye istemiyorum," dedi Pamela. "Ben Bayan Hamilton'ı istiyorum."

"Hmmm..." dedi dük. Eğilerek köpeği kucağına aldı ve evin içine girerek merdivenleri çıkmaya başladılar. "Bayan Hamilton başka bir yerde başka bir hayata başladı Pamela. Artık bir okul dolusu çocuğa eğitim veriyor."

"O beni sevmedi," dedi Pamela somurtarak. "Beni hiç sevmediğini en baştan beri biliyordum."

Dük elini kızının başına koydu ve okşadı. "Bunun doğru olmadığım biliyorsun Pamela. O seni çok seviyordu."

"O zaman niye gitti?" diye sordu küçük kız. "Bir hoşça kal bile demedi."

Dük derin bir nefes aldı ve elinden fırlayıp kızının odasına doğru koşturmaya başlayan köpeğin yarattığı

kargaşadan dolayı konunun dağılmasına sevindi. Pamela da kahkahalar atarak köpeğin koştu.

Dük dışarı çıkıp ahıra gitti ve atım semerletti. Ve öğle yemeğini tamamen unutarak birkaç saat boyunca at bindi. Arka taraftaki arazilerde dolaştı, ağaçların arasından ve harabelerin yanından geçti. Ama evin önündeki parktan uzak durdu.

Kafasını geleceğe yönelik planlarına vermeye çalışıyordu, ingiltere'den ayrılmadan önce Sybil'ı Londra'ya götürecekti. Onu en iyi doktora gösterecek ve tedavi şansı var mı yok mu öğrenecekti. Sonra da italya'ya gidecekler ve en azından kış aylarım orada geçireceklerdi. Onu her gün güneş ışığına çıkaracaktı.

Sybil henüz yirmi altı yaşındaydı. Ölmek için çok gençti.

insanın bir şeyi kafasının ücra bir yerinde aslında çok iyi bilmesi ama öte yandan da aslında hiç bilmemesi ne kadar garip, diye düşündü dük. Sybil'ın verem olduğunu tahmin etmiş miydi

acaba? Ya da bundan hiç şüphelenmiş miydi? Hastalığın tüm belirtileri çok belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı, çünkü her şey gözünün önünde gerçekleşmişti. Ama hiç kimse hiçbir şey söylememişti. En azından doktorun onu bilgilendirmesi gerekirdi.

Thomas Sybil'ın belki de verem olduğundan bahsetmişti. Ama o bu olasılığı inkâr etmişti.

Belki de onun bu inkârı Sybil'ın inkârıyla benzer olmuştu. Çünkü Sybil önceki gün, en baştan beri Thomas hakkındaki tüm gerçekleri bildiğini söylemişti. Ama buna rağmen Thomas'ın nasıl hain bir adam olduğunu görmek istememiş ya da bunu kendi kalbinde bile inkâr etmişti.

Sybil öksürürken kan tükürüyordu. Bu da hastalığın son evresinde olduğu anlamına geliyordu, öyle değil mi? Yani tedavi için hiçbir şansları kalmamış mıydı?

Ama onu sağlığına tekrar kavuşturacaktı.

Keşke, diye düşündü, keşke Sybil benim bakımımı, dostluğumu ve ona vermeye hâlâ gönüllü olduğum sevgi ve şefkati kabul etse. Ama etmeyecekti.

Sybil her zaman kendi kendisinin en çetin düşmanı olmuştu. Thomas'la yaşadıkları, evlilik dışı hamileliği ve sevmediği halde Adam'la evlenmek zorunda kalması... Bütün bunlar onun canını çok acıtmış olmalıydı. Dük Sybil'ın yaşadığı acıları küçümsemeyecekti. Kendisi de benzer acılar yaşıyorken nasıl küçümseyebilirdi ki zaten? Ama Sybil istese kendi kendisine yardım edebilirdi.

Eğer zihninin derinliklerinde Thomas'ın geçmişte kendisini zalimce terk ettiğini biliyorsa, en azından evliliğini kurtarmak için bir şeyler yapabilirdi. Bütün sevgisini düke olmasa bile en azından Pamela'ya verebilirdi. Bütün

mutluluğu elinden alındıysa eğer, en azından etrafındakileri mutlu etmeye çalışabilirdi.

Ama Sybil'ın karakteri güçlü bir karakter değildi. Eğer kendisine mutluluk verilmiş olsaydı, hiç kuşkusuz tüm hayatı boyunca tatlı bir kadın olurdu. Ama o verici değil, alı

cıydı. Sevdiği her şey elinden alındığı için, hayatında acıdan, nefretten ve çaresizlikten başka hiçbir şey kalmamıştı.

Dükün tek yapabileceği, Sybil için üzülmekti. Ayrıca ona hayatındaki bu yeni ve en kötü krizden kurtulması için yardımcı olmak da istiyor, kendini buna mecbur hissediyordu. Sybil'ın bu kadar genç bir yaşta ve hayata verebileceği pek çok şey olduğunu keşfedemeden ölmesi çok acı olurdu.

Elbette insanın acı dolu geçmişine sırtını çevirmesi ve tüm enerjisini bugüne ve geleceğe vermesi kolay değildi. Hem de hiç kolay değildi.

Dük atının başını eve doğru çevirdi. Hannibal'ı büyük bir hızla dörtnala koşturmaya başladı. Ama yine de düşüncelerinden kaçamıyordu.

Birkaç mil gittikten sonra neredeyse içgüdüsel olarak soluna döndü ve kapının üzerinden çayırlığın içine atladı. Sonra da dizginleri çekerek atının boynunu okşadı. Arkasına dönerek Fleur'ün aynı kapının üzerinden

kendisiyle beraber nasıl atladığını düşündü. Sonra da başını önüne çevirerek gözlerini kapattı.

Hayır, kolay değildi. Uykusuz bir gece geçirmişti, kolları ve vücudu Fleur'ü istemişti. Ve tekrar onun yumuşak, mis kokulu saçlarını, ipeksi cildini, dolgun göğüslerini, dar kalçalarını, uzun ince bacaklarını, sıcak ağzını, sıcak ve ıslak kadınsı derinliklerini hatırladı.

Sevişmeleri arasında Fleur'ün kolları arasında uyuyuşunu, loş mum ışığı altında gülümseyişini ve yaptıkları konuşmaları hatırladı. At arabasının içinde el ele, omuz omuza oturmalarını hatırladı.

Fleur. Aman Tanrım. Fleur.

Eğer Sybil ölürse, diye düşündü birden, Fleur'le evlenebilirim.

Sonra sertçe başını salladı ve atını otlakta yürütmeye başladı. Sybil'ın ölmesine izin vermeyecekti. Sybil onun karısıydı, hastaydı ve mutsuzdu. Ölmesine izin vermeyecekti.

Fleur'ü düşünmeyecekti. Onu düşünmeye hakkı yoktu. Sybil'la evliydi.

Fleur'le bir önceki at binişlerinde geçtikleri yoldan gitmeye başladı. Fakat kapıdan geçip tekrar parkın içine girdikten sonra farklı bir yolu takip etti. Gölün güney kısmında, adadaki çardağın karşısındaki patikaydı burası.

Fleur'le baloda vals yaptıkları yer.

Orada. O patikanın üzerinde. Fleur ondan ve dokunuşlarından korkmuştu. Gözlerini sımsıkı kapamıştı. Sonra da müzik ve atmosferin havasına kapılarak sanki tüm hayatları boyunca birlikte dans etmişler gibi vals yapmaya başlamışlardı.

Sade mavi gece elbisesi ve altın kızılı saçlarıyla Fleur ne kadar güzel olmuştu o gece.

Dük gözlerini çevirip dans ettikleri noktaya baktı. Ama ne müzik vardı ne de fener ışığı. Ne de Fleur.

Sadece güneşin aydınlattığı bir patika, ağaçları hışırdatan rüzgâr sesi ve kuşların cıvıltısı vardı.

İki kere yutkundu ve atının başını eve doğru çevirdi.

Sybil o sabah Wollaston'a gitmişti. Eve gidip onun güvenli bir şekilde geri döndüğünden emin olmak istiyordu. Çok güzel ve güneşli bir gündü. Belki de Sybil kocasının koluna girerek kısa bir yürüyüş yapmayı isterdi.

Ama kimbilir... Belki de iki dünya bir araya gelse bunu asla kabul etmezdi.

WILLOUGHBY HALL'DAN EYLÜL ayının sonunda ayrılacaklardı, o sırada Fleur'ün Willoughby Hall'dan ayrılmasının üzerinden üçü ayı aşkın bir süre geçmiş olacaktı. Ridgeway Dükü sonbaharın en azından küçük bir kısmını İngiltere'de geçirmiş olmaktan dolayı

mutluydu. Kimi zaman yaya olarak, kimi zaman at sırtında, kimi zaman yalnız, kimi zaman da kızı ve -eğer yürüyorlarsa- köpeğiyle birlikte arazilerini dolaşıyor, yaprakların renk değiştirmesini izliyordu. Pamela ayaklarının altında hışırdayan yaprakların üzerinde yürümeyi çok seviyordu.

Dük kış boyunca evini çok özleyeceğini biliyordu. Napolyon'a karşı uzun yıllar boyunca nasıl savaştığı ve ordudayken evini nasıl özlediği gelmişti aklına.

Ama gitmeleri gerekiyordu. Sybil gitmek istemiyor ve inatla direniyordu. Fakat dük bu sefer kendi otoritesini kullanacak ve Sybil'ın kendisine itaat etmesi için ısrarcı olacaktı. Eğer Sybil'ın yaşama iradesi yoksa, o halde dük Sybil için kendi iradesini kullanacaktı. Kendi gücünü ona aşılayacak ve onu tekrar iyileştirecekti.

Sybil'ın hastalığı dıştan çok fazla belirti vermiyordu. Misafirlerin gitmesiyle birlikte Sybil tekrar huzursuzlaşmıştı. Sürekli misafirliğe gidiyordu. Kimi zaman Pamela'yı da beraberinde götürüyor, ama çoğunlukla tek başına gidiyordu. Eve misafir davet ettiğinde de neşelenip ışık saçıyordu çevresine. Bir akşam Duncan Chamberlain'le flört etmeye kalkıştığında adamcağız kendisini oldukça rahatsız hissetmişti.

Ama bazı zamanlar ateşi yükseliyor ve sürekli öksürmeye başlıyor, bu yüzden de odasından hiç çıkmıyordu.

Dük onu her gün odasında ziyaret ediyor, sağlığını soruyor ve onunla sohbet etmeye çalışıyordu. Ancak Sybil sohbete yanaşmıyordu.

Ne italya'ya gitmek ne de doktorları görmek istiyordu. Dük konuyu açtığı zaman hemen itiraz ediyordu.

Willoughby'den ayrılmadan bir gün önce odasından hiç çıkmadı. Peter Houghton düşesin mektuplarını odasına götürdü. Bu mektuplar arasında, düşesin sürekli mektuplaştığı Londra'daki bir arkadaşından gelen bir mektup da vardı.

Soğuk bir gündü. Yağmur yağacağa benziyordu. Dük çocuk odasından çıkarken, sıcak iklimlere gitmenin tam zamanı, diye düşündü. Her gün yaptığı gibi yine karısını görmek için alt kata iniyordu. Sybil öğle yemeğine gelmemişti.

Sybil'ın nedimesi, düşesin öğle yemeğinden önce evden ayrıldığını söyledi. Armitage saygıdeğer hanımefendisinin kısa bir yürüyüşe çıktığını zannetmişti ama yanlış anlamış olmalıydı. Saygıdeğer hanımefendisi arabasına binip kasabaya gitmiş olmalıydı.

Dük kaşlarını çattı. Bir saat kadar önce ahıra uğramış ve hiç kimse Sybil'ın arabayı alacağından bahsetmemişti.

Ama Sybil'ın yürümek isteyeceği türden bir hava da yoktu dışarıda. Öğle yemeği iki saat önce yenmişti.

Dük, "Teşekkür ederim," dedi ve karısının nedimesine başıyla selam verdi.

Beş dakika sonra ahıra gittiğinde arabalardan herhangi birinin dışarı çıkarılmamış olduğunu öğrendi. Düşes ahıra gitmemişti bile.

"Ama bu sabah kendisini şu yöne giderken gördüm saygıdeğer efendim," dedi Ned Driscoll, gölü işaret ederek. "Fakat saatler önceydi."

"Teşekkür ederim," dedi dük.

Yağmur yağmaya başlamıştı, soğuk ve rüzgârlı bir yağmurdu bu. Ne kadar kalın giyinilse de insanı üşütecek bir hava vardı. Dük göle doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Kayıklardan biri suyun üzerindeydi. Ters dönmüş serseri mayın gibi yüzüyordu suyun üzerinde. Adanın yakınlarındaki sazlıkların arasında gözüne koyu renkli bir şey takıldı.

Birkaç dakika sonra, başka bir kayıkla oraya giderek karısının vücudunu sazlıklardan çıkarttı. Kıyıya doğru kürek çekerek, kayığı karaya çekti, karısını dikkatlice kollarına aldı ve eve doğru yürümeye başladı.

Suya bulanmış elbiselerine rağmen Sybil bir tüy kadar hafifti. Beyaz ve kırılgan eli karnının üzerinde duruyordu.

Dükün ayakları ağırlaşmıştı sanki. Boğazında ve göğsünde nefes almasına engel olan bir acı vardı.

Bir zamanlar Sybil'ı sevmişti... Onun güzelliğini, tatlı sesini. Genç bir adamın aşkıyla sevmişti onu. Onunla evlenmiş ve ölünceye kadar onu seveceğine yemin etmişti. Fakat onu intihar etmesine yol açan olaylardan korumayı başaramamıştı.

Ahırın dışında birkaç seyis vardı. Dükün yürüyüşünden bir şeylerin yolunda olmadığını fark etmişlerdi. Dük düşesi malikânenin merdivenlerinden yukarı doğru taşırken, Jarvis ve başka bir üniformalı uşak merdivenlerin başına çıkmıştı.

"Saygıdeğer hanımefendi bir kaza geçirdi," dedi dük, sesindeki metanete şaşırarak. "Armitage ile Bayan Laycock'u odasına gönderin lütfen, Jarvis."

"Yaralanmış mı, saygıdeğer efendim?" Kâhya o soğukkanlı ve mağrur duruşunu ilk kez kaybetmişti.

"Öldü," dedi dük. Sonra büyük holden yürüyerek Houghton'ın yanından ve kardeşinin yoldan geldiği için üstü başı toz ve çamurla kaplı olan uşağının yanından geçti.

Karısını yatak odasına taşıdı ve dikkatlice yatağına yatırdı. Kol ve bacaklarını düzeltti, ıslak kıyafetlerine çekidüzen verdi ve karısının ölü gözlerini kapatmak için elini uzattı. Sarıya çalan gümüşi saçlarına dokundu.

Sybil'ın saçları ıslaktı ve çamurla kaplanmıştı. Yatağın yanında diz çökerek karısının elini tuttu, yanağına dayadı ve ağlamaya başladı.

Sevilene herhangi bir rahatlık ya da huzur veremeyen coşkun ve olgunlaşmamış bir aşkın ölümüne ağlıyordu. Büyük ideallerle evlendiği kadının ölümüne ağlıyordu. Hastalığıyla son bir mücadeleye girişmektense kendi canına kıymayı tercih eden karısına ağlıyordu. Kendi zayıflığına ve sadakatsizliğine ağlıyordu. Kendi insaniyetine ağlıyordu.

Armitage ile Bayan Laycock'un bir süredir arkasında durduğunu fark ederek en sonunda ayağa kalktı. Tek kelime etmeden döndü ve soyunma odasının içinden geçerek oturma odasına gitti.

Adımları onu yazı masasına götürdü. Masanın üzerinde açık bir mektup duruyordu. Bu mektubu okumamalıydı. Karısına aitti bu mektup. Ama karısı ölmüştü.

Hiç meraka kapılmadan mektubun üzerine eğildi ve böylece, Houghton ile kardeşinin uşağının kendisine söyleme şansı bulamadığı bir haberi öğrendi: Kardeşi Thomas birkaç gün önce bir kumarhanede öldürülmüştü.

Yirmi Yedinci Bölüm

ELBETTE ENİNDE SONUNDA mektubu açacağını biliyordu Fleur. Daniel mektubu eline verdiği andan beri biliyordu. Nasıl açmazdı?

Ama yine de Adam'a kızıyordu. Ondan nefret ediyordu. Fleur aradan dört buçuk ay geçmiş olmasına rağmen acısının hâlâ iyileşmediğini anlamıştı. Gündüzleri onu özlemekten, geceleri de onun kolları arasında olmayı dilemekten vazgeçmesi için uzun bir süre daha beklemesi gerektiğini biliyordu.

Ayağa kalktı, kendisine bir fincan çay koydu ve yavaşça, sindire sindire içmeye başladı. Bu sırada da gözlerini vazoya dayalı duran mektuptan ayırmadı.

En sonunda, mektubu açmayı geciktirmesinin sebebinin, Adam'a olan kızgınlığıyla ya da Adam'm mesajını okuyunca yaralarının tekrar deşilecek olmasıyla ilgisi olmadığını kendisine itiraf etti. Mektubu açmayı ertelemesinin tek sebebi, mektubu açtıktan sonra birkaç dakika içerisinde okuyup bitirecek olmasıydı. Hiçbir şey kalmayacaktı geriye. Bir kez daha büyük bir boşluğun ve sonsuzluğa doğru uzanan bir sessizliğin içine sürüklenecekti.

Elindeki fincanı ve fincan altlığım bir kenara koydu, mektuba uzandı ve elinde tarttı. Sonra dudaklarına götürüp yanağına bastırdı.

Belki de mektup Willoughby Hall'daki başka birinden geliyordu. Bayan Laycock'tan geliyor olabilirdi. Bu düşünceyle panikleyerek mektubun mührünü kopardı.

Bakışları doğrudan doğruya mektubun en sonundaki imzaya kaydı. "Adam," diye imzalamıştı dük kendi el yazısıyla. Alt dudağını ısırdı ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Sonra da tekrar sandalyesine oturdu.

"Benim sevgili Fleur'üm," diye yazmıştı dük. "Seni ailemdeki iki ölümden haberdar etmek için bu mektubu yazıyorum. Erkek kardeşim Londra'daki bir kavgada bir ay kadar önce öldürüldü. Karım da bu haberin Willoughby'ye ulaştığı gün kazara göle düşerek boğuldu, ikisini de aile mezarlığına yan yana gömdüm."

Fleur mektubu dizinin üzerine koydu. Gözlerini sıkıca yumdu ve bir eliyle ağzını kapattı. Adam. Ah, zavallı Adam.

"Yarın Pamela'yı Kıta Avrupası'na bir seyahate çıkarıyorum," diye devam ediyordu mektup. "Onu teselli edemiyorum. Sybil'a tapıyordu. Bu kışı, hatta belki bütün bir yılı onunla ingiltere dışında geçireceğim, böyle gerekiyor.

"Yıl sona erdiğinde Wiltshire'a geleceğim. Şimdilik daha fazla bir şey söyleyemiyorum. Geçtiğimiz ayın benim için çok üzücü olduğunu anlayacaksındır. Sybil ve erkek kardeşim için bir yıl boyunca yas tutmam gerekiyor, bu benim onlara olan borcum.

"ingiltere'de ayrılmadan önce sana bunları söylemek istedim. Wiltshire'dayken sana söylediklerimde ciddi olduğumu da eklemek isterim."

Fleur mektubu tekrar dizlerinin üzerine koydu, düzgünce katladı ve ellerinin titrediğini fark etti.

Sybil ölmüştü. Karısı ölmüştü. Kazara öldüğünü yazmıştı ama Sybil Lord Thomas'ın ölüm haberini aldığı gün ölmüştü. Ve Lord Thomas, Leydi Pamela'nın babasıydı. Demek Sybil kendi canına kıymıştı. Kendisini göle atmış olmalıydı.

Ah, zavallı Adam. Zavallı Adam. Kimbilir şu anda nasıl kendini suçluyordu.

Ama Sybil ölmüştü ve Adam da artık özgürdü. Bir yıl sonra yas süresi bittiği zaman, Wiltshire'a gelecekti. On bir ay sonra. Eylül'ün sonunda.

Hayır, bunu düşünmemeliydi. Bunu beklememeliydi. Çünkü on bir ay sonsuzluk kadar uzun bir süreydi. Bu arada her şey olabilirdi, ikisinden biri ölebilirdi. Dük onu sevmekten vazgeçebilirdi. Seyahati sırasında başka biriyle tanışabilirdi. Gittiği yerleri beğenip uzun seneler

boyunca kalmak isteyebilirdi. Leydi Pamela babasının Fleur'ün yanına gitmesini istemeyebilirdi.

Her şey olabilirdi. On bir ay önce onunla tanışmamıştı bile. Fakat şu anda onu sanki ezelden beri tanıyormuş gibi hissediyordu.

Bunu düşünmemeye karar verdi. Ayağa kalktı ve mektubu dikkatlice vazoya dayadı. Bunu düşünmeyecekti. Eğer Adam bir yılın sonunda gelirse, onun söyleyeceklerini o zaman dinleyecekti. Ve eğer gelmezse, gelişini beklemiyor olduğu için hayal kırıklığına uğramayacaktı.

Ama o gece ve izleyen geceler boyunca onu sürekli rüyasında gördü. Garip ve rahatsız edici rüyalardı bunlar. Adam göl gibi, deniz gibi bir su parçasının üzerinden ona doğru uzanıyordu. Ancak Fleur onu net olarak göremiyor, söylediği sözcükleri tam olarak duyamıyordu. Ve her uyandığında, yatağının yan tarafının boş ve soğuk olduğunu fark ediyordu.

Böylece Fleur iyi bir öğretmen olmaya yönelik çabalarını ikiye katladı ve boş zamanlarının büyük bir kısmını müzik derslerine ayırdı. Komşularını, özellikle de evde bütün gün yalnızlıktan canları sıkılan yaşlı komşularını ziyaret etti ve aldığı her daveti kabul etti. Kuzin Caroline eve döndüğü zaman -Amelia evlenmişti ve artık Lincolnshire'da yaşıyordu- aynı davette

bulunacaklarını bilse bile, yine de aldığı davetlerin hepsine katıldı.

Ayrıca Miriam'la olan arkadaşlığına da bir can simidine tutunur gibi sıkı sıkıya tutundu.

"YAKINDA EVE Mİ DÖNÜYORUZ BABA?" Leydi Pamela Kent, arabada babasının karşısında oturuyordu. Bir parmağıyla köpeğinin burnunu okşuyordu.

"Yakında," dedi dük. "Geri döneceğimiz için seviniyor musun? Bu yıl bir sürü güzel yer, gördük değil mi? Belki evde canın sıkılır."

"Eve dönmek için sabırsızlanıyorum," dedi Pamela. "Neden Bayan Hamilton'ı görmeye gidiyoruz baba? Tekrar benim mürebbiyem mi olacak?"

"Olmasını ister misin?"

Küçük kız bir saniye kadar düşündükten sonra, "Evet," dedi. "Ama tekrar gitmesinden korkarım." Bir an endişeli gözlerle babasına baktı. "Sen gitmeyeceksin değil mi baba? Eve döndüğümüzde Londra'ya gidip beni yalnız bırakmayacaksın değil mi?"

Eski endişesi geri dönmüştü. Annesinin ölümünü takip eden haftalar boyunca neredeyse her gece çığlık atarak, terk edildiği korkusuyla uyanmıştı. Ridgeway Dükü ona rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı. Seyahate çıkmadan önce de her günün her anını kızıyla beraber geçirmek

zorunda kalmıştı. Uzun bir süre boyunca onu kendi yatağında yatırmıştı ki uyandığında babasının yanında olduğunu bilsin.

"Hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi dük. "Bundan sonra ben nereye gidersem sen de benimle beraber geleceksin Pamela."

"Acaba Timothy Chamberlain ve diğerleri büyümüşler midir?"

"Bence büyümüşlerdir," dedi dük. 'Ya da kimbilir belki başka ülkelerin havasıyla bir tek sen büyümüşsündür."

Pamela babasına baktı ve neşeyle kıkırdadı.

"Bayan Hamilton'ı Willoughby'ye mürebbiyen olarak değil de..." dedi dük. "Yeni bir anne olarak götürürsek... Ne dersin?"

Pamela babasına boş boş baktı. "Ama benim annem var ki," dedi.

"Evet." Kızına bu konuyu daha önceden açması gerekirdi. Ama daha önce doğru kelimeleri veya konuyu açma cesaretini bulamamıştı. Şu anda doğru kelimeleri bulmuş olduğundan da emin değildi. "Evet, senin bir annen var Pamela. O
her zaman senin hayatındaki en önemli kişi olarak kalacak. Ama annen artık seninle beraber olamayacağı için, belki başkasının sana annelik görevlerini yapmasını istersin."

"Bayan Hamilton'ın mı?" dedi küçük kız şüpheyle.

"Onu seviyorsun, değil mi?" diye sordu dük.

Pamela tereddüt eti. "Evet," dedi. "Ama bana bir hoşça kal bile demeden gitti."

"Bu onun hatası değildi," dedi dük. "Eğer imkânı olsaydı hoşça kal derdi. Ama kötü bir adamdan kaçmak zorundaydı Pamela. Hiç kimseye hoşça kal diyemedi. Ama biliyorum ki seni seviyordu."

"Ama eğer o benim annem olacaksa, o zaman senin karın da olması gerekiyor baba. Bu senin hoşuna gidecek mi?"

Kızına baktı. "Çok hoşuma gidecek Pamela," dedi.

"Benim için böyle bir şey yapıyor olmak senin canını sıkmayacak mı?" diye sordu Leydi Pamela. Köpek yüzünü yalamaya başlayınca yüzünü diğer tarafa çevirmişti.

"Hayır. Bu benim de istediğim bir şey Pamela. Ben Bayan Hamilton'ı seviyorum."

Pamela köpeği hiç beklenmedik bir şekilde hızlıca itti. "Ama sen beni seviyorsun!" dedi.

"Tabii ki seviyorum." Karşı koltuğa geçerek kızının yanına oturdu ve onu kucağına aldı. "Sen benim kızımsın. İlk çocuğumsun, canımsın. Bunu hiçbir şey değiştiremez Pamela. Sen her zaman hayatımdaki ilk kadın olacaksın. Ama bizler birden fazla insanı sevebiliriz. Sen hem anneni seviyordun hem de beni, değil mi?"

"Evet," dedi Leydi Pamela kuşkulu bir şekilde. "Ayrıca Minik'i de seviyorum."

"İşte..." dedi dük "Ben de hem seni hem Bayan Hamilton'ı seviyorum. Eğer benimle evlenir ve başka çocuklarımız olursa, onları da seveceğim. Ama sen daima onların büyük ablası olacaksın, her zaman çok özel olacaksın."

"Peki Bayan Hamilton bizimle hemen mi gelecek?" diye sordu küçük kız. "Ona Minik'i göstereceğim. Onun ne kadar

büyüdüğünü görünce şaşıracak, değil mi? Ayrıca ona gemiye bindiğimde midemin bulanmadığını da söyleyeceğim. Sakın sen söyleme baba, ben kendim söyleyeceğim, tamam mı?"

Dük, "Anlaştık," dedi ve yanağını kızının başına dayadı. "Ona henüz evlenme teklif etmedim Pamela. Kimbilir belki de hayır der. Belki de şu anda olduğu yerde mutludur. Öğretmenlik yaptığı okulda ve yeni evinde gayet rahattır. Ama yine de soracağım." Dük gülümsedi. "Sakın sen sorma, ben kendim soracağım, tamam mı?"

Leydi Pamela, "Anlaştık," dedi ve babasının kucağından inip, diğer koltukta huzur içinde oturan köpeğinin yanına gitti.

Dük de arkasına yaslanarak onları izlemeye başladı. Fleur'ün evlilik teklifine 'hayır' demesi çok olasıydı. Belki

de şu ana kadar çoktan evlenmişti. Daniel'la ya da çevresindeki başka bir adamla... Böylece dük çok fazla umutlanmamaya karar verdi.

Bir yıl önce -hatta on bir ay önce- kardeşi ile karısının çifte ölümlerinin yol açtığı kâbuslardan en sonunda kurtulduğu zaman, Fleur'ün 'evet' cevabı vereceğinden oldukça emindi ama yine de kendisini bir yıl yas tutmak zorunda hissetmiş, Fleur'e yalnızca kısa bir mektup yazmakla yetinmişti.

Ama bu on bir ay sonsuzluk gibi uzun gelmişti. O ve Pamela bütün bu zaman boyunca seyahat etmişler ve bir sürü yer görüp bir sürü insanla tanışmışlardı, ingiltere'den bir seneyi aşkın bir süredir uzaktaydılar sanki. En azından dük öyle hissediyordu.

Fleur'ün söylediği sözleri hatırlıyordu, nasıl unutabilirdi ki? Ayrıca gitmeden bir gece önceki şehvetli ayrılışlarını da hatırlıyordu. O geceyi hayalinde pek çok kez yaşamıştı. O sırada Fleur'ün aşkının -kendi aşkı gibi- sonsuza kadar süreceğine inanmıştı. Ama şu an bundan o kadar da emin değildi.

Çünkü Fleur zamanında ondan nefret etmiş, tiksinmişti. Fleur yalnızca Hobson'ın mezarını beraberce ararlarken geçirdikleri birkaç gün boyunca kendisini onun yanında rahat hissetmişti. Arkadaşlıkları o birkaç gün içerisinde aşka dönüşmüştü.

Bu şartlar altında kendilerini birbirlerinin kollarında bulmuş olmaları anlaşılır bir şeydi.

Belki de Fleur bundan daha fazlasını istemiyordu. O zamanki hisleri ne kadar gerçek olursa olsun, dükün gidişini izleyen haftalar ve aylar içerisinde azalmış olabilirdi. Dükün hazırlıklı olması gerekiyordu. Zira Fleur onu soğuk karşılayabilir, ziyaretinden utanabilirdi.

Gözlerini kapattı ve arabanın yol üzerinde ilerlerken çıkardığı sesleri dinleyerek kendini oyalamaya çalıştı. Fleur'ün kendisini her gün, günün her anında düşünmüş olduğunu umut edip boş hayallere kapılmamalıydı. Fleur'ün kendisi gibi bir aşk içerisinde olduğunu düşünüp umutlanmamalıydı.

Fleur. Eğer taşınmadıysa, bir gün sonra onu görebilecekti.

En sonunda. Ah, en sonunda. Onun ellerini tutup hoşça kal demesinin üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki. Onu o kadar özlemişti ki.

MIRIAM DİĞER ÇOCUKLARA coğrafya dersi verirken, Fleur de daha küçük çocuklardan oluşan bir başka öğrenci grubuna okuma yazma öğretiyordu.

Fakat Fleur'e göre öğrencilerin çok fazla şey öğrendiği şüpheliydi. Küçük bir erkek çocuğuna gülümseyerek dikkatini derse çekmeye çalışırken bunu düşünmüştü.

Sınıfta bastırılmış bir heyecan havası vardı. Çocukların heyecana kapılması için çok fazla çaba harcamaya gerek yoktu zaten. Sabah dersleri sona erdiği zaman bir doğa yürüyüşüne çıkacaklar, öğle yemeklerini de beraberlerinde götüreceklerdi. Eylül'ün sonuydu. Havalar soğumadan önce böyle dışarı çıkabilecekleri son günlerden biriydi.

Fleur ve Miriam çocuklara eşlik edeceklerdi. Din dersleri için okula sık sık gelen Daniel ile son birkaç aydır Miriam'a olan ilgisini açık açık göstermeye başlayan Doktor Wetherland de onlara katılacaktı. Miriam her zamanki neşeli tavrıyla Fleur'e Doktor Wetherland'le aralarında herhangi bir şey olmadığını söylemiş olmasına rağmen, bunları söylerken Miriam'ın yanaklarının kızarmış olması Fleur'ün dikkatinden kaçmamıştı.

Aslında çocuklara göz kulak olacak bu kadar çok sayıda yetişkine ihtiyaç yoktu, diye düşündü Fleur. Ama bütün bir öğle vakti boyunca temiz havaya çıkıp doğayla bütünleşmek, çocukları için olduğu kadar onlar için de bir ödüldü.

Kapının tıklatılmasıyla birlikte çocukların zaten az olan dikkatleri tamamen dağıldı. Kendi ders verdiği gruptaki çocuklar gözleri -ve hiç şüphesiz zihinleriyle- Miriam'ın kapıya doğru yürüyüşünü izlerken Fleur gülümsedi ve başını salladı.

"Bayan Hamilton burada mı acaba?" dedi küçük ve kibar bir kız sesi.

Fleur oturduğu sandalye üzerinde şaşkınlıkla sağa sola döndü.

"Korkarım burada o isimde birisi yok," dedi Miriam. "Siz... Siz kimsiniz?"

"Pamela!" Fleur oturduğu sandalyeden zıplayarak kapıya doğru hızla koştu ve kollarını açtı. "Buradayım. Ah, boyun ne kadar uzamış. Seni görmek ne güzel." Eğilip çocuğu kucakladığı sırada, Pamela'nın arkasında duran uzun boylu, koyu saçlı bir insanın farkına vardı.

"Babam başka ülkelerin havasının boyumu uzattığını söyledi," dedi Leydi Pamela. "Minik de arabada Bayan Hamilton... Onun ne kadar büyüdüğünü görünce gözlerinize inanamayacaksınız. Artık minik değil. Biliyor musunuz, Fransa'dan gemiyle dönerken midem hiç bulanmadı benim. Ama bazı kadınların bulandı."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Fleur. "Eve mi dönüyorsunuz?" Bakışlarını birkaç adım ötesinde duran adama çevirmekten korkuyordu.

"Evet," dedi Leydi Pamela. "Sabırsızlanıyorum. Ama babam önce buraya gelmek istedi. Sebebini söyleyemem. Sadece gemide midemin bulanmadığını söyleyebilirdim."

Fleur kahkaha attı. Sonra da sınıftan gelen mırıldanmaları fark etti. Doğrulup arkasına döndü.

"Bu Leydi Pamela Kent," dedi, çocuğu elinden tutup sınıfın içine götürürken. "Son bir senedir Avrupa'da seyahat ediyor. Bu da Bayan Booth, Pamela. Bunlar da köyümüzün çocukları."

Leydi Pamela gülümsedi ve Fleur'ün yanına yaklaştı. Miriam da Leydi Pamela'ya ve arkasında duran adama reverans yaptı.

"Günaydın saygıdeğer efendim," dedi. "Çocuklar, saygıdeğer efendimize reverans yaparak selam verin bakalım. Kendisi Ridgeway Dükü'dür."

Fleur en sonunda başını çevirdi ve dükle göz göze geldi.

Ve bir anda şoka girdi. Dük hatırladığından daha da uzun boyluydu, saçları daha siyahtı, bakışlarında daha delici ve karanlık bir ifade vardı, burnu daha çıkıntılıydı ve yara izi de daha belirgindi. Oysa bunların hepsi anılarında yumuşamıştı Fleur'ün.

Eğilerek, "Saygıdeğer efendim," dedikten sonra reverans yaptı.

Dük başını eğerek Fleur'ü ve sınıftakileri selamladı. "Günaydın," dedi. "Dersleri bölmekten nefret ederim ama eğer gençleri ve beyinlerinin nasıl çalıştığını biliyorsam, tahminimce şu anda kasabanın en popüler insanıyımdır."

Kızlar kıkırdadı, erkeklerse kahkaha attı.

Görünüşe göre ders bitmişti. Kızlar Leydi Pamela'nın son moda kıyafetlerine özenerek bakıyorlardı. Pamela da onları utangaç bir ilgiyle izliyordu. Erkekler düke büyük bir saygıyla bakıyorlardı. Dük kibarca Miriam'la sohbet etmekteydi. Derken Doktor Wetherald ve Daniel da geldi. Leydi Pamela yalvarırcasına babasına baktı.

"Ben de gidebilir miyim baba? Lütfen, izin ver ben de gideyim?"

"Gezinti kıyafetlerin yok ki üzerinde," dedi dük gülümseyerek.

"Ama başka kıyafetlerim var," dedi Leydi Pamela. "Değiştirebilirim. Lütfen baba. Lütfen. Bayan Hamilton, ben de sizinle gelebilir miyim, lütfen?"

Miriam doğrudan doğruya Fleur'e bakıyordu. Görünüşe bakılırsa Leydi Pamela'ya okul gezintisine katılmasını Miriam teklif etmişti.

"Sadece baban buna müsaade edebilir," dedi Fleur gülümseyerek. Eski öğrencisinin hevesli yüzüne baktı. "Ama gelsen çok eğleneceğine eminim."

Bir dakika sonra Leydi Pamela arabaya doğru hızla koşuyordu. Yalvardığı izni koparmıştı.

"Minik'i de getireceğim," diye çığlık attı Leydi Pamela. "Getirebilirim, değil mi Bayan Hamilton?"

Miriam kahkaha atıyordu. "Kızınıza çok iyi bakacağız saygıdeğer efendim," dedi. "Kardeşimle Doktor

Wetherald da bana bu konuda yardımcı olacaklar. Üç yetişkin onlara fazla bile. Senin gelmene gerek yok Isabella. Sen kalıp saygıdeğer efendimizle ilgilen ki bizim yokluğumuzda sıkılmasın."

Fleur bir şey söylemek için ağzını açtı ama karar değiştirerek tekrar kapattı.

Bütün çocuklar çığlık çığlığa konuşuyordu, çok heyecanlanmışlardı. Herkes gittiği zaman, sınıf oldukça sessizleşmişti.

"Bayan Booth çok nazik bir hanımefendi," dedi Ridgeway Dükü. "Pamela Bayan Booth'un kendisine yaptığı bu iyiliği haftalarca konuşup duracak."

"Evet," dedi Fleur. "Onun adına çok sevindim, saygıdeğer efendim."

"Saygıdeğer efendim mi?"

Fleur omzunun üzerinden bir bakış fırlattı.

"Başka bir yere gidebilir miyiz?" diye sordu dük. "Senin evine mesela?"

"Evet," dedi Fleur. "Oldukça yakında."

Böylece Fleur okulun kapısını dikkatle kilitledi ve eve doğru yan yana yürümeye başladılar. Ne birbirlerine dokundular ne de tek kelime ettiler.

Yirmi Sekizinci Bölüm

FLEUR TAŞIDIĞI KİTAPLARI masaya bıraktıktan sonra dükün şapkasını ve eldivenlerini masanın üzerine koymasını seyretti. Döndü ve şirin görünümlü kare şeklindeki misafir odasına doğru ilerledi. Odanın bir köşesinde duran piyano içerideki diğer eşyaların küçük görünmesine neden oluyordu.

Dük, tahmin ettiğim gibi, diye düşündü. Fleur onu gördüğüne gerçekten memnun olmamış, onu garip ve utangaç bir ifadeyle karşılamıştı.

"Oturmaz mısınız say...?" Bir eliyle sandalyeyi işaret ediyordu. Sonra durdu ve kıpkırmızı oldu.

Fleur çok güzeldi... Hatta hatırladığından bile daha güzeldi. Ağırbaşlı bir havası vardı, her zamankinden daha vakurdu.

Dük kendi çirkinliğinin ve yara izlerinin farkındaydı. Ve Fleur görmesin diye yüzünün öbür tarafım çevirmemek için kendisiyle mücadele etti.

"Hizmetçiye haber vereyim size bir çay getirsin," dedi. "Ayrıca yemeniz için de bir şeyler hazırlasın. Öğle yemeği vakti geldi de geçiyor. Kahvaltıdan beri yoldasınızdır... Aç olmalısınız."

"Değilim," diye karşılık verdi dük. "Mutlu musun? Okulun oldukça neşeli bir yere benziyor. Bu ev de çok şirin ve tahminimden daha büyük."

"Evet," dedi Fleur gülümseyerek. "Mutluyum. Yaptığım işi severek yapıyorum. Etrafım da arkadaşlarımla çevrili."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi dük. "Mutlu olup olmadığından emin olmak için buraya gelmek zorundaydım."

"Teşekkür ederim," dedi Fleur. "Çok iyisiniz. Eminim evinize dönmek için sabırsızlanıyorsunuzdur. Bunca zamandır uzaktaydınız."

"Evet. Oldukça sabırsızlanıyorum."

Dük kendisini bu ana yeterince hazırlayamamış olduğunu düşündü. Oysa en kötüsüne bile hazırlandığını düşünmüştü. Kalbi göğsünün içinde ağır bir kurşun gibiydi ve ne evi ne de önündeki kışı düşünebiliyordu.

Fleur olmadan düşünemezdi de. O olmadan Willoughby ev sayılmazdı. Ya da onsuz bir geleceğe yaşamak denemezdi.

Dük ayakta durmaya devam ederken Fleur bir sandalye çekip oturdu.

Kibar bir şeyler söylemek ve kibar olmak için kendisini zorladı.

Bir aydır -on bir aydır- dükün gelmeyeceğine ikna etmişti kendisini. Dükün kendisini unuttuğuna, söylediği

aşk sözlerinden pişmanlık duyduğuna inandırmıştı kendini. Fakat son bir aydır her an onun geleceğini ümitle beklemiş ve kendisine dükün asla gelmeyeceğini söyleyip durmuştu.

Ama dük şu anda misafir odasının ortasında ayakta dikiliyordu, ellerini arkasında kavuşturmuştu, karanlık ve öfkeli bakışlarla etrafına bakıyordu. Sanki dünya üzerinde başka bir yerde olmayı diliyor gibi bir hali vardı.

Geleceğini söylediği için mecburiyetten gelmişti. Adam ve lanet olası görev bilinci! Ondan bir kez daha nefret ediyordu Fleur ve kendisinden milyonlarca mil uzakta olmasını diliyordu.

"Brocklehurst ya da ailesi tarafından rahatsız edilmedin değil mi?" diye sordu dük sertçe.

"Hayır," dedi Fleur. "Matthew'dan hiç haber almadım ama dedikodulara göre Güney Amerika'dan Hindistan'a geç
miş. Kuzin Caroline ise burada ama sanırım kışın kız kardeşini ziyarete gitmeyi planlıyor."

"Ve Papaz Booth ve kız kardeşiyle hâlâ arkadaşsınız. Buna sevindim."

"Evet."

Keşke Leydi Pamela o geziye gitmeseydi, diye düşündü Fleur zira dükün bu ziyareti uzatmadan gitmesini

arzuluyordu. Hayatının geri kalanını huzur içinde geçirmek istiyordu.

"Piyano için çok teşekkür ederim. Size daha önce teşekkür etme şansım olmadı. Tabii siz onun sınıfa konmasını tercih ederdiniz ama Miriam da Daniel da burada daha güvende olacağını söylediler."

"Ama biliyorsunuz o piyano size özel bir hediyeydi," dedi dük.

Ve Fleur'ün kızararak bakışlarım ellerine çevirmesini seyretti. Fleur'ün parmaklarındaki eklemler sıkmaktan bembeyaz kesilmişti.

Fleur'ün, yarasına dokunuşlarını hatırladı. Ona ne kadar güzel olduğunu söylediğini hatırladı. Ona söylediği sevgi sözlerini hatırladı, içinde bir üzüntü hissetti. Piyanonun başına giderek tuşlara baktı.

"Sesi nasıl, iyi mi?" diye sordu.

"Çok güzel bir enstrüman. Sahip olduğum en değerli Şey."

Dük gülümsedi ve piyanonun üzerindeki vazoya dayalı halde duran mektubu gördü. Uzanıp mektubu eline aldı.

"Bu benim sana gönderdiğim mektup."

"Evet." Fleur ayağa kalktı, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Bir yıldır orada mı duruyor?"

"Evet." Fleur kısa bir kahkaha attı. "Orada duruyor olmalı. Çok derli toplu bir insan değilim."

Dük derli toplu odaya göz gezdirdi. Ve bir anda içinde bir umut belirdi.

"Neden?" diye sordu. "Neden mektubumu burada tutuyorsun?"

Fleur omuzlarını silkti. "Bil... Bilmiyorum," dedi şaşkın bir ses tonuyla. Aklına mantıklı bir açıklama gelmiyordu. Ne kadar da aptaldı! Dük eğer gerçeği fark ederse utancından ne yapardı! Gülümsedi ve mektuba uzanarak, "Kaldırsam iyi olacak," dedi.

"Fleur?" dedi dük.

Fleur öylece kalakaldı. Bir sene kadar önce düke onu ne kadar sevdiğini ve sonsuza kadar sevmeye devam edeceğini söylemişti. Şimdi gerçeklerden dolayı utanması mı gerekiyordu? Gururu bütün her şeye değer miydi?

"Çünkü en değerli varlığım bir tek piyanom değil," dedi gözlerini dükün ceketinin düğmesine dikerek. "Bu mektup da benim en değerli varlığım... ikisini bir arada tutuyorum."

"Fleur..." dedi dük yumuşak bir ses tonuyla.

"Sana dair başka hiçbir şeye sahip değilim," dedi Fleur. "Sadece bu ikisi var."

Keşke o düğmeyi daha net görebiliyor olsam, diye düşündü Fleur. Keşke dük gözlerimdeki yaşları görmese. Ama onu sevmekten utanmıyordu. Onu seveceğini söylemiş ve sevmişti.

Görüşü giderek buğulanıyordu. Dük mektubu bir kenara bırakarak Fleur'ün yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Fleur'ün çenesi kilitlenmişti. Yüzü sanki taştan yapılmış gibiydi. Ama kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu. Söylediği sözler vardı... Bir de bir yıl önce aldığı ve o zamandan beri piyanonun üzerinde duran mektubu.

"Aşkım," dedi dük. Fleur onu reddedecekse bile artık bunun bir önemi yoktu. Dük ona sadık kaldığını, onu hâlâ çok sevdiğini ve her zaman da seveceğini söylemek istiyordu.

Fleur'ün üst dudağını ısırışını ve titreyen elleriyle gömleğine dokunuşunu, sonra da ellerini geri çekişini izledi.

"Seni seviyorum," dedi dük. "On beş ay önce sana bunu söylediğimden beri hiçbir şey değişmedi. Ve hiçbir zaman değişmeyecek."

"Ah," dedi Fleur. Söyleyecek başka söz bulamadı, bulsa bile konuşacak gücü yoktu. Ona tekrar dokunmak için uzandı ama sesinin kontrolünü yitirdiği gibi ellerinin de kontrolünü yitirmişti.

Ancak söyleyecek herhangi bir sözcük bulmasına ya da kaybettiği kontrolünü geri kazanmasına gerek kalmadı. Dük başını eğdi ve dudaklarını Fleur'ün dudaklarına değdirdi. Elleri yanaklarından omzuna ve sonra beline

kaydı. Fleur titreyişini umursamadan kendisini onun gücüne bıraktı.

Fleur. Yumuşak, sıcak ve kadınsı... Bedenini dükün bedenine hiç utanmadan yapıştırdı ve dudakları dudaklarına kenetlenmiş halde kollarını dükün boynuna doladı.

Fleur. Dük kendisini umuda teslim etmişti.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı Fleur, dudaklarını Adam'ın dudaklarından çekmeden. Gözlerini açmamıştı. Gururunu düşünmeyecekti artık. "Seni sevmekten bir dakika bile vazgeçmedim. Mektup hep vazoya dayalı halde durdu. Ama sadece gündüzleri. Geceleri ise yastığımın altındaydı."

"Sanırım piyano yastığının altına koyamayacağın kadar büyüktü?" dedi dük beklenmedik bir espri yaparak. Fleur kahkahalara boğuldu.

Dük de Fleur'ün kahkahalarına katıldı ve ona daha da sıkı sarıldı.

"Fleur," dedi kulağına fısıldayarak. "Bu son bir yıldır ilk kahkaham olamaz değil mi? Ama bana öyleymiş gibi geliyor."

Fleur başını arkaya attı ve ilk defa ona baktı. "Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum," dedi. "O sabah beni öylece bırakıp arabana atlayıp gittikten sonra seni bir daha hiç göremeyeceğim zannettim."

"Evet," dedi dük gülümseyerek. "Bu çok da trajik bir olay olmasa gerek. Çok da yüzüne bakılacak birisi değilim ne de olsa, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Fleur başını yana eğerek. "Değil misin? Bana sanki dünyalar gibisin," dedi.

"Karanlık ve yaralı bir dünya," dedi dük.

"Çok güzel bir dünya," dedi Fleur. "Karakteri olan bir yüz. Dünyada en çok sevdiğim yüz."

Dük bir anda eğilerek Fleur'ü kucağına aldı ve koltuğa oturarak onu dizlerine oturttu.

"Tahmin et cebimde ne var?"

"Bilmiyorum." Fleur kollarını dükün boynuna doladı ve gülümsedi. "Benim için aldığın pahalı bir mücevher mi?"

"Hayır. Bir daha dene."

"Enfiye kutusu mu?"

"Hiç yaklaşamadın bile."

"Keten bir mendil mi?"

"O diğer cebimde." Tekrar güldü ve Fleur de onunla beraber güldü.

"Bilmiyorum. Nasıl bilebilirim ki?"

"Bilmelisin. En sonunda sana kavuştuğumda, diğer hediyelere ek olarak kesinlikle yanımda getirmiş olmam gereken bir şey."

Fleur başını salladı ve gülümsemesi bir anda soldu.

"Özel evlenme ruhsatı," dedi dük, aniden ciddileşerek. "Özel evlilik ruhsatı aşkım... Bana evet dersen seni eşim yapacak olan evlilik ruhsatı."

"Adam," dedi yanağındaki yara izine dokunarak. "Ah Adam."

"Benimle evlenir misin?" diye sordu dük. "Benimle evlenir misin Fleur? Çok değerli olmadığımı biliyorum, ayrıca hakkımda oldukça tatsız şeyler de biliyorsun. Ama hayatımın sonuna dek sana olan sevgimi göstermek istiyorum. Ve eğer seni ilgilendirecekse, bu sayede düşes olacağını da söyleyeyim... Willoughby'nin hanımefendisi. Benimle evlenir misin Fleur?"

"Adam..." dedi ve parmağını dükün yüzündeki yara izi üzerinde gezdirdi. "Dikkatli düşün. Benim hakkımda bildiklerini düşün, bir zamanlar neydim, şimdi neyim, bunları düşün."

"Fahişe olduğunu mu?" dedi dük. Fleur'ün gözleri bir anda kocaman açılmış ve yüzü kıpkırmızı olmuştu, "Sana bir şey söyleyeceğim Fleur. Beni dikkatlice dinlemem istiyorum. Sybil verem hastasıydı. Bu yılı çıkarması neredeyse imkânsızdı. Ama yine de bir miktar daha yaşayabilirdi... Benim desteğimle ve Pamela'nın sevgisiyle biraz daha hayatta kalabilirdi. Fakat hayal kırıklıkları peşini bırakmadı. Zamanla yaşama isteğini kaybetti. Ona vermeye çalıştığım rahatlığı kabul etmedi. Pamela'yı

tamamen yok saydı. Ve en sonunda Thomas'ın ölüm haberini duyup hayatına son verdi."

"Zavallı kadın," dedi Fleur. "Onun için çok üzülüyorum Adam."

"Ben de çok üzüldüm," dedi dük. "Ama beni dinle Fleur. Bir sene önce korkunç bir durumdaydın. Ya boynuna bir ip geçirilecekti ya kâbus gibi bir evlilik yapmak zorunda kalacaktın ya da saklanarak açlıktan ölecektin. Ama hiç kendine yazıklanıp pes ettin mi? Hayır. Savaştın, hayatta kalmak için elinden geleni yaptın. Ve son noktada fahişelik yapmak zorunda kaldın. Ben karıma acıyorum. Ama sana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar büyük bir saygı duyuyorum."

Fleur yutkundu. "Belki de bir tek seninle beraber olduğumu bildiğim için böyle düşünüyorsun. Ya bir düzine daha adamla yatmış olsam kendini nasıl hissederdin? Ya da iki düzine? Ya da daha fazla?"

"Evliliğimden önce Fleur, bir düzineden fazla kadınla yattım. Sayısını bile bilmiyorum. Peki sen bu işe ne diyorsun?"

Fleur bir süre düşündü ve sonra kafasını kabullenircesine salladı.

"Bu beni sevmene engel mi?"

"Hayır." Avcunu yanağına dayadı. "Tüm bunlar geçmişte kaldı Adam. Geçmişi ne ben değiştirebilirim ne de sen. Senin geçmişinle ilgilenmiyorum."

"Ben de senin geçmişinle ilgilenmiyorum," dedi dük. "Benim düşesim olur musun Fleur?"

"Peki ya Pamela?" diye sordu Fleur.

"Ona annelik yapabilmen için seninle evlenerek kendimi
feda ettiğimi söylediğim zaman biraz üzüldü," dedi. "Bu evliliği benim de istediğim konusunda onu rahatlatmak zorunda kaldım." Dük gülümsedi.

"Annesine tapıyordu," dedi Fleur.

"Evet ve hep tapacak," dedi dük. "Onun Sybil'ı unutmaması için elimizden geleni yapacağız Fleur. Ve de annesinin nasıl öldüğünü hatırlamamasını umut edeceğiz. Pamela'nın Sybil'ı her zaman ilgili, güzel ve hoşgörülü bir anne olarak hatırlamasını sağlayacağız. Sen asla onun annesi olmayacaksın, ama üvey annesi olabilirsin. Fakat yaşadığım tecrübeye şunu söyleyebilirim: Pamela, Sybil'ı da seni de her zaman çok sevecek. Annemin bana olan koşulsuz sevgisini hatırlayabiliyorum. Ama üvey annemi de -yani Thomas'ın annesini de- çok severdim."

Fleur başını dükün omzuna yasladı.

Dük bir kez daha, "Benimle evlenir misin?" diye sordu.

Fleur de, "Evet," dedi ve gözlerini kapattı. Söyleyecek başka bir söz yoktu. İçindeki mutluluk neredeyse bir acıya dönüşecek kadar büyüyüp yoğunlaşmışken, insan bu mutluluğu nasıl kelimelere dökebilirdi?

Dük yanağını Fleur'ün başına dayadı ve gözlerini yumdu. Ve o an için başka kelimelere ihtiyaç olmadığını hissetti. Seviştikleri gece de böyle olmuştu. Kifayetsiz kelimelerle anlaşmaya çalışmak yerine sessiz kalmayı tercih ettiklerinde aralarında çok daha mükemmel bir iletişim kuruluyordu.

"Sana itiraf etmem gereken bir şey var," dedi dük en sonunda. "Senden hamile olduğunu söyleyen bir mektup almaktan çok korktum. Ama aynı zamanda böyle bir mektubu umutla bekledim de. Eğer hamile kalmış olsan, bencilliğimle sana ne kadar büyük bir acı çektirmiş olurdum, görüyor musun?"

"Hamile olmadığımı anladığımda çok ağladım," dedi Fleur

Dük hafif bir şekilde güldü ve Fleur'ün yüzünü çenesine koyduğu eliyle kendine doğru çevirerek uzun uzun öptü.

"Çocuk yapma çalışmalarına hemen başlamalıyız. Belki ile heıneıı bu gece," dedi dük.

"Hu gece mi?" Fleur kahkahalarla gülüyordu.

"Dügüıı gecemizde," dedi dük. "Çok mu erken?"

"Hu gece mi?"

"tütersen bekleriz," dedi dük. "Düğünümüzü daha sonra planlayarak yapabiliriz. İstersen Londra'da bile olabilir. Bir sürü davetli gelir. Eğer davet edersem kralın kendisi bile gelir, Ama ben düğünümüzü bugün yapmayı tercih ederim Fleur, İlk gecemizi burada, senin evinde geçirebiliriz. Pamela için misafir odan var mı?"

"Evet," dedi Fleur ve parmağıyla dükün dudağına dokundu. "Seni burada, yanımda olduğunu hayal edip durdum, Adam. Sensiz kollarım boş, yatağım soğuk kaldı."

"Bu gece kolların boş kalmayacak aşkım. Yatağın da sımsıcak olacak. Artık hayal etmene gerek kalmayacak. Hepsi gerçek olacak."

"Her gece mektubunu yastığımın altına koymama gerek yok," dedi Fleur.

"Ya da piyanonun üzerine," dedi dük ve ikisi de kahkahalar atarak birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar.

* Ah Adam... Sensiz çok yalnızdım. Zaman geçmek bilmedi. Sonsuzluk gibiydi."

Dük tekrar Fleur'ün yüzünü kendisine çevirdi ve birbirlerini gülümsediler.

"Dundan sonra artık yalnızlık yok Fleur. İkimiz için de yok. Sadece evliliğimiz ve çocuklarımızla ilgileneceğiz. Wlllougliby'de beraber yaşlanacağız. Aşkımız sonsuzluğa

uzanacak," Başını eğdi ve Fleur'ün dudağına küçük bir buse kondurdu. "Aşkımız sonsuzluğa uzanacak Fleur..."